

Giới thiệu Cá Voi Và Hồ Nước

Dịch giả: Lục Hương

Cá voi vốn thuộc về đại dương bao la, rộng lớn, nếu sống trong hồ nước sẽ dần dần chết mòn vì không đủ nước.

Hồ nước nhỏ bé cũng sẽ cạn dần đi vì không đủ không gian cho cá voi, nước sẽ tràn hết ra ngoài

...

Có phải yêu đương giữa hai người cũng như vậy?

Cá voi và Hồ nước yêu nhau nhưng không thể ở bên nhau, vì cá voi cần tự do bơi lội, cần một khoảng không rộng lớn cho bản thân. Còn Hồ nước vốn không thể dung chứa được Cá voi mà cũng không thể vì miễn cưỡng mà cùng làm cả hai khó khăn

Thật ra Hồ nước không biết, Cá voi tình nguyện ở lại Hồ nước thay vì bơi ra biển lớn

Vì rời khỏi Hồ nước sẽ rất cô đơn, mà với cô, tự do tuy cũng tốt đấy nhưng cô đơn lại càng tệ hơn

...Thế là câu chuyện của hai người từ đó đi tới một kết thúc viên mãn

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Bốn rưỡi chiều, cơn bão Changmi đang hoành hành ở miền Tây Nam Đài Loan, tiếng gió mưa làm tôi giật mình tỉnh giấc.

Có lẽ tại ngủ trưa lâu quá, đầu óc tôi hơi u mê, toàn thân uể oải.

Phòng ngủ hơi tối, tôi gượng lấy lại tinh thần nhảy xuống giường, hướng ánh mắt ra ban công.

Quần áo treo ngoài ban công nhảy múa trong gió, như muốn vùng thoát khỏi mắc áo mà bay vút đi xa tít tắp.

Mở cánh cửa sổ kiểu Pháp ra, gió lạnh ập thẳng vào mặt trong nháy mắt khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Mớ quần áo ướt sũng nằm dưới đất, vẫn không yên phận phập phồng do gió bão.

Còn nhớ lúc ăn cơm trưa xong là khoảng 1 giờ, gió mới chỉ phất qua từng cơn, hơi mạnh nhưng chưa quá lớn, và lại trời cũng chưa đổ mưa, không ngờ vừa ngủ một giấc dậy, gió mây đã đổi màu.

Thôi kệ, đợi tạnh mưa rồi dọn dẹp sau.

Đóng cửa lại, ra khỏi phòng ngủ. Lúc bước vào phòng sách, tôi tiện tay bật đèn.

“A!”

Tôi rú lên thảng thốt, lao tới bên cửa sổ, cuống cuồng thu nhặt sách vở và mấy thứ linh tinh bị nước mưa hắt vào ướt hết.

Sau đó chạy vào bếp lấy giẻ lau mấy vũng nước đọng trên mặt bàn và dưới sàn nhà, giẻ thấm đẫm nước thì đem vắt cho khô, vắt khô rồi lại lau, lặp đi lặp lại nườm nượp mấy lần mới tạm coi như không còn vết nước.

Nhưng nước mưa vẫn rỉ vào qua khe cửa sổ đóng chặt, tụ lại thành dòng, tràn qua mép cửa sổ.

Tôi lại vào nhà tắm lấy ra hai cái khăn bông khô và mấy thứ quần áo cần giặt, nhét khăn bịt khe hở trên mép cửa, trải quần áo lên bàn sách và sàn nhà. Vậy chắc là được rồi, tôi thầm nghĩ.

Tôi thở hắt một hơi, bắt đầu lau mồ hôi trên trán.

Từ phòng khách hình như vẳng ra tiếng chuông điện thoại di động, hòa lẫn trong tiếng mưa gió nên đã mất đi sự vang dội thường ngày.

Tôi nghiêng tai lắng nghe ba giây, quả nhiên là tiếng chuông điện thoại.

Trong đầu vừa sượt qua ý nghĩ không hiểu ai lại đi gọi điện cho mình giữa cái tiết trời quỷ quái này, tôi đã ra đến phòng khách, cảm áy lên.

Màn hình hiển thị tên người gọi là “Lại Đức Nhân”, bạn đại học kiêm đồng môn ở viện nghiên cứu của tôi.

“Gì thế?” Tôi nhấn nút nghe.

“Giờ cậu không có chuyện gì chứ?”

“Tôi sống khỏe lắm, không có chuyện gì, cảm ơn quan tâm.”

“Không phải ý đó. Tôi hỏi là, giờ cậu không bận việc gì chứ?”

“Cậu muốn gì?”

“Đến chỗ tôi đi!”

“Bây giờ đang bão to đấy, cậu có làm không thể?”

“Đến đi mà. Tôi có cái chương trình chạy mãi không được.”

“Thế thì liên quan khi gì đến tôi?”

“Thế là sao?”

“Liên quan khi gì đến tôi?”

“Ừ, đến là được rồi, không liên quan.”

“Tôi không muốn đi.”

“Đến giúp tôi đi mà. Tôi chờ cậu trong phòng nghiên cứu. Tôi nay ăn cơm chung luôn.”

“Tôi không muốn.”

“Đi xe cẩn thận nhé. Tôi đợi đấy.”

“Tôi không...”

Chưa nói hết câu, cậu ta đã gác máy.

Chửi thề mấy câu xong, tôi vẫn ngoan ngoãn mặc áo mưa, đội mũ bảo hiểm, xuống nhà lấy xe.

Trên đường ngổn ngang cành lá bị gió thổi gãy rụng, tôi thường phải nghiêng qua cả một mảng xanh.

Đèn giao thông một ngã tư bị hỏng, cứ nhấp nháy đèn xanh mãi không ngừng, tôi giảm tốc, từ từ băng qua.

Lái xe trong thời tiết này phải cẩn thận, bằng không lúc bị dừng nằm văng ra vệ đường, nhất định sẽ rất nhớ nhưng mặt trời.

Tuy đã vũ trang từ đầu đến chân, nước mưa vẫn thấm được vào ống quần, mắt kính cũng cứ mờ mờ mịt mịt.

Dọc đường mưa gió to lớn, tôi hoàn toàn không nghe thấy tiếng động cơ xe, chỉ nghe thấy tiếng mình rủa xả.

15 phút sau, cuối cùng cũng an toàn đến được tòa nhà của khoa.

Vào bên trong, tôi liền cởi áo mưa, vắt lên tay vịn cầu thang

Kế đó, tháo kính ra lau khô, xắn ống quần đến đầu gối, rồi bắt đầu bước lên.

Tôi leo thẳng lên tầng bốn, tầng này có bốn phòng nghiên cứu, mỗi phòng ngồi được mười hai người.

Tôi khê khàng mở cửa gian phòng thứ hai, thò đầu vào xem, nghĩ chắc chẳng còn ai khác, bèn rón rén bước vào, bất ngờ hét lớn: “Này!”

Định cho tên Lại Đức Nhân ấy một bài học.

Không ngờ lại là một nghiên cứu sinh lạ hoắc ngẩng phắt đầu lên, hoảng hồn đứng bật dậy.

“Anh tìm ai ạ?” Giọng cậu ta nghe như thể vẫn chưa kịp định thần.

“À!” Tôi cũng giật thót cả người. “Tôi tìm Lại Đức Nhân.”

“Anh Lại Đức Nhân ở tầng ba ạ.”

“Cảm ơn.” Tôi hơi ngượng ngùng. “À, cho tôi xin lỗi nhé.”

“Không có gì.” Anh ta cười cười. “Nghiên cứu sinh bị giáo sư hướng dẫn dọa quen rồi, tim khỏe lắm.”

Tôi cảm ơn lần nữa, rồi ra khỏi phòng nghiên cứu.

Chắc tôi bị mưa bão thổi cho u mê đầu óc, quên mất rằng Lại Đức Nhân đã hoàn thành khóa thạc sĩ lâu rồi, tất nhiên không còn ở gian phòng ấy nữa.

Lại Đức Nhân giờ đang học tiến sĩ, chắc cũng được năm năm rồi.

Tầng ba có hai phòng, lần này tôi đã biết điều, gõ cửa phòng thứ nhất trước.

“Vào đi,” giọng Lại Đức Nhân cất lên. “Đợi cậu lâu quá.”

“Sao biết là tớ?” tôi mở cửa, rồi hỏi.

“Thời tiết này còn thẳng ngu nào chịu đến nữa đâu?”

“Này, cậu gọi tớ đến đây nhé.”

Không gian phòng này rộng hơn phòng trên tầng bốn một chút, nhưng chỉ có chín chỗ ngồi.

Bên trái cánh cửa có một hàng giá sách kê dựa vào tường, cao đến trần nhà.

Lại Đức Nhân ngồi ở trong cùng, sát cánh cửa sổ kiểu Pháp, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

“Có mỗi cậu thôi à?” tôi hỏi.

“Ừ,” cậu ta đáp, “vừa nãy còn một tên nữa, chắc là sang phòng thí nghiệm rồi.”

“Chương trình có vấn đề gì?” Tôi bước đến bên Lại Đức Nhân.

“Chẳng hiểu.” Cậu ta đứng dậy nhường chỗ. “Thậm chí còn chẳng compile [1] được.”

“Lỗi quá.” Tôi ngồi luôn xuống, tay phải đặt lên con chuột.

Chương trình của Lại Đức Nhân viết hơi quái đản, mà cậu ta ngồi cạnh tôi cứ hỏi này hỏi nọ, chốc chốc lại hỏi tôi tại sao lại như vậy? Lúc sau lại hỏi gần đây tôi khỏe không? Làm tôi rất khó tập trung.

Nửa tiếng sau, cuối cùng cũng xong.

“Giải quyết rồi đây,” tôi nói. “Mời tớ ăn tối đi.”

“OK con dê.”

Cậu ta đi tới giá sách, lấy ra hai bát mì ăn liền, rồi bước trở lại chỗ ngồi, chia tay đưa cho tôi một bát.

“Mì ăn liền?” tôi nhú mày hỏi. ả

“Thế cậu không biết à?” cậu ta nói. “Ngày bão ăn mì ăn liền là hạnh phúc nhất đấy.”

“Tại sao?”

“Vì ngày nắng ăn mì ăn liền vui vẻ nhất, ngày âm u ăn mì ăn liền lãng mạn nhất, ngày mưa ăn mì ăn liền thú vị nhất.”

“Tóm lại là cậu chỉ muốn mời tớ ăn mì ăn liền.”

“Đúng thế.” Cậu ta cười hi hi.

Chúng tôi bung hai bát mì ra máy nước đầu cầu thang đổ nước sôi, rồi quay lại phòng nghiên cứu.

Trong ba phút đợi mì chín, chúng tôi nói chuyện phiếm mấy câu, chủ đề là cơn bão hôm nay.

“Mở tý nhạc nền nhé,” cậu ta mở bát mì, rồi nói.

Lại Đức Nhân đứng dậy mở toang cửa sổ, tiếng gầm gợn dữ của mưa bão điên cuồng bên ngoài tức thì ủa vào.

“Cũng không tệ nhì.” Cậu ta cười cười, cầm đũa lên. “Lâu lắm không ăn chung rồi, có nhớ tớ không?” Tôi chẳng thèm để ý cậu ta, cúi đầu mở bát mì, cầm đũa lên.

“Đạo này có phim gì hay không?” tôi hỏi.

“Sáng nay vừa xem Phòng y tế sau giờ tan lớp, cũng được.”

“Hả?”

“Phim không che ấy.”

“Thật không đấy?” Tôi nghiêm sắc mặt. “Này, nói chuyện gì phù hợp với thân phận của cậu đi.”

“Vớ vẩn thì chỉ nói được mấy chuyện này thôi,” cậu ta đáp. “Đi với bựt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy.”

Tôi không muốn tiếp chuyện cậu ta nữa, hai tay bưng bát mì húp nốt chỗ nước còn sót lại.

“Ra ngoài hóng gió đi.” Lại Đức Nhân bước ra ban công ngoài cửa sổ, dựa vào lan can.

“Bão đấy, gió máy quái gì.”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng tôi vẫn đứng dậy bước ra dựa vào lan can ngoài ban công.

Gió mưa vẫn không ngừng, sắc trời đã đen kịt.

Ban công hơi ướt, nhưng vẫn khô ráo hơn nhiều so với cái ban công bên ngoài phòng ngủ của tôi.

Tôi đứng cạnh cậu ta, tận hưởng cảm giác những hạt mưa chốc chốc theo gió tấp vào mặt, man mát, rất dễ chịu.

“Đạo này ổn không?” cậu ta đột nhiên hỏi.

“Lúc tớ sửa chương trình cậu chẳng hỏi rồi còn gì.”

“Nhưng cậu chưa trả lời.”

“Tớ chưa trả lời à?”

“Ừ,” cậu ta ngoảnh lại nhìn tôi, “đạo này ổn không?”

“Vấn đề này quan trọng thế cơ à?” tôi nói. “Phải hỏi những ba lần?”

“Rốt cuộc cậu có trả lời không?”

“Đạo này là đạo nào?”

“Khoảng ba tháng rưỡi nay.”

“Ba tháng rưỡi thì không phải ‘đạo này’ rồi.”

“OK,” cậu ta nói, “vậy tớ đổi câu hỏi: ba tháng rưỡi nay cậu có ổn không?”

“Ba tháng rưỡi là hơn 100 ngày, lâu quá, một lời khó mà nói hết được.”

“Đằng nào cậu cũng không muốn trả lời chứ gì?”

“Đúng thế.” Tôi bật cười.

Cả hai đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai.

“Cho cậu xem cái này.” Cậu ta là người phá vỡ bầu không khí im lặng đó trước.

“Phòng học sau giờ tan lớp à?”

“Phòng y tế, không phải phòng học.”

“Khác nhau à?”

“Đương nhiên rồi. Phòng y tế có giường, phòng học đâu có.”

“Ồ,” tôi nói, “nhưng mấy thứ đó tớ thích xem một mình hơn.”

“Tớ có định cho cậu xem cái ấy đâu!”

Cậu ta đi vào phòng, tôi lấy làm tò mò, liền ngoảnh đầu nhìn theo.

Chỉ thấy cậu ta lúi từ góc giá sách ra một hộp giấy, sau đó lấy trong hộp ra một cái búi màu đỏ.

“Còn nhớ thứ này không?” Cậu ta quay trở ra ban công, giờ cái búi đỏ ấy ra trước mặt tôi.

Đó là một quả tú cầu làm bằng những miếng bìa màu đỏ, to hơn quả bóng rổ một chút.

Tiếng gió tiếng mưa bên tai tôi dường như đột ngột ngưng bật.

Đó không phải là một quả bóng tròn ghép bằng những miếng bìa dày, nhìn bề ngoài, nó cũng chẳng có hình cầu.

Nó gồm những miếng bìa được cắt tua rua dán vào với nhau, tạo thành hình dạng giống kiểu kiến trúc bằng sắt thép hiện đại.

Nếu tưởng tượng chút chút, sẽ thấy những miếng bìa này hợp thành một hình cầu.

“Ê!” Lại Đức Nhân hét lên.

Tôi chỉ ngẩng đầu lên nhìn cậu ta một cái, không trả lời, đưa tay đón lấy quả tú cầu đỏ.

Bên trong quả tú cầu buộc mấy cái chuông nhỏ bằng kim loại, đã bị gỉ hoét từ lâu.

Nhưng khi tôi lắc nhẹ, quả tú cầu vẫn phát ra tiếng đing đang trong trẻo.

Tiếng mưa tiếng gió cũng không át đi được.

Tôi xoay nhẹ quả tú cầu, quả nhiên bên trong vẫn còn buộc tám thẻ nhỏ màu đỏ ấy.

Trên tám thẻ viết: Người đẹp số 6 Ông Huệ Đình

Đương nhiên tôi vẫn nhớ, sự thực là, tôi còn chưa từng quên.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hai tay em ôm quả tú cầu, quan sát kỹ càng, rồi hơi nhú mồm lại.

“Tại sao người thời xưa lại chọn phương thức ném tú cầu để kén rể nhỉ?” em hỏi.

“Vì cánh hoa tú cầu nhìn như thêu, tụ lại thành hình quả cầu, vừa đẹp vừa tròn, tượng trưng cho hạnh phúc viên mãn.”

“Vi thế?”

“Vi thế mới đem lụa màu kết thành hoa tú cầu, ném tú cầu để tìm nhân duyên tốt.”

“Kỳ cục thật.” Em lắc lắc đầu.

“Hà?”

“Nếu tú cầu tượng trưng cho hạnh phúc viên mãn, thế thì ném tú cầu đi không phải là ném cả hạnh phúc viên mãn đi à?”

“Ồ...”

“Hay là nói thế này.” Em nghiêng nghiêng đầu, nghĩ ngợi giây lát: “Em ném hạnh phúc của mình lên không trung, sau đó anh bắt được hạnh phúc của em.”

“Nói hay lắm.”

“Vì vậy anh phải chịu trách nhiệm về hạnh phúc của em đấy nhé.”

“Anh sẽ cố gắng.”

Em bật cười, hai tay khê lức lức quả tú cầu, tiếng chuông vang lên đỉnh đang trong treo.

Đó là chuyện xảy ra từ cuối thế kỷ trước... năm 1998, khi tôi học năm thứ ba đại học.

Câu chuyện bắt đầu từ Lại Đức Nhân, hồi đó tôi còn ở ký túc xá, mà cậu ta chính là bạn cùng phòng của tôi.

Hồi năm thứ hai, trong lớp có bốn mươi đưa ở ký túc, lên năm thứ ba thì chỉ còn lại mười mống.

Nguyên nhân chủ yếu của việc dọn khỏi ký túc là, đồ đạc của mỗi người đều nhiều lên, không gian trong phòng lại không đủ; đương nhiên cũng có những tên vì có bạn gái hoặc muốn sở hữu không gian riêng mà dọn đi.

Tôi và Lại Đức Nhân chọn ở lại ký túc, một là vì đồ đạc của hai thằng chúng tôi đều không nhiều; hai là vì sau khi nhiều đưa khác dọn đi, không gian cho những kẻ ở lại cũng tăng lên tương đối.

Căn phòng vốn dành cho bốn người, giờ chỉ có tôi với Lại Đức Nhân.

Mỗi thằng chiếm một cái giường tãg, tôi ngủ tầng trên, tầng dưới để đồ; cậu ta thì ngược lại.

Tuy hồi năm nhất và năm hai, cậu ta không ở chung phòng với tôi, nhưng bọn tôi học cùng lớp, đã quen nhau từ trước, nên ở cùng chỗ hay thậm chí sống chung cũng không có vấn đề gì.

Thực ra tôi lấy làm thắc mắc, theo lý cậu ta đã có bạn gái, nên dọn ra ngoài ở mới đúng, như thế thời gian hai người ở bên nhau sẽ nhiều hơn, và lại cũng không có ai phá đám.

Tôi từng hỏi cậu ta, tại sao không dọn ra ngoài?

“Người bình thường đúng là cho rằng có bạn gái thì nên dọn ra trọ bên ngoài,” cậu ta nói.

“Cũng như người bình thường hay cho rằng ai đẹp trai, học giỏi lại tài hoa nhất định sẽ rất tình tưởng vậy.”

“Liên can gì đến việc dọn ra ngoài trọ hay không?”

“Nhưng tớ đây lại rất khiêm tốn biết điều,” cậu ta trả lời. “Vì vậy không thể đánh giá tớ bằng con mắt của người bình thường được.”

Đúng là Lại Đức Nhân học rất giỏi, nhưng tướng mạo cũng chỉ bình bình.

Còn về hai chữ “tài hoa”, e rằng khó mà gắn với sinh viên trường công nghệ.

Bạn có bao giờ khen một người rất giỏi toán cao cấp, cơ học, thiết kế máy tính là tài hoa không?

Người nào bảy bước làm một bài thơ, bạn mới khen là tài hoa; còn kẻ nào bảy phút lắp ráp xong một bộ máy tính, thì bạn chỉ gọi hấn đến lắp máy tính hộ mà thôi.

Trong mắt tôi, điểm đặc biệt nhất của Lại Đức Nhân là thân hình rất cao lớn, y như tiền đạo bóng rổ.

Nếu tôi nhớ không lầm, ngày hôm đó chắc là ngày cuối cùng của tháng Chín, về lý thuyết thì là mùa thu.

Nhưng hai mùa xuân, thu ở miền Nam Đài Loan không rõ ràng cho lắm, vì vậy thời tiết vẫn rất oi bức, chỉ là không nóng thiêu đốt như hồi nghỉ hè mà thôi.

Khoảng bốn rưỡi chiều hôm ấy, trên đường về ký túc, tôi và Lại Đức Nhân đi qua Trung tâm Hoạt động Sinh viên, thấy khoảng sân rộng phía trước trung tâm khá náo nhiệt tung bừng, hình như đang có trò vui gì đấy.

Lại gần xem kỹ, thì ra là hoạt động bầu chọn “Thập đại mỹ nữ” do Hội Sinh viên tổ chức.

Hội Sinh viên hợp tác với các khoa, mỗi khoa giới thiệu hai người đẹp được công nhận của khoa mình tham gia dự tuyển.

Có một số khoa rất ít con gái, thậm chí chỉ đếm được trên đầu ngón tay (ví dụ như khoa bọn tôi chẳng hạn), thì không cần miễn cưỡng đề cử ra hai cô, tránh để bung bét cả cuộc thi ra.

Tỉnh tổng cộng có 30 cô dự tuyển, đến từ 20 khoa khác nhau.

Mỗi thí sinh đều có hòm phiếu riêng, bên trên có các thông tin như: họ tên, học khoa gì, năm mấy, còn dán cả ảnh nữa.

Người bình chọn có thể bỏ mười phiếu, nhưng mỗi hòm chỉ được bỏ một phiếu.

Hoạt động bình chọn kéo dài năm ngày, hôm nay là ngày thứ hai.

Thực ra mấy cái trò này rất vô vị, và lại thông thường chẳng bao giờ chọn ra được “mỹ nữ” thực sự.

Tuy nhiên, điều quan trọng không phải là mặt mũi các cô “mỹ nữ” được chọn như thế nào, mà là sau khi chọn được họ rồi thì làm gì.

Đáp án không ngờ lại là ném tú cầu.

Đương nhiên, thời buổi này người ta không ngu đến mức cho rằng con gái nhất định phải lấy người nào bắt được quả tú cầu, đây chỉ là hoạt động chính để mừng tết Trung thu mà đám ở Hội Sinh viên nghĩ ra.

Cậu nào bắt được tú cầu, ngoài một phần quà ra, còn có thể cùng ăn tối với người đẹp ném tú cầu.

Thời gian ném tú cầu vào lúc bốn rưỡi chiều ngày thứ ba sau tết Trung thu, địa điểm ở sân vận động.

Tôi và Lại Đức Nhân đều thấy trò ném tú cầu này khá hay ho, và lại cũng muốn xem ảnh mấy cô nàng được gọi là người đẹp, bèn chen vào tham gia cho vui, mỗi thằng lĩnh mười lá phiếu, chuẩn bị bầu chọn.

Vốn định bầu cho cô nàng học khoa mình trước, nhưng phát hiện ra khoa chúng tôi không có người tham dự.

Tuy đây là chuyện nằm trong dự đoán, nhưng cũng vẫn làm người ta thất vọng, một cảm giác bị thương trào dâng.

Tôi cẩn thận xem từng tấm ảnh dán trên hòm phiếu, có lẽ tiêu chuẩn của tôi không cao lắm, hoặc người chụp ảnh quá siêu, tôi phát hiện hoá ra cũng có khá nhiều người đẹp, thật khó mà chọn lựa.

Đi đi lại lại ba vòng giữa đám hòm phiếu, mới bỏ hết được nắm phiếu cầm trên tay.

Bỏ phiếu xong, dựa theo số phiếu bầu nhiều ít để chọn ra mười người đứng đầu, vậy là “Thập đại mỹ nữ” của trường tôi đã ra đời.

Hội Sinh viên công bố kết quả bình chọn trên bảng thông báo, tôi còn chạy ra tận nơi đối chiếu lại.

Trong mười người đẹp, tôi chỉ bầu cho có hai cô, xem chừng, quan điểm thẩm mỹ của tôi không giống với đa số mọi người cho lắm.

Có điều, cái đẹp vốn là sự nhận định chủ quan của mỗi người, không phân biệt đúng hay sai, giống như có người nói Lâm Thanh Hà đẹp, cũng có người bảo Bạch Băng Băng [2] đẹp vậy.

Chỉ có điều, số người nói Lâm Thanh Hà đẹp có lẽ nhiều hơn mà thôi.

Từ hôm bỏ phiếu đến trước hôm ném tú cầu, ngày nào tôi cũng kéo Lại Đức Nhân đi đánh bóng rổ.

Không phải đột nhiên thấy thích thú gì với bóng rổ, mà là muốn luyện tập tranh bóng giữa một đồng vai u thịt bắp.

Tôi cần phải tăng cường độ đàn hồi của cơ thể, ngoài ra còn phải kéo cho cơ bắp dài ra.

Lại Đức Nhân chế giễu tôi, nhưng tôi vẫn nhẫn nhục tập nhảy.

Trong khoảng thời gian đó, có ba ngày nghỉ tết Trung thu, tôi về nhà nướng thịt cũng tranh thủ tập nhảy cao tại chỗ.

Bố nhìn thấy ngứa mắt, liền quát: “Nướng thịt thì không nướng đi, nhảy nhót cái gì!”

Những người đó làm sao hiểu được nỗi đau trong lòng của một kẻ học đến đại học năm thứ ba rồi mà vẫn chưa có bạn gái chứ?

Vì vậy, tôi đành nuốt lệ vào tim mà tập nhảy.

Hôm ném tú cầu, 4 giờ tôi đã ra sân vận động chiếm chỗ.

Về điểm này, thì suy nghĩ của tôi ở phía đa số, vì sân vận động đã chật ních người từ lâu rồi.

Ngon lửa trong tim tôi nguội mất một nửa.

Bốn rưỡi chiều, người lại càng đông hơn, nếu tính cả những người đến xem cho vui, trên sân vận động phải đến hơn nghìn mạng.

Ngon lửa yếu ớt tự ti cháy lập lòe trong tim tôi, dường như sắp tắt lịm đến nơi.

“Sinh viên bây giờ hết việc làm rồi hay sao ấy nhỉ? Máy trò nhạ thích này vậy mà cũng đông thế không biết!”

“Hờ, không phải cậu cũng thế à?”

“Chen chúc ở đây tranh giành tú cầu thật chán chết đi được, mọi người tự tôn một chút có được không?”

“Hờ, không phải cậu cũng thế à?”

“Sao có nhiều người rồi việc tụ tập thế?”

“Hờ, không phải cậu cũng thế à?”

“Chỉ có đũa nào chán phèo mới được ở đây thôi.”

“Hờ, không phải cậu cũng thế à?”

Hoạt động bắt đầu trong tiếng âm ỉ của đám người chen chúc.

Thập đại mỹ nữ xếp thành hàng ngang đứng trên sân khấu, trước ngực mỗi người đều đeo biển số, từ 1 đến 10.

Đây là thứ tự xếp theo số phiếu từ cao xuống thấp, Người đẹp số 10 sẽ ném quả tú cầu đầu tiên, Người đẹp số 1 ném sau cùng.

Khi Người đẹp số 10 ôm quả tú cầu lên, tiếng vỗ tay bên dưới vang lên như sấm, ba giây sau, bầu không khí đột ngột lặng ngắt như tờ.

Tôi đảo mắt nhìn quanh, người nào người nấy ánh mắt đều cực kỳ dữ tợn, chân đã xuống tận lấy đà.

Lúc quả tú cầu bay ra, vì hiện trường quá yên tĩnh, tôi tưởng chừng như còn nghe thấy tiếng chuông nhỏ leng keng.

Vào khoảnh khắc quả tú cầu bay lên đến đỉnh đường parabol và bắt đầu rơi xuống, tiếng động khủng khiếp ầm vang, xung quanh náo loạn.

Cuối cùng, quả tú cầu bị hai sinh viên nam giành giật.

Nếu hai con hổ đực hung tợn cùng lúc giằng xé một con gà thì sẽ ra sao?

Quả đúng như dự đoán, mỗi người nắm chặt một nửa quả tú cầu, ngoác miệng ra chửi nhau.

MC trên sân khấu vội nhắc nhở, tú cầu làm bằng giấy bồi, cấm không được giằng giật, rồi thì xin hãy thể hiện phong độ của một quý ông, đây là cuộc tranh đoạt của các vị quân tử, phải thể hiện được khí chất của sinh viên đại học... vân vân và vân vân.

Cường điệu đức tính khiêm nhường và ôn hoà với một bầy ác thú đói khát, rõ ràng là một hành vi ngu xuẩn.

Về mặt mọi người xem ra đều có vẻ phản đối.

“Nếu tú cầu còn bị giằng giật làm hỏng, hoạt động sẽ chấm dứt ở đây,” cuối cùng, tay MC tuyên bố.

Câu này đã đánh trúng vào điểm yếu hại nhất, sắc mặt mọi người lập tức trở nên nghiêm túc và bình tĩnh lạ thường, hơn nữa còn có người bắt đầu so sánh hai nửa quả tú cầu kia to nhỏ thế nào, lại còn so cả diện tích và thể tích.

Cuối cùng cũng quyết định được bên giành phần thắng sát sao, cậu chàng hưng phấn kêu lên một tiếng, rồi xuyên qua đám người chạy tót lên sân khấu.

Trong ánh mắt ghen tỵ thậm chí là oán hận của đám người bên dưới, cậu ta linh phần thưởng và còn nắm tay người đẹp số 10.

Bên thua cuộc thì nét mặt đờ đẫn, đứng ngơ ngẩn tại chỗ, khoe mắt như đã ngán ngán lệ.

Quá trình ném tú cầu của các Người đẹp số 9, số 8 và số 7 đều rất thuận lợi, tú cầu không bị giằng rách.

Tôi thầm nhủ mấy cô người đẹp này có phải từ nhỏ gia cảnh đã không được khấm khá, toàn phải đói ăn hay sao mà yếu thế, ném quả tú cầu cũng chẳng bay được xa.

Đến giờ trong bốn quả tú cầu đã được ném ra, quả gần tôi nhất, cũng rơi ở phía trước mười mét trở lên.

Xem ra tỷ lệ giành được tú cầu gần như bằng không rồi.

Vai bên phải đột nhiên bị vỗ một cái, ngoảnh đầu lại, Lại Đức Nhân đang cười hì hì nhìn tôi.

“Này.” Tôi trừng mắt lên với cậu ta. “Cậu có bạn gái rồi, đừng có đến phá thói.”

“Quy định là có bạn gái rồi thì không được tham gia chắc.”

“Bạn gái cậu mà biết, là cậu toi đời.”

“Chắc là cô ấy sẽ không biết đâu.”

“Chắc chắn cô ấy sẽ biết,” tôi nói. “Vì tớ sẽ nói cho cô ấy.”

“Này.” Cậu ta bắt đầu hoảng hốt. “Đừng nói lung tung, tớ chỉ đến xem cho vui thôi mà, không có...”

Tôi không nghe cậu ta nói hết, lập tức quay đầu lại, hướng lên sân khấu.

Vì bên trên đang vang lên hiệu lệnh “đến lượt người đẹp số 6”.

Tôi tập trung toàn bộ tinh thần, điều hoà hơi thở, xuống tấn đứng vững, hai mắt nhìn chăm chăm vào quả tú cầu trong tay Người đẹp số 6.

Trước khi quăng tú cầu, Người đẹp số 6 còn chạy đà mấy bước, thật đúng là một cô gái tốt, cảm động quá đi mất.

Quả tú cầu được ném lên cao, lúc rơi xuống, cái búi màu đỏ ấy mỗi lúc một lớn hơn, mỗi lúc một rõ ràng hơn trong mắt tôi, cơ hồ có thể nhìn thấy cả những sợi dây và kết cấu bên trong.

Tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều, phản ứng bản năng là hơn rùn chân, rồi bật người lên cao, vươn hai tay ra.

Màu đỏ trước mắt đột nhiên biến mất, chỉ thấy trời xanh mây trắng.

Chân vừa chạm đất, liền thấy gã Lại Đức Nhân cao hơn tôi nửa cái đầu hai tay ôm quả tú cầu, toét miệng cười đắc ý.

“Cậu...” Tôi chỉ tay vào cậu ta, nói không nên lời.

Như thể bất chợt sực nhớ ra gì đó, nụ cười của cậu ta cứng đờ trong nháy mắt, miệng cũng “A” lên một tiếng.

Cậu ta nhanh như chớp lao vào người tôi, tôi cảm thấy hai tay mình bị một luồng lực kéo lại, giữ chặt thứ gì đó.

Sau khi Lại Đức Nhân lùi ra, hai tay tôi đã ôm chặt quả tú cầu.

“Mau lên trên đi.” Cậu ta đẩy tôi.

“Hả?” Tôi hơi hoang mang.

“Cậu bắt được tú cầu rồi, mau lên sân khấu lĩnh thưởng!” Cậu ta lại đẩy một cái nữa.

Cú đẩy này hơi mạnh, trọng tâm tôi không vững, liền lùi lại hai bước.

“Nhưng mà...” Tôi nhú mày.

Cậu ta bèn kéo xóc tôi đi xuyên qua đám người lúc nhúc, hai tay tôi ôm chặt quả tú cầu, bước chân hơi loạng choạng.

Cậu ta kéo tôi tới bên sân khấu, lúc đó tôi vẫn đang chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì, thì đã bị dẫn lên cầu thang, hai tay ôm tú cầu đứng trên sân khấu.

MC và Người đẹp số 6 bước tới, anh ta nói vài câu chúc mừng, rồi hỏi tôi họ tên, khoa gì, năm mấy, sau đó trao phần thưởng đựng trong một cái túi nhỏ cho tôi, tôi vội đưa tay phải ra đón lấy.

Người đẹp số 6 nãy giờ vẫn mỉm cười, nhưng không hề mở miệng.

“Bên trong còn có một tờ phiếu ăn ở nhà hàng, nhớ phải mời Người đẹp số 6 dùng cơm đúng thời gian trên đó đấy nhé.”

MC nói xong liền vỗ vỗ tay, nhưng đám bên dưới chẳng ai vỗ theo.

“Chúc hai người hẹn hò thuận lợi.” Cuối cùng, tay MC nói: “Hai bên bắt tay đi nào.”

Người đẹp số 6 đưa tay phải ra, nhưng hai tay tôi đang ôm tú cầu, ngón trỏ bàn tay phải còn đang móc cái túi quà; tôi đành vội vàng vàng chuyển túi quà sang tay trái, dùng cằm và tay trái kẹp quả tú cầu lại, rồi mới chìa tay phải ra.

Bộ dạng tôi lúc ấy có lẽ trông khá lố thối, nàng bật cười một tiếng, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng nàng.

Khoảnh khắc tôi nắm lấy bàn tay phải của nàng, chỉ thấy một cảm giác mềm mại, và hơi choáng váng.

Trong ấn tượng của tôi, ngoài hồi nhỏ nắm tay mẹ ra, hình như chưa bao giờ nắm tay con gái.

Có điều ấn tượng cũng không được chuẩn lắm, có lẽ hồi nhỏ đến bệnh viện khám bệnh, cô y tá thấy tôi đáng yêu, đã nắm bàn tay nhỏ nhắn của tôi, không khéo còn thơm rồi cũng nên.

Cho dù thế nào, mẹ, cuối cùng con cũng đã lớn, mẹ có thể yên tâm được rồi.

“Bạn có thể xuống được rồi,” tay MC nói.

Tôi bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị, mặt đỏ bừng bừng đi xuống, hai tay vẫn ôm chặt quả tú cầu.

“Lỡm quá đi mất, cứ như cả đời chưa gặp con gái bao giờ vậy.”

Lại Đức Nhân đứng dưới sân khấu đợi, tôi vừa đi xuống cậu ta lập tức bước tới gỡ mạnh vào đầu tôi một cái.

“Tớ...”

“Té mau.” Cậu ta lại đẩy tôi. “Thật là mất mặt.”

Lại Đức Nhân kéo tôi rời khỏi sân vận động, đi thẳng một mạch về ký túc.

Hai tay tôi vẫn ôm quả tú cầu, bước đi mà không thể vung vẩy đôi tay, cảm giác dưới chân cứ lằng lằng.

Sau lưng chốc chốc lại ầm ầm lên một trận, hoạt động ném tú cầu vẫn đang tiếp diễn.

Đầu óc tôi hơi lùng bùng, có cảm giác mình đang ở trong một giấc mơ quái dị, cực kỳ không chân thực.

Nhưng dọc đường, quả tú cầu cứ vang lên những âm thanh tuy nhỏ nhưng trong vắt, âm thanh ấy lại rất chân thực.

“Có thể bỏ quả tú cầu xuống được không,” Lại Đức Nhân nói.

Tôi định thần lại, phát hiện đã về đến phòng, liền đặt quả tú cầu lên bàn, sau đó ngồi xuống giường dưới.

“Cái đó của tớ.” Lại Đức Nhân chỉ cái túi móc ở ngón trỏ tay trái của tôi.

“Ồ.” Tôi đưa cái túi ấy cho cậu ta.

Cậu ta lấy trong túi ra một gói quà hình hộp chữ nhật, đại khái cao khoảng 30 xăng ti mét.

“Nặng ra phết.” Lại Đức Nhân dùng tay phải áng chừng trọng lượng.

“Còn một tấm phiếu ăn ở nhà hàng nữa,” tôi nói.

“Vậy à?” Cậu ta ngó đầu nhìn vào bên trong túi quà. “Làm gì có.”

“Sao lại thế được?” Tôi giật bản mình, vội đứng bật dậy.

“Ồ đây này!” Tay trái cậu ta cầm cái phiếu ăn vung vẩy trước mặt tôi, rồi phá lên cười hô hô: “Sợ chưa!”

“Nhặt toẹt.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, cướp lấy cái phiếu ăn.

“Quán bít tết Thiếu Uy?” Tôi nhìn cái phiếu ăn. “Cậu nghe nói bao giờ chưa?”

“Chưa hề.” Lại Đức Nhân lắc lắc đầu. “Chắc là quán mới.”

“7 giờ tối thứ Sáu tuần sau...” tôi lẩm bẩm

“Có vấn đề gì à?”

“Dĩ nhiên là không, có chết cũng phải bò đến đấy,” tôi nói. “Tớ chỉ muốn ghi nhớ thời gian cho kỹ thôi.”

“Hi hi.”

“Hi cái gì?”

“Cậu cũng nên mời tớ ăn một bữa xóm trò chứ nhỉ,” cậu ta nói. “Nếu không nhờ thân thủ cao cường cộng với ưu thế về hình thể của tớ, trong tình huống hỗn loạn khốc liệt ấy, đời nào cậu giành được tú cầu chứ.”

“Cậu còn dám nói?” Tôi lườm cậu ta một cái. “Tớ sẽ mách bạn gái cậu là cậu đi giành tú cầu.”

“Đừng đùa chứ.” Cậu ta cuống lên. “Tớ chỉ đến chơi cho vui thôi mà, không may quả tú cầu bay đến, phản ứng bản năng đương nhiên là nhảy lên đón lấy rồi.”

“Tớ vẫn cứ mách, để cô ấy tự quyết định xem cái thứ phản ứng bản năng ấy có đáng tha thứ không.”

“Xin cậu đấy, đừng có nói mà.”

“Vậy thì mời tớ ăn một bữa xóm trò vào.”

“Hà?”

“Qua thứ Sáu tuần sau đã nhé. Từ giờ đến lúc đó tớ phải chạy tịnh, để đảm bảo hẹn hò được thuận lợi.”

“Cậu giỏi lắm, mời thì mời.” Cậu ta cầm quả tú cầu lên nghịch nghịch, tú cầu phát ra những tiếng đing đing đang đang.

“Thì ra bên trong có mấy cái chuông nhỏ. Ồ? Còn buộc một tấm thẻ nhỏ nữa.”

Tôi sấn lại nhìn kỹ, trên tấm thẻ viết: Người đẹp số 6 Ông Huệ Đình.

“Tớ có bầu cho Ông Huệ Đình một phiếu,” cậu ta nói. “Trong danh sách Thập đại mỹ nữ của tớ, cô này xếp hàng thứ 3.”

“Nhưng tớ không bầu cô ấy.”

“Nếu cậu không bầu cô ấy thì tuyệt đối cấm được nói thật. Nhất định phải nói cậu có bầu cho cô ấy.”

“Không nói thật không tốt đâu.”

“Chẳng cô gái nào thích nghe sự thật ấy đâu, huống hồ lại còn là một cô gái đẹp.”

“Nhưng mà...”

“Còn chuyện quả tú cầu thực ra là do tớ bắt được, cũng nhất thiết không được nói ra.”

“Làm vậy hình như là lừa gạt.”

“Đây chỉ là trò vui thôi mà. Đừng nghĩ nghiêm trọng quá chứ.”

Tôi không phải thằng đàn, đương nhiên cũng biết những sự thật này tốt nhất đừng có nói ra.

Tôi cũng không phải loại người có đạo đức siêu nhiên đến nỗi dù chết cũng phải nói thật.

Chỉ là cảm thấy không nói sự thật, thì thật bất công với nàng.

Đặc biệt là trong hoạt động nếu tổ chức khoảng hai trăm năm về trước nàng sẽ phải lấy tôi làm chồng này.

Có lẽ tôi có thể chỉ coi đây là một trò thú vị, nhưng còn nàng thì sao?

Lương tâm tôi thấy hơi bứt rứt không yên, tuy rằng “tâm” tôi cũng không được “lương” cho lắm.

Dù gì thì gì, có thể ăn tối miễn phí với một cô gái lạ cũng là một sự kiện đáng để mong chờ.

Huống hồ, cô gái ấy còn là người đẹp đã được công nhận, ngoài mong chờ ra, tôi căng thẳng nhiều hơn.

Tuy lúc ở trên sân khấu tôi và nàng rất gần nhau, nhưng tôi vừa căng thẳng lại vừa hoảng hốt, chẳng nhìn rõ được.

Chỉ có tiếng cười của nàng là còn nghe rõ.

Giờ nhớ lại gương mặt nàng, vẫn cảm thấy mơ hồ mờ mịt, ấn tượng sâu sắc nhất, có lẽ là đôi mắt.

Nàng không đeo kính, ánh mắt trong veo, tỉnh tỉnh chắc phải hay ho lắm?

Trong khoảng thời gian chờ đợi sự kiện ăn cơm tối cùng Người đẹp số 6, tôi thường hay nằm mơ.

Tỉnh cả những giấc mơ sau khi nằm trên giường buổi tối, và cả những giấc mơ xuất hiện trên giảng đường ban ngày.

Tôi thường mơ thấy bị cho leo cây, sau đó đứng đợi thần thờ ngơ ngẩn.

Bầu bạn cùng tôi chỉ có con gió lạnh lùng, ánh đèn mù mịt cùng con chó nhỏ bị bỏ rơi bên vệ đường.

Tôi thậm chí còn mơ thấy cô gái ăn com với mình xấu như quỷ Dạ xoa, sợ đến hồn xiêu phách lạc.

“Cô... cô không phải cô gái ném tú cầu,” giọng tôi cơ hồ vỡ vụn.

“Anh cũng có phải anh chàng bắt được tú cầu đâu!”

Sau đó tôi giật mình sức tỉnh trong tiếng cười chỉ xuất hiện trong mấy phim kinh dị.

Khoảng thời gian này, tôi chỉ có duy nhất một giấc mơ hoàn toàn không liên quan đến Người đẹp số 6.

Trong giấc mơ ấy, một mình tôi nằm trên bãi cát yên tĩnh, nghe tiếng sóng biển rì rào.

Gió biển nhẹ nhàng thổi tới, tôi phảng phất còn ngửi thấy cả mùi mặn mặn đặc trưng của gió biển, hết sức chân thực.

Tỉnh lại lấy làm lạ, bèn đi hỏi ý kiến Lại Đức Nhân.

“Tôi qua lúc chuẩn bị đi tắm, tớ phát hiện đã hết quần lót sạch rồi, vì vậy vội đi giặt quần lót,” cậu ta nói.

“Ê, tớ hỏi chuyện giấc mơ mà.”

“Tổng cộng tớ giặt năm cái quần lót, giặt xong treo vào năm cái mắc áo.”

Nói tới đây, cậu ta ngẩng đầu lên nhìn cái quạt treo trên trần nhà.

Đó là một cái quạt cũ rích, có thể chuyển hướng 360 độ.

“Rốt cuộc cậu có trả lời câu hỏi của tớ không?”

“Tớ trả lời rồi còn gì.”

“Hả?”

“Tớ móc năm cái mắc áo vào lồng quạt, trước khi đi ngủ thì bật quạt lên,” cậu ta nói. “Quạt thổi suốt một đêm, sáng sớm nay cả năm cái quần lót đều khô rồi.”

“Cậu...”

“Chắc chắn cậu còn ngửi thấy cả mùi mặn mặn của gió biển đúng không?” Cậu ta cười khà ố.

“Đồ tôm lợm!”

“Đừng giận mà.” Cậu ta vội cười xoa lấy lòng. “Cậu không phát hiện ra điều gì ẩn chứa đằng sau câu chuyện tớ vừa kể à?”

“Điều gì chứ?”

“Đêm qua tớ ngủ không mặc quần lót.” Cậu ta đột nhiên hạ giọng xuống.

Tôi chẳng thèm để ý cậu ta nữa, cầm đầu thu dọn sách vở, chuẩn bị lên lớp.

“Êu,” cậu ta gọi tôi.

“Gì hả?” Tôi ngoảnh đầu lại.

“Mấy hôm nay trông cậu như có tâm sự nặng nề, đầu óc để đi đâu đâu ấy.” Cậu ta vỗ vỗ lên vai tôi. “Chẳng qua chỉ là một cuộc hẹn hò, ăn bữa com thôi mà, cứ thả lỏng, đừng nghĩ ngợi nhiều quá.”

“Tớ sẽ cố.” Tôi thấy cậu ta lại ngồi lên giường. “Cậu bùng học à? Sao giờ vẫn chưa đi?”

“Hôm nay thứ Năm, buổi sáng tớ không có tiết,” Lại Đức Nhân cười khi khi, “cậu cũng thế.”

“Hả?”

“Tôi mai cậu phải đi hẹn hò đấy, đừng có mà quên.”

Tôi lại còn quên mất hôm nay thứ mấy, chẳng trách Lại Đức Nhân bảo tôi tâm sự nặng nề, đầu óc đề đầu đầu.

Tôi cố thả lỏng tâm trạng, kiếm mấy quyển truyện tranh đọc, nhưng chỉ cần nghĩ đến tối mai là giờ phút quyết định sinh tử, truyện tranh có tức cười mấy, tôi cũng chẳng thể nào cười nổi.

Lúc ăn cơm tối trong căng tin ký túc xá, tin tức trên ti vi nói đã xác định chắc chắn con bão Zebs sẽ tấn công vào Đài Loan, người dẫn chương trình nhắc nhở mọi người phải chuẩn bị để phòng chống bão, giọng điệu như thể đang loan tin về một vụ án giết người tàn khốc.

Dòng tin tức chạy bên trái màn hình đồng thời cũng xuất hiện tên những tỉnh thành đã tuyên bố ngày mai nghỉ học nghỉ làm.

“Thành phố Đài Nam nghỉ học nghỉ làm.”

Tiếng hoan hô vang dậy như sấm động khắp căng tin, đối với sinh viên, tự dưng có một ngày nghỉ bão hiển nhiên là một niềm vui bất ngờ.

Nhưng tôi lại chẳng muốn cười chút nào, thậm chí còn muốn khóc.

Ngày mai là cuộc hẹn hò quan trọng nhất trong hai mươi năm cuộc đời tôi cơ mà, tại sao lại có con bão phá thói thể này?

Mặt mày ủ ê bước ra khỏi căng tin, có lẽ do ảnh hưởng tâm lý, tôi cảm thấy không khí cũng không còn như trước nữa.

Về phòng ngủ lại cố giờ truyện tranh ra xem, nhưng tâm trạng vẫn không sao lắng xuống được.

12 giờ đêm, ngoài cửa sổ có tiếng mưa vọng vào, mưa rả rích đập vào tai, cảm giác như kim châm.

Tôi gấp quyển truyện lại, hít sâu một hơi, leo lên giường nằm, nhìn đăm đăm lên trần nhà.

Đêm hôm ấy tôi gần như không ngủ được, đến lúc trời tờ mờ sáng, mới mơ mơ màng màng thiếp đi một lúc.

Không ngủ còn đỡ, vừa thiếp đi liền gặp ác mộng, vẫn là giấc mơ bị cho leo cây ấy.

Nhưng lần này, bầu bạn cùng tôi là gió mưa toi bời, bên tai chỉ nghe tiếng gió vù vù, trước mắt chỉ toàn một màu trắng mờ mịt.

Đột nhiên, một trận lũ ập đến, vừa nhanh vừa mạnh, tôi vừa guồng chân chạy như điên dại, vừa hét lớn: “Tôi không làm Vĩ Sinh [3] đâu! Cứu... tôi... với!”

Tôi bừng tỉnh, lau mồ hôi, đeo kính lên nhìn đồng hồ, đã sắp 12 giờ trưa.

Bên ngoài vẫn mưa, loáng thoáng có cả tiếng gió.

Lại Đức Nhân không ở trong phòng, chắc là nhân ngày nghỉ bão hiếm có, đã dẫn bạn gái đi xem phim rồi.

Tôi đánh răng súc miệng qua loa, rồi một mình xuống căng tin ăn cơm.

Tin tức trên ti vi toàn về tình hình bão tố, tôi chẳng muốn nghe nữa, chỉ ăn nửa bữa rồi đứng dậy bỏ đi.

Giọng nói trong ti vi văng lại từ phía sau lưng: “Đề nghị người dân nếu không có việc cần kíp thì không nên ra ngoài, xin đừng đùa với mạng sống của mình.”

“Việc của mày à!”

Tôi quay ngoắt lại, chỉ tay vào cái ti vi quá lớn.

Lần này đúng là ê mặt. Tôi vừa tức vừa thẹn, vội vàng chuồn ngay khỏi căng tin.

Cả buổi chiều tôi rúc trong phòng ký túc, lòng dạ rối như tơ vò trong tiếng gió mưa ngoài cửa sổ.

Khoảng bốn rưỡi, trời đột nhiên nổi gió lớn, cửa sổ như đang run lên, không ngừng phát ra những tiếng bập bập.

Thi thoảng lại vang lên tiếng va đập, chắc là xe đạp hoặc bồn hoa gì đó bị thổi ngã.

Còn cả tiếng chuông báo động của một cái xe hơi cứ kêu inh ỏi, điếc hết cả tai.

6 giờ rồi, tim tôi thoát cái đập nhanh hẳn lên, gần như nghe thấy được cả nhịp tim thành thịch.

Cứ đợi trong phòng thể này sợ rằng sẽ chết vì vỡ tim mất, tôi quyết định ra ngoài ngay lập tức.

Cẩn thận cất kỹ cái phiếu ăn, mặc áo mưa vào, thăm xin bỏ tất phù hộ, rồi đóng cửa đi luôn.

Trên đường ra nhà xe lấy xe máy, gió lớn thổi không ngừng, làm tôi nghiêng ngã.

Tôi càng nghĩ càng thấy tức, càng tức càng kích động, càng kích động càng tức, không nén được ngửa đầu hét lớn: “Trả lại tuổi xuân cho tôi!”

Quán bát tết Thiếu Úy rất gần trường, chưa đến 6 giờ 20 phút tôi đã tới nơi.

Tôi không muốn vào sớm quá, đành lượn lờ thêm mấy vòng quanh khu đó.

Lượn đến vòng thứ tư, đã khoảng 6 giờ 40 phút, cũng xấp xỉ rồi.

Tôi đậu xe cách đó chừng năm chục mét, cởi áo mưa treo lên tay lái, rồi men theo hàng hiên chậm chậm đi bộ đến quán bát tết Thiếu Úy.

Nhìn lại đồng hồ, 6 giờ 50 phút, thời gian này chắc là rất hoàn mỹ rồi.

Nhưng chờ đợi trong gió mưa thế này, dù chỉ 10 phút cũng vô cùng dai dẳng.

7 giờ rồi, Người đẹp số 6 vẫn chưa xuất hiện, tôi tự an ủi rằng con gái cứ hẹn là sẽ đến trễ.

7 giờ 5 phút, tôi tự an ủi rằng có lẽ chỗ này hơi khó tìm, con gái muốn tìm được đến đây phải mất thời gian.

7 giờ 10 phút, tôi tự an ủi rằng giữa thời tiết này mà ra đường, ai chẳng đến muộn mấy phút.

7 giờ 15 phút, tôi tự an ủi rằng...

Thôi xong, tôi chẳng nghĩ ra lý do nào nữa, hơn nữa, còn bắt đầu lo lắng giấc mơ kia sẽ thành sự thực.

Tôi chỉ lo lắng khoảng hai phút, liền thấy một cô gái xuất hiện ở phía cuối hàng hiên.

Tôi không thấy rõ cô ấy mặc gì, chỉ thấy cô thu ô lại, vẩy những giọt nước đọng trên đó, rồi vuốt vuốt mái tóc, rào chân bước về phía mình.

Giữa trời mưa gió thế này, cả dãy hàng hiên chẳng ai đi lại, vì vậy chắc chắn là nàng rồi.

Tôi thấy hơi khó thở, cả người căng thẳng đến độ run lên khe khẽ.

Quả nhiên nàng bước tới trước cửa nhà hàng liền dừng lại, đưa mắt nhìn tôi, rồi lại ngược lên nhìn biển hiệu.

“Xin hỏi...” tôi lấy hết dũng khí dần tới, “bạn có phải Người đẹp số 6 không?”

“Ồ?” Ánh mắt nàng hơi có vẻ hoang mang, “Người đẹp số 6?”

“Xin lỗi.” Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, quả tim tôi như rơi tự do từ trên cao xuống. “Tôi nhận lầm người.”

“Bạn không nhầm đâu,” nàng bật cười. “Chỉ tại mình nhất thời không nhớ ra Người đẹp số 6 là cái gì thôi.”

“Hả?” Tôi nghe thấy tiếng kêu khe khẽ của chính mình.

“Xin lỗi, mình đến trễ.” Nàng vuốt vuốt vạt tóc mái hình như bị nước mưa hắt ướt. “Mình đi được nửa đường thì ô bị gió thổi hỏng mắt, đành phải quàng trở về đổi cái khác.”

“Xin lỗi bạn nhé.” Tôi lấy làm ngượng ngùng. “Thời tiết thế này còn bắt bạn phải ra ngoài.”

“Tại sao bạn phải xin lỗi chứ?” Nàng có vẻ hơi nghi hoặc. “Ngày giờ không phải bạn chọn, mà mưa bão cũng có phải do bạn gọi đến đâu.”

“Nhưng mà...” Tôi chẳng nghĩ ra lý do gì để xin lỗi. “Tóm lại là mình rất xin lỗi.”

“Bạn khách sáo quá, người đến muộn là mình cơ mà.”

Nàng bật cười, đôi mắt sáng rỡ trong veo, tiếng cười khe khẽ, tôi cảm thấy như đã quen nàng từ thuở trước.

Tôi ngại không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, hơi cúi đầu xuống, liền trông thấy nàng mặc váy bò dài màu xanh lam.

Gấu váy viền hoa trắng, còn cả một số họa tiết xanh thẫm rồi beng chẳng theo quy tắc gì.

Đó là những vệt loang màu xanh thẫm do chất vải bò bị thấm nước.

Tôi lại hơi ngẩng đầu lên, nhận ra tóc nàng cũng bị ngấm nước dính bết vào vai.

Nàng nhẹ nhàng gỡ những sợi tóc bết ầy ra, trên áo sơ mi trắng liền xuất hiện mấy vệt nước li ti.

Tôi đột nhiên thấy trào dâng một niềm xúc động, bất giác nhìn thẳng vào đôi mắt nàng.

Lúc ánh mắt giao nhau, nàng chỉ khẽ mỉm cười.

“Minh tự giới thiệu trước nhé.” Nàng lại nhoẻn miệng cười. “Chào bạn, mình là Ông Huệ Đình, như bạn vừa nói đấy, Người đẹp số 6.”

Trời đã tối mịt, mưa vẫn to như trút, gió bão vẫn tiếp tục thét gào.

Ánh đèn đường lura thưa lác đác, trên phố cơ hồ không thấy bóng người bóng xe nào.

Cả thế giới dường như chỉ còn lại tôi và nàng.

Trong nhà hàng hắt ra thứ ánh sáng vàng nhạt yếu ớt, có lẽ có thể đem đến một chút ấm áp; nhưng thứ khiến thế giới này trở nên ấm áp và tươi sáng, chính là đôi mắt nàng.

Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi về nàng khi gặp nhau lần đầu trên sân khấu; cũng là ấn tượng sâu sắc nhất từ lúc bắt đầu đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Em nói hôm nay sinh nhật em, mười lăm tháng Giêng âm lịch, tết Nguyên tiêu.

“Mẹ em đang xem hoa đăng, bỗng dưng sinh em luôn đấy,” em nói.

“Có phải hoa đăng xấu quá, nên mẹ em bị kích thích không?” tôi hỏi.

“Còn lâu ấy nhé.” Em dẩu môi lên. “Mẹ em bảo hoa đăng năm ấy đẹp lắm, vì vậy em mới không kim lòng được muốn thò đầu ra xem.”

Em bật cười, ánh mắt lấp lánh, giống như hoa đăng.

Thì ra vì năm em ra đời hoa đăng đẹp vô cùng, thế nên mắt em cũng đẹp vô cùng.

“Em muốn đi xem hoa đăng không?”

“Muốn lắm. Nhưng đi đâu xem đây?”

“Đài Bắc với Cao Hùng đều có hội hoa đăng đấy?”

“Thôi chẳng đi đâu. Nghe nói lễ hội người đông chật cứng ấy.”

Em thở dài, nhắm đôi mắt lại.

Vậy cũng tốt, bởi chỉ khi nào em nhắm mắt lại, hoa đăng ở Đài Bắc và Cao Hùng mới rục rờ được thôi.

Hoa đăng phượng xa đang lấp lánh, trong lễ hội người đông chen chúc.

Cứ để cho hoa đăng lấp lánh nữa đi, cứ để dòng người tiếp tục đổ tràn về lễ hội nữa đi.

Họ vĩnh viễn không thể nào biết được...

Đôi mắt em, mới là ngọn hoa đăng đẹp nhất đảo Đài Loan.

“Đến lượt bạn kìa.”

“Ồ?”

“Tự giới thiệu ấy.”

“Chào bạn.” Tôi định thần lại, thử hắng giọng. “Minh tên là Thái Húc Bình.” ừ

“Nữa đi chứ?”

“Còn gì nữa?”

“Nếu mình là Người đẹp số 6, thì bạn cũng nên tự giới thiệu là anh chàng đẹp trai bắt được tú cầu của Người đẹp số 6 chứ.”

“Mình là người có liêm sỉ, không dám nói mình đẹp trai.”

Nàng chỉ cười cười, không nói câu gì khách sáo, chắc là cũng đồng ý với liêm sỉ của tôi.

“Thế mình tự nhận là Người đẹp số 6, liệu có phải là vô liêm sỉ không nhỉ?”

“Chuyện này hoàn toàn khác.” Tôi vung mạnh tay. “Bạn đúng là người đẹp, hơn nữa còn được chứng minh bằng kết quả phiếu bầu, đây là sự thực khách quan, chính bản thân bạn cũng không thể phủ nhận.”

“Bạn nghĩ thế thật à?”

“Đương nhiên.”

“Thế sao bạn không bầu cho mình một phiếu?”

“Hả?” Tôi tái mặt. “Sao bạn biết?”

“Thì thoảng mình có những dự cảm không thể giải thích được, thông thường những dự cảm này đều rất chuẩn xác.”

“Thật không?”

“Ừ,” nàng nói, “mình không thể gọi năng lực này ra, nhưng nó sẽ thành linh xuất hiện.”

“Thình linh xuất hiện?”

“Thình với linh là anh em song sinh, khi chúng ở cạnh nhau, người ta sẽ nói thình linh xuất hiện rồi,” nàng nói. “Đây chính là thình linh xuất hiện.”

“Ồ...”

“Mình nói chuyện kỳ quặc lắm phải không?”

Tôi do dự một thoáng, rồi vẫn quyết định gật gật đầu.

“Hôm nay gió lớn thật.” Nàng nghiêng mặt nhìn những thân cây đang lắc đứ dội bên vỉa đường.

“Phải đấy.” Tôi cũng quay mặt nhìn những đoá hoa nước bắn lên tung toé trên phố. “Mưa cũng to thật.”

“Ừm,” nàng chỉ đáp một tiếng.

“Ồ,” tôi cũng đáp lại một tiếng.

“Chúng ta chịu khổ chịu sở đến đây để bàn chuyện mưa gió à?” Nàng cười cười.

“Áy chết, ngại quá.” Tay trái tôi đẩy cửa ra rồi giữ lại, nhích người nhường đường. “Mời bạn.”

Nàng cảm ơn một tiếng, để ô vào thùng đựng ô cạnh cửa, bước vào bên trong.

Tôi đi vào theo, buông tay trái, ngăn mưa gió lại bên ngoài.

Trong nhà hàng ngập tràn thứ ánh sáng màu vàng nhạt, so với không gian tối tăm bên ngoài, nơi này đúng là một thế giới khác.

Nàng cũng cầm một cái phiếu ăn giống tôi, hai chúng tôi cùng đưa phiếu ăn cho cô nhân viên phục vụ.

“Xin mời.” Cô phục vụ nở một nụ cười thần bí. “Tôi còn tưởng hai bạn không đến cơ đấy.”

Cô dẫn chúng tôi đến chiếc bàn kê sát cửa sổ góc trong cùng, khăn trải bàn màu tím nhạt thêu đầy hoa nhỏ màu trắng, trên bàn còn bày lọ hoa màu xanh thắm cắm một đoá hồng phấn.

“Ô, hoa này là thật đấy.” Tôi ngồi xuống rồi đưa tay sờ sờ cánh hoa hồng.

Nàng đột nhiên bật cười thành tiếng, tôi cảm thấy có thể mình đã làm chuyện gì hoặc nói điều gì ngu ngốc, vành tai nóng bừng lên.

Cô phục vụ bưng ra một món đồ trông như cái bể cá nhỏ hình cầu đặt lên bàn, mặt bên ngoài là thủy tinh ngũ sắc.

Trong cái âu ngũ sắc ấy, nước ngập một nửa, trên mặt nước có mấy cánh hoa màu đỏ.

Viên nền bọc vỏ nhựa trong màu xanh lam nổi dập dềnh trên mặt nước, chậm chậm trôi lững lờ trong âu.

Ánh nền vàng yếu ớt chiếu xuyên qua lớp thủy tinh ngũ sắc, hắt lên gương mặt nàng.

Tôi nhìn ánh sáng và bóng nước lấp loá trên gương mặt ấy, đột nhiên cảm thấy thật khó tin:

Sao mình không bỏ phiếu cho nàng nhỉ?

“Rất xin lỗi bạn,” tôi nói. “Mình không bầu cho bạn, đừng để bụng nhé.”

“Mình không để bụng,” nàng nói. “Chỉ là rất thất vọng thôi.”

“Thật sự rất xin lỗi. Tại mình có mắt như mù.”

“Mình đùa đấy, đừng để bụng chuyện này nữa.” Nàng khẽ cười. “Mới đầu hội trưởng Hội Sinh viên bảo mình tham gia dự tuyển, mình từ chối mãi không được, đành chọn bữa một tấm ảnh đưa ra, cũng không ngờ lại được chọn.”

“Những lời này không nên do bạn nói ra mới phải.”

“Ý?” Nàng rất ngạc nhiên. “Tại sao thế?”

“Người ta sẽ nghĩ rằng, nhất định là bạn tự thấy mình rất đẹp, không thể nào không lọt vào TOP 10, nên mới chọn bữa một tấm ảnh mà gửi đi dự tuyển.”

“Mình đâu có nghĩ thế.”

“Nhưng thông thường người ta vẫn cho rằng người đẹp rất kiêu ngạo, vì vậy sẽ đánh giá lời nói cử chỉ của bạn dựa trên tiền đề là, bạn nhất định rất kiêu ngạo.”

“Nếu mình xưa nay đều rất khiêm tốn thì sao?”

“Đặt trên tiền đề rằng người đẹp nhất định rất kiêu ngạo, khiêm tốn sẽ chỉ được hiểu là cố ý làm bộ làm tịch.”

“Bạn thì nghĩ sao?”

“Bạn có kiêu ngạo không?”

“Không,” nàng nói, “mình chỉ là một cô bé lạc đường giữa cõi trần thế này mà thôi.”

“Vậy thì chỉ vì không thể từ chối yêu cầu của hội trưởng Hội Sinh viên, bạn mới chọn bữa một tấm ảnh tham gia cho xong chuyện.”

“Chính là vậy đấy.” Nàng nhướn miệng cười.

Người phục vụ mang ra hai ly rượu khai vị màu cam đặt lên bàn, mỉm cười quay đi.

“Thật không ngờ một cô gái được gọi là người đẹp như mình, mà cảnh ngộ lại bi thảm thế.” Nàng cúi đầu nhấp môi một chút rượu khai vị. “Làm sao đây? Cuộc đời mình vẫn còn dài lắm, lẽ nào cứ bị hiểu lầm mãi vậy sao?”

“Bạn đùa đúng không?”

“Ừ,” nàng cười cười, “người đẹp không được đùa à?”

“Được chứ.” Tôi cũng cười theo.

“Vậy chúng ta cạn ly vì điều gì nhỉ?” Nàng nâng ly rượu lên.

“Hoà bình thế giới.” Tôi cũng nâng ly. “Mấy cô thi hoa hậu thế giới thông thường đều nói vậy.”

“Thế thì vì hoà bình thế giới đi.”

Chúng tôi cạn ly, ‘keng’ một tiếng, cả hai cùng cười.

Cô phục vụ lại đi tới, mang xúp và sa lát nhẹ nhàng đặt lên bàn, điệu bộ rất cẩn trọng.

“Hai người nhìn hợp nhau lắm,” trước lúc đi, cô phục vụ quay đầu lại nói.

“Cảm ơn,” Người đẹp số 6 nói, “đó là vinh hạnh của tôi.”

“Không.” Tôi giật thót mình, vỗ thật mạnh vào ngực mấy cái. “Là vinh hạnh của tôi mới đúng.”

“Nói được trước.” Người đẹp số 6 cười cười.

Cô phục vụ quay đi với nụ cười hài lòng trên môi, còn tôi thì len lén xoa xoa chỗ ngực đau nhói.

Bữa cơm này thực ra không phải do nhà hàng chiêu đãi, mà là Hội Sinh viên đã đặt chỗ, trả tiền trước rồi.

Thập đại mỹ nữ tùy theo số phiếu nhiều hay ít, mà đẳng cấp nhà hàng cũng có khác biệt.

“Đôi của bạn số 2 ấy, ăn buffet kiểu Âu ở khách sạn Đài Nam đấy nhé,” nàng kể.

“Bạn hỏi hận chưa?”

“Hỏi hận?”

“Ừ,” tôi gật gật đầu, “bạn nên hỏi hận vì đã không nghiêm túc chọn một tấm ảnh đẹp nhất.”

“Thế thì bạn cũng phải hỏi hận.”

“Hỏi hận cái gì?”

“Lẽ ra bạn nên bắt tú cầu của bạn số 1, chứ không phải số 6.”

“Không,” tôi nói, “mình rất hoan hỉ.”

“Cảm ơn.” Nàng cười rất vui vẻ.

“Không biết đôi số 1 ăn gì nhỉ?” tôi nói. “Nhưng mà thời tiết này có ăn ngon mấy cũng thế.”

“Nghe nói thời gian của mỗi đôi đều khác nhau,” nàng nói. “Mình quen bạn số 2, họ ăn với nhau từ hôm kia cơ.”

“Hôm kia trời trong nắng ấm, quang đăng lắm.”

“Phải đấy.”

“Tại sao chúng ta lại ăn tối với nhau vào một ngày mưa gió bão bùng, mây đen mù mịt thế này?”

“Bạn hỏi hận chưa?”

“Không,” tôi cười cười, “mình rất hoan hỉ.”

“Cảm ơn.” Nàng lại cười.

Vốn tưởng rằng những cô được gọi là “người đẹp” ít nhiều cũng có bệnh tiểu thư, nhưng Người đẹp số 6 dường như hoàn toàn không phải vậy. Nàng rất thoải mái, không kiêu ngạo, không dùng khoe mắt nhìn người ta, đầu cũng không ngẩng cao vênh vênh.

Tôi bỗng sực nhận ra, sự căng thẳng và bất an của mình, đều đã bị ngăn lại bên ngoài cùng mưa gió.

Tuy cứ như đang ở trong một giấc mơ, nhưng tôi có cảm giác tất thảy mọi thứ trước mắt đều rất chân thực, kể cả giọng nói, nụ cười, ánh mắt của nàng, thậm chí cả bột hạt tiêu nàng rắc lên bát súp.

Có lẽ sự tồn tại của nàng rất chân thực mà nổi bật, lại đầy sức sống, nên tôi cũng cảm thấy mình thực sự tồn tại trong không gian này trong thời khắc này.

Lần này cô phục vụ mang ra một cái giỏ tre nhỏ đựng bánh mì, đồng thời dọn bát xúp và sa lát đi.

“Bánh mì hãy ăn lúc còn nóng ấy,” cô phục vụ nói. “Ăn xong có thể gọi nữa.”

“Còn có thể gọi thêm bánh mì?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Đương nhiên,” cô phục vụ mỉm cười, “chẳng lẽ lại gọi mì tôm?”

Sau đó cô quay người đi, Người đẹp số 6 phì cười, tôi thì ngẩn ra.

“Ngon thật đấy.” Nàng cắn một miếng bánh mì, tấm tắc khen.

Bánh mì đúng là rất ngon, vỏ giòn, ruột mềm, thơm mùi tỏi, nướng vừa khéo.

“Bạn có thấy mình tham ăn không?” nàng hỏi.

“Không đâu,” tôi lắc đầu, “tại sao lại hỏi thế?”

“Vi mình muốn gọi thêm bánh mì.” Nàng cười cười.

Tôi ngẩng đầu lên, vừa khéo chạm vào ánh mắt cô phục vụ, vẫn chưa mở miệng hay vẫy tay ra hiệu gì, cô đã tức khắc quay người đi vào bếp, sau đó bung ra một giỏ bánh mì nữa bước tới.

“Tôi biết hai bạn nhất định sẽ gọi nữa mà.” Cô phục vụ tỏ vẻ rất đắc ý.

“Chẳng lẽ cô ấy cũng có dự cảm thành linh?” sau khi cô phục vụ đi khỏi, tôi mới nói.

“Đó chỉ là suy luận, không phải dự cảm,” Người đẹp số 6 đáp. “Cô ấy rất tự tin với món bánh mì, vì thế cho rằng chúng ta ăn xong sẽ gọi thêm. Còn mình à, thì đúng là có dự cảm thành linh đấy.”

“Thế bây giờ bạn có dự cảm không?”

“Vừa nãy thấy bạn thì dự cảm có xuất hiện một lần, lần sau chẳng biết là lúc nào nữa.” Nàng khẽ lắc đầu.

“Tiếc thật. Mình vẫn muốn được linh giáo dự cảm thành linh xuất hiện của bạn lần nữa.”

“Ồ...” nàng cúi đầu nhắm mắt một lúc, rồi mở mắt ngẩng đầu lên nói: “Món chính sẽ ra trong ba phút tới.”

“Đó chỉ là suy luận thôi mà.”

“Đúng thế.” Nàng cười cười, nụ cười rất rạng rỡ.

Quả nhiên ba phút sau cô phục vụ mang ra hai khay sắt màu đen, bên trên còn đặt nắp.

Sau khi mở nắp, khay thức ăn phát ra những tiếng xì xì xèo xèo, bốn bề xung quanh như cũng ồn ào hẳn lên.

“Đây là bít tết Thiếu Úy đặc biệt của nhà hàng chúng tôi,” cô phục vụ nói. “Mời thưởng thức.”

“Tại sao gọi là bít tết Thiếu Úy vậy?” Người đẹp số 6 hỏi.

“Có một câu chuyện,” cô phục vụ nói. “Ba sĩ quan cùng vào nhà hàng dùng bữa, ông chủ yêu cầu họ dựa vào quân hàm của mình để chọn món ăn. Sĩ quan đầu tiên nói: tôi ăn bít tết Thiếu Úy. Sĩ quan thứ hai nói: tôi chọn hamburger Thượng Tá. Người thứ ba nói: vậy tôi đành gọi canh thôi.”

“Hờ,” tôi lấy làm tò mò, “hết rồi à?”

“Ừm,” cô phục vụ gật gật đầu, “vì người sĩ quan thứ ba là trung tướng.”

“Canh Trung Tướng?” tôi hỏi.

“Đúng vậy.”

Cô phục vụ dọn hai cái giỏ tre và nắp đặt, mỉm cười quay người bước đi.

“Cô ấy trả lời câu hỏi của mình chưa vậy?” Người đẹp số 6 hỏi.

“Chưa. Chỉ kể một câu chuyện thôi.”

“Chắc là chuyện cười nhì?”

“Chuyện cười à?” tôi nói. “Nhưng chẳng thấy buồn cười gì cả.”

“Con chó béo đến mấy thì vẫn là con chó, không thể nào gọi nó là con lợn được.”

“Bạn nói đúng, đó là chuyện cười.”

Tôi bật cười, cảm thấy Người đẹp số 6 có vẻ đáng yêu đến lạ.

Tôi cúi đầu nhìn món bít tết đặt trước mặt, miếng thịt to quá, trong đầu vừa loé lên câu hỏi không hiểu nàng có ăn hết được không, thì đã nghe nàng cất tiếng: “Yên tâm, mình ăn hết được.”

“Hả?” Tôi hơi giật mình. “Thế thì tốt quá.”

“Nếu bạn ăn không hết, mình có thể hộ bạn.”

“Vậy thì không ổn rồi.”

“Thế bắt đầu đi chứ.” Nàng cầm dao đĩa lên.

“Xin mời.” Tôi cũng cầm dao đĩa lên.

Điểm khác biệt lớn nhất khi ăn bít tết so với ăn bánh mì hoặc xúp là, cần phải để ý đến dáng ăn của mình, cũng như tránh để ngộ thương người khác. Vì vậy chúng tôi không hện mà cùng ngậm miệng lại, thậm chí cả dao đĩa trong tay cũng trở nên dịu dàng, không cất xoẹt ra một miếng thịt, mà chỉ nhẹ nhẹ cứa một lát nhỏ.

Tôi bắt đầu lo lắng không hiểu ăn đến bao giờ mới hết được món bít tết này.

Có lẽ tại chúng tôi yên lặng quá, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng rung lắc dữ dội của cây cối ngoài cửa sổ.

Bầu không khí có vẻ hơi là lạ, giống như không khí chiến tranh lạnh của đôi tình nhân đang say đắm nồng nàn; cũng tựa hồ như không khí buổi thương lượng tiền cấp dưỡng của cặp vợ chồng đang chuẩn bị ly hôn.

“Mình thường có cảm giác mình đang tìm kiếm thứ gì đó.” Nàng đột nhiên phá vỡ sự im lặng ấy. “Nhưng chẳng rõ đó rốt cuộc là thứ gì nữa.”

Nhất thời, tôi cũng không biết nên đáp lại nàng thế nào, bèn dừng dao đĩa, ngược mắt nhìn chăm chú.

“Mình tìm chuyện để nói thôi mà.” Nàng cười cười. “Bạn đừng căng thẳng thế.”

“À,” tôi cũng cười, “thực ra mình cũng đang tìm kiếm...”

“Vậy sao?” nàng nói. “Bạn tìm kiếm gì?”

“Hôm nay lúc tìm một đôi tất mới trước khi ra ngoài, mình mới ngộ ra rằng, đời người là một cuộc tìm kiếm dai dẳng không bao giờ dứt.”

Nàng bật cười khúc khích, hình như bị sặc, vội cầm ly nước lên nhấp một ngụm.

“Bạn không sao chứ?”

“Ừm,” nàng gật gật đầu, “bạn vẫn thường nói chuyện kiểu ấy à?”

“Chắc là thế.”

“Nếu vậy thì, mình quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng rồi.”

“Chuyện gì thế?”

“Rất vui được quen bạn,” nàng nâng ly, “Thái Húc Bình.”

“Mình cũng vậy. Người đẹp số 6...” Tôi cũng nâng ly. “À không, bạn Ông Huệ Đình chứ.”

“Cái biệt danh Người đẹp số 6 này cũng hay phết, mỗi tội hai chữ ‘người đẹp’ mình với không tới thôi.”

“Bạn hoàn toàn xứng đáng mà,” tôi nói.

“Mình lấy làm hồ thẹn.”

“Bạn không nên thẹn với lòng.”

“Không, mình thẹn không dám nhận.”

“Thôi không thẹn thùng gì nữa.”

“Hử?”

“Xin lỗi, mình không nghĩ ra câu gì nữa.” Tôi gãi gãi đầu. “Tóm lại là mình nói thực lòng đấy.”

“Thế thì mình đành phải lén lút chấp nhận thôi,” nàng thấp giọng nói, “bạn cũng chỉ được lén lút gọi thế thôi nhé.”

“Được,” tôi gật gật đầu, “mình sẽ lén lút gọi.”

Lời đã mở, tay cắt thịt bò cũng dễ dàng hơn nhiều, đẩy ra kéo vào là được một miếng nhỏ.

Miếng bít tết trước mặt mỗi lúc một nhỏ, những thông tin tôi biết về Người đẹp số 6 mỗi lúc một nhiều.

Người đẹp số 6 là người Đài Bắc, học năm thứ ba khoa Thiết kế Công nghiệp, cùng khoá với tôi.

Học kỳ này nàng vừa dọn ra khỏi ký túc, thuê chung một căn hộ với hai cô bé khoá dưới, hằng ngày đạp xe đi học.

Nàng là hội viên Câu lạc bộ nghe nhìn, vì có thể xem rất nhiều phim, nghe rất nhiều đĩa nhạc.

“Bình thường ngoài đọc sách, xem phim, nghe nhạc ra, chẳng có sở thích đặc biệt gì khác,” nàng nói.

“Giờ bạn có thêm danh hiệu người đẹp rồi, tính sao đây?”

“Tính sao đây là sao?” nàng hỏi.

“Bạn không cần luyện tập cho quen với các sở thích phù hợp với thân phận người đẹp à, kiểu như chơi đàn tranh, hát thanh nhạc, múa ballet chẳng hạn?”

“Không cần.” Nàng bật cười. “Bạn thì sao?”

“Trước mắt mình cũng chẳng có sở thích gì đặc biệt, nhưng sau này e rằng sẽ có thêm một cái.”

“Sở thích gì?”

“Trời bão ra ngoài hóng gió, rồi kiếm một nhà hàng ăn tối.”

“Sở thích này hay đấy,” nàng nói. “Nhớ hẹn mình đi cùng nhé.”

“Cái đó thì chắc chắn rồi.”

“À này,” nàng đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, “quà của bạn là gì thế?”

“Quà?”

“Thì món quà hôm ném tú cầu ấy.”

“Cậu ta vẫn chưa bóc, nên không biết.”

“Cậu ta?” Nàng lấy làm nghi hoặc. “Bạn có thói quen dùng ngôi thứ ba để tự chỉ mình à?”

“À... à... chỉ là chưa bóc thôi.” Tôi bất cẩn nói hớ một câu, hơi thờ lập tức trở nên gấp gáp.

“Lâu như thế mà vẫn chưa bóc, bạn cũng nhịn được à,” nàng nói. “Quà của mình là đồ mỹ phẩm.”

“Bạn cần gì thứ đó,” tôi nói. “Mấy cái đó với bạn chỉ có thể gọi là thêm hoa trên gắm, không khéo lại còn chẳng thêm lên được ấy chứ, vì gắm của bạn đã rất rực rỡ rồi.”

“Cảm ơn,” nàng có vẻ hơi thẹn thùng, “bạn quá khen rồi.”

Thực ra tôi chẳng rõ Lại Đức Nhân đã bóc quà hay chưa nữa, nhưng đằng nào thì cũng chẳng biết món quà đó là gì.

Chuyện không bắt được tú cầu cứ làm tôi áy náy mãi không yên, cho dù giờ có muốn nói thật ra với nàng, thì cũng lỡ mất thời cơ rồi.

Với cá tính của nàng, có lẽ biết sự thật rồi cũng chỉ cười cười cho qua, chưa chắc đã để bụng.

Nhưng tôi không dám mạo hiểm, lỡ chẳng may nàng lại để bụng thì sao.

Tôi lấy làm xấu hổ vì sự hèn nhát của mình, không dám nhìn thẳng vào nàng, nửa vô tình nửa cố ý hơi nghiêng đầu ra phía cửa sổ, phảng phất như lại nghe thấy tiếng cây cối bên ngoài rung lắc dữ dội.

“Không sao đâu.” Cô phục vụ mang thức uống và đồ tráng miệng tới, đặt xuống bàn rồi nói:

“Đợi khi mưa tạnh trời sẽ xanh.”

“Hả?” Tôi bất giác ngoảnh lại. “Nghĩa là sao?”

“Chờ lúc mây tan thấy trăng vàng,” cô phục vụ lại nói.

“Lợi hại quá.” Người đẹp số 6 vỗ tay.

“Cảm ơn.” Cô phục vụ thu dọn khay sắt, nhoén miệng mỉm cười, đoạn xoay người bước đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng cô, ngăn ra không nói được tiếng nào.

“Nè,” nàng khẽ gọi tôi một tiếng, “cà phê nóng của bạn sắp nguội hết rồi.”

“Ồ,” tôi định thần lại, “thực ra tại những lời cô ấy vừa nói làm xung quanh đều lạnh ngắt đấy.”

“Hi,” nàng nói, “may mà mình gọi cà phê đá.”

“Bạn quả là liệu sự như thần.”

Nàng uống cà phê bằng ống hút, khoe miệng hơi nhếch lên lộ ra nụ cười.

“Không ngờ mưa dai như vậy, sắp ngập đến nơi rồi.” Nàng nghiêng mặt nhìn mưa gió ngoài cửa sổ. “Trận mưa này không biết đến lúc nào mới giống tên mình được nhỉ.”

“Nghĩa là sao?”

“Tạnh ấy [4].”

“Hả?”

“Bạn cũng phải phụ hoạ theo đi chứ, mình đợi cơ hội có thể lấy tên mình ra nói đùa kiểu này lâu lắm rồi đấy.”

“Ồ...” Tôi vỗ tay mấy cái, “Bạn còn lợi hại hơn cô phục vụ kia ấy chứ.”

“Cảm ơn.” Nàng cúi thấp đầu, như một diễn viên đang cúi chào khán giả trên sân khấu.

Hình như đến lúc này, tôi mới không còn cảm thấy Người đẹp số 6 xa lạ nữa, thậm chí còn có cảm giác thân thuộc.

Đáng tiếc đã chín rười rối, thời tiết này không thích hợp để ở bên ngoài quá muộn.

Tuy tôi chẳng nhớ lòng nào, nhưng ít nhất vẫn còn một chút lương tri, cảm thấy cần phải đưa nàng về nhà cho sớm.

Khi tôi hỏi đã phải về chưa, nàng chỉ “ừm” một tiếng, rồi đứng dậy luôn.

Nàng xoay người đi ra phía cửa, không ngoảnh đầu lại dù chỉ một lần.

Tôi hụt hẫng như vừa đánh mất gì đó, còn nàng dường như không phải vậy, chẳng hề lưu luyến trước lúc chia tay.

Có điều dù nàng có ngoảnh đầu lại, cũng không thể nói là nàng lưu luyến.

Giống như người ta đi nặng xong, thông thường đều nhìn lại một cái rồi mới giặt nước vậy thôi.

Lẽ nào đấy cũng gọi là lưu luyến?

“Nè,” nàng đứng cạnh cái quầy gần cửa gọi tôi.

Tôi vội ngắt mạch suy nghĩ, chợt nhận ra nàng đang đợi mình, vội vàng đứng dậy, bắt cần va cả vào cạnh bàn.

Lọ hoa trên bàn bắt đầu lắc lư, tôi vội đỡ lấy đặt lại ngay ngắn.

Trong tôi đột nhiên dấy lên một sự thôi thúc, bèn rút luôn đóa hoa hồng trong lọ, bước đến quầy hỏi cô phục vụ: “Cho tôi được không?”

“Hoa thì được,” cô phục vụ đáp, “người thì không.”

“Cảm ơn.” Tôi chẳng buồn để ý đến câu thứ hai.

“Tặng bạn.” Tôi lập tức quay người lại, giờ đoá hoa hồng phấn ra cho Người đẹp số 6.

“Cảm ơn.” Nàng nở một nụ cười thật tươi tắn, đưa tay phải đón lấy đoá hoa, cúi đầu ngửi.

“Anh có tặng tiền cho chủ ngân hàng không?” cô phục vụ đột nhiên hỏi.

“Nghĩa là sao?” tôi hỏi.

“Anh có mua nhà tặng trùm địa ốc không?”

“Rốt cuộc chị muốn nói gì thế?”

“Chủ ngân hàng đầy tiền, trùm địa ốc thì đâu đâu chẳng có nhà,” cô phục vụ nói. “Còn cô gái này, đã là đoá hoa đẹp nhất rồi, tại sao còn tặng hoa cho cô ấy nữa?”

“Chỗ này không tiện ở lâu.” Tôi quay đầu lại, thấp giọng thì thảo với Người đẹp số 6: “Chuẩn lẹ.”

“Đúng thế,” Người đẹp số 6 cũng thì thảo đáp lại, nở một nụ cười bí hiểm.

“Cảm ơn đã tiếp đãi,” tôi và Người đẹp số 6 đồng thanh nói.

“Hai người nhất định phải hạnh phúc nhé,” cô phục vụ nói.

“Giờ đang rất hạnh phúc rồi mà,” tôi nói.

Người đẹp số 6 chỉ cười khe khẽ, không nói gì cả.

Tôi kéo cửa ra, tiếng gió mưa gào thét bất ngờ ập đến khiến màng nhĩ không thích ứng cho lắm.

“Mưa vẫn to quá nhỉ.” Nàng rút ô ra.

“Nếu bạn không ngại thì để mình đưa về nhé.”

“Đi bộ có một đoạn thôi, làm phiền bạn ngại lắm.”

“Không sao mà,” tôi nói, “đây là việc nên làm.”

“Thế thì đành phiền bạn vậy,” nàng nói. “Ô của bạn đâu?”

“Mình mặc áo mưa đến đây.” Tôi vừa chạy vừa nói với lại: “Đợi một chút, mình quay lại ngay.”

Tôi chạy đến chỗ để xe máy, nhanh chóng mặc áo mưa vào, rồi chạy về nàng.

“Bạn vất vả quá,” nàng nói.

“Đâu có,” tôi thở hơi mạnh, “mình đi thôi.”

Nàng cầm ô màu đỏ sậm chưa mở, tôi mặc áo mưa màu vàng, sánh vai đi dưới hàng hiên.

Chúng tôi không nói chuyện, có lẽ cả hai đều chẳng biết nên nói gì cho hợp với tiếng mưa gió đang gào thét ầm ĩ xung quanh.

Đi hết hàng hiên, nàng dừng lại, tôi cũng dừng lại theo.

Nàng giơ ô lên, tôi bèn nhích ra một chút, “soạt” một tiếng, cái ô đã xoè ra.

Khoảng cách giữa tôi và nàng, vừa khéo đúng bằng bán kính cái ô, sau đó chúng tôi lại cùng bước vào màn mưa gió mênh mang.

“Gió lớn thật đấy.” Hai tay nàng nắm chặt cán ô, giữa ngón tay còn kẹp bông hoa hồng phấn kia, tuy trông hơi nhếch nhác, nhưng nàng vẫn cười rất tươi.

“Mặc áo mưa tiện hơn,” tôi nói. “Có muốn đổi không?”

“Bạn nói gì mình nghe không rõ!”

Mưa gió lớn quá, âm lượng nói chuyện bình thường không thể lọt vào tai đối phương, tôi đành cao giọng nói: “Đưa hoa mình cầm hộ cho! Bạn giữ ô cẩn thận!”

“Ừm!” Nàng khẽ gật đầu, đưa đoá hoa cho tôi.

Tôi cởi mấy cái khuy trên áo mưa ra, nhét đoá hoa vào túi áo ngực, rồi cài khuy lại.

“Minh từng thấy người ta mặc áo mưa lái xe hơi trên con đường này đây!” tôi nói.

“Thật không?”

“Ồ! Lúc đó mình lấy làm tò mò nhìn kỹ lại, thì ra kính chắn gió của cái xe ấy bị vỡ rồi, một nam một nữ bên trong đành phải mặc áo mưa lái xe!”

“Chuyện cười này cũng được đây!” Nàng cười.

“Không!” Tôi cũng cười. “Đây là chuyện thật!”

Cứ phải cao giọng nói chuyện, hơn nữa lại toàn dùng câu cảm thán là việc rất mệt mỏi, chúng tôi đành lựa chọn giải pháp im lặng.

Trong mưa gió, nàng thi thoảng lại thay đổi phương vị cầm ô, thỉnh thoảng cái ô bị tốc ngược lên, nàng liền cười hi hi thích thú, như thể cảm thấy thú vị lắm.

Tôi cũng thấy thích, vì những hạt mưa quất lên người, tựa hồ như đang làm SPA miễn phí cho chúng tôi vậy.

Tuy rằng tôi nên tranh thủ chút thời gian ở cạnh nhau cuối cùng này để nói chuyện với nàng thêm chút nữa, nhưng tôi chẳng muốn phí công nghĩ ra chuyện để nói với nàng, vì lúc này nói gì hay làm gì, cũng chẳng thể bằng ngắm nhìn nụ cười tươi tắn của nàng được.

Dẫu cho tiếng cười của nàng thường bị tiếng gió mưa vùi lấp, nụ cười ấy vẫn cứ ám áp và đáng yêu như thường.

Tôi hơi lo cho cái ô của nàng, lại càng lo nàng bị ướt, nên cứ liên tục ngoảnh đầu lại nhìn.

Qua lớp mắt kính mờ hồ, tôi bỗng phát hiện quanh người nàng như thể được bao bọc một quang sáng trắng.

Bỗng nhiên có ảo giác rằng, rất có thể nàng là một thiên sứ.

“Đến nơi rồi.” Mười phút sau, nàng dừng bước dưới mái hiên che mưa của một căn hộ, thu ô lại.

Nàng thở hắt ra một hơi, lấy tay gạt mấy sợi tóc rối vương xuống trán, mỉm cười.

Cái hiên che mưa này không chỉ ngăn được nước mà còn lọc tiếng nước mưa thành những âm thanh tí tách tí tách thấp trầm.

Không gian bên dưới mái hiên tuy rất đẹp, nhưng cũng dễ tiếng của nàng không bị át đi, nên câu “đến nơi rồi” ấy, tôi nghe rõ mồn một.

“Cảm ơn bạn đưa mình về,” nàng nói.

“Đừng khách sáo,” tôi đáp.

“Hôm nay rất thú vị, cũng rất vui vì được quen bạn,” nàng lại nói.

“Bạn cướp lời của mình rồi đây.”

“Cảm ơn bạn đã mang đến cho mình một trải nghiệm khó quên thế này.”

“Không,” tôi nói, “người nói cảm ơn phải là mình mới đúng.”

“Ừa?”

“Vì bạn đã để lại những mảng sắc màu rực rỡ nhất trong tuổi trẻ nhạt nhẽo của mình.”

“Bạn khách khí quá rồi.”

“Không, mình thật sự rất cảm ơn bạn,” tôi nói. “Cảm ơn bạn đã cho mình những hồi ức đẹp đẽ này, dù mười năm sau, hay là lâu hơn nữa, mỗi lần gặp bão, mình cũng nhất định sẽ nhớ đến buổi tối hôm nay.”

Nàng không nói gì thêm, hơi ngước mắt nhìn tôi.

Vẫn là đôi mắt trong veo sáng rỡ ấy, ánh sáng mờ mịt và mưa gió ngập trời kia cũng không thể che mờ được.

Sau này khi tôi đã già, lúc nhớ lại đời mình, chắc hẳn sẽ có rất nhiều hình ảnh khác nhau lướt qua trong đầu.

Nhưng nhất định sẽ dừng hình tại đây, có lẽ chỉ một hai giây, nhưng nhất định sẽ dừng lại.

Tất cả mọi sự trên đời, ngay khi xảy ra, đã lập tức trở thành vĩnh hằng.

Bởi không thể vĩnh hằng, cũng là một thứ vĩnh hằng.

Ánh mắt nàng trong khoảnh khắc này, đối với tôi, chính là vĩnh hằng.

Tôi rất vui sướng cũng rất tự hào vì quen được Người đẹp số 6, ban đầu có lẽ xuất phát từ thói hư vinh, dù sao, với một thằng con trai quá bình thường như tôi thì quen với “người đẹp” cũng là chuyện đáng để khoe khoang lắm chứ.

Nhưng lúc này tôi chỉ thấy đội ơn, cảm kích ông trời đã cho tôi quen nàng, hơn nữa còn được ở gần nàng đến thế.

Trong tôi đang đấu tranh kịch liệt, rất muốn hỏi nàng sau này còn có thể gặp nhau nữa không? Muốn liên lạc thì làm thế nào? Có thể cho tôi nhích lại gần nàng thêm chút nữa không?

Nhưng rốt cuộc tôi vẫn không mở miệng.

Không phải vì không có dũng khí, mà vì làm như vậy sẽ khiến tôi tự thấy mình là kẻ lòng tham không đáy.

Ông trời đã thiên vị tôi lắm rồi, tôi không nên đòi hỏi thêm gì nữa.

Giống như trúng xổ số giải đặc biệt đã là may mắn lắm rồi, nếu còn đòi tiền thưởng phải toàn là giấy bạc mới toanh, thế thì cũng hơi thái quá.

Tôi biết, người ta thường không hối hận vì những chuyện đã làm, mà hối hận vì những chuyện mình chưa làm, có lẽ tương lai tôi sẽ hối hận vì bây giờ không lên tiếng, nhưng tôi vẫn hạ quyết tâm, lựa chọn phương án biết đủ.

Tôi lại cởi cúc áo mưa ra, thò tay phải vào lấy bông hồng cắm trên túi áo ngực.

“Cảm ơn bạn.” Tôi đưa đoá hoa cho nàng. “Chúc bạn sống lâu trăm tuổi.”

“Câu chúc này hơi kỳ cục nhỉ.” Nàng nhận lấy đoá hồng. “Nhưng hoa thì rất đẹp.”

“Đúng thế,” tôi nói. “Cô phục vụ kia quên mất một lớp nghĩa khác. Người hiểu giá trị của tiền nhất chính là ông chủ ngân hàng, người hiểu giá trị của ngôi nhà nhất đương nhiên là tay trùm địa ốc. Người hiểu cách thưởng thức vẻ đẹp của hoa nhất, dĩ nhiên phải là cô gái xinh đẹp như hoa rồi.”

Nàng hơi ngại ngùng, vẻ mặt có chút bẽn lẽn, một lúc sau mới nói: “Bạn quá khen rồi.”

“VẬY...” tôi đấu tranh thêm mấy giây nữa, cuối cùng cũng xoay người bước đi, “chúc bạn ngủ ngon.” 睡

“Ồ?” nàng bỗng kêu khẽ một tiếng.

“Chuyện gì thế?” Tôi dừng bước, quay người lại nhìn nàng.

“Dự cảm thành linh của mình lại xuất hiện rồi.”

“Thật không?” Tôi giật mình.

Tay phải nàng cầm đoá hoa, cúi đầu lấy cánh hoa chạm vào giữa trán mình mấy cái, nàng ngẩng đầu lên, lại đưa tay ra, cánh hoa vừa khéo chạm đúng vào chót mũi tôi.

“Chúng ta sẽ gặp lại,” nàng nói.

Mùi hương thoang thoảng ấy, đối với tôi, cũng là vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Em tỉnh lại trong mơ, đôi cánh thuần một màu trắng sáng lên lấp lóa.

“Tại sao lúc nào anh cũng bảo em có đôi cánh màu trắng thế?” em hỏi.

“Vì em là thiên sứ mà,” tôi đáp.

Em bật cười khúc khích, xua xua tay.

Trong mắt tôi dày đặc sương mù màu trắng.

“Thế tại sao cánh anh lại màu đen?”

“Em quyết bắt anh phải thừa nhận mình là Satan chứ gì?”

Tôi rờ tay lên đầu, cổ gấu đi cặp sừng hơi nhú lên. Em lại bật cười.

Đôi cánh đen của tôi, tựa hồ như cũng bị nhuộm lên sắc trắng tinh khiết.

“Nghe xem, hình như có sấm sét.” Em hơi nghiêng nghiêng tai, nét mặt lộ vẻ hoảng hốt.

“Thiên sứ ở trên trời sao lại sợ sấm sét ở trên trời?”

“Xe ô tô chạy trên đường đương nhiên là sợ tai nạn giao thông trên đường rồi.”

“Chị Hai dạy phải lắm.” Tôi chấp hai tay, bày tỏ sự khâm phục.

“Em lại buồn ngủ rồi.” Em thu đôi cánh, gục xuống bàn, má phải gối lên cánh tay phải.

“Vậy ngủ đi.”

“Còn anh?”

“Cánh anh bị biến thành màu trắng trắng rồi, phải đi mua bình sơn Telox đen về sơn lại.”

Em lườm tôi một cái, lắc lắc đầu, rồi nhắm mắt lại.

Một lúc sau, em hơi cựa mình, bắt cần làm rơi một sợi lông trắng muốt.

Sau đó từ từ thiếp đi.

Ngoài cửa sổ, tiếng sấm nổ ì ùng.

Tôi chẳng rõ mình đã phóng xe bao lâu trong mưa gió mới về được đến ký túc xá, vì lúc đó tôi gần như đang ở trong trạng thái thời gian ngưng đọng, không hề có cảm giác về thời gian.

Tôi chỉ biết lúc về phòng cởi áo mưa, mới nhận ra áo mình đã ướt sũng.

Nhưng nói một cách chính xác, tôi cũng không phải là người nhận ra điều này.

“Sao cậu ướt sũng thế này?” Lại Đức Nhân lấy làm kinh ngạc.

“Sao tới lại ướt sũng được?” Tôi cũng rất kinh ngạc.

“Thần kinh à, mình ướt sũng còn không biết.”

“À!” Tôi sực tỉnh. “Thì ra tớ quên không cài cúc áo mưa.”

Cậu ta lừ mắt tôi một cái, không nói gì nữa.

Tôi vội đi tắm nước nóng, thay quần áo khô, rồi quay lại phòng.

“Hẹn hò thuận lợi không?” Lại Đức Nhân ngồi ở bàn viết lách gì đó, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Rất thuận lợi,” tôi nói.

“Thật là rất thuận lợi không?” Cậu ta đột nhiên dừng bút, quay đầu lại nhìn tôi.

“Thật.” Tôi cười cười.

“Thật không đấy?” Cậu ta đứng dậy khỏi bàn viết. “Không phải cố nén đau gượng cười đấy chứ?”

“Hình như cậu không hề tin lần hẹn hò này rất thuận lợi.”

“Không phải không tin,” cậu ta nói. “Mà chỉ là khó lòng tưởng tượng.”

Tôi ngồi xuống, chẳng để ý cậu ta nữa.

“Sắt phải rèn lúc còn nóng,” cậu ta nói. “Nếu ngày mai bớt mưa gió, cậu có thể hẹn cô nàng đi xem phim.”

“Hẹn như thế nào?”

“Thì gọi điện mà hẹn!”

“Tớ không có số điện thoại của nàng.”

“Cô nàng ở ký túc xá à?”

“Thuê phòng bên ngoài.”

“Chỗ ấy có lắp điện thoại không?”

“Chắc là có.”

“Hả?”

“Hả cái gì,” tôi nói. “Tớ có hỏi số điện thoại của nàng đâu.”

“Cậu không biết số điện thoại cô nàng, sau này làm sao hẹn hò tiếp được?”

“Tớ không nghĩ xa đến thế.”

“Hả?”

“Đừng có hả nữa.”

“Sau này cậu còn muốn gặp lại cô nàng nữa không?”

“Tất nhiên là có. Nhưng mà đành tùy duyên thôi.”

“Tỷ lệ cậu ‘tùy duyên’ gặp lại cô nàng ấy, sợ rằng còn thấp hơn tỷ lệ cậu ‘tùy duyên’ bị xe đụng nữa.”

“Nói nhảm cái gì đấy.”

“Cậu không hỏi được số điện thoại của cô nàng, hẹn với chẳng hò thế mà bảo là thuận lợi à?”

“Cả quá trình đúng là rất thuận lợi mà. Chỉ là tớ rất biết điều, không dám vọng tưởng mà thôi.”

“Cậu làm bộ làm tịch cái khi gì, tưởng đẹp trai lắm đấy, phong độ lắm đấy à!”

“Hớ?”

“Đấy không phải là biết điều, kiểu như cậu giống mấy con bé ngực đã nhỏ rồi còn cứ thích cố bóp cho to ra ấy.”

“Nghĩa là sao?”

“Dở dẩn.

“Tớ ...” Tôi há hốc miệng, không biết nên nói gì tiếp.

“Chỉ hỏi số điện thoại thôi mà, thế cũng là không biết điều chắc?”

Ngoài cửa sổ thoáng vẳng lại một tiếng sấm rền, tôi bỗng có cảm giác như thể tiếng sấm ấy nổ đúng trên đầu mình.

“Thôi bỏ đi.” Cậu ta quay người trở lại, ngồi xuống bàn viết. “Sau này cậu nhất định sẽ hối hận.”

“Không cần sau này.” Tôi nhăn mặt khổ sở. “Bây giờ đã hối hận rồi.”

“Xin chân thành chia buồn cùng cậu và gia đình.” Cậu ta ngoảnh đầu nhìn tôi một cái.

Quả nhiên đời người điều hối hận nhất không phải vì những việc đã làm, mà vì những việc chưa làm.

Tôi thầm chửi mình ngu xuẩn, biết rõ là tương lai sẽ hối hận, tại sao vừa nãy không lấy hết dũng khí ra mà hỏi số điện thoại của nàng kia chứ?

Càng không ngờ cái “tương lai” sẽ hối hận ấy, chỉ cách đúng một tiếng đồng hồ.

Lại Đức Nhân nói không sai, tôi làm bộ làm tịch cái khi gì, tưởng đẹp trai lắm, phong độ lắm chắc?

Hỏi số điện thoại thôi mà, chết làm sao được?

Tôi vò đầu bứt tai, cơ hồ muốn giật hết cả tóc xuống.

“Bạn nè, tớ có thể hỏi số điện thoại của bạn được không?”

“Hử?” Tôi buông hai tay đang vò đầu, ngẩng lên nhìn cậu ta.

“Bạn nè, có thể cho tớ số điện thoại được không?”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì hả?”

“Một câu đơn giản thế thôi mà lúc nãy cậu lại không muốn nói.”

“Mặc xác tớ.”

“Bạn nè, nếu bạn không ngại, tớ gọi điện cho bạn được không?”

“Đủ rồi đấy.”

Tôi càng nghĩ càng thấy tức, liền chạy tới cửa sổ mở toang ra, hét lớn: “Trả lại tuổi xuân cho tôi!”

“Bạn nè, vì tuổi xuân của mình, có thể gọi điện thoại cho bạn được không?”

“Đừng nói nữa!”

“Tuổi xuân như con chim nhỏ bay đi không trở về ... từng từng từng từng ...”

“Hát cũng không được!”

Tôi ôm cục tức nhảy lên giường, trần trọc lật người mãi cũng chẳng có tư thế nào khiến tâm trạng bình tĩnh lại.

Cảm giác muốn gặp Người đẹp số 6 lại lần nữa vô cùng bức bối, cùng với đó là nỗi ân hận cũng không kém phần mãnh liệt.

Tuy đã biết tên họ và khoa Người đẹp số 6 đang học, nhưng nếu chạy đến giảng đường đợi nàng tan học, rất có thể nàng sẽ thấy bị quấy rầy, mà tôi cũng sẽ coi thường chính bản thân mình.

Chỉ sai sót một chút thôi, ắt sẽ phá hoại tanh banh đoạn hồi ức đẹp đẽ này.

Viết thư được không?

Tôi mở bừng hai mắt, tựa hồ như đã thấy ánh bình minh.

Nhưng viết thư không phải sở trường của tôi.

Vậy sở trường của tôi là gì nhỉ?

Tôi thở dài một tiếng, tốt nhất là nhắm mắt vào cố ngủ đi còn hơn.

Ngủ một giấc tỉnh dậy là đã giữa trưa, vừa leo xuống giường Lại Đức Nhân đã kéo tôi đi ăn.

Cậu ta nói một giờ chiều ở hội trường Thành Công có chiếu phim, ăn cho mau rồi đi xem.

“Phim gì thế?” tôi hỏi,

“Thấy báo nổi tiếng lắm,” cậu ta nói.

“Nhưng mà là phim gì?”

“Thấy báo được nhiều giải thưởng lắm.”

“Rốt cuộc là phim gì mới được chứ?”

“Tớ mà biết thì đã trả lời cậu từ câu đầu tiên rồi.”

Tôi mặc kệ cậu ta, mang khăn mặt bàn chải đi vào nhà tắm.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, Lại Đức Nhân cứ nằng nặc giục tôi mau đi ăn cơm.

Tôi chẳng có hứng lắm, nhưng cuối cùng vẫn bị cậu ta kéo đi.

Chúng tôi ăn cơm dưới căng tin ký túc, rồi đi luôn đến hội trường Thành Công.

Ngoài cửa đã có một lối sinh viên xếp hàng dài dằng dặc.

“Đều tại cậu cả, cứ lẽ mà lẽ mề,” Lại Đức Nhân lầu bầu oán trách.

“Phim miễn phí thì đừng có mà so đo đòi hỏi.” Tôi gấp dài một cái.

Trình thẻ sinh viên để vào, không có sổ ghé, đó là nguyên tắc xem phim ở đây.

Chúng tôi xếp hàng vào hội trường, vừa vào trong đã thấy nhón nha nhón nháo, ai nấy đều đang tìm chỗ ngồi.

“Đành ngồi bệt dưới đất vậy,” tôi nói.

Lại Đức Nhân không chịu, lại đảo mắt nhìn khắp bốn phía, cuối cùng mới miễn cưỡng ngồi xuống bậc thang.

“Rốt cuộc đây là phim gì thế?” Tôi cũng ngồi xuống bậc thang, ngay phía trước cậu ta.

“Vĩnh biệt nhé, tuổi xuân.”

“Này!”

Đèn tắt, tiếng cười ồn ào chỉ trong nháy mắt đã lắng xuống, bộ phim bắt đầu.

Mở đầu phim không ngờ lại là cảnh đen trắng, tôi thấy khá bối rối.

Vốn tưởng chỉ là chất lượng phim chiếu không được tốt, không ngờ đã năm phút rồi vẫn là cảnh phim đen trắng, tôi mới kinh ngạc phát giác đây là phim đen trắng.

Một bộ phim cổ lỗ sĩ cộng với cái rạp chiếu không chuyên, màn hình mờ mịt mông lung, thì thoảng còn bị nhiễu.

Tôi chỉ cầm cự được 20 phút, rồi quyết định từ bỏ ý đồ muốn tìm hiểu xem bộ phim này nói về cái gì.

Mặc dù vậy, tôi vẫn không bỏ về, một là vì cả chỗ đi lại cũng chật kín người ngồi, muốn đi e rằng rất khó; hai là nếu bỏ về, há chẳng phải nói cho tất cả mọi người ở đây biết tôi không hiểu được bộ phim giành nhiều giải thưởng này hay sao?

Là một sinh viên đại học, cái thói hư vinh làm bộ làm tịch này, tôi cũng còn một ít.

Còn những hơn một tiếng không nhúc nhích được gì, trong đầu tôi bắt đầu tua ngược lại tình cảnh xảy ra tối hôm qua.

Nụ cười ấm áp cùng đôi mắt trong veo của Người đẹp số 6 đều rất rõ nét, tôi bất giác nhếch khóe miệng lên một chút.

Nhưng hề nghĩ đến tâm trạng cảm ân, tự dưng thấy cần phải biết đủ biết điều, đến nỗi nhin không mở miệng hỏi số điện thoại của nàng, khóe miệng tôi liền như đeo thêm cục đá nghìn cân, chùng xuống trong nháy mắt.

Tuy nàng có dự cảm rằng chúng tôi sẽ gặp lại, nhưng bảo tôi tin vào điều ấy, sợ hơi khó?

Hơn nữa, nàng cũng không nói bao lâu sau sẽ gặp lại, ngộ nhờ chẳng may mấy chục năm sau thì sao?

Lúc ấy, tôi có thể gặp lại nàng trong viện dưỡng lão.

“Bà là Người đẹp số 6 đấy ư?” Tôi gọi một bà già chống gậy đi lướt qua mình.

“Từng có một anh chàng gọi tôi như thế.” Bà già lấy làm kinh ngạc. “Ồ! Ông chính là anh chàng đó.”

“Ồ.” Tôi khẽ chỉnh lại cái mặt nạ dưỡng khí che mũi miệng mình. “Không ngờ đã 60 năm rồi.”

“Đúng thế,” bà già thờ dãi. “giờ tôi là Bà già số 6 rồi.”

“Trong lòng tôi bà vĩnh viễn đẹp như thuở ban đầu gặp mặt.”

“Cảm ơn,” bà già lại thờ dài, “nếu hồi đó ông chịu hỏi số điện thoại của tôi thì tốt quá.”

“60 năm nay không có ngày nào tôi không hối hận.” Đến lượt tôi thờ dài. “May mà tôi sắp chết rồi.”

“Vậy ông cứ yên tâm đi đi nhé.”

“Tôi định đem tro cốt của mình chôn phía trước quán bít tết Thiếu Úy đó.”

“Giờ người ta dùng phương pháp hỏa táng mới rồi, xong là chẳng còn gì hết, không có tro cốt đâu.”

“Haiz, thời đại thay đổi rồi. Bây giờ cả lợn cũng biết nói chuyện nữa.”

“Haiz, phải đấy. Hơn nữa lại còn nói tiếng Anh cơ đấy.”

“Haiz, thời của chúng ta, nhà nhà đều ra sức học tiếng Anh, không ngờ đến giờ chỉ có lợn mới đi học tiếng Anh thôi.”

“Haiz, đó chính là đòi người đấy, lúc nào cũng biến ảo vô thường.”

“Haiz..”

“Haiz..”

Đèn đột nhiên bật sáng, dòng suy nghĩ của tôi rốt cuộc cũng trở về với hiện tại 20 tuổi.

Cả hội trường kéo dài thêm được năm giây im lặng như lúc đang chiếu phim, rồi đột nhiên có một cậu vỗ tay thật lớn.

Sau đó những người khác cũng vỗ tay theo, cuối cùng tiếng vỗ tay gần như sấm động, lại còn pha lẫn cả tiếng hoan hô.

Nếu đạo diễn của bộ phim nhìn thấy cảnh tượng này (nhưng tôi đoán ông ta sớm đã thành người thiên cổ rồi), chắc hẳn sẽ cảm động đến lệ rơi hai hàng mắt.

“Phim này thật sự hay đến thế kia à?” tôi ngoảnh đầu lại hỏi Lại Đức Nhân.

“Hay cái con khi.” Lại Đức Nhân cũng đang vỗ tay. “Tớ xem được một nửa là đã muốn đập đầu chết luôn rồi.”

“Thế sao mọi người đều vỗ tay?”

“Phim thuộc hàng siêu chán thế này, mà lại không bỏ về được, bây giờ cuối cùng cũng hết, chẳng lẽ không đáng mừng hay sao?”

“Đúng thế.” Tôi sự hiểu ra, cũng vỗ tay theo mọi người. “Cuối cùng cũng hết rồi.”

Tôi day day hai chân tê chồn, đứng thẳng dậy.

Không khí lúc tan cuộc rất vui vẻ, dường như mọi người đều cảm thấy thích thú trước “ý tưởng lớn gặp nhau” của mình.

Tôi và Lại Đức Nhân ra khỏi hội trường Thành Công, vừa đi cậu ta vừa lau bầu chề phim chán đến mức không tưởng.

Tôi thấy may mắn vì vừa nãy không tập trung xem phim, bằng không chắc cũng sẽ muốn đập đầu vào tường mà chết giống cậu ta.

Ra đến quảng trường nhỏ bên ngoài hội trường, bỗng cảm thấy vai mình bị vỗ nhẹ một cái.

Tôi ngoảnh đầu, cả người lập tức cứng đờ ra tại chỗ.

“Không phải đã nói là những dự cảm thỉnh linh ấy của mình chuẩn lắm sao?” Người đẹp số 6 cười thật tươi tắn. “Chúng ta quả nhiên lại gặp nhau rồi.”

Tôi há hốc miệng không sao ngậm lại được, cũng không nói được lời nào.

“Quên mình nhanh vậy sao?” Nàng vẫn giữ nguyên nụ cười tươi tắn ấy.

“Không.” Tôi vội ngậm miệng, rồi lại mở ra: “Bạn là người đẹp ...”

Chỉ thấy nàng có vẻ hoảng hốt đưa ngón tay lên môi ra dấu “suyt suyt”, tôi lập tức ngậm miệng.

“Bạn quên là chỉ được len lén gọi thôi à?” giọng nàng hạ xuống rất thấp.

“Xin lỗi nhé.”

Tôi thấy sau lưng nàng còn hai cô bạn nữa, còn sau lưng tôi cũng có Lại Đức Nhân.

“Vừa này bạn có vỗ tay không?” nàng hỏi.

“Ồ.” Tôi gật gật đầu.

“Minh cũng thế,” nàng nói. “Sém chút ngủ gật mắt rồi.”

“Đúng ra là nên ngủ thì hơn.”

“Đúng thế.” Nàng cười cười. “Minh thấy hơi hận rồi.”

Vừa nghe thấy cái từ khoá “hối hận”, tôi lập tức sực tỉnh, vội vàng lên tiếng toan hỏi số điện thoại của nàng.

“Minh có thể ...”

Không ngờ hỏi nàng số điện thoại lại khó hơn trong tưởng tượng rất nhiều, tôi tắc tị.

“Tớ có bầu cho bạn một phiếu đấy nhé,” Lại Đức Nhân đột nhiên chồm vào.

“Ớ?” Nàng thoáng ngẩn người ra, rồi tức thì mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

“Trông bạn bên ngoài xinh hơn trong ảnh.”

“Cảm ơn.” Nàng lại cười cười. “Có điều sau này sợ rằng mình phải đeo kính đen ra ngoài mất thôi.”

Hai cô bạn sau lưng Người đẹp số 6 thấp giọng nói mấy câu gì đó, hình như đang thúc giục.

“Xin lỗi nhé, mình phải đi trước rồi.” Nàng gật gật đầu với tôi và Lại Đức Nhân. “Bye bye.”

Tôi trơ mắt ra nhìn nàng xoay người bước đi, mà miệng không sao thốt lên được nửa lời, hai chân cũng như đóng đinh chặt xuống đất.

“Tuổi xuân của cậu đi xa rồi,” Lại Đức Nhân nói.

Tôi lấy hết dũng khí chạy theo hướng nàng vừa đi, mới được mấy bước, không ngờ liền trông thấy nàng đang chạy lại về phía tôi.

Chúng tôi cùng lúc dừng lại cách nhau khoảng hai bước chân, sau đó cùng lúc thở hổn hển.

“Quên mất không nói với bạn.” Nàng lấy lại hơi, rồi tiếp lời: “Tối qua mình đã đăng ký một nickname mới trên diễn đàn.”

“Tên là?”

“Bạn đoán xem.”

“Minh không đoán nổi,” tôi nói, “Vì lúc này mình không thể nghĩ được gì cả.”

“Dễ đoán lắm mà.”

“Làm ơn nói luôn đi mà,” tôi nói, “Người đẹp số 6...”

“Bạn đoán trúng rồi.”

“Hả?”

“Thì là Người đẹp số 6 đó,” nàng nói, “ID đăng nhập là sixbeauty.”

“Sixbeauty?”

“Ừm,” nàng gật gật đầu, “diễn đàn nghiên cứu học thuật ấy nhé.”

“Minh nhớ kỹ rồi.”

“Bạn cũng đăng ký một tài khoản đi.”

“Được đấy,” tôi nói. “Nhưng nên lấy ID là gì bây giờ nhỉ?”

“Showball.”

“Showball?”

“Tú Cầu.” Nàng bật cười. “Hay đấy chứ?”

“Minh phải đi trước đây.” Nàng quay người lại liếc nhìn hai cô bạn đang đợi cách đó chừng hơn chục mét. “Bye bye. Bạn Thái Húc Bình.”

“Bye bye. Người đẹp số 6.”

“Nhớ là chỉ được lén lút gọi mình thế thôi đấy.” Nàng vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại vẫy vẫy tay.

“Ồ.” Tôi hướng về phía nàng nói to: “Minh nhớ rồi!”

“Hỏi được số điện thoại chưa?” Lại Đức Nhân bước lại gần tôi.

“Chưa”

“Hả?”

“Hả cái gì, đằng nào thì tôi vẫn không hỏi.”

“Hả?”

“Đừng có hả nữa, về ký túc xá rồi nói.”

Tôi kéo Lại Đức Nhân rào bước đi nhanh về phòng ký túc xá.

Thời bấy giờ, diễn đàn mạng [5] rất được ưa chuộng trong các trường đại học, hầu hết sinh viên đều tham gia.

Tôi không có máy tính riêng, thỉnh thoảng mới vào Trung tâm IT hoặc phòng máy tính của khoa để vào diễn đàn, ở trong phòng thì dùng máy tính của Lại Đức Nhân.

Tôi đã đăng ký mấy cái ID rồi, nhưng lần nào cũng quên password rồi chẳng thèm dùng nữa.

Về sau thì dứt khoát chẳng thèm đăng nhập, đăng nào tôi cũng rất ít khi đăng bài trên đó.

Nhưng giờ thì khác, tôi phải lên trang web của diễn đàn nghiên cứu học thuật đăng ký ID showball ngay.

Vừa về đến phòng, tôi lập tức bật máy tính của Lại Đức Nhân lên, vào thẳng diễn đàn của hội nghiên cứu học thuật.

“Cậu tự nhiên nhì,” cậu ta nói.

“Mượn một tẹo có chết đâu,” tôi đáp.

“Nhưng sẽ bị trọng thương đấy.”

Tôi mặc kệ cậu ta, đã đăng ký thành công ID showball, tên hiển thị để là Tú Cầu, password thì dùng luôn ngày tháng hôm lần đầu tiên gặp mặt ăn tối với Người đẹp số 6.

Mật mã này chắc là tôi không quên được: ngộ nhỡ mà quên mất, thì cái ID này cũng chẳng còn ý nghĩa tồn tại nữa rồi.

Đăng ký xong xuôi, động tác đầu tiên của tôi là tìm hồ sơ của Người đẹp số 6 trên diễn đàn.

“Tôi không chỉ gọi tình, mà còn rất cảm tính.

Tài sắc song toàn, thiên sứ và ma quỷ cùng trong một con người.

Nếu gặp tôi mà chỉ nghĩ đến tình dục, thì thật đáng tiếc.

Nếu gặp tôi mà không nghĩ đến tình dục, thì cũng vẫn đáng tiếc.

p/s: trước khi nói chuyện với tôi, hãy tự xem lại mình, đừng chuốc nhục vào thân nhé.”

Tôi dần thối mặt ra, như một con chim cút bị kinh hoàng.

“Cậu đang tìm tình một đêm hử?” Lại Đức Nhân nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

“Không. Đây...” tôi vẫn chưa định thần lại, “đây là chữ ký trên diễn đàn của Ông Huệ Đình.”

“Cô nàng lấy nickname là Người đẹp gọi tình cơ à?” Cậu ta cũng lấy làm kinh ngạc.

“Người đẹp gọi tình?” Tôi nhìn kỹ lại màn hình. “Á! Tớ gõ nhầm.”

Thì ra tôi gõ nhầm sixbeauty thành sexbeauty, sai một chữ thôi cũng đủ chết người rồi.

Tôi tìm lại hồ sơ của ID sixbeauty, lần này thì đúng rồi, nickname quả nhiên là Người đẹp số 6.

“Mùa đông đến rồi, mùa xuân còn xa lắm không?”

Chữ ký của nàng chỉ có một câu ấy, tôi lấy làm thắc mắc.

Tuy sau tết Trung thu, thời tiết đúng là có mát hơn, nhưng chắc hẳn vẫn chưa tới mùa Đông.

“Cậu làm gì đấy?” Tôi thấy ngón tay Lại Đức Nhân lướt nhanh trên bàn phím.

“Giúp cậu gửi PM [6] cho nàng,” cậu ta nói. “Sắp xong rồi.”

“Này!” Tôi cảm thấy không ổn, vội vàng kéo cậu ta ra, mở phần xem các tin nhắn đã gửi.

“Người gọi tình là sexybeauty, không phải là sexbeauty. Em thiếu mất một chữ y rồi.”

“Đồ lảm chuyện. Nhặt toẹt.”

“Nhưng may mà chữ ký của em còn một chữ y khác.”

“Chữ ký có chữ y khác? Có à?”

“Có. Chữ ký của em rất là GY [7].”

“Anh chết chắc rồi.”

Tên Lại Đức Nhân này lại dám dùng ID của tôi PM qua lại với sexbeauty, lúc tôi quay lại định tính sổ với cậu ta, thì tên nhãi ấy đã chuồn mất tiêu rồi.

Cũng may cậu ta không gửi PM cho sixbeauty, bằng không thì chết với tôi.

Tôi mặc kệ không trả lời mấy tin nhắn sexbeauty liên tiếp gửi đến “Anh trốn đâu rồi”, “Trả lời tôi ngay”, “Là đàn ông thì phải có gan ăn cắp có gan chịu đòn chứ!”, chỉ tập trung nghĩ xem nên viết gì dưới chữ ký của mình?

“Mùa đông đến rồi, mùa xuân còn xa lắm không?”

Mùa xuân sắp về, mùa hạ sẽ chẳng còn xa xôi;

Nếu mùa hạ chẳng còn xa xôi, mùa thu cũng sắp tới;

Mùa thu đã sắp tới, thì bước chân của mùa đông cũng gần rồi.

Giờ tính sao đây?

Cứ mùa đông đến chết sao?”

Nhất thời cũng chẳng biết nên viết gì, đành viết bừa mấy dòng như thế. Sau đó, tôi gửi thư cho sixbeauty.

“Người đẹp số 6,

Có thể thêm mình vào danh sách bạn bè của bạn được không?

Tú Cầu.”

“Chữ ký của anh thật nhạt hoét. Chẳng hiểu gì cả.”

Sexbeauty vẫn tiếp tục PM cho tôi.

“Nếu bố và bạn trai cô cùng bị tai nạn giao thông, cùng được đưa đến một bệnh viện, ở cùng một phòng bệnh. Sau khi lao vào phòng bệnh, cô sẽ cầm tay ai khóc oà lên trước?”

“Ý gì vậy?”

“Chỉ là muốn cô suy nghĩ một vấn đề uyên thâm để khỏi quấy rối tôi thôi. Bye bye.”

Tôi lập tức đăng xuất, sau đó tắt máy.

Trong thời đại điện thoại di động còn là của hiếm đối với đám sinh viên này, diễn đàn mạng là phương thức liên lạc rất thuận tiện.

Tôi lại chột dăng trào tâm trạng biết ơn và biết điều, cảm tạ ông trời đã chiếu cố, để tôi được gần Người đẹp số 6 hơn nữa.

Nhưng chuyện này chỉ cần biết thôi là đủ, xin ông Trời đừng coi là thật, tôi chẳng muốn ném lại mùi vị hối hận thêm chút nào đâu.

Vốn định ăn com xong là lên mạng luôn, nhưng Lại Đức Nhân hình như rất hứng thú với việc đùa bỡn Người đẹp gọi tình, cậu ta thấy cô nàng cũng online, vậy là liên tục gửi tin nhắn tới tấp.

Tôi thúc giục mấy lần, cậu ta miệng thì bảo sắp xong rồi, nhưng ngón tay vẫn không chịu dừng lại.

“Cậu thật là rối việc,” tôi nói.

“Đúng thế,” cậu ta đáp. “Vậy mới phải gửi tin nhắn trên cô nàng.”

Lúc tôi lên mạng được, thì đêm đã về khuya.

Trong hộp thư quả nhiên có thư mới, Người đẹp số 6 là người tốt, điều này thì tôi có lòng tin.

Về cái dự cảm ấy của nàng, không hiểu sao tôi cũng có lòng tin.

“Đương nhiên là được rồi, đây là vinh hạnh của mình mà.

Nhưng mà chữ ký của bạn hình như đang giấu mình phải không.

Thực ra mình thường hay quên mất sự tồn tại của mùa thu, cứ ngỡ rằng sau mùa hạ là đến mùa đông.

Mỗi năm đến mùa này, mình lại thấy chỉ là cái đuôi của mùa hạ, thế nên thời tiết mát hơn một chút mà thôi.

Nhưng nếu người ta hỏi mình: giờ là mùa gì rồi nhỉ?

Mình vẫn trả lời là: mùa thu.

Vì mùa thu thật sự tồn tại, cho dù ở miền Nam Đài Loan này chẳng nữa.

Tiếc thay trong lòng mình chẳng hề có mùa thu, hoặc có thể nói là, không thể cảm nhận được mùa thu.

Cảm nhận này của mình, cũng giống như dự cảm kia vậy, đều chẳng biết từ đâu tới. J

Người đẹp số 6.”

Không thể cảm nhận mùa thu?

Cảm giác này tuy không thể giải thích được, nhưng cũng chẳng có gì to tát cả, dù sao thì mùa thu ở Nam Đài Loan cũng rất ngắn.

Mùa thu ở Nam Đài Loan thông thường mang ý nghĩa nhiệt độ buổi sáng và buổi tối khác biệt rất lớn, vì vậy nên dễ bị cảm, mà khi rốt cuộc ta không bị cảm nữa, mới sực nhận ra là mùa đông đã đến, thì mùa thu cũng qua rồi.

Mùa thu dường như chỉ có thể để lại những ký ức về hai hàng nước mũi lòng thông, vì vậy không cảm nhận được cũng tốt.

Tôi định viết gì đó cho nàng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng nặn ra được câu gì.

Nếu tôi trả lời: hy vọng lần sau có thể cùng bạn cảm nhận mùa thu, thì có vẻ hơi bộ tịch quá.

Nếu như viết lại rằng: mùa thu là mùa chúng ta gặp nhau lần đầu, sau này nhất định bạn sẽ cảm nhận được.

Như thế thì lại hơi ngà ngón, mà còn quá tự cao tự đại.

Nhưng cho dù thế nào, đây là bức thư đầu tiên nàng gửi cho tôi, nhất định phải trả lời mới được.

Vì vậy, cuối cùng tôi đã viết:

“Minh cũng giống như bạn, không thể cảm nhận được mùa thu.

Dù rằng mình sinh ra trong mùa thu.

Tú Cầu.”

“Tôi sẽ cầm tay bố khóc òa lên.”

Vừa gửi thư đi, trên màn hình đột nhiên nhảy ra báo hiệu tin nhắn mới, lại là cô ả sexbeauty.

“Ồ,” tôi lấy làm phiền, tuy tiện đáp lại một câu.

“Vi bạn trai tôi nhiều lắm, nếu cầm tay bạn trai trước, chẳng may mặt anh ta cũng bị băng kín, rất dễ làm người.”

“Ồ.” Cô vẫn chưa chán à?

“Sau khi cắn một miếng bánh mì, có gì đáng sợ hơn việc bên trong ấy có một con gián?”

“Cái gì?”

“Chúc ngủ ngon.” Dứt lời, tôi liền lập tức thoát khỏi mạng.

Tôi đứng dậy khỏi máy tính, định đi tắm rồi ngủ luôn.

Lúc tắm, trong đầu tôi lục tục xuất hiện một số vấn đề nghiêm túc.

Nếu nàng đã có bạn trai rồi thì sao nhỉ?

Với cá tính và nhan sắc của nàng, khả năng đã có bạn trai là rất lớn.

Nếu tôi đủ may mắn, hiện giờ nàng chưa có bạn trai, vậy thì tôi cần phải hành động như thế nào đây?

Vốn tưởng rằng mình sẽ biết thế nào là đủ, hoá ra vẫn còn tham lam lắm.

Lờ mờ cảm thấy nếu mình cứ lao vào mối quan hệ này, rất có thể sẽ buơu đầu mề trán, cũng có thể sẽ làm phiền nàng.

Tốt nhất cứ chuẩn bị tinh thần trước đã.

Vì không muốn sau này phải hối hận, tôi cần phải tranh thủ bất cứ cơ hội nào tiếp cận nàng; để sau này khỏi bị tổn thương, tôi phải luôn nhắc nhở mình không thể cưỡng cầu, không thể đặt quá nhiều kỳ vọng.

Tôi cần phải hết sức cẩn thận tìm ra điểm cân bằng giữa hai mặt ấy, nhưng làm không khéo thì đó lại là hai thái cực xung đột nhau, chẳng có cái gì gọi là điểm cân bằng cả.

Nếu biết thế nào là đủ, tôi sẽ có một đoạn hồi ức đẹp tuyệt trần; nhưng chỉ cần có ham muốn, kèm theo đó sẽ là những phiền não kéo dài vô cùng tận.

Lòng tôi vốn là một hồ nước phẳng lặng, không một gợn sóng lăn tăn.

Khi hòn đá mang tên Người đẹp số 6 ném “chùm” vào giữa hồ nước, tôi mới phát hiện lũ ếch trong đó còn nhiều hơn mình tưởng tượng.

Lũ ếch nhảy ra khỏi hồ là kêu ồm ộp suốt không ngừng, lòng tôi không sao bình lặng trở lại được nữa.

Lúc này, tôi lại thấy may mà không hỏi số điện thoại của nàng, bằng không chỉ riêng việc có gọi điện thoại hay không cũng phải đắn vật mất nửa ngày trời rồi; nếu có dũng khí gọi điện, thì cũng phải đắn vật nghĩ ngợi xem nên nói gì với nàng; nếu quyết định hẹn hò nàng qua điện thoại; thì cũng phải đắn vật suy nghĩ xem nên mở miệng thế nào; chẳng may nàng ở đầu dây bên kia nói một tiếng No, bọn ếch nhảy khỏi hồ nước chắc hẳn sẽ phoi bụng trắng hếu hết cả mắt.

Vậy thì tôi sẽ phải ôm mối đắn vật mà an ủi linh hồn chúng, sau đó còn phải đắn vật để bình tâm lại mà tiếp tục học hành.

Cũng may kênh liên lạc giữa tôi và Người đẹp số 6 là diễn đàn trên mạng, áp lực của phương thức giao lưu không gặp mặt, không nghe tiếng này đối với tim mạch cũng không lớn lắm.

Tôi có thể nói chuyện với nàng qua mail hoặc PM, tán hươu tán vượn gì cũng không sao.

Như vậy tôi và nàng, sẽ không còn là hai con người từng gặp nhau trong một thoáng ngắn ngủi rồi để lại cho nhau những ký ức đẹp nữa, mà là hai con người đang trong quá trình dần làm quen với nhau.

Mười ngày sau đó, tôi chỉ nói chuyện với nàng trên diễn đàn.

Tuy rằng phải gặp mặt nàng mới có những xúc cảm chân thực, gặp nhau trên mạng chỉ có thể cảm nhận được một chút hơi ấm vẫn vương còn sót lại, nhưng tôi vẫn không hẹn nàng ra gặp mặt, một là vì sợ quá đường đột, hai là cũng chưa đủ dũng khí.

Cho đến khi lời cảnh báo về cơn bão cuối cùng tấn công vào Đài Loan năm ấy, bão Babs được phát ra.

Buổi tối hôm ở quán bít tết Thiệu Uy ấy, tôi từng nói có thể mình sẽ có thêm sở thích ngày bão ra đường hóng gió, sau đó kiếm nhà hàng nào đó ăn cơm tối.

Nàng trả lời rằng, nhớ phải hẹn nàng đi cùng.

Tuy cả tôi và nàng đều ngầm hiểu đó chỉ là câu nói đùa, nhưng đây có lẽ là một cái cớ khá tốt.

Lại Đức Nhân cũng nói cái cớ này rất được, cứ nói ra đi, thử một chút cũng chẳng chết được.

“Nhưng rất có thể tớ sẽ bị trọng thương,” tôi nói.

“Trọng thương còn hơn là hối hận,” cậu ta nói.

Lúc ăn cơm trong căng tin, xem ti vì biết tin báo động bão Babs đã được phát đi từ sáng sớm, ăn xong, tôi lập tức viết mail cho nàng.

“Bão lại ập đến rồi, tối nay rất có thể sẽ mưa gió bão bùng.

Không biết bạn có bằng lòng mạo hiểm tính mạng đi ăn tối với mình không?

Tính mạng rất quan trọng, ăn tối cũng rất quan trọng, mạo hiểm tính mạng đi ăn tối lại càng quan trọng.

Vì thế... nếu được... nếu không ngại... nếu bạn không bận... tối nay ra ngoài hóng gió, rồi đi ăn tối được không?

Tú Cầu.”

“Hai con gián, ba con gián, rất nhiều con gián. Đây là đáp án của câu hỏi lần trước.”

Lâu lắm rồi không gặp sexbeauty trên mạng, không ngờ lại nhận được PM của cô nàng.

“Tôi hỏi câu gì ấy nhỉ?”

“Cần một miếng bánh mì xong, có gì đáng sợ hơn phát hiện bên trong có một con gián?”

“Đáp án là nửa con gián.”

“Tại sao?”

“Có nghĩa là nửa con còn lại đang ở trong miệng cô chứ sao. Bye bye.”

Sau đó tôi liền thoát khỏi mạng.

Buổi chiều phải học đến 5 giờ mới tan, hơn nữa cũng chưa chắc gì nàng sẽ lên mạng trước giờ ăn tối cả.

Nếu lúc nhận được mail, nàng ăn xong rồi, vậy thì có làm phiền nàng không nhỉ?

Lại Đức Nhân nói tôi nghĩ ngợi nhiều quá, hết như kẻ chưa có bạn gái đã lo lắng sau này có con sẽ như thế nào vậy.

Tôi nghĩ lại thấy cũng phải, khó khăn lắm mới kiếm được cái cớ, đánh liều “giấy quả giai nhân” một chút thôi thì cũng đáng.

Chuông tan học lúc 5 giờ đã điểm, 20 phút sau lưng thầy giáo mới trời dậy, cho nghỉ.

Tôi lập tức lao khỏi phòng học, chạy thẳng lên phòng máy tính của khoa để vào mạng.

Trong hòm thư có thư mới, tôi hết sức căng thẳng.

“Mình vẫn nhớ lời giao hẹn ấy, cảm ơn bạn đã nhắc nhở.

Nhưng tối nay mình đã hẹn hai cô em cùng khoa đi ăn ở Provence lúc sáu rưỡi rồi.

Nếu bạn không ngại ăn cơm với ba cô gái, thì mời bạn cùng tham gia cho vui.

Ps: Không phải Provence ở Pháp đâu, nó ở trong ngõ 188 đường Sùng Học ấy.

Người đẹp số 6.”

Tôi nhìn đồng hồ, đã năm rưỡi rồi, chẳng còn thời gian để do dự xem ngại hay không ngại nữa.

Tôi lập tức thoát khỏi mạng, phóng xe về ký túc xá, chạy ù lên phòng.

Nhưng vừa ném sách vở xuống giường, đột nhiên tôi lại thấy hơi do dự.

“Này,” tôi gọi Lại Đức Nhân đang cắm đầu vào máy tính, “tớ mượn máy một tẹo.”

“Cứ việc.” Cậu ta đứng lên nhường chỗ. “Đây là niềm vinh hạnh của tớ.”

Tôi lườm Lại Đức Nhân một cái, chẳng còn thời gian tìm hiểu xem tại sao cậu ta lại từ tể đến vậy, vừa ngồi xuống liền vào mạng ngay.

Sau đó lại đọc thật kỹ thư của nàng một lượt nữa.

Người đẹp số 6 là người khách khí, nếu đó chỉ là lời mời khách sáo thì sao nhỉ?

Giống kiểu khi có khách đến chơi nhà, chủ nhân bao giờ cũng mời ở lại thêm một lúc tiện thể ăn com luôn.

Nhưng khách sẽ trả lời: “Đề lần sau nhé. Tôi phải về đây.”

Sau đó chủ nhân sẽ nài nỉ giữ lại, khách lại khéo léo chối từ, cuối cùng khách nhất định không chịu ở lại dùng com.

Nếu như khách nói: “Thế thì tôi ở lại dùng com với anh chị vậy.”

Tôi nghĩ chủ nhân hẳn sẽ lúng túng chẳng biết phải làm sao nữa.

Nếu tôi cứ thế này chạy đến Provence, liệu có trở thành loại khách kiểu ấy không?

“6 giờ 5 rồi đấy, cậu chuẩn bị đi đi chứ còn gì,” giọng Lại Đức Nhân vang lên sau lưng tôi.

“Này.” Tôi ngoảnh đầu lại. “Không được đọc trộm thư người khác.”

“Lại còn có cả em gái cùng khoa nữa kia.” Cậu ta không để ý đến tôi, ngón tay chỉ vào màn hình máy tính.

“Nhưng mà ...” tôi nói, “tớ sợ nàng chỉ mời khách sáo thôi.”

“Cô nàng có khách sáo không?”

“Chắc là có,” tôi nói. “Nàng vốn là người rất khách khí.”

“Vậy cậu tính sao?”

“Tớ định trả lời thư nàng, bảo rằng sắp đi thi có việc gấp gì gì đó chẳng hạn.”

“Nếu không phải mời khách sáo thì sao?”

“Chắc không?”

“Nếu nàng cứ dỗi mắt tìm kiếm trong mưa gió, ngơ ngẩn chờ đợi sự xuất hiện của cậu thì sao?”

“Đừng ngốc thế chứ.”

“Nếu nàng không đợi được cậu, liền khóc lóc vật vã trên bậc thang ướt sũng thì sao?”

“Này.”

“Nếu nàng mời cậu chân thành, chẳng lẽ cậu lại giả chết để đáp lại lời mời thành khẩn ấy?”

“Cái ...”

“Nếu nàng muốn khách sáo, thì sẽ nói: Xin lỗi lần này không được rồi, hy vọng lần sau mình có thể đi ăn với nhau.”

“Đúng rồi!” Tôi vỗ vỗ trán.

“Sau còn không đi cho mau?”

“Đúng thế.”

Tôi lập tức đứng bật dậy, cầm mũ bảo hiểm chạy ra ngoài.

“Này,” Lại Đức Nhân nói, “có bão đấy nhé.”

Tôi chần chừ mất hai giây, rồi cầm theo áo mưa, nói: “Bạn thân mến, tối nay không cần chờ cơm tớ đâu nhé.”

“Đồ điên.” Cậu ta ngồi xuống trước máy tính.

Tôi nhanh chóng khoác áo mưa lên, mở cửa phòng ký túc.

“Không cần tiền tớ đâu,” trước khi đóng cửa, tôi nói thêm.

Lại Đức Nhân hoàn toàn không để ý đến tôi, chẳng thèm ngoảnh đầu, cũng không nói một lời.

Lúc nhảy lên xe, tôi nhìn đồng hồ, khoảng 6 giờ 20 phút, có lẽ sẽ đến muộn mất.

Thôi mặc kệ, đến rồi hãy hay.

Tuy là ngày bão, nhưng bên ngoài không có gió mấy, dù cũng có một chút mưa nhỏ.

Có thể là do ảnh hưởng của vòng ngoài cơn bão, nên mới có mưa lâm thâm.

Đường Sùng Học khá xa trường, và lại tôi cũng không thông thuộc khu ấy lắm, phải mất một lúc mới tìm được ngõ 188.

Con ngõ quanh co ngoằn ngoèo, trong ngõ lại có ngách, trời thì vừa tối, vừa mưa, tôi cứ vòng qua vòng lại trong ngõ, mãi không tìm được Provence ở đâu.

Tôi càng tìm càng nôn nao, nhịp tim đập nhanh, hai tay cầm lái bắt đầu hơi run run.

Cuối cùng, tôi đành dừng xe cạnh một bức tường nơi ba ngách nhỏ giao nhau, cố lấy lại bình tĩnh, tiện thể cũng nghỉ ngơi một chút luôn.

Khi tôi ngẩng đầu lên bầu không chuẩn bị hết lớn: trả tuổi xuân lại cho tôi, thì bỗng nhìn thấy trên bức tường vẽ một cánh đồng hoa oải hương dưới bầu trời xanh, chữ Provence viết theo phiên âm tiếng Trung ở ngay bên dưới bầu trời xanh ấy.

Tôi mừng quá, vội vàng đỗ xe, cởi áo mưa, tiện tay vắt luôn lên ghi đông.

Thực ra chỗ này rất gần đường Sùng Học, chỉ cần rẽ vào ngõ là thấy ngay.

Vừa nãy tại cuống quá, hơn nữa cây cối bên ngoài cửa tiệm mọc rất sum suê, che mất mấy chữ đó, nên tôi mới không nhìn ra.

Nhìn quanh quất bốn phía, chỗ này là một ngã ba, tường ngoài của mấy căn nhà đều có hình vòng cung.

Tôi bước đến trước cửa, cánh cửa gỗ nhỏ toát lên một chút phong vị cổ tích, bên trên viết chữ Provence.

Provence?

Tôi chợt phì cười, vừa nãy mắt tôi chỉ chăm chăm tìm tên phiên âm tiếng Trung của nó.

Cũng may trên bức tường tử tế kia còn viết tiếng Trung, không thì e rằng có chết tôi cũng chẳng tìm ra nổi chỗ này.

Dùng tiếng Anh đặt tên cửa tiệm đúng là có phong độ hơn hẳn, dù tên là “Good morning” hay “Come again”, người ta cũng cảm thấy mới lạ và thú vị.

Còn nếu đặt tên tiếng Trung, thì sẽ là “Chào buổi sáng” hay là “Trở lại đây”, vậy bạn có muốn bước vào hay không?

Không nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi đã muộn mất 15 phút rồi.

Định đưa tay đẩy cánh cửa gỗ ra, mới vưn ra được một nửa, tôi đã rút tay về, lại bắt đầu thấy do dự.

Nếu chỉ có mình Người đẹp số 6 ở đó còn đỡ, vấn đề là còn cả hai cô em học khoá dưới mà tôi không quen biết.

Huống hồ, bây giờ chắc họ đang vui vẻ vừa ăn vừa trò chuyện, tôi đột nhiên lù lù xuất hiện thế này, liệu có phải là phá đám không?

Tuy hiểu rằng do dự thêm một giây là sẽ muộn thêm một giây, nhưng tôi vẫn không thể không do dự.

“Bạn đến rồi.”

Cánh cửa gỗ mở ra, Người đẹp số 6 bỗng xuất hiện trước mắt.

“Bạn...” Tôi giật thót mình, không thốt nổi nên lời.

“Chỗ này chắc hơi khó tìm, mình sợ bạn không tìm được, nên tính ra ngoài đợi.” Người đẹp số 6 bước ra cửa. “Không ngờ vừa mở cửa đã thấy bạn rồi.”

“Minh...” Tôi vẫn không nói được.

“Bạn tìm lâu lắm phải không?” nàng hỏi.

“Cũng không lâu lắm.” Cuối cùng tôi cũng định thần lại. “Thực ra lúc mình đến thì cũng đã muộn rồi, xin lỗi nhé.”

“Người nói xin lỗi là mình mới phải chứ.” Nàng nhoen miệng cười. “Hẹn gấp thế, mong bạn đừng trách.”

“Không, không không.” Tôi lấy làm ngượng ngùng. “Bạn khách khí quá.”

“Không bị mưa ướt chứ?”

“Không,” tôi nói. “Minh mặc áo mưa mà.”

“Vây tốt quá.”

Sau đó chúng tôi đều không nói gì, cũng quên cả đi vào trong tiệm, mà còn cùng bước đi theo hướng ngược lại.

Đi qua chỗ vườn hoa nhỏ hình tam giác, cây cối um tùm tươi tốt phía trước cửa, quay ra chỗ bức tường có vẽ cánh đồng hoa oải hương kia.

Có lẽ tại bức tranh ấy gây ảo giác, tôi phảng phất như ngửi thấy trên người nàng toả ra một mùi hương nhẹ nhẹ.

Giống như mùi hoa oải hương, khiến người ta cảm thấy thư thái tinh thần, tỉnh táo đầu óc.

“Minh muốn hỏi bạn một chuyện,” Tôi phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Gì thế.”

“Bạn biết mình sẽ đến à?”

“Ừm.” Nàng gật gật đầu.

“Lại là dự cảm thành linh không hiểu ở đâu ra kia phải không?”

“Có thể coi là dự cảm,” nàng nói, “nhưng không phải thành linh không hiểu ở đâu ra.”

“Sao lại thế?”

“Vì mình tin là bạn sẽ đến.”

Nàng bật cười khúc khích, gương mặt rạng rỡ lạ thường.

Tuy cũng là ngày bão, nhưng lần này chỉ có gió nhẹ, mưa lất phất; nơi này không có hàng hiên, chỉ có vườn hoa đầy hoa cỏ nở rộ; nhà hàng cũng khác, hơn nữa lần này dùng bữa còn phải trả tiền; người đến muộn đổi lại là tôi, không phải là nàng.

Có lẽ thứ gì cũng đều thay đổi, cũng sẽ thay đổi.

Nhưng duy chỉ có ánh mắt và nụ cười của nàng là vĩnh hằng bất biến.

“Tú Cầu.”

“Ừ,” tôi trả lời. “Người đẹp số 6.”

“Chúng ta vất vả đội mưa đội gió đến đây để ngắm bức tranh vẽ trên tường kia hả?”

“Không. Chúng ta đến đây để ăn tối.”

“Vây thì đi vào thôi.”

“Ừ.”

Chúng tôi quay lại, lúc đến cửa nhà hàng, tôi đẩy cánh cửa gỗ ra để nàng vào trước.

Lúc đi qua, nàng nhón miệng cười với tôi, nụ cười rất vui vẻ, không phải kiểu cười khách sáo.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy như có một cơn gió mát thổi qua lòng mình, cuốn đi hết mọi do dự và bất an.

Cũng vì cơn gió ấy, tôi bất chợt liên tưởng đến mùa thu.

Đúng là tôi sinh ra trong mùa thu rồi, không thể sai được, bởi Người đẹp số 6 đã khiến tôi cảm nhận được một sức sống hoàn toàn mới.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Chẳng vì lẽ gì, tôi khẽ chau mày một cái.

“Được không?” Em vươn tay phải ra, ngón trỏ chỉ cách chót mũi tôi khoảng mười phân.

“Em định làm gì?” Tôi lấy làm nghi hoặc. “Điểm huyết à?”

“Em muốn mở khoá,” em nói.

“Mở khoá.”

“Ừm,” em gật gật đầu, “được không?”

“Tất nhiên là được rồi,” tôi nói. “Nhưng khoá ở đâu?”

“Giữa hai chân mày của anh.”

“Chỗ đó còn được gọi bằng một cách khác, gọi là ấn đường.”

“Được.” Em cười khúc khích. “Cho em mượn ấn đường của anh.”

“Anh lấy làm hân hạnh,” tôi nói. “Em cứ tự nhiên.”

Em vươn tay phải ra, ngón trỏ vạch vạch mấy nét lên ấn đường của tôi.

“Em viết gì thế?”

“Một dãy số.”

“Dãy số liên quan gì đến mở khoá nhỉ?”

“Vì đây là khoá mật mã mà.”

“Thế em viết dãy số nào vậy?”

“1016,” em nói. “Ngày chúng ta gặp nhau ăn tối lần đầu tiên.”

Tôi ngẩn ra nhìn em, không nói nên lời, trong lòng rung rung cảm động.

“Sau này anh nhất định phải nhớ đấy nhé, mỗi khi có chuyện không vui, trên ấn đường sẽ xuất hiện một ổ khoá mật mã, nhưng chỉ cần nhập vào số 1016 khoá sẽ mở ra ngay.”

Dứt lời, em bật cười, ánh mắt rất dịu dàng.

Tôi tựa hồ như nghe thấy nơi ấn đường vang lên tiếng lách cách rất khẽ, khoá quả nhiên đã mở rồi.

Quán Provence này có hai tầng, sảnh chính rất cao, trên trần có treo một bộ đèn chùm pha lê.

Không gian bên trong không rộng lắm, vừa khéo nằm gọn bên trong quảng sáng vàng của bộ đèn chùm.

Tường, cột, xà nhà, bệ cửa sổ sơn màu trắng và đồ nội thất bên trong đều làm bằng gỗ, mang lại cho tôi ấn tượng đầu tiên là ấm áp và thoải mái.

Người đẹp số 6 dẫn tôi đến chỗ cầu thang gỗ dẫn lên tầng hai, giữa cầu thang có một cánh cửa sổ màu sắc rực rỡ.

“Đây là hai cô em học cùng khoa ở chung với mình.” Người đẹp số 6 chỉ vào cô gái mặc áo khoác thể thao: “Đây là Lý Văn Chi, biệt hiệu là Muối Con.”

Tôi chợt nhận ra Người đẹp số 6 cũng mặc một cái áo khoác giống như thế, chắc hẳn đây là đồng phục của khoa.

Kiểu áo khoác đồng phục khoa này rất phổ biến trong các trường đại học, mỏng mỏng, rất thích hợp với thời tiết mùa này.

“Đây là Lâm Tuệ Hiếu, không có biệt hiệu gì cả.” Người đẹp số 6 chỉ cô gái còn lại. “Mọi người đều gọi cô ấy là Tuệ Hiếu, nhưng mình cứ quen gọi là Hiếu thôi.”

Cô gái tên Hiếu này hình như sức khoẻ khá yếu hoặc đang bị cảm, lại mặc hẳn một cái áo len cổ lọ màu đen.

“Anh này là Thái Húc Bình, các em cứ gọi là anh Bình,” Người đẹp số 6 nói với hai cô em kia.

“Em chào anh Bình,” hai cô đồng thanh lên tiếng, gật gật đầu với tôi, cử chỉ rất thoải mái tự nhiên.

“Chào các em” So sánh ra, thái độ của tôi rõ là không được tự nhiên lắm.

“Thực ra ba người đã gặp nhau rồi mà,” Người đẹp số 6 nói với tôi. “Còn nhớ không nhỉ?”

“Đã gặp nhau rồi hả?” tôi lấy làm ngạc nhiên.

“Chị Huệ Đình,” Muối Con hi hi nói, “lúc đó trong mắt anh Bình chỉ có mỗi chị thôi, làm sao nhớ ra bọn em được.”

“Đừng có nói bậy.” Người đẹp số 6 khề nhề, nhưng Muối Con ngược lại còn cười thích chí hơn.

Tôi đang gắng sức nhớ lại xem mình đã từng gặp hai cô này ở đâu vào lúc nào, tâm trí hơi lơ đãng.

“Sau khi xem xong bộ phim dở chết người đó ấy,” Người đẹp số 6 khề nhề bên tai.

“Thì ra là vậy.” Tôi sực nhớ ra.

“Bạn ngồi đi, đừng ngại”

“Cám ơn.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh Người đẹp số 6, đối diện với con Muối Con biết cười.

À không, là Tuệ Hiếu và Muối Con.

Bàn ăn được kê sát tường, ên trên vẽ một căn nhà có sân, phủ nguyên cả một mặt tường. Bức tranh này vẽ rất lập thể, tựa như có thể đi xuyên qua bức tường màu cam bên ngoài, qua mảnh sân màu trắng, mở cánh cửa màu xanh lam ra vậy.

Người đẹp số 6 nói, món lẩu một người ở đây ăn khá ngon, vì vậy họ đã gọi ba loại lẩu khác nhau. Tôi bèn chọn một loại thứ tư.

Như vậy vừa thể hiện mình biết nghe theo lẽ phải, lại không đến nỗi tỏ ra không có chút chủ ý nào.

Tôi hiểu rất rõ vai trò của mình, vì vậy ngay từ khi câu chuyện bắt đầu đã thường xuyên diễn vai kẻ lắng nghe.

Trừ những lúc có người nói với tôi và thêm dấu chấm hỏi ở cuối câu, tôi mới mở miệng ra trả lời.

Đương nhiên, để các cô em khoá dưới kia không nghĩ rằng tôi thẹn thùng, lúc nào tôi cũng gắng hết sức giữ nụ cười mím trên môi.

Cũng may là sự tồn tại của tôi dường như không quá nhiều đến câu chuyện của họ, ba cô nàng chuyện trò rất rôm rả.

Không phải là họ coi tôi như không khí, mà bởi họ đều rất thoải mái tự nhiên, không cảm thấy gò bó gượng ép gì khi tôi ở đó.

“Hôm nay Hiếu ăn mặc thế kia, bạn không thấy tò mò à?” Người đẹp số 6 ngoảnh sang thì thầm hỏi tôi.

“Ừm...” Tôi do dự giây lát, đoạn thấp giọng trả lời: “Nói thực lòng, có.”

“Minh cũng rất tò mò,” Người đẹp số 6 vẫn thì thầm, “bạn hỏi thử xem”

“Bạn có thể tự hỏi mà.”

“Minh và Muối Con đều hỏi rồi, nhưng câu trả lời của nó mỗi lúc một khác.”

Người đẹp số 6 che miệng, giọng lại càng thấp hơn: “Minh muốn biết nó sẽ trả lời bạn như thế nào.”

“Tuân lệnh.”

“Tuệ Hiếu, thật ngại quá...” Tôi quay đầu hướng ánh mắt về phía cô bé mặc áo len cổ lọ màu đen. “Anh thắc mắc không hiểu tại sao hôm nay em lại mặc áo len cổ lọ vậy?”

“Mặc như vậy có vấn đề ả?” Tuệ Hiếu trả lời.

“Với thời tiết như lúc này, thì áo len cổ lọ có vẻ hơi quá dày.

“Vì em đang để tang.”

“Xin lỗi.” Tôi hơi lúng túng.

“Không sao đâu,” Tuệ Hiếu nói. “Em vừa thất tình, muốn để tang cho mối tình vừa qua đi đó thôi.”

“Anh Bình đừng nghe nó nói bậy,” Muối Con bỗng chen miệng vào. “Nó vẫn đang yêu đương thắm thiết lắm.”

Muối Con bật cười khúc khích, Tuệ Hiếu cũng nhìn tôi nở một nụ cười tinh nghịch.

“Quả nhiên,” Người đẹp số 6 lại thì thầm nói với tôi.

“Hà?”

“Hiếu trả lời mình khác hẳn.”

“Em ấy mặc gì quan trọng lắm sao?”

“Chỉ là mình rất thắc mắc thôi. Hôm qua nó còn mặc áo cộc tay cơ mà.”

“Minh cũng lấy làm thắc mắc. Vừa nãy trọng điểm câu hỏi của mình là cổ lọ, chứ không phải màu đen.”

“Vậy bạn đoán là tại sao?”

“Ồ...” Tôi nghĩ ngợi giây lát. “Tối qua em ấy có hẹn hò với bạn trai không?”

“Có. Và lại còn về rất muộn nữa.”

“Quả nhiên.”

“Là...?”

“Minh nghĩ mục đích em ấy mặc áo cổ lọ, chỉ là để che đi vết hôn trên cổ thôi.” Tôi che miệng, cố hạ giọng xuống thấp nhất có thể.

“Hà?” Người đẹp số 6 bất giác cao giọng lên, rồi lại lập tức thì thầm: “Thật không đấy?”

“Bạn có thể thử quan sát xem.”

“Quan sát cái gì?”

“Nếu lần sau Tuệ Hiếu hẹn hò về còn muộn hơn nữa, bạn có thể quan sát xem hôm sau em ấy có đeo mặt nạ ra ngoài không?”

Người đẹp số 6 đột nhiên bật cười thành tiếng, làm Muối Con và cô bé mặc áo len cổ lọ màu đen Tuệ Hiếu đề ý.

“Chị Huệ Đình,” Muối Con nói, “có chuyện gì mà cười thế?”

“Đưa tai cho chị mượn.” Người đẹp số 6 đứng lên ngả người về phía trước, vừa cười vừa thì thầm vào tai Muối Con. Muối Con cũng vừa nghe vừa khúc khích cười, cuối cùng thì cười phá lên.

“Thì ra là vậy hả, Tuệ Hiếu.” Muối Con chăm chú nhìn vào cổ áo màu đen của Tuệ Hiếu.

“Cái gì mà thì ra là vậy?” Tuệ Hiếu dường như chẳng hiểu gì cả.

“Không có gì.” Muối Con vươn tay ra chạm vào cổ áo Tuệ Hiếu. “Trong này nóng, kéo cổ áo xuống một chút đi.”

“Không cần đâu.” Tuệ Hiếu vội vàng ngửa người ra sau, tránh né bàn tay của Muối Con.

“Quả nhiên,” Người đẹp số 6 nói với tôi, không thềm hạ giọng xuống nữa.

“Quả nhiên gì thế?” Tuệ Hiếu hỏi.

“Lâu một người ở đây quả nhiên rất ngon,” Người đẹp số 6 đáp.

“Chị này!” Tuệ Hiếu kêu lên một tiếng.

“Chị Huệ Đình nói đúng lắm, lâu ở đây quả nhiên rất ngon,” Muối Con cũng hòa theo.

Sau đó cả Muối Con và Người đẹp số 6 đều bật cười.

Dựa trên quy luật đa số của nền chính trị dân chủ, tôi cũng chỉ đành cười theo.

Tôi phát hiện ánh mắt Tuệ Hiếu đang chuyển về phía mình, liền nói: “Anh cũng thấy lâu ở đây ăn rất ngon.”

“Được rồi,” Muối Con cuối cùng không nhịn được nữa, “Tuệ Hiếu, cổ cậu bị tở cần cho một phát, để lại vết, nên mới mặc áo cổ lọ để che đi phải không?”

“Bị cậu cần?”

“Tớ là Muối Con mà.”

“Tớ không bị muối cần.” Tuệ Hiếu lắc lắc đầu.

“Ồ...” Giọng Muối Con kéo dài ra, trên gương mặt liền nở một nụ cười mờ ám.

“Ồ cái gì chứ.” Tuệ Hiếu lườm Muối Con một cái.

“Cậu chỉ phủ nhận chuyện muối cần, không phủ nhận dấu vết, cũng không phủ nhận chuyện che nó đi.” Muối Con cười cười. “Kết luận là: trên cổ cậu có dấu vết, nhưng không phải do muối gây ra, và lại, cậu còn muốn che giấu nó với chúng tớ.”

“Muối Con, em lợi hại lắm.” Người đẹp số 6 cười cười. “Chị tự hào vì em.”

“Không dám, không dám,” Muối Con nói, “Chị cũng nên tự hào về Tuệ Hiếu nữa.”

“Tại sao?”

“Tuệ Hiếu cố chịu nóng, cũng chỉ vì che đi dấu vết tình yêu nóng bỏng, để khỏi làm tổn thương đến bà cô già đến giờ vẫn chưa có ai theo đuổi là em đây, tình cảm ấy thực sự quá vĩ đại.”

“Đúng thế,” Người đẹp số 6 lại nói. “Hiếu, chị cũng tự hào vì em.”

Sau đó Người đẹp số 6 và Muối Con đều bật cười vui vẻ, còn Hiếu thì ngượng đến đỏ mặt, không nói nên lời.

Tôi nhận ra, tuy họ là chị em học cùng khoa, nhưng lại giống bạn bè thân thiết đã nhiều năm hơn.

Vì vậy, tôi cũng không cần trọng như lúc mới bước vào nữa, thỉnh thoảng cũng chủ động nói vài câu.

Muối Con là cô bé vui vẻ cười mở, khéo nói chuyện, tuy còn chút trẻ con, nhưng lại rất đáng yêu.

Tuệ Hiếu thì dịu dàng ít nói, hơn nữa còn có đôi mắt to tròn long lanh, rất nhiều cậu thích kiểu con gái như vậy. Nhưng vì họ ở bên cạnh Người đẹp số 6, sự so sánh quá khắp khiêng, nên trong mắt tôi, họ chỉ là những sinh viên nữ bình thường mà thôi.

Tôi với Muối Con và Tuệ Hiếu xưng hô rất đơn giản, cứ trực tiếp gọi anh Bình, em Hiếu, Muối Con là xong; nhưng với Người đẹp số 6 thì hơi phiền một chút.

Người đẹp số 6 có thể thoải mái gọi tôi là Tú Cầu, nhưng tôi chỉ có thể len lén gọi nàng là Người đẹp số 6. Một khi không thể “len lén” nữa, thì tôi cũng không biết nên gọi nàng thế nào cho phải.

Vì tôi thường gọi nàng là Người đẹp số 6, lâu dần lâu dần thành thói quen.

Ngược lại khi nghe thấy ba chữ “Ông Huệ Đình”, chưa chắc tôi đã liên hệ được ngay cái tên này với nàng.

Tôi nghĩ chắc chỉ có mình mình gọi nàng như thế, dường như nàng cũng chỉ tự xưng là Người đẹp số 6 trước mặt tôi.

Tôi rất trân trọng đặc quyền này, thậm chí còn cảm thấy tự hào.

Vì vậy, mỗi khi muốn nói chuyện với Người đẹp số 6, tôi liền ngoảnh mặt về phía nàng, dùng đại ngôn từ ngôi thứ hai “bạn”.

Cũng may là Người đẹp số 6 ngồi ngay bên cạnh, tôi quay sang nàng nói chuyện, đồng thời chỉ dùng đại từ “bạn” xưng hô cũng không kỳ cục cho lắm.

Bữa ăn kết thúc khi tôi nhắc rằng hôm nay là ngày bão, lúc ấy khoảng chừng 9 giờ. Nhưng lúc ra khỏi quán Provence, chúng tôi nhận ra mưa đã tạnh, gió cũng không mạnh lắm.

Muối Con nói Tuệ Hiếu là thành viên một band nhạc, tối thứ Ba tuần sau có buổi biểu diễn, rủ tôi đến góp vui.

“Em chơi nhạc cụ gì vậy?” tôi hỏi Tuệ Hiếu.

“Em đánh keyboard, bộ gõ,” Tuệ Hiếu trả lời.

“Giỏi quá.” Tôi quay sang hỏi Muối Con: “Còn em?”

“Tuệ Hiếu là keyboard, em đương nhiên là mouse rồi,” Muối Con nói.

“Vậy...” vì Tuệ Hiếu và Muối Con chắn trước mặt tôi, Người đẹp số 6 ở sau lưng họ, tôi đành phải vòng qua, bước tới trước mặt nàng để tiện dùng ngôi thứ hai xưng hô, “còn bạn?”

“Mình chỉ biết làm monitor thôi chứ sao,” Người đẹp số 6 cười cười nói.

Tôi cũng đang định nói đùa câu gì đó, thì phát hiện Tuệ Hiếu và Muối Con cùng lúc quay người lại nhìn mình, dường như cảm thấy hành vi vòng qua người bọn họ chỉ để mặt đối mặt với Người đẹp số 6 của tôi rất quái dị.

“Vì vậy bạn và Muối Con đều không phải thành viên của band đó?” Tôi đành chuyển sang chủ đề khác.

“Đúng thế,” Muối Con trả lời, “vì bọn em là những người đẹp có khí chất mà.”

“Tớ cũng có khí chất chứ bộ,” Tuệ Hiếu phản đối.

“Không,” Muối Con cười nói, “cậu là người đẹp thôn dã.”

“Người đẹp thôn dã?”

“Vì cậu rất giỏi trồng dâu tây, trên cổ còn mọc ra một quả to đùng kia kìa.” Muối Con nói xong liền cười phá lên, Người đẹp số 6 cũng cười theo.

“Này!” Tuệ Hiếu kêu lên một tiếng, t

“Muối Con, em đừng trêu Hiếu nữa,” Người đẹp số 6 nói. “Chúng ta phải về rồi.”

Ba người họ đi hai xe máy, chỗ để xe ở hướng ngược lại với chỗ tôi để xe.

Chúng tôi nói mấy tiếng “bye bye”, coi như tạm biệt.

“Tú Cầu.” Tôi vừa bước đến bên xe máy, thì nghe Người đẹp số 6 gọi nhỏ.

“Hả?” Tôi ngoảnh đầu lại, liền thấy nàng đang chạy về phía mình.

“Chốc nữa bạn có việc gì không?”

“Không.”

“Vậy tức là bạn rảnh chứ gì?”

“Rảnh.”

“Bạn còn nhớ chỗ mình ở không?”

“Đương nhiên là nhớ.”

“Đội mình và hai em kia đi bộ mười phút, bạn hãy xuất phát”. Người đẹp số 6 cười cười.

“Gặp nhau ở dưới chân cầu thang chỗ mình.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, Người đẹp số 6 đã nhanh chóng xoay người bước đi.

Đầu óc tôi trống rỗng mất mấy giây, mới biết vừa xảy ra chuyện gì, vội vàng đưa tay lên xem đồng hồ.

Mười phút tuy ngắn ngủi, nhưng trong mười phút ấy, ít nhất tôi cũng đi được mấy trăm bước vòng quanh cái xe máy, và lại, còn xem đồng hồ đến bảy lần.

Cuối cùng cũng hết mười phút, tôi lập tức nổ máy phóng đi.

Tuy mới đến chỗ Người đẹp số 6 một lần, nhưng tôi có ấn tượng rất sâu sắc.

Và lại, dạo này trong đầu tôi còn thường xuyên hiện lên cảnh tượng mình và nàng nói chuyện ở nơi ấy.

Thậm chí còn có thể nghe thấy cả tiếng nước mưa tí tách.

Vì vậy tôi không cần nhìn quanh ngó quắt tìm đường, mà đi thẳng một mạch đến bên dưới nhà Người đẹp số 6.

Tôi đậu xe ở gần đấy, rồi đi bộ vòng lại.

Nàng vẫn chưa xuất hiện, tôi đành ngẩng đầu lên nhìn mái hiên che mưa, làm vậy ít nhiều cũng khiến bớt đi phần nào tâm trạng căng thẳng.

Tiếng mở cửa sắt “lách cách” vang lên, Người đẹp số 6 vừa ló người ra liền trông thấy tôi ngay.

“Sao bạn đến nhanh thế?” Nàng có vẻ hơi nghi hoặc. “Có đợi đủ mười phút không đấy?”

“Có chứ.” Tôi hơi kích động. “Có sai cũng không thể nào quá mười giây được.”

“Bạn đừng căng thẳng, mình tin bạn mà.” Nàng cười cười. “Nhưng như vậy chứng tỏ bạn phóng xe rất nhanh, nên đi chậm lại.”

“Xin lỗi nhé, lần sau mình sẽ chú ý.”

Người đẹp số 6 ừ một tiếng rồi bước đi luôn, nàng đi được năm bước rồi tôi mới vội rảo chân theo.

Tôi đi bên trái nàng, cách sau một bước chân, đi một lúc mới sực nhận ra đây là lễ nghi khi cùng đi với bậc trưởng thượng.

Vừa khéo lúc ấy Người đẹp số 6 cũng ngoảnh lại nhìn tôi nhoen miệng cười, tôi liền dậm lên một bước, đi sánh vai với nàng.

Đã ba phút rồi mà nàng vẫn chưa lên tiếng, tôi càng lúc càng thấy thắc mắc, trong đầu không ngừng ngẫm nghĩ xem nàng đang làm gì? Hoặc ngay sau đây sẽ làm gì?

“Nè!” Người đẹp số 6 kéo vạt áo tôi lại. “Đang đèn đỏ đấy.”

Tôi giật thót mình, vội vàng rụt chân, lùi lại bên cạnh nàng.

“Bạn nghĩ gì mà vượt đèn đỏ vậy?”

“Mình cảm tình con Trâu, vì vậy nhìn thấy màu đỏ là muốn xông ào qua.”

“Nói phét.” Người đẹp số 6 cười khúc khích. “Bạn có cảm tình con Trâu đâu.”

“Vừa nãy mình đang mải nghĩ, nên không chú ý. Xin lỗi bạn.”

“Bạn nghĩ chuyện gì thế?”

“Ừm...” tôi do dự giây lát, “chúng ta vất vả cực nhọc đến đây để đi qua đường à?”

“Đương nhiên không phải rồi.”

“Thế...”

“Tuy hôm nay không có mưa, cũng không có gió, mà trình tự cũng bị đảo ngược.” Người đẹp số 6 nói. “Nhưng việc cần làm thì vẫn nên làm.”

“Trình tự đảo ngược?” tôi nghi hoặc nhắc lại. “Việc cần làm?”

“Bạn quên lời hẹn kia rồi à?”

“Lời hẹn?”

“Ngày bão ra đường hóng gió, rồi kiếm một nhà hàng ăn tối.”

“Hả?”

“Chúng ta đã ăn tối rồi, nhưng vẫn chưa đi hóng gió mà.”

Đèn xanh đã bật, Người đẹp số 6 sải chân bước về phía trước, nhưng tôi vẫn ngẩn ra tại chỗ.

“Nhanh lên.” Nàng dừng lại giữa vạch qua đường vẫy tay với tôi.

“Tuy đang đèn xanh, nhưng bạn đứng giữa đường như thế rất nguy hiểm,” tôi vội chạy đến cạnh nàng nói.

“Thế...”

“Nhanh lên nào.” Người đẹp số 6 kéo ống tay áo tôi đi tiếp, tôi liền nương theo đà đó đi theo nàng sang phía bên kia đường. “Thế này thì an toàn rồi.”

Có thể cùng Người đẹp số 6 sánh vai đi bên nhau thế này đương nhiên là chuyện đáng để hưng phấn, nhưng tôi thấy cảm động nhiều hơn.

Không ngờ nàng lại coi trọng cuộc hẹn vốn chỉ có thể coi như một trò đùa ấy đến thế.

Tự đáy lòng mình, tôi cảm thấy Người đẹp số 6 hết sức chân thành, thậm chí nàng còn khiến tôi liên tưởng đến những từ ngữ kiểu như “chính trực” nữa.

Tôi vừa đi, vừa tự nhủ: nàng đẹp như thế, tốt như thế, mình phải làm thế nào mới trở thành một người tốt hơn nữa đây?

“Đang nghĩ gì đó?” Người đẹp số 6 dừng bước.

Tôi định thần lại, nhận ra mình đã đi vào sân trường từ lúc nào chẳng hay.

“Không có gì,” tôi nói.

“Lúc này mình chẳng cần đến dự cảm kia cũng biết là bạn có tâm sự đấy nhé.”

“Không phải tâm sự, chỉ là...” tôi ngưng lại giây lát, “chỉ là rất cảm ơn bạn thôi.”

“Sao lúc nào bạn cũng nói cảm ơn thế nhỉ?” Người đẹp số 6 nói. “Mình không gánh nổi đâu.”

“Nếu không thể cảm ơn bạn, vậy thì mình chỉ biết cảm ơn trời đất thôi.”

Người đẹp số 6 bật cười, không nói gì.

“Bạn thấy Muối Con và Hiếu thế nào?” một lúc sau, Người đẹp số 6 đột nhiên hỏi.

“Thấy thế nào?”

“Mình chỉ tìm chuyện để nói thôi, bạn đừng căng thẳng thế chứ.”

“À.” Tôi cười cười. “Hai người họ đều rất tốt.”

“Đúng vậy.” Người đẹp số 6 cũng nhoen miệng cười, “Còn gì nữa không?”

“Ồ...” tôi nghĩ ngợi giây lát, “Muối Con làm mình liên tưởng đến hai việc.”

“Nói nghe thử xem nào.” Đôi mắt nàng sáng bừng lên.

“Lớp mình có một cậu biệt hiệu là Ruồi, có thể giới thiệu cho em ấy.”

“Tại sao cậu ta lại có biệt hiệu là Ruồi?”

“Vi cậu ra lúc nào cũng nói mình là chim ưng, bọn mình đều không cho là vậy, nên gọi luôn là Ruồi [8].”

“Thì ra là vậy,” Người đẹp số 6 nói. “Thế còn việc thứ hai?”

“Việc thứ hai liên quan đến một câu chuyện cổ xưa.”

“Hả?”

“Anh chàng lái xe chở cô nàng, qua trạm xăng, anh chàng nói: Em à, anh phải đi toa lét, em đổ xăng hộ anh. Nói xong, anh chàng liền chạy tót vào nhà vệ sinh. Cô nàng hướng theo bóng anh hô lớn: Anh à! Cố lên! Anh à! Cố lên [9]!” Tôi cười cười, nói: “Không hiểu sao Muối Con làm mình nhớ đến cô nàng trong câu chuyện ấy.”

“Đây là truyện cười nhỉ,” Người đẹp số 6 nói.

“Không,” tôi đáp, “đây là một câu chuyện hơi nhạt.”

Quả là hơi nhạt thật, Người đẹp số 6 chẳng có phản ứng gì.

Nhưng một lúc sau, nàng đột nhiên bật cười khúc khích.

“Không hiểu sao lại thấy câu chuyện này rất buồn cười,” nàng vừa cười vừa nói.

“Ừ,” tôi nói. “Cảm ơn bạn.”

“Bạn lại nói cảm ơn nữa rồi.”

Tôi chỉ cười cười, nàng đâu biết rằng chỉ cần nhìn thấy gương mặt tươi tắn vui vẻ của nàng đã là một việc đáng để tạ ơn rồi.

“Bạn biết lần đầu tiên nghe tên Văn Chi, mình nghĩ gì không?”

“Biến sắc?” tôi nói.

“Đúng. Chính là văn chi biến sắc [10].” Người đẹp số 6 lấy làm nghi hoặc, “Sao bạn biết?”

“Đoán bừa thôi,” tôi nói, “vì mình cũng từng nghĩ thế.”

“Mình chẳng bao giờ dám nói chuyện này với Muối Con, sợ nó nói là mình nhạt nhẽo.” Người đẹp số 6 lại cười rất tươi. “Không ngờ bạn lại nghĩ giống mình như thế.”

“Đây là vinh hạnh của mình,” tôi nói. “Còn nữa, cảm ơn bạn”

“Bạn nghiệm cảm ơn rồi chắc.”

“Đúng thế.”

“Còn Hiếu thì sao?”

“Mình chỉ nghĩ nếu có lúc em ấy khóc thì bạn sẽ nói thế nào?”

“Khóc?” Người đẹp số 6 ngờ vực hỏi. “Nói thế nào là sao?”

“Bạn sẽ nói: Hiếu, sao em lại khóc?” tôi nói. “Nghe ra, như vừa cười vừa khóc ấy.[11]”

“Bạn nói vậy mới gọi là khiến người ta dở khóc dở cười ấy.”

(...)

“Ngại quá, hôm nay gió không mạnh lắm, như thế này hình như không thể gọi là đi hóng gió được.”

“Tin tức nói có thể phải đến sáng sớm gió mới mạnh lên.”

“Vậy à,” nàng hơi chau mày, “nhưng sáng sớm mai mình có tiết học.”

“Người đẹp số 6.” Tôi dừng chân.

“Gi cơ?” Nàng cũng dừng bước theo.

“Cảm ơn bạn hôm nay đã mời mình ăn cơm, mình lấy làm vinh hạnh, và cũng rất vui nữa.”

“Đừng khách khí mà.”

“Bạn coi cuộc hẹn đó là thật, vì vậy cùng mình ra ngoài hóng gió, mình rất bất ngờ, cũng rất cảm động.”

“Bạn thực sự là quá khách khí rồi đấy.”

“Vốn mình tưởng rằng, chỉ có thể gìn giữ những hồi ức đẹp đẽ về con bão Zebs, không ngờ giờ lại có thêm cả những hồi ức đẹp về con bão Bads,” tôi nói. “Cảm ơn bạn, đã tô màu điểm sắc cho tuổi trẻ của mình.”

“Bạn...” Người đẹp số 6 muốn nói gì đó rồi lại thôi, dường như cũng không biết nên nói gì với tôi nữa.

“Mình về thôi,” tôi nói. “Dù sao cũng là ngày bão, không thể để bạn ở bên ngoài muộn quá được.”

“Ừm.” Người đẹp số 6 gật gù đầu, lại cất bước đi.

“Nếu bạn không ngại, cho mình nói thêm một câu cảm ơn nữa nhé.” Tôi cũng cất bước.

“Được rồi, nhưng đây là lần cuối cùng của ngày hôm nay đấy nhé.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Bạn lại nữa rồi.” Người đẹp số 6 bật cười.

“Tuy hôm nay không có gió máy, nhưng tiết trời rất mát mẻ, xem ra mùa đông sắp đến rồi.”

“Mùa đông đến rồi, mùa xuân còn xa lắm không? Mùa xuân sắp về, mùa hạ sẽ chẳng còn xa xôi; Nếu mùa hạ chẳng còn xa xôi, mùa thu cũng sắp tới; Mùa thu đã sắp tới, thì bước chân của mùa đông cũng gần rồi.”

Người đẹp số 6 bật cười khúc khích. “Giờ tính sao đây? Cứ mùa đông đến chết sao?”

“Thật ngượng quá.” Tôi gãi gãi đầu. “Lúc nào mình sẽ đổi cái chữ ký ấy đi.”

“Vậy thì lúc nào mình cũng phải đổi cái chữ ký của mình.”

“Bạn đâu cần đổi.”

“Không.” Nàng lắc lắc đầu. “Mình nhất định phải đổi.”

“Vị?”

“Giờ mình đột nhiên có thể cảm nhận được mùa thu rồi.”

“Lại dự cảm thành linh và khó hiểu ấy à?”

“Đúng là thành linh và khó hiểu thật.” Người đẹp số 6 nói, “nhưng không phải dự cảm.”

“Ồ?”

“Bạn nhắm mắt lại, cảm nhận cơn gió lúc này đi.”

Tôi liền nhắm hai mắt, tập trung cảm nhận cơn gió phát qua mặt.

“Cảm nhận được mùa thu chưa?”

“Mình chỉ thấy mát thôi.”

“Vậy bạn có nghe thấy tiếng của mùa thu không?”

“Tiếng của mùa thu?”

“Không nghe thấy à?”

“Không, tiếng của mùa thu là cái gì?” tôi hỏi.

“Thu thu thu thu thu thu thu thu,” nàng nói. “Tổng cộng là chín tiếng.”

“Đây...”

“Đây chính là tiếng của mùa thu.”

Người đẹp số 6 bật cười, càng cười lại càng tươi tắn hơn.

Tôi cũng bất giác cười theo nàng, cũng thấy rất vui vẻ.

“Thì ra đây chính là tiếng của mùa thu.” Tôi gật gật đầu. “Minh hiểu rồi.”

“Tốt lắm,” nàng nói. “Vậy bạn có biết gió mùa thu và gió mùa đông khác nhau thế nào không?”

“Không biết.” Tôi lắc đầu. “Xin được chỉ giáo.”

“Vậy thì bạn phải nhắm mắt lại.”

“Tuân lệnh.” Tôi lại nhắm nghiền hai mắt.

Tôi cảm thấy một làn gió nhẹ thổi qua má. Nhưng không giống với cơn gió lúc nãy, cơn gió này dường như còn mang hơi nóng, rất ấm áp.

Tôi liền mở mắt, liền thấy môi nàng chu lại như huyết sắc, đang thổi hơi lên mặt mình.

“Cảm thấy chưa?” Người đẹp số 6 cười cười. “Đây là gió mùa thu.”

“Thì ra là thế,” tôi nói. “Vậy còn gió mùa đông thì sao?”

“Gió mùa đông ấy à...”

Người đẹp số 6 phùng hai má, gương mặt trái xoan bỗng trở nên tròn xoe, giống như quả bong bóng bơm đầy hơi.

Quả bong bóng đột nhiên bị mở nút, một dòng khí mạnh mang theo tiếng “phù phù” phát lên mặt tôi.

“Bạn vất vả quá,” tôi nói, “Rất cuộc mình cũng phân biệt được sự khác nhau giữa gió mùa thu và gió mùa đông rồi.”

“Tốt lắm.”

“Thì ra gió mùa đông có cả hơi ẩm, lại còn có mùi lẩu nữa.” Tôi lau lau mặt. “Minh cảm động quá.”

“Xin lỗi nhé.” Nàng vội vàng lục trong túi áo ngoài tìm giấy ăn, nhưng tôi xua xua tay bảo không sao.

“Món lẩu của quán Provence ấy quả nhiên rất ngon.” Tôi cười cười.

Tuy Người đẹp số 6 lại nói xin lỗi lần nữa, nhưng vẻ mặt đã chẳng có vẻ gì là xin lỗi nữa.

“Thật ngại quá, nhưng mình vẫn muốn cảm nhận thêm cơn gió mùa đông.”

“Nhưng miệng mình đã mỏi như rồi.”

“Vậy thì để lần sau nhé.”

“Ừ.” Người đẹp số 6 gật gật đầu, rồi nhoén miệng mỉm cười tươi tắn.

“Đây lại là một cuộc giao hẹn của chúng ta, phải không?”

“Đúng thế,” Người đẹp số 6 nói. “Nhưng mà phải đợi đến mùa đông cơ.”

“Minh đã bắt đầu thấy mong chờ mùa đông đến rồi đây.”

“Dù cứ mùa đông đến chết cũng không hề gì sao?”

“Ừ.” Tôi gật gật đầu.

Chúng tôi gần như không nói chuyện gì nữa, chỉ lặng lẽ bước đi, gần như đồng thời bằng trái tim cảm nhận cơn gió mùa thu.

Ra khỏi sân trường, chờ đèn đỏ, băng qua phố, chậm chậm thả bước dưới hàng hiên, gió thu dường như ở khắp mọi nơi.

Đến dưới mái che mưa chỗ nàng ở, gió thu mới ngoi nghỉ giây lát, không phát qua phát lại trên mặt nữa.

“Đến lượt mình có dự cảm thành linh đó rồi.” Tôi dừng bước chân.

“Thật không?”

“Thứ ba tuần sau chúng ta sẽ gặp lại.”

“Đó là suy luận.” Người đẹp số 6 cười cười. “Nhớ rủ cả cậu bạn kia đến cho vui nhé.”

Tôi gật đầu, chúc Người đẹp số 6 ngủ ngon, rồi quay người đi.

Ngồi lên xe máy, gió thu lại nổi lên, lướt nhanh qua mặt khi xe phóng về phía trước.

Tôi bất giác nhớ đến đôi môi nàng khi khẽ thổi nhẹ lên mặt tôi lúc nãy.

Tôi cố tình lượn lờ quanh đây một vòng rồi mới phóng về ký túc xá, lúc đặt chân vào phòng thì đã gần 11 giờ.

“Vẫn đợi tớ về ăn tối à?” Tôi vừa vào phòng đã thấy Lại Đức Nhân ngồi trước màn hình máy tính.

“Cậu đúng là trọng tình trọng nghĩa quá đi mất.”

“Đồ ngốc.” Lại Đức Nhân ngoảnh đầu lại. “Hỏi được số điện thoại chưa?”

“Chưa.”

“Hả?”

“Hả cái gì, chẳng nào thì cũng gặp lại cơ mà.”

“Hả?”

“Đừng có hả nữa.” Tôi bước tới bên cậu ta. “Cậu đi học bài đi, đưa máy tính đây tớ mượn.”

“Được thôi.” Cậu ta lập tức đứng lên.

Tôi ngồi xuống, vội vàng vào diễn đàn, Lại Đức Nhân kéo một cái ghế ngồi xuống sau lưng tôi.

“Ê,” tôi ngoảnh đầu lại nói. “Đừng hòng nhìn trộm.”

Lại Đức Nhân nhún nhún vai, rồi về giường mình nằm xuống.

Tôi không buồn để ý cậu ta nữa, chuyên chú nghĩ xem nên đổi chữ ký trên diễn đàn thành gì bây giờ?”

“Bạn nói âm thanh của mùa thu là thu thu thu thu thu thu thu thu thu. Tổng cộng chín tiếng.

Mình hiểu rồi.

Mùa thu trên gương mặt bạn, mùa thu trong ánh mắt bạn, mùa thu trong tiếng cười của bạn.

Mùa thu ở nơi ngọn tóc bạn tung bay, mùa thu ở trên khoé miệng bạn khe khẽ thổi.

Mùa thu ở trong khoảng khắc bạn mở cửa ra ấy, mùa thu ở làn hương thoang thoảng khi bạn bước qua mình.

Mùa thu ở trong dự cảm kỳ lạ đó của bạn...

Mùa thu ở trong cuộc hẹn vô tâm của chúng ta.

Ồ, quả nhiên là chín tiếng thu.”

“Cảm động quá.” Lại Đức Nhân giả bộ khóc mấy tiếng. “Sống mãi tớ cay cay rồi.”

“Ê,” tôi quay đầu lại liền phát hiện cậu ta đã len lén ngồi sau lưng mình từ bao giờ, “đã bảo cậu không được xem trộm mà.”

“Tớ không kim lòng được.” Vừa dứt lời, cậu ta đã nằm trở lại lên giường.

Tôi đang chuẩn bị thoát khỏi mạng, thì lại nhận được PM của sexbeauty.

“Tại sao anh cứ thích hỏi những câu kỳ cục thế?”

Vốn không định để ý đến cô nàng làm gì, nhưng tâm trạng tôi đang vui vẻ quá, đùa mấy câu với cô nàng cũng chẳng sao.

“Lần này tôi chỉ hỏi cô một câu rất đơn giản.”

“Câu gì?”

“Cô đi tàu hỏa đến ga A, hỏi rằng khi tàu chạy đến ga B, cô có xuống tàu không?”

“Tại sao tôi phải xuống tàu?”

“Trả lời sai rồi.”

“Sai rồi?”

“Đáp án là: không xuống tàu. Không phải là: tại sao tôi phải xuống tàu.à?”

“Gi hã?”

“Chúc ngủ ngon.” Tôi lập tức thoát khỏi mạng, rồi tắt máy luôn.

Tôi ra nhà tắm chung tắm một cái, xong xuôi về phòng thì đã quá 12 giờ.

Gió bên ngoài hình như thổi mạnh hơn, tôi mở cửa ra cảm nhận một chút, đúng là có chất bão thật.

Tôi nằm xuống giường. Lại Đức Nhân bắt đầu lái nhải hỏi về chi tiết buổi hẹn hò hôm nay.

“Lúc cậu dạo bộ với cô nàng, không nắm lấy tay người ta à?”

“Không.”

“Ồ.”

“Ồ cái gì?”

“Cậu nên nắm tay nàng. Hơn nữa đúng vào khoảnh khắc nắm tay ấy, phải khen chân nàng đẹp.”

“Tại sao?”

“Như vậy nàng sẽ nhìn xuống chân mình một cách vô thức, mà quên mất rằng đang bị cậu nắm tay.”

“Thế thì...?”

“Thế thì cậu được nắm tay người ta chứ còn sao. Ngu.”

“Nàng vẫn có thể hất tay tớ ra ngay tức thì mà.”

“Vậy thì cậu nói xin lỗi, mình chỉ muốn xem tay bạn có đẹp như chân bạn hay không thôi.”

“Hôm nay nàng mặc quần dài.”

“Thì cậu có thể đổi sang khen tóc nàng rất đẹp, chắc cô nàng không đội mũ hay cạo trọc đầu đấy chứ.”

“Tớ đi ngủ đây.” Tôi nhắm tịt hai mắt lại, mặc xác cậu ta.

“Cậu còn có thể giấu một chiếc lá nhỏ trong lòng bàn tay, sau đó đưa tay khẽ vuốt lên mái tóc cô nàng.”

“Làm gì?” Tôi lại mở bừng mắt ra.

“Làm gì là lời thoại của nàng.”

“Hả.”

“Sau đó cậu trả lời, vì trên tóc nàng có vương lá cây, nên cậu đưa tay gỡ xuống hộ.”

“Có quỷ mới tin.”

“Có quỷ mới tin vẫn là lời thoại của cô nàng.”

“Cậu xong chưa.”

“Chưa xong. Cậu có thể xoè tay ra cho nàng xem, chứng minh đúng là có lá cây thật.”

“Thế là...?”

“Cậu vừa được vuốt tóc nàng miễn phí, lại còn lại được một câu cảm ơn.”

“Nhật toét.”

“Tớ còn nhiều chiêu lắm. Cậu muốn nghe không?”

“Cậu đi mà nói cho cậu nghe ấy.” Tôi trở mình. “Tớ đi ngủ đây.”

“Được, thế thì tớ tự nói cho tớ nghe.”

Vậy là Lại Đức Nhân bắt đầu lẩm bẩm tự nói một mình, thi thoảng còn cười hích hích thành tiếng, nghe phát bực mình.

Tôi đoán hồi nhỏ bố mẹ cậu ta nhất định thường xuyên vắng nhà, mà bọn trẻ con khác cũng chẳng nói chuyện với cậu ta, vậy nên mới luyện được bản lĩnh một mình nói chuyện với không khí mấy tiếng đồng hồ cũng không thấy mệt như thế.

Tối hôm đó, tôi cứ thế mơ mơ màng màng thiếp đi trong tiếng lẩm bẩm khó chịu của Lại Đức Nhân và tiếng gió ù ù ngoài cửa sổ.

Trong những ngày đợi buổi biểu diễn của Tuệ Hiếu, tôi gặp Người đẹp số 6 trên mạng mấy lần.

Thông thường chúng tôi chỉ nhắn tin qua lại mấy câu, không nói chuyện gì nhiều.

Người đẹp số 6 nói chữ ký của tôi rất độc đáo, biến câu nói thuận miệng của nàng thành một đoạn rất hay. Nhưng nàng vẫn chưa sửa chữ ký, nàng nói phải nghĩ đã.

“Chỉ là chữ ký trên diễn đàn thôi mà, đâu cần nghiêm trọng quá, dễ trắng cũng được.”

“Không được. Mình phải nghĩ ra trước khi mùa thu kết thúc.”

Đã sang tháng Mười một, mùa thu có lẽ cũng sắp hết.

Năm nay, phải đến trung tuần tháng Mười miền Nam Đài Loan mới cảm nhận được một chút không khí mùa thu, đến cuối tháng Mười một thì có lẽ đã vào đông rồi.

Tuổi thọ của mùa thu chỉ khoảng chừng một tháng, quả nhiên rất ngắn.

Chẳng trách người thổ xua cứ thích thương cảm sầu thu, không khéo lại chỉ vì mùa thu ngắn quá.

“Lần này không cho anh hỏi câu gì nữa.”

Lại là sexbeauty.

Được lắm, chẳng lẽ tôi cũng cảm thấy cứ hỏi cô ta những câu nhạt nhẽo là một chuyện vô cùng nhạt nhẽo.

“Rất nhiều gã thích giờ ra những trò kỳ cục để làm tôi chú ý, anh chắc cũng vậy phải không?”

“Ồ.”

“Vi vậy anh mới có ý hỏi tôi những câu hỏi kỳ cục, hòng làm tôi có ấn tượng sâu đậm.”

“Ồ.”

“Cũng chẳng trách, dù sao tôi cũng là cô gái khiến đám đàn ông phải chảy máu mũi mà.”

“Cô chắc là cao thủ đấm bốc nhỉ?”

“Gi hã?”

“Chúc ngủ ngon.” Tôi thoát khỏi mạng, rồi tắt máy luôn.

Buổi biểu diễn của Tuệ Hiếu diễn ra trước văn phòng khoa Vật Liệu, thời gian là 8 giờ tối.

Tối hôm đó, tôi và Lại Đức Nhân, còn có cả bạn gái cậu ta cùng ăn tối, ăn xong chúng tôi cùng ra văn phòng khoa Vật Liệu.

Bạn gái cậu ta cũng học năm thứ ba, tuy không cùng trường chúng tôi, nhưng cũng ở Đài Nam.

Hồi năm thứ hai, lớp cô và lớp chúng tôi rủ nhau lái xe máy ra ngoại thành dã ngoại, sau chuyến đi ấy, hai người họ bắt đầu qua lại.

Tuy trong tên cô không có chữ “Thiên [12]” nào, nhưng tôi cứ gọi cô là Tiểu Thiên, Lại Đức Nhân cũng gọi theo như thế.

Sở dĩ tôi gọi cô là Tiểu Thiên, bởi vì bộ phim Thiên Nữ U Hồn.

Tóc Tiểu Thiên vừa thẳng lại vừa dài, lúc đi bộ cứ bay bay, mà cô nàng lại thích mặc váy dài liền thân màu trắng. Mắt cô rất to, thông thường đôi mắt của những cô gái mắt to như thế đều biết nói.

Chỉ có điều, đôi mắt của những cô gái mắt to khác thì nói rằng: Tôi đẹp quá đi mắt; nhưng khi nhìn vào đôi mắt Tiểu Thiên, chẳng hiểu sao lúc nào tôi cũng chỉ nghe thấy: Tôi thảm quá đi mắt.

Vì vậy tôi mới gọi cô là Tiểu Thiên.

Cô từng hỏi tôi tại sao lại gọi cô là Tiểu Thiên?

“Vi em xinh đẹp như Vương Tổ Hiền ấy,” Lại Đức Nhân nhanh miệng tranh trả lời.

Tiểu Thiên quả có thể coi là xinh đẹp, ban ngày ngắm cô thì thật đã con mắt; nhưng nếu gặp phải cô lúc 12 giờ đêm trong công viên, chắc chắn trăm phần trăm là tôi sẽ quay đầu bỏ chạy như điên.

Địa điểm biểu diễn trước văn phòng khoa Vật Liệu rất đơn giản, chỉ xếp 40 cái ghế, nhưng không có sân khấu.

Ngoài Hiếu chơi keyboard, còn hai người đánh guitar, một người chơi trống, một người nữa làm ca sĩ chính.

Ngoài tay trống là một chàng trai ra, những thành viên còn khác đều là nữ.

Khán giả người đứng người ngồi, cũng có người dựa vào tường hoặc ngồi lên bệ vườn hoa, hoặc ngồi bệt luôn xuống đất.

Họ biểu diễn những bài thịnh hành và cả mấy bài hát tiếng Anh, chủ yếu có giai điệu nhẹ mà nhanh.

Bài đầu tiên hát được chừng một nửa, tôi liền nhìn ra Người đẹp số 6 và Muối Con, lúc hết bài, tôi chủ động đi về phía họ.

“A, Tú Cầu,” Người đẹp số 6 vẫy tay gọi trước.

“Chào bạn.”

Không thể gọi nàng là Người đẹp số 6, tôi đành xưng hô bằng ngôi thứ hai.

“Tớ có bầu cho bạn một phiếu đấy nhé,” Lại Đức Nhân nói.

Tôi ngoảnh đầu, đã thấy cậu ta nắm tay Tiểu Thiên đứng sai lưng tôi.

“Cậu muốn nhắc chuyện này mấy lần nữa hả?” tôi nói.

Người đẹp số 6 mỉm cười đáp lại, Lại Đức Nhân cũng gật đầu một cái rồi kéo tay Tiểu Thiên đi chỗ khác.

“Chào anh Bình,” Muối Con nói.

“Chào em, Muối Con.”

“Người vừa nãy là ai thế?” Muối Con hỏi.

“Bạn cùng phòng anh,” tôi nói. “Cô bên cạnh là bạn gái cậu ta.”

“Bạn gái cậu ấy xinh thật,” Người đẹp số 6 chột lên tiếng.

“Bạn cũng xinh chẳng kém,” tôi nói.

“Cảm ơn.” Người đẹp số 6 bật cười.

Lại Đức Nhân và Tiểu Thiên ngồi trên ghế, Người đẹp số 6 và Muối Con lại ngồi trên bệ tường thấp bên ngoài vườn hoa.

Hai nhóm cách nhau mười mét.

Thật giống như lời bài hát Tiến thoái lưỡng nan: một bên là tình bạn, một bên là tình yêu.

Nhưng trường hợp này thì lựa chọn quá dễ dàng, đương nhiên là tôi ngồi bên phía Người đẹp số 6 và Muối Con.

Hơn nữa, Muối Con còn rất biết điều, để tôi và Người đẹp số 6 ngồi sát cạnh nhau.

Tuy trong buổi biểu diễn không có nhiều thời gian nói chuyện cho lắm, nhưng có thể cùng nàng chăm chú nhìn về một hướng, lắng nghe cùng một giai điệu, thỉnh thoảng lại quay đầu trao nhau nụ cười, đã là một niềm hạnh phúc trong đời rồi.

Khi bài hát cuối cùng Before the next teardrop falls kết thúc, dường như Người đẹp số 6 đột nhiên nhận ra người quen, bèn đứng dậy ra chào hỏi.

Cô gái có thân hình cao nhẵn ấy, thoạt nhìn nghiêng nghiêng, cũng rất có phong thái của mình tính.

Lại Đức Nhân đã dẫn Tiểu Thiên về, tôi định đợi Người đẹp số 6 và cô gái kia nói chuyện xong, ra nói với nàng một tiếng “bye bye” rồi cũng ra về.

“Anh chàng đánh trống là bạn trai Tuệ Hiếu,” Muối Con nói.

“Hử?” Tôi thoáng ngẩn người, rồi mới nhận ra Muối Con chủ động bắt chuyện với mình. “Ồ.”

“Em vốn cứ tưởng cậu ta thổi saxophone, chứ không phải đánh trống đâu.”

“Tại sao thế?”

“Vì miệng cậu ta chắc chắn rất khỏe.” Muối Con cười cười. “Lần trước Tuệ Hiếu mặc áo len cổ lọ suốt ba ngày liền đấy.”

Tôi cũng không nhịn nổi bật cười thành tiếng.

“Anh Bình,” Muối Con hỏi, “anh rất thích chị Huệ Đình phải không?”

Tôi im bật tiếng cười, hơi lúng túng.

“Phải không?”

“Việc này...”

“Phải thì phải, không phải thì không phải. Đàn ông con trai phải thẳng thắn.”

“Phải,” tôi đành trả lời.

“Thế anh có định theo đuổi chị ấy không?”

“Việc này...”

“Muốn là muốn, không muốn là không muốn. Đàn ông con trai phải thẳng thắn.”

“Nói thực lòng, anh vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này một cách nghiêm túc.”

“Hả?”

“Chị Huệ Đình của em mặt nào cũng tốt.” Tôi ngược nhìn bóng lưng Người đẹp số 6. “Nhưng cũng chính vì quá tốt, nên khiến anh cảm thấy tự ti.”

“Anh không nên nghĩ nhiều quá.” Muối Con cười cười. “Lòng can đảm để yêu thích một người sẽ khiến ta trở nên vĩ đại.”

Tôi giật mình ngạc nhiên, bất giác tròn mắt chăm chú nhìn Muối Con, không ngờ cô lại có thể nói ra những lời như vậy.

“Em nói có lý không?” Muối Con hỏi.

“Hình như...”

“Có thì có, không có thì không có. Đàn ông con trai phải thẳng thắn.”

“Có,” tôi cười đáp.

“Hiện giờ chị Huệ Đình chưa có bạn trai, nhưng có mấy anh đang đeo đuổi đấy.”

“Ừm,” tôi gật gù đầu, “chị Huệ Đình của em vừa xinh đẹp lại tốt tính, đương nhiên sẽ có người đeo đuổi.”

“Vì vậy anh phải cố lên.”

“So với mấy anh chàng đang đeo đuổi chị Huệ Đình của em kia, anh có ưu thế gì không?”

“Việc này...”

“Có thì bảo có, không thì bảo không. Đàn bà con gái phải thẳng thắn.”

“Không.”

“Xem ra anh không nên hỏi em câu này mới phải.”

“Em cũng không nên thực thà trả lời anh mới phải.”

Tôi và Muối Con nhìn nhau phì cười. Tiếng cười làm cho Người đẹp số 6 chú ý, nàng ngoảnh lại nhìn chúng tôi một cái.

Người đẹp số 6 cuối cùng cũng chấm dứt câu chuyện với cô gái kia, quay người bước lại.

“Chị Huệ Đình, em còn có việc,” Muối Con nói, “để anh Bình đưa chị về nhé.”

“Vậy được không?” Người đẹp số 6 ngược nhìn tôi.

“Minh rất hân hạnh,” tôi nói.

“Vậy bọn chị đi trước nhé,” Người đẹp số 6 nói. “Muối Con, đừng về muộn quá đấy.”

“Em biết rồi.” Muối Con cười cười.

Tôi và Người đẹp số 6 quay người đi được vài bước, liền nghe thấy Muối Con ở phía sau nói: “Anh Bình, cô lên.”

Tôi ngoảnh đầu nhìn, trao đổi một nụ cười như đã ngầm hiểu ý với cô.

Người đẹp số 6 không nói gì thêm, nhưng đi được mấy bước, nàng đột nhiên bật cười.

“Sao thế?” tôi hỏi.

“Muối Con quả nhiên là cô nàng trong câu chuyện ở trạm xăng đó,” Người đẹp số 6 nói.

Mới khoảng 10 giờ, ngoài đường phố hẳn vẫn còn ồn ào đông đúc lắm, nhưng trong sân trường lại rất vắng lặng.

“Cô ấy là Người đẹp số 2.”

“Gi cơ?”

“Cô bạn lúc nãy mình nói chuyện ấy.”

“Ồ.”

“Chỉ ờ thôi à?” Người đẹp số 6 nói. “Bạn không thấy cô ấy rất xinh à?”

“Có lẽ vậy.”

“Minh lại có dự cảm đó rồi.” Người đẹp số 6 dừng bước, quay mặt sang nhìn tôi nói: “Nhất định bạn đã bầu cho cô ấy một phiếu.”

“Bạn đoán chứ gì.”

“Cứ coi là vậy đi.”

“Ồ.”

“Lại ờ nữa,” Người đẹp số 6 nói. “Vậy bạn nói đi, mình đoán đúng không?”

“Bạn đoán đúng rồi,” tôi nói. “Tại lúc trước mình không hiểu chuyện, xin lỗi nhé.”

“Không hiểu chuyện?”

“Lúc trước mình không biết chỉ có người đẹp thực sự mới chọn bừa một tấm ảnh đi dự thi.”

Về mặt Người đẹp số 6 thoáng hiện lên đôi chút bẽn lễn, sau đó nửa vô tình nửa cố ý, nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm.

“Đêm nay trăng vừa lớn vừa tròn,” Người đẹp số 6 ngẩng đầu nói. “Chắc là ngày rằm rồi.”

“Ồ.”

“Sao bạn cứ ờ mãi thế?” nàng nói. “Bạn không ngẩng đầu lên ngắm trăng à?”

“Hai hôm trước mình bị chó sói cắn, nên gần đây không dám ngắm trăng. Đặc biệt là trăng rằm.”

“Nói phét. Bạn có phải là người sói đâu.” Người đẹp số 6 phì cười.

“Thực ra sáng nay mình ngủ bị sái cổ, giờ cổ vẫn hơi cứng, lúc ngẩng đầu bị đau.”

“Thì ra là vậy.”

“À phải rồi, bạn nói bạn sinh vào mùa thu.” Đi được ba bước, Người đẹp số 6 nói: “Sinh nhật bạn đã qua chưa?”

“Chưa.”

“Ừa?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Thông thường khi trả lời, người ta đều tiện thể nói ngày sinh nhật của mình ra luôn.”

“Chẳng phải ngày tốt lành gì, không nói thì hơn.”

“Bạn lại nói linh tinh rồi.”

“Thật đấy,” tôi nói. “Sinh nhật mình là thứ Sáu tuần sau.”

“Thứ sáu tuần sau.” Người đẹp số 6 tỏ vẻ nghi hoặc. “Đó là ngày kỷ niệm tai nạn gì à?”

“Không.” Tôi lắc đầu. “Chỉ là vừa khéo trùng vào ngày 13 thôi.”

Người đẹp số 6 ngẩn ra trong một thoáng, rồi tức khắc bật cười.

“Xin lỗi nhé.” Nàng lè lè lưỡi. “Mình không nên cười mới phải.”

“Không sao đâu,” tôi nói.

“Đến lúc ấy mình nhất định sẽ chúc mừng sinh nhật bạn.”

“Chớ nên làm vậy.”

“Tại sao?”

“Nghe nói chúc mừng sinh nhật người khác vào ngày thứ Sáu đen tối sẽ xui xẻo một tuần đó.”

“Có chuyện này sao?” Người đẹp số 6 thắc mắc. “Thế ai bị xui xẻo?”

“Người nói chúc mừng ấy.”

“Vậy còn người có sinh nhật thì sao?”

“Người có sinh nhật chỉ bất hạnh thôi, không xui xẻo.”

“Vậy mình đành chúc mừng sinh nhật bạn trước vậy.”

“Cảm ơn bạn,” tôi nói. “Hôm sinh nhật ấy, mình sẽ hết sức cẩn thận.”

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, nhoen miệng cười. “Nhớ báo trọng nhé.”

Sân trường càng lúc càng yên tĩnh, thì ra chúng tôi không đi ra phía cổng trường, mà đi sâu vào bên trong.

“À?” Tôi đột nhiên sực nhớ ra. “Mình phải đưa bạn về nhà cơ mà!”

“Giờ mới phát hiện ra à?” Người đẹp số 6 cười khúc khích.

“Xin lỗi nhé,” tôi nói.

“Nhưng người dẫn đường phải là mình mà.”

“Thế...”

“Đằng nào thời tiết tối nay cũng rất đẹp, đi tản bộ trong sân trường cũng dễ chịu lắm.” Người đẹp số 6 lại cười cười. “Cứ coi như mình bị lạc trong sân trường đi.”

“Cũng muộn rồi,” tôi nói, “mình đưa bạn về nhé.”

“Ừm,” Người đẹp số 6 nói, “vậy chúng ta phải giả bộ như đột nhiên tìm thấy đường về.”

“Được cứu rồi.” Tôi chỉ tay về phía một toà nhà bốn tầng sơn màu trắng phía xa xa. “Đó là khoa Toán, gần đó có một cổng ngách, từ đó có thể ra khỏi trường.”

“Tốt quá rồi.”

“Sau khi ra được bên ngoài, chúng ta nhất định phải sống cho thật tốt đấy nhé,” tôi nói.

Người đẹp số 6 không nhìn được bật cười thành tiếng.

“Học kỳ trước mình cũng từng học dự thính ở đây một môn,” lúc đi qua toà nhà khoa Toán, tôi nói. “Ông thầy đó còn dùng hàm số để giải thích mệnh lý nữa cơ đấy.”

“Thật sao?” Người đẹp số 6 mở to mắt.

“Giả sử cuộc đời của mỗi người đều là một đường cong có quy luật, có lẽ đồ thị hình sin hoặc đồ thị hình cosin, trên mặt phẳng tọa độ có vô số quỹ đạo khác nhau. Nhưng bất cứ đường cong nào cũng vậy, chỉ cần nắm bắt hoặc cố định được một điểm, ta sẽ có thể biết quỹ tích của đường cong ấy trên mặt phẳng tọa độ rồi.”

“Điểm nào?”

“Điểm đó chính là ngày giờ tháng năm sinh của mỗi người. Vì vậy Từ vi đầu số mới tận dụng điểm này để mô tả và dự đoán cuộc đời của từng người, rất là khoa học đấy.”

“Nghe ra rất thú vị, mà hình như cũng rất có lý nữa.” Người đẹp số 6 nói.

“Nhưng phải đặt trên giả thiết cả cuộc đời con người là một đường cong có quy luật,” tôi nói. “Sự thực thì đời người ta sao có thể tuân theo quy luật đến thế được, nhưng chắc rằng cũng có một quy luật nào đó.”

“Quỹ tích đường cong của mình và quỹ tích đường cong của bạn, mấy ngày trước đã giao nhau tại một điểm.” Người đẹp số 6 cười cười. “Nếu nắm bắt được điểm đó, liệu có thể dự đoán tương lai của chúng ta không?”

“Ồ...” tôi ngần ngại giây lát, “có lẽ được.”

“Vậy sẽ như thế nào nhỉ?” Người đẹp số 6 ngẩng đầu lên ngược nhìn trời đêm.

“Đêm nay thật hiếm có,” Người đẹp số 6 lại nói. “Tuy là đêm rằm, nhưng vẫn có sao.”

“Chỉ có vài ngôi sao thôi.” Tôi bất giác bị vẻ mặt nàng thu hút, cũng ngẩng đầu lên.

“Chỉ có vài ngôi thì cũng vẫn là sao, chẳng lẽ lại gọi là khi chực?”

“Bạn nói đúng, đó là sao.”

“Cổ bạn đỡ chưa?”

“Cổ?” Tôi ngoảnh đầu lại định hỏi nàng, đột nhiên cảm thấy nhói lên. “Á, đau quá.”

Người đẹp số 6 lại không nhìn được bật cười khúc khích.

“Xem ra khoa Toán cũng không khô khan như mình tưởng tượng.”

“Ừm.” Tôi đưa tay trái lên ấn cổ. “Sinh viên khoa Toán còn biết dùng hàm số lũy thừa để so sánh tình yêu kiên định không đổi thay nữa cơ đấy.”

“Hàm số lũy thừa?”

“Tức là e^x ấy,” tôi nói. “Dù vì phân bao nhiêu lần chẳng nữa, dấu cho vì phân đến chết, kết quả vẫn là e^x , vĩnh viễn không đổi thay.”

“Vì vậy đó chính là tình yêu kiên định không đổi thay?”

“Đúng thế.”

“Dưới bầu trời sao mùa thu, ai nên cùng ta gặp gỡ?” Người đẹp số 6 lại ngẩng đầu lên.

“Hử?” Lần này tôi giữ thật chặt cổ, không ngẩng đầu lên.

“Chỉ là đột nhiên nghĩ đến câu nói ấy thôi.”

“Có lẽ đã gặp gỡ rồi cũng nên.”

“Phải rồi,” Người đẹp số 6 nói. “Bạn vẫn chưa trả lời mình, nếu nắm bắt được điểm gặp nhau của chúng ta ấy, sau này chúng ta sẽ thế nào?”

“Hiện giờ vẫn chưa thấy được rõ ràng lắm,” tôi nói. “Có lẽ không bao lâu nữa, những từ ngữ khách khí kiểu như mời, cảm ơn, xin lỗi, thật ngại quá, lấy làm vinh hạnh sẽ bớt đi.”

“Minh cũng cảm thấy vậy.”

“Cảm ơn.”

“Tại sao lại nói cảm ơn?”

“Minh chưa từng bao giờ nghĩ đường cong của mình và bạn có thể gặp nhau.”

“Điều này đâu phải do mình.”

“Nói cũng phải. Xin lỗi nhé.”

“Bạn lại nói cảm ơn và xin lỗi, lẽ nào vẫn dừng lại ở thời khắc giao nhau ấy thôi sao?”

Tôi bắt giác dừng bước, đưa mắt nhìn nàng.

“Đi thôi,” Người đẹp số 6 nói.

“Ừm.” Tôi gật gật đầu, rào chân bước nhanh về phía trước.

“Tú Cầu.”

“Ừ.” Tôi dừng chân quay đầu lại. “Người đẹp số 6.”

“Cửa ngách ở phía này.” Nàng chỉ sang bên phải, nhướn miệng cười.

Tôi quay sang nhìn Người đẹp số 6, trên gương mặt nàng đang nở ra một nụ cười, ánh mắt lấp lánh như sao.

Thời gian sau này, quỹ đạo hai đường cong của chúng tôi liệu sẽ thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chúng mình bước đi trên thảm lá rụng đầy, đến bên hồ nước.

“Thực ra em giống như cái hồ này này.”

Em cúi người vẫy lên những đóa hoa nước, đôi cánh trên lưng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, hệt như những giọt sóng lấp lánh trên mặt hồ.

“Thế còn anh?” tôi hỏi.

“Giống như cá voi ấy,” em nói. “Vì có lúc em cảm thấy anh rất to lớn.”

“Không.” Tôi lắc lắc đầu. “Anh là hồ nước, em mới là cá voi.”

“Em có nghe câu chuyện của cá voi và hồ nước chưa?” tôi hỏi.

“Em biết.” em nói. “Cá voi chết vì không đủ nước, hồ nước thì khô cạn vì nước tràn ra quá nhiều.”

“Vì vậy anh cần khiến mình trở thành biển lớn.”

“Anh có thích trở thành biển lớn không?”

“Nếu em là cá voi, anh nhất định phải là biển lớn,” tôi nói.

“Nếu em là cá voi, em sẽ ở lại hồ nước, chứ chẳng bơi ra biển lớn làm gì,” em nói.

“Tại sao thế?”

“Bơi ra biển lớn sẽ có tự do, nhưng rời khỏi hồ nước thì rất cô đơn.” Em cười cười.

“Với em, tự do tuy cũng tốt đấy, nhưng cô đơn lại càng tệ hơn.”

Chúng mình đều yên lặng, tựa như cá voi và hồ nước.

Cá voi rất cố gắng ở lại hồ nước mà không nhúc nhích; hồ nước thì dùng hết năng lượng sống của mình để cung cấp cho cá voi.

Có lẽ vào khoảnh khắc ấy, trong lòng anh và em đều tự nhủ, làm thế nào để mình trở thành biển lớn đây.

Ngày sau, tôi phát hiện chữ ký trên diễn đàn của Người đẹp số 6 đã đổi thành:

“Dưới bầu trời sao mùa thu, ai nên cùng ta gặp gỡ?”

Tôi không phân tích suy diễn câu nói này quá nhiều, cũng tin rằng ẩn chứa sau nó không có ý tứ gì khác.

Chỉ là tôi có ấn tượng rất sâu sắc với nét mặt nàng lúc ngược lên ngắm bầu trời sao.

Một vẻ mặt hết sức thành kính, thốt ra một câu hỏi, nhưng giọng điệu lại như thể đang khấn cầu.

“Ồ,” Lại Đức Nhân nói, “có lẽ cô nàng muốn yêu đương, muốn có bạn trai rồi.”

“Này,” tôi quay đầu lại nói. “Sao cậu cứ thích lén lút xem trộm sau lưng tớ vậy?”

“Đây có lẽ là tin tốt.” Cậu ta không để ý đến tôi, tiếp tục nói: “Có lẽ vì

người nói chuyện cũng khá ổn, hoặc là vì bản thân cậu, khiến cô nàng nảy sinh ra ý định yêu đương một phen.”

“Có thể nào vậy không?”

“Nhưng cũng có khả năng không được tốt như thế.”

“Hả?”

“Giống như kiểu thấy quần áo người khác bị bẩn, mình liền nghĩ đến việc đi giặt quần áo ấy,” cậu ta nói. “Cậu chỉ đóng vai của quần áo bẩn thôi.”

“Đừng có mà so sánh tầm bậy.”

“Không thì giống như trông thấy người bình thường vốn rất khỏe mạnh đột nhiên đổ bệnh, nghĩ đến trời cũng có lúc mưa gió bất thường, vậy là bèn nảy ra ý đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe tổng thể. Khi ấy thì cậu đóng vai cái người đột nhiên đổ bệnh kia kìa.”

“Vậy thì chữ ký của nàng phải là: dưới bầu trời sao mùa thu, ta nên đến bệnh viện nào?”

“Cậu nói đúng rồi đấy.”

“Đừng cái rắm ấy!” Tôi đẩy cậu ta ra. “Đừng có phá thói tớ nữa.”

Sau khi Lại Đức Nhân trở về giường mình, tôi lại thần người ra nhìn chữ ký của Người đẹp số 6.

Muốn đáp lại gì đó, nhưng lại sợ câu trả lời không thích đáng sẽ thành ra xúc phạm đến sự chân thành của nàng.

Cuối cùng tôi quyết định giả chết.

“Lần này đến lượt tôi hỏi anh.”

Sexbeauty, cô không thấy chán à?

“Ồ.”

“Anh trai của sư tử gọi là gì?”

“Vẫn là sư tử.”

“Sao anh biết?”

“Bởi vì tôi không phải thằng ngu. Bye-bye.”

Tôi lại lạnh lùng thoát khỏi mạng.

Tuần thi giữa kỳ đã tới, để có thể chuyên tâm học hành, tôi gần như không lên mạng.

Thứ Sáu là ngày thi cuối cùng, cũng vừa khéo trùng vào ngày sinh nhật tôi.

Sáng sớm vừa xuống giường đã thấy chân mỏi nhừ như bị ai dằn cho một trận.

Lúc cuống cuống chạy đi cho kịp giờ thi, ngón út bàn chân trái va phải chân bàn, nước mắt tức thì ứa ra.

Phóng xe máy đến tòa nhà của khoa, tìm mất bao nhiêu lâu cũng chẳng kiếm được chỗ để xe nào gần đây.

Chuyện này cũng khó trách, những ngày thi giữa kỳ với cuối kỳ này, thật chẳng khác nào đêm Giao thừa, tất cả những người thường ngày bạn tưởng rằng họ đã biến mất khỏi ngôi trường này đều xuất hiện, tụ tập, đoàn viên trong các phòng thi.

Cố gắng lắm mới len vào được một chỗ để xe, chạy vào đến phòng thi thì vừa khéo lúc chuông reo.

Hôm nay chỉ thi một môn, hơn nữa còn là đề thi dạng open book [13], nhưng môn này rất khó, mà thầy giáo cũng rất hắc xì dầu.

Thi được nửa thời gian, máy tính của tôi tự dưng hết pin, đành phải mượn của Lại Đức Nhân ngồi bên cạnh. Nhưng tôi không quen kiểu máy đó, có nhiều chức năng chẳng biết sử dụng thế nào, đến nỗi càng tính càng lẫn lộn.

“Cậu có bao giờ thấy binh sĩ ra chiến trường quên không mang súng không?” Lúc đi qua bên cạnh tôi, thầy giáo cười khẩy nói.

Bộ tôi là pháo binh không được sao?

Tuy là open book, nhưng đề thi dạng này thông thường sẽ khiến bạn ngộ ra một đạo lý:

Khoảng cách xa xôi nhất trên đời, chính là khi sách ở ngay trước mặt, mà ta lại không biết đáp án nằm nơi nào?

Đến trưa thi xong, cảm thấy cả người như rã rời.

Bữa trưa tôi cũng chẳng buồn ăn, xông thẳng một mạch lên giường báo cáo trình diện, tuần này ngủ ít quá. Không bổ sung giấc ngủ thì không ổn.

Không ngờ ngủ một giấc tỉnh dậy đã bảy rưỡi, bụng đói cồn cào, nhưng căng tin trường thì đóng cửa mất rồi.

Chẳng hiểu Lại Đức Nhân đã tốt đi quây phá ở đâu, tôi đành phóng xe ra tiệm Seven Eleven mua mì bát về ăn lót dạ.

Tôi móc tờ 100 đồng duy nhất trong túi đưa cho người bán hàng, anh ta nhìn tờ tiền rồi nói:

“Anh ơi, hình như đây là tiền giả?”

Chỉ là lúc giật đồ tôi quên không bỏ ra thôi mà.

Người bán hàng cũng là sinh viên đi làm thêm, tôi cũng không muốn làm khó cậu ta, hướng hồ mọi người xung quanh cũng đã ném những ánh mắt kỳ dị về phía này rồi.

Ra khỏi tiệm Seven Eleven, định ra máy ATM rút ít tiền, mới sực nhớ là thẻ ATM của tôi để trong ngăn kéo phòng ký túc.

Lúc móc chìa khóa ra định nổ máy xe, chùm chìa khóa bỗng như biến thành con cá chép, tuột khỏi tay, không chệch chút nào rơi tọt qua khe hở của tấm chắn rãnh thoát nước, kêu “tùm” một tiếng.

Trước kỳ thi đoán đề học tủ, đoán thế nào cũng không chuẩn; chìa khóa rơi xuống rãnh nước, rơi thế nào mà chuẩn thế không biết.

Tôi vội vàng bẻ

cành nhỏ trên cái cây ven vệ đường, bỗng nghe một cô gái đứng cạnh đó nói: “Đúng là đồ vô ý thức.”

Tôi ngượng ngịu liếc mắt nhìn cô, rồi quỳ xuống, cúi gầm đầu, lấy

cành cây đó làm đũa, chọc qua khe hở của tấm chắn, cố gấp cái chum chìa khóa kia lên.

Chum chìa khóa khá nặng, mà khe hở thì lại không lớn, mấy lần gấp được lên rồi lại bị tuột xuống,

Làm đi làm lại mười mấy phút, cuối cùng tôi cũng gấp được chum chìa khóa giòn đánh lên.

Chum chìa khóa đã đen sì, lại còn dính mấy sợi tóc bụi nhũn, tôi đành lấy đầu ngón tay kẹp lấy rồi nhét vào ổ khóa.

Phóng xe về phòng ký túc lấy thẻ ATM, rửa sạch chum chìa khóa rồi mới chạy đi rút tiền.

Rút được tiền tôi đi mua luôn bát mì ở tiệm gần đấy mang về, vốn định thêm quả trứng muối vào, nhưng hết mất rồi.

Về đến phòng mới phát hiện nước trong túi mì đã đổ gần hết, mì nước sắp thành mì khô luôn rồi.

Có lẽ cái túi bị thứ gì nhọn chọc thủng, với lại lúc phóng xe va đập linh tinh nên mới thế.

Thôi kệ, có cái ăn là tốt rồi.

Ăn hết mì rồi mà bụng vẫn thấy đói đói, vẫn muốn ăn thêm thứ gì miễn mặn ngon nóng, kiểu như thịt nướng chẳng hạn.

Tuy có thể chạy ra chợ đêm mua về ăn, nhưng tôi không dám mạo hiểm rời khỏi gian phòng này nữa.

Ngộ nhờ đang ở trong thang máy thì thang máy hỏng, đang phóng xe thì bị xe tông, lúc ở trong chợ bị móc mất ví, ra khỏi chợ lại phát hiện xe máy đã bị trộm. . .

Tốt nhất là cứ ở trong phòng đợi qua 12 giờ cho an toàn.

Bật máy tính lên vào mạng, vừa lên diễn đàn đã bị sexbeauty đội tin nhắn:

“Hôm nay tâm trạng tốt thật.”

Đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa, tôi thậm chí còn chẳng buồn “ờ” cho một tiếng.

“Hôm nay tôi đến nhà bạn trai chơi, đương nhiên anh này chỉ là một trong số rất nhiều bạn trai của tôi thôi.”

“Nhưng mà anh ấy là người tuyệt nhất, vừa cao vừa đẹp trai nhà lại giàu nữa.”

“Người nhà anh ấy, từ bố, mẹ, cô, dì, anh, chị đều rất yêu quý tôi.”

“Anh ấy nói, thậm chí cả con chó nhà anh ấy nuôi cũng rất quý tôi nữa đó.”

“Chó nhà cậu ta nhất định là chó đực rồi.”

Cuối cùng tôi cũng không nhận được đáp lại một câu.

“Phải đấy. Sao anh biết?”

“Bởi vì cậu ta đang vòng vo chửi xéo cô đấy.”

“Chửi xéo tôi? Tại sao?”

“Chó nhà cậu ta nuôi rất yêu quý cô, mà nó lại là chó đực, vậy nên cô hẳn là bitch [14] rồi.”

“Cái gì?”

Tôi đang định thoát khỏi mạng, thì phát hiện trong hòm thư có thư mới, vừa nảy thế nào mà lại không nhìn thấy. Tôi vội vàng vào xem, quả nhiên là thư của Người đẹp số 6.

“Chúc mừng sinh nhật.

Tuy bạn nói hôm nay mà chúc mừng sinh nhật người khác sẽ gặp xui xẻo một tuần, nhưng mà...

Mình vẫn liều mình chúc mừng sinh nhật bạn đây.

Ồ!? Đã bắt cần nói đến

lần rồi cơ à?

Vậy thì nói chúc mừng sinh nhật lần thứ ba cũng chẳng hại gì đâu nhì. J

Người đẹp số 6 đang hát bài chúc mừng sinh nhật.”

Tôi nhìn màn hình, bật cười khúc khích.

Người đẹp số 6 thật hết sức đáng yêu, tuy rằng tôi đã nhận ra điều này lâu rồi, nhưng nàng thực sự là rất đáng yêu.

Nói nàng đáng yêu lần thứ ba cũng chẳng hại gì đâu nhì.

Tôi là người rất dễ bị ảnh hưởng tâm lý, khi biết hôm nay là ngày thứ Sáu đen tối lại cũng là sinh nhật mình, tôi liền cảm thấy hôm nay nhất định chuyện gì cũng không được thuận lợi, thậm chí còn đen đui vô cùng.

Cho dù chỉ là những chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn, tôi cũng sẽ lơ mơ cảm thấy có những điềm bất hạnh đang ập đến với mình.

Nhưng lời chúc mừng của Người đẹp số 6 lại có ảnh hưởng lớn hơn gấp bội, nàng khiến tôi cảm thấy ngày hôm nay thật tốt đẹp.

Đúng vậy, nhất định là rất tốt đẹp.

“Ê! Nói cho rõ ràng đi!”

Sexbeauty vẫn tiếp tục gửi tin nhắn cho tôi.

“Thật là một cô gái kiêu diễm.”

“Anh đang nói tôi đấy hả?”

“Cô gái [15] là tốt, kiêu diễm là đẹp, vì vậy nên là tốt đẹp.”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì hả?”

“Thật là tốt đẹp chứ còn gì. Byebye.”

Sau đó tôi liền thoát khỏi mạng rồi tắt máy.

Vừa rời máy tính chưa được năm phút đồng hồ, Lại Đức Nhân đã về.

“Cho cậu ăn này.” Cậu ta đưa cho tôi một bọc đồ. “Mua ở chợ đêm đấy.”

Tôi mở ra xem thử, thấy bên trong là thịt nướng, liền không khỏi ngửa mặt cười dài đắc ý.

“Có cần phải làm bộ khoa trương thế không?” Cậu ta lấy làm nghi hoặc.

“Sao lại tử tế đi mua thịt nướng cho tớ ăn vậy?”

“Nghe nói hôm nay là sinh nhật cậu.”

“Hả?” Lần này đến lượt tôi lấy làm nghi hoặc. “Cậu nhớ được cơ à?”

“Lúc đi chơi chợ đêm Tiểu Thiên nói hôm nay là thứ Sáu đen tối, một ngày chẳng lành,” cậu ta nói. “Tớ bỗng dưng nhớ đến cậu.”

“Tại sao?”

“Vi những từ ngữ kiểu như “chẳng lành” ấy rất hợp với cậu.”

“Ê!”

“Tóm lại là đột nhiên sực nhớ ra hôm nay là sinh nhật cậu.” Cậu ta nhún nhún vai.

“Hôm nay đã là sinh nhật tớ, vậy cậu có nên nói ra bốn chữ ấy không nhì?”

“Đừng có ngốc. Hôm nay nói bốn chữ ấy với người khác sẽ xúi quẩy cả tuần cơ.”

“Cậu cũng nghe chuyện này rồi à?”

“Đồ điên. Chính tôi nói với cậu thế còn gì.”

“Ồ.”

“Mau cho Ông Huệ Đình biết hôm nay là sinh nhật cậu đi, chắc cô nàng chưa nghe chuyện này đâu. Ít nhất cậu cũng có thể nghe được người mình thích nói bốn chữ ấy.”

“Nàng nghe rồi.”

“Hả?”

“Vi tớ đã nói cho nàng.”

“Đồ ngu.”

“Nhưng nàng có viết thư chúc mừng sinh nhật tớ.”

“Thật không?” Cậu ta rất phấn khích. “Vậy thì bảy ngày tiếp theo đây, ngày nào cậu cũng hẹn hò đi, nhất định cô nàng sẽ đồng ý.”

“Tại sao?”

“Vi cô nàng sẽ xúi quẩy bảy ngày mà.”

“Ê!”

Lại Đức Nhân cười khi khi, quay người ngồi xuống trước bàn, bật máy tính lên.

Tôi tập trung ăn thịt nướng, mặc kệ cậu ta.

Ăn xong gói thịt nướng thì đi tắm một cái, tắm tấp xong xuôi liền về giường nằm.

Trong đầu tôi chỉ toàn những từ ngữ trong bức thư của Người đẹp số 6, cả nụ cười của nàng nữa.

“Này,” tôi nằm trên giường nói, “cho mượn máy tính một tẹo.”

“Đợi tí.”

Tôi nhảy xuống giường, bước đến sau lưng Lại Đức Nhân, rùn chân xuống tấn, hét lớn một tiếng.

Vận sức lôi cả người lẫn ghế của cậu ta sang trái chừng một mét. Rồi kéo một cái ghế khác ngồi xuống trước máy tính, mở một cửa sổ mới, đăng nhập vào diễn đàn.

Tôi chỉ muốn đọc lại một lượt bức thư của Người đẹp số 6.

Không ngờ lại có thêm thư mới.

“Phải rồi, thư trước mình quên mất.

Ngày mai ở hội trường Thành Công có chiếu phim “Yêu ở trong lòng sao khó nói” (As good as it gets).

Mình muốn xem phim này.

Nếu bạn qua được ngày hôm nay bình yên vô sự, ngày mai nhớ báo với mình một tiếng.

Tiền thể cũng đi xem phim luôn, buổi 1 giờ ấy nhé. J”

“Vừa khéo Tiểu Thiên cũng muốn xem ‘Yêu ở trong lòng sao khó nói’.” Lại Đức Nhân đứng sau lưng tôi chột lên tiếng.

“Nhưng Tiểu Thiên không phải sinh viên trường mình, không vào được.”

“Ngu. Tớ đi mượn một cái thẻ sinh viên là được chứ gì.”

“Các cậu đừng đi buổi 1 giờ đấy nhé.”

“Tớ lại cứ thích đi buổi 1 giờ cơ.”

“Ê.”

“Yên tâm, tớ không phá thói cậu đâu.”

“Thế thì được.” Tôi thoát khỏi mạng, rồi đứng lên. “Trả máy tính cho cậu.”

Tôi lẳng lặng bò lên giường, nhẹ nhàng nằm xuống.

“Cậu muốn cười thì cứ cười lên đi, đừng nhịn làm gì,” Lại Đức Nhân nói.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

“Đồ ngốc.”

“Hí hí hô hô he he, ặc ặc khi khi khà khà, khếch khếch ồ ồ ề ề.”

“Làm trò gì đấy?”

“Đây là điệu cười của đồ ngốc.”

“Mặc xác cậu.”

Tôi cũng mặc xác cậu ta, cần phải tập trung tinh thần để hưởng thụ tâm trạng sung sướng này mới được.

Nhưng cứ cười thế này chắc sẽ hỏng hết cơ quan nội tạng mất, tôi đành

tay nắm chặt lấy gối, nghiêng răng nhịn cười.

“Cậu bị sốt rét đấy hả?” Lại Đức Nhân hỏi.

“Không chịu nổi nữa rồi!” tôi hét lớn một tiếng. “Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

“Tớ cũng không chịu nổi nữa rồi.” Cậu ta đột nhiên nhảy lên cạnh giường, giật chăn trùm kín cả đầu tôi. “Yên thân ngủ đi cho tớ!”

Đêm đó tôi không sao ngủ được, vì tinh thần luôn ở trong trạng thái hưng phấn quá độ.

Cuối cùng, có lẽ tại cười mệt quá nên mới thiếp đi, nhưng cả trong mơ dường như tôi cũng nghe thấy tiếng cười của mình.

Ngủ dậy chợt cảm thấy bụng nhâm nhâm đau, chắc tại tối qua lúc ngủ cũng vẫn cười nên mới thế.

Nhưng cũng rất có thể tôi bị Lại Đức Nhân ra tay ám hại.

Ăn trưa xong, tôi liền đi thẳng đến quảng trường nhỏ bên ngoài hội trường Thành Công, mới 12 giờ 40 phút.

Giờ vẫn còn hơi sớm, tôi bèn đo chiều dài chiều rộng của quảng trường bằng bước chân.

Tóm lại là tìm việc gì đó để làm, bằng không cứ dần thói mất ra đứng đứng ngồi ngồi cũng hơi kỳ cục.

“A, Tú Cầu,” Người đẹp số 6 đứng cách xa năm bước vẫy tay gọi tôi.

“A, Người đẹp số 6.” Tôi bước tới đón nàng.

“Vừa nãy mình thấy bạn cứ đi đi lại lại,” Người đẹp số 6 hỏi, “bạn đang làm gì thế?”

“Tính toán diện tích của quảng trường này,” tôi đáp.

“Cứ đi đi lại lại như vậy là được sao?”

“Khu này dài 32 bước, rộng 24 bước. Mỗi bước chân của mình khoảng 75 xen ti mét, vì vậy dài 24 mét, rộng 18 mét, diện tích là...” tôi nhẩm tính trong đầu, “432 mét vuông.”

“Lợi hại quá.”

“Có gì đâu.” Tôi cười. “Sai lệch chắc khoảng mười phần trăm gì đó.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta vất vả cực nhọc đến đây là để tính diện tích của quảng trường này à?” Nàng cười cười.

“Xin lỗi nhé.” Tôi vỗ vỗ đầu, đưa tay hướng về phía hội trường Thành Cô còn ng. “Mời bạn.”

Sinh viên vừa thi giữa kỳ xong, bộ phim này lại rất nổi tiếng, ít nhất là tôi cũng từng nghe nhắc đến, vì vậy người đến xem rất đông.

Cũng may tôi và nàng đến khá sớm, nếu giờ giấc kiểu như tôi với Lại Đức Nhân lần trước, sợ rằng cả bậc cầu thang cũng chẳng còn mà ngồi.

Lúc cùng Người đẹp số 6 ngồi xuống, tôi nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn 6 phút nữa mới bắt đầu chiếu.

Nhưng có lẽ vì hơi căng thẳng, tôi không biết nên nói gì, kết quả là lại càng căng thẳng hơn.

Tình cảnh này khiến tôi nhớ lại chuyện hồi học năm thứ

Hồi ấy, có anh khóa trên giới thiệu cho tôi một cô để làm quen, mấy hôm sau đó, chúng tôi hẹn nhau đến hội trường Thành Công xem phim. Lúc đó, tôi đứng đợi ở cửa dưới hội trường khoảng mười phút mới thấy cô nàng kia đi tới.

“Chúng ta vào đi.” Cô nàng nói xong liền đi thẳng một mạch vào trong.

Tôi đành lẻo đẻo theo sau, đến lúc cô nàng tìm được chỗ ngồi, tôi mới ngồi xuống bên cạnh.

“Sắp bắt đầu rồi, chúng ta đừng nói chuyện,” cô ta nói.

Suốt cả bộ phim, cô nàng cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, thậm chí còn không ngoảnh đầu lại, chứ đừng nói gì đến mở miệng.

“Hết phim rồi, chúng ta đi thôi.” Cô nàng đứng dậy.

Tôi lại lẻo đẻo theo sau cô nàng rời khỏi hội trường Thành Công.

“Bye bye,” đến cửa hội tr cô nàng nói.

Từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc, cô ta chỉ nói có bốn câu, còn tôi thậm chí còn chẳng kịp nói câu nào.

“Hôm qua mọi chuyện vẫn ổn chứ?” Người đẹp số 6 đột nhiên quay sang hỏi tôi.

“Hà?” Tôi định thần lại. “Nhờ phúc của bạn, ổn lắm.”

“Bạn lại khách sáo rồi.”

“Không.” Tôi hết sức nghiêm túc lắc đầu. “Minh nói thật đấy.”

“Vậy sao?” Nàng đưa mắt nhìn tôi, cười cười. “Thế thì tốt.”

“Cảm ơn.” Tôi vội vàng nói tiếp: “Không phải khách sáo đâu, lời thật lòng của mình đấy.”

Tôi vừa nói xong câu đó thì ánh đèn tắt phụt, chỉ thấy đôi mắt nàng sáng lấp lánh trong bóng tối. Cũng loáng thoáng nghe thấy nàng “ừm” một tiếng.

“Hay quá.” Người đẹp số 6 nở nụ cười. “Bắt đầu rồi.”

“Đúng thế.” Tôi chợt không còn thấy căng thẳng gì nữa, cũng cười cười. “Hay quá.”

Bộ phim này nói về nhân vật nam chính bị chứng Rối loạn ám ảnh cưỡng bức (OCD) và nhân vật nữ chính làm bồi bàn trong quán ăn. Tuy tôi và nàng đều tập trung chú ý lên màn ảnh, nhưng gặp tình tiết hoặc đoạn đối thoại nào thú vị, bao giờ cũng cùng lúc quay sang nhìn nhau trao đổi một nụ cười như thể đã ngầm hiểu từ trước.

Tôi nhận ra có thể

chúng tôi có điểm tương đồng rất lớn, vì chỉ cần tôi quay sang, nàng chắc chắn cũng quay sang.

Nói cách khác, trong suốt cả bộ phim, gần như không có chỗ nào mà chỉ mình tôi muốn cười, hoặc chỉ mình nàng muốn cười.

Tôi cũng nhận ra, trong không gian tối đen như mực, đôi mắt của Người đẹp số 6 sáng lạ thường, nụ cười lại càng khiến người ta đắm đuối say mê.

Đèn bật sáng, bộ phim đã kết thúc, lần này không còn người nào đứng dậy vỗ tay hoan hô gì nữa.

“Chúng ta về thôi.” Người đẹp số 6 đứng dậy.

“Ừ.” Tôi gật gật đầu, cũng đứng dậy.

Nhưng người đông quá, cả lối đi cũng đầy người ngồi, dòng người di chuyển rất chậm.

“Phim này hay không?” Người đẹp số 6 hỏi.

“Hay lắm,” tôi nói.

“Rồi gì nữa?” nàng lại hỏi. “Bạn có cảm nhận gì không?”

“Thì...”

Tôi chợt nhớ ra nàng là thành viên Câu lạc bộ nghe nhìn, lập tức cảm thấy có áp lực.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chỉ nói chuyện phiếm thôi mà, có phải khảo hạch gì đâu.” Nàng nhoen miệng cười.

“Vậy thì mình chợt nhớ đến một chuyện.”

“Bạn nói đi.”

“Cha mẹ sợ trẻ con sờ vào nồi canh nóng vị phòng, bèn đun nước sôi sùng sục trong nồi, sau đó cầm tay con khẽ chạm nhẹ vào nồi và rút ngay trở về, sau đó nói: từ rày không được sờ vào đây nhé, sẽ nóng phỏng tay đấy. Vậy là trẻ con liền học được rằng không nên nghịch ngợm sờ vào nồi.”

“Mình cũng có nghe qua cách làm này.”

“Nhưng có đứa trẻ lại trở nên sợ nồi, thậm chí còn sợ cả những thứ hình dạng giống như cái nồi. Cho rằng nồi là thứ khiến người ta bị phỏng, hết sức nguy hiểm,” tôi nói. “Mình chính là một đứa trẻ như vậy.”

“Vậy là bây giờ bạn vẫn sợ nồi?”

“Không, chỉ là tỷ dụ như thế thôi,” tôi nói. “Ý là có lẽ mình hơi kỳ quặc một chút.”

“Vậy sao?”

“Giống như nhân vật nam chính mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng bức cảm thấy bản thân có nhiều hành vi không cần thiết, thậm chí rất đau khổ vì điều đó, nhưng lại không thể nào thoát khỏi chúng.” Tôi ngưng lại giây lát, rồi tiếp lời: “Mình nhất định cũng có nhiều lời nói cử chỉ có thể hơi kỳ quặc, không được thích đáng cho lắm, điểm khác biệt là, có thể mình không nhận biết được điều ấy.”

“Vì vậy?”

“Vì vậy mong bạn thông cảm bỏ quá cho, đừng để bụng.”

“Mình luôn luôn thông cảm mà.” Người đẹp số 6 cười cười. “Và cũng sẽ tiếp tục thông cảm.”

“Cảm ơn bạn.” Tôi cũng cười theo.

Ra khỏi hội trường, tầm nhìn mở rộng, bầu không khí cũng trở nên tươi mới mát mẻ.

Ánh mặt trời lúc này sáng chói chang, lóa hết cả mắt, nhưng lại không khó chịu.

Tôi bắt giắc dừng chân, ngẩng đầu, nhắm mắt, dang rộng

tay, để ánh dương chiếu khắp toàn thân.

“À!” Bỗng chợt nhớ ra Người đẹp số 6 đang ở bên cạnh mình, tôi vội nói: “Xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi.” Nàng nhoen cười. “Mình đã nói rồi, mình sẽ thông cảm mà.”

Ánh dương chiếu lên gương mặt Người đẹp số 6, khiến nụ cười nàng càng thêm rạng rỡ bội phần.

“Ê.” Lại Đức Nhân đột nhiên xuất hiện. “Các cậu cũng đến xem phim à, khéo thật đấy.”

“Ừ.” Tôi trừng mắt nhìn cậu ta một cái. “Đừng làm bộ nữa.”

“Tớ có bầu cho bạn một phiếu đấy nhé,” cậu ta lại nói với Người đẹp số 6.

“Đủ chưa hả?” Tôi lại trừng mắt lên lần nữa.

“Tú Cầu,” Người đẹp số 6 nói, “bạn giới thiệu bọn mình với nhau đi chứ.”

“Nickname trên mạng của cậu ta là ‘Hỗ xuống đồng bằng thành bại nào’,” tôi nói. “Bạn có thể gọi cậu ta là Bại nào cũng được.”

“Ế.” Cậu ta lừ mắt với tôi, rồi quay sang Người đẹp số 6 nói: “Chào bạn, tớ tên là Lại Đức Nhân.”

“Rất vui được biết bạn.” Người đẹp số 6 mỉm cười.

“Đây là bà chủ của tớ, tên là Tiểu Thiển,” Lại Đức Nhân nói tiếp.

“Chào bạn,” Người đẹp số 6 nói. “Tớ là Ông Huệ Đình.”

“Chào bạn, tớ là Giai Kỳ,” Tiểu Thiển gật đầu, “nhưng bọn họ đều gọi tớ là Tiểu Thiển.”

“Tại sao vậy?” Người đẹp số 6 lấy làm nghi hoặc.

“Vi cô ấy xinh như Vương Tô Hiền,” Lại Đức Nhân nói.

“Em làm sao xinh như Vương Tô Hiền được chứ,” Tiểu Thiển ngượng ngùng nói.

“Cậu rất xinh mà,” Người đẹp số 6 cũng nói.

“Làm gì có,” Tiểu Thiển cười cười, “cậu mới gọi là xinh chứ.”

“Đáng tiếc là chúng ta chẳng thể nào nói với nhau được kiểu ấy.” Lại Đức Nhân vỗ vỗ vai tôi. “Cậu khen tớ đẹp trai là điều tất lễ dĩ ngẫu, nhưng tớ không thể nào làm trái lương tâm mà bảo cậu đẹp trai cho đành.”

“Cậu vui là được rồi,” tôi nói. “Các cậu hẹn hò gì sao còn không mau đi đi?”

“Tình cờ vừa khéo cả hội lại xem cùng một bộ phim, khéo thế này nhất định là chuyện tốt, bốn người chúng ta đi cà phê cà pháo một bữa đi.”

“Chuyện tình cờ chưa chắc đã là hay đâu,” tôi nói. “Ví dụ như nếu sinh nhật của vợ và bồ cùng một ngày, thì là một sự tình cờ không hay rồi.”

“Ví dụ này của bạn hơi không được hay cho lắm.” Người đẹp số 6 cười cười. “Minh đành phải thông cảm vậy.”

“Cảm ơn bạn,” tôi nói.

“Đi cà phê nhé,” Lại Đức Nhân lại nói. “Hiếm được hôm nào trời đẹp như hôm nay.”

“Trời đẹp thế này thì nên ra sân vận động mà chạy, đi cà phê làm gì,” tôi nói.

“Cậu đúng là đồ bại nào.” Cậu ta rửa tôi một câu, rồi quay sang hỏi Người đẹp số 6: “Đi nhé.”

“Ừm...” Người đẹp số 6 dường như hơi khó xử.

“Nếu không có việc gì thì cùng đi đi,” Tiểu Thiển cũng nói.

“Liệu có phiền không?” Người đẹp số 6 quay đầu lại khẽ hỏi tôi.

“Chúng ta chắc chắn sẽ bị làm phiền,” tôi cũng thì thầm đáp lại.

“Ngốc.” Người đẹp số 6 vỗ lên vai tôi một cái, rồi chỉ tay về phía Lại Đức Nhân và Tiểu Thiển.

“À.” Tôi rút cuộc cũng hiểu ra. “Minh thường đi với

người họ, không phiền đâu.”

“Đừng thề thà thề thọt mãi thế.” Lại Đức Nhân cười cười. “Đi thôi.”

Người đẹp số 6 đưa mắt nhìn tôi, tôi gật gật đầu, nàng mới chầm chậm gật đầu, “ừ” một tiếng.

Tôi vốn định đeo Người đẹp số 6, nhưng lại chỉ có mỗi một cái mũ bảo hiểm, đành phải thôi.

“Có một đoạn ngắn thôi ấy mà, không đến nỗi tình cờ bị cảnh sát bắt đâu,” Lại Đức Nhân nói.

“Đây chính là sự tình cờ không hay,” Người đẹp số 6 nói.

“Nếu vừa nãy mình lấy ví dụ này, chắc bạn khỏi cần phải thông cảm rồi,” tôi nói.

“Đúng thế.” Người đẹp số 6 nhoen miệng cười.

Kết quả là Lại Đức Nhân lái xe máy chờ Tiểu Thiển, tôi đi xe máy một mình, Người đẹp số 6 đạp xe đạp, chúng tôi hẹn nhau ở quán cà phê Plato trên đường Đông Phong gần cổng sau của trường.

Tôi là người đầu tiên đến tòa nhà

tầng bên ngoài sơn tuyền một màu trắng này, cảm giác rất sạch sẽ và tĩnh lặng.

Một phút sau, Lại Đức Nhân và Tiểu Thiển tới; ba phút sau đó, Người đẹp số 6 cũng xuất hiện.

“Chỗ này được lắm đấy,” Tiểu Thiển nói với Người đẹp số 6.

Trong quán, chỗ nào có thể sơn được hầu như đều sơn hết thành màu trắng, bàn ghế cũng để nguyên màu gỗ rất nhạt.

Chúng tôi tìm một bàn bốn người cạnh cửa sổ ngồi xuống, Người đẹp số 6 ngồi cạnh tôi.

Tôi bỗng nhớ lại tình cảnh lúc ở quán ăn Provence, nhưng lúc này, Người đẹp số 6 đang đóng vai của tôi khi đó.

Cũng tức là, đối với nàng, ngoài tôi là khá quen thân ra,

người còn lại có thể coi là xa lạ.

Tôi bắt đầu lo không hiểu nàng có thấy không thoải mái?o:p>

Nhưng được một lúc thì tôi nhận ra lo lắng của mình là thừa, vì Người đẹp số 6 và Tiểu Thiển nói chuyện rất hợp. Thậm chí cả với Lại Đức Nhân, nàng cũng rất thoải mái.

Trong bốn người, tôi là ít nói nhất, giống như đang uống cà phê với ba người đã quen nhau từ lâu lắm rồi vậy.

Tôi không phản nản hay cảm thấy không thoải mái gì, chỉ là hơi ngạc nhiên với sự dễ gần của Người đẹp số 6 mà thôi.

Tuy nhiên những lúc có mặt người thứ ba, tôi chỉ có thể gọi nàng bằng “bạn”, nhưng tôi gần như đã quen với kiểu này, không phải lúc nào cũng cẩn thận đề phòng tự nhắc nhở mình đừng lơ miệng nữa.

Tôi thả lỏng người, lặng lẽ hưởng thụ buổi chiều thu cà phê với Người đẹp số 6.

Tôi nghĩ Lại Đức Nhân cố tình rủ tôi và Người đẹp số 6 đi uống cà phê, mục đích chính là để giúp tôi tạo cơ hội.

Lúc đó tôi không hiểu, còn bảo trời đẹp thì đi mà ra sân vận động chạy bộ, xem ra cậu ta có mắg tôi là đồ bại não cũng chẳng sai.

Nếu không phải có cậu ta, xem phim xong, tôi và Người đẹp số 6 chắc chỉ còn biết vẫy tay chào tạm biệt.

Bởi tôi hoàn toàn không có kế hoạch nào, chỉ cảm thấy có thể xem phim với Người đẹp số 6 đã là hạnh phúc lắm rồi, vốn không hề nghĩ đến sau khi xem xong phim thì cần phải làm gì?

Cũng may là có cậu ta, sau này tôi có mượn máy tính, nhất định phải thêm vào

chữ “làm ơn” mới được.

Khoảng 5 giờ, chúng tôi ra khỏi quán Plato, còn một tiếng nữa l mặt trời xuống núi.

“Huê Đình,” Tiểu Thiển nói, “đi ăn tối luôn nhé.”

“Tối nay thì chịu.” Người đẹp số 6 lắc đầu. “Tớ có hẹn khác mất rồi.”

“Vậy lần sau phải ăn với nhau một bữa đấy nhé,” Tiểu Thiển lại nói.

“Được.” Người đẹp số 6 gật gật đầu, nhoen miệng cười.

Dọc vỉa hè dành cho người đi bộ trồng đầy cây, tuy đang là mùa thu, nhưng lá cây vẫn rất um tùm sum suê.

Tiểu Thiên muốn dạo bộ với Lại Đức Nhân một chút, hỏi tôi và Người đẹp số 6 có muốn đi cùng không?

Tôi nói thôi không cần, tôi cũng hay đi bộ rồi,

người họ cứ tự nhiên.

Tiểu Thiên và Lại Đức Nhân liền nói bye bye, rồi quay người đi.

Tôi chăm chú nhìn theo bóng tay nắm tay của họ, trong lòng ngưỡng mộ vô cùng.

Nhưng chỉ ngưỡng mộ được khoảng vài giây, lại bắt đầu nghĩ xem nên nói lời tạm biệt với Người đẹp số 6 thế nào cho có phong độ.

“Họ nhất định sẽ bên nhau dài lâu,” Người đẹp số 6 đột nhiên cất tiếng.

“Đây lại là dự cảm kỳ lạ của bạn à?” tôi ngờ vực hỏi.

“Không,” Người đẹp số 6 lắc đầu, “không phải là dự cảm, có căn cứ đấy.”

“Căn cứ gì?”

“

người tay nắm tay, nhìn từ phía sau,

cánh tay tạo thành chữ V, cũng giống như đánh một dấu móc áy.” Người đẹp số 6 chỉ vào bóng Tiểu Thiên và Lại Đức Nhân ở phía xa xa. “Thế tức là đúng, họ sẽ bên nhau dài lâu.”

“Vậy thế nào là sai?” tôi hỏi.

“Nếu

người ôm eo nhau, nhìn từ phía sau,

cánh tay sẽ đan thành hình chữ X, cũng giống như đánh một dấu gạch chéo,” Người đẹp số 6 giải thích. “Thế là sai, sớm muộn thì cũng chia tay.”

“Ồ...” Tôi há hốc miệng, không biết nên nói gì.

“Nói thực với bạn, hồi nhỏ mình cũng là đứa trẻ sợ cái nôi mà chẳng hiểu vì sao áy.” Người đẹp số 6 cười cười. “Vì vậy cũng mong bạn thông cảm cho.”

Người đẹp số 6 thỉnh thoảng hay nói những câu khó hiểu không đâu, dù vậy tôi vẫn thường cảm thấy Người đẹp số 6 có một vẻ đáng yêu rất khó tả.

Lý do ta thích một người thông thường đều rất khó giải thích, giống như bây giờ bỗng dưng trong tôi đang dâng lên một ý nghĩ lạ kỳ, rất muốn nắm tay Người đẹp số 6, đi đến một nơi kỳ lạ, sống một cuộc đời cũng thật lạ kỳ.

“À phải rồi, tại sao bạn lại đặt cho Giai Kỳ biệt danh là Tiểu Thiên thế?” Người đẹp số 6 hỏi. “Tuy cậu ấy rất xinh, nhưng có giống Vương Tổ Hiền tẹo nào đâu.”

“Có lẽ tại mình yếu bóng vía, mỗi lần gặp Tiểu Thiên vào buổi tối, chẳng hiểu sao đều thấy lạnh gai cả người.”

“Lạnh?” Người đẹp số 6 có vẻ thắc mắc. “Tiểu Thiên có lạnh lưng đâu, cậu ấy sôi nổi hoạt bát lắm mà.”

“Nói thế này nhé, những lần gặp Tiểu Thiên vào buổi tối, mình đều có cảm giác cậu ấy không thuộc về không gian này.”

“Không gian này?”

“Tức là trần gian áy.”

Người đẹp số 6 thoáng ngần ra, phải một lúc sau mới bật cười thành tiếng.

“Một cô gái xinh đẹp như thế, sao bạn lại thấy người ta giống ma được nhỉ?” Nàng lắc đầu.

“Ma nữ thường thường đều rất đẹp.”

“Nhưng cậu ấy hoàn toàn khác mà. Ý nghĩa này của bạn thật khó hiểu quá đi.”

“Vì vậy mình mới nói, mình là mẫu trẻ con sợ nôi đó mà.”

“Không.” Người đẹp số 6 lại lắc đầu, “chỉ là mắt bạn hơi có vấn đề thôi.”

“Ừm, có lý đấy,” tôi nói. “Thế nên hồi đó mình mới không bầu cho bạn.”

“Giờ thì sao?”

“Mình sẽ bầu cho bạn cả mười phiếu.”

“Thế là phạm quy đấy.”

“Cho dù phạm quy, bao nhiêu phiếu mình cũng bầu hết cho bạn.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Tôi nghĩ Người đẹp số 6 hình như cũng không vội đi, bèn chỉ vào băng ghế ven đường cho người đi bộ: “Có muốn ngồi xuống không?”

“Ừm.” Nàng gật đầu.

Chúng tôi ngồi xuống băng ghế, mặt trời sắp lặn, màu nắng trở nên vàng thẫm lạ thường.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Nếu mình không phải Người đẹp số 6, bạn sẽ đặt biệt danh gì cho mình nhỉ?”

“Ừm...” tôi nghĩ giây lát, “Yên Cưu.”

“Yên Cưu?” Người đẹp số 6 thắc mắc. “Đó là tên một loài chim à?”

“Không phải chim, nhưng cũng có cánh.”

“Thế là cái gì vậy?”

“Angel.” [16] Tôi nói, “vì thế bạn cũng không thuộc về không gian này, bởi vì bạn là thiên sứ.”

Người đẹp số 6 không nói gì, chỉ quay sang chăm chú nhìn tôi. Hồi lâu sau, nàng mới hỏi: “Bạn nghĩ thế thật à?”

“Ừ,” tôi đáp, “có lúc mình còn như thấp thoáng trông thấy sau lưng bạn có đôi cánh màu trắng nữa.”

“Mắt bạn quả là có vấn đề thật.” Nàng bật cười khúc khích.

“Chắc vậy rồi.”

“Cảm ơn,” nàng nói. “Tuy rằng mình không dám nhận điều ấy đâu.”

Chúng tôi không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhìn màu nắng từ vàng sậm chuyển sang nhạt dần, cuối cùng nhuộm màu lên sắc xám. Không hiểu nhìn từ phía sau chúng tôi sẽ thành hình chữ gì? Hoặc hình dạng gì?

“Mặt trời xuống núi rồi, chỉ chốc nữa là trời sẽ tối,” tôi đứng lên nói. “Đi thôi.”

“Ừm.” Người đẹp số 6 cũng đứng lên.

Tôi đi với nàng ra chỗ để xe đạp, dặn dò nàng đi xe cẩn thận.

“Bye bye,” tôi vẫy vẫy tay, “tiêu thư Yên.”

Người đẹp số 6 bật cười, tôi bỗng thấy xung quanh như bừng sáng.

“Bye bye.” Người đẹp số 6 cũng vẫy vẫy tay.

Tôi phóng xe về trường, vào căng tin ăn cơm trước, rồi mới đi bộ về ký túc.

Tuy rất muốn biết cuộc hẹn của Người đẹp số 6 tối nay là thế nào nhưng hiện giờ tôi chẳng có tư cách gì để hỏi nhiều, vì vậy không biết có lẽ tốt hơn.

Tối hôm ấy trôi qua trong bình lặng, lên diễn đàn không bị sexbeauty quấy rầy, Lại Đức Nhân cũng phải đến lúc tôi ngủ rồi mới về.

Tôi có nguyên một buổi tối, để ngâm nga hồi tưởng lại từng li từng tí khoảng thời gian ở bên nàng.

Sáng hôm sau ngủ dậy, tôi phát hiện thời tiết hình như đã chuyển lạnh.

Từ khi cảm nhận được mùa thu, tôi liền trở nên rất nhạy bén với sự thay đổi thời tiết.

Mùa thu sắp hết rồi, không khéo trong nhận định của một số người, mùa thu đã chấm dứt từ lâu.

Tôi bất chợt trào dâng một niềm thương cảm và lo âu, thương cảm vì mùa thu đã trôi qua, lo âu vì không biết mối quan hệ của tôi và Người đẹp số 6 liệu có tiếp tục được đến mùa đông hay chẳng?

Lễ Tạ ơn, Tiểu Thiển nhờ tôi hẹn Người đẹp số 6 đi ăn uống, nàng đã nhận lời.

Người đẹp số 6 còn rủ cả Muối Con đến, vậy là tôi, Người đẹp số 6, Muối Con, Tiểu Thiển, Lại Đức Nhân, tổng cộng năm người đến quán đồ Tây tên là Mộc Miên ở phố Nam Môn.

Thật trùng hợp là, mỗi tối thứ Năm hằng tuần Tuệ Hiếu đều hát ở Mộc Miên.

Năm chúng tôi mỗi người chọn một bài hát viết vào tờ giấy, Tuệ Hiếu ở trên sân khấu lần lượt hát từng bài một.

Tôi hơi khuôn sáo, chọn bài Lòng biết ơn của Âu Dương Phi Phi, coi như hợp cảnh hợp tình; Người đẹp số 6 thì chọn bài Bách hợp đại cũng có mùa xuân của La Đại Hựu.

“Bài hát này có vẻ không hợp với bạn lắm nhì,” tôi ngoảnh đầu khẽ nói với Người đẹp số 6. “Bạn là hoa thủy tiên kiều diễm, người nên chọn Bách hợp đại cũng có mùa xuân phải là Muối Con mới đúng, em ấy cũng hơi hoang đại thật.”

Người đẹp số 6 cười cười, liếc nhìn sang Muối Con.

“Anh Bình,” Muối Con nói, “có phải đang nói gì em không đấy?”

“Hả?” Tôi hơi giật mình.

“Phải là phải, không phải là không phải. Đàn ông con trai phải thẳng thắn chứ.”

“Phải.”

“Nhất định là nói hôm nay anh muốn mời em ăn bữa này chứ gì.”

“À...”

“Muốn là muốn, không muốn là không muốn. Đàn ông con trai phải thẳng thắn chứ.”

“Muốn.” Tôi thờ dãi.

“Cảm ơn anh nhé.” Muối Con cười hi hi.

“Tớ cũng cảm ơn,” Lại Đức Nhân nói.

“Tớ có mời cậu ăn đâu.” Trường hợp này thì tôi hết sức thẳng thắn.

“Hôm thi giữa kỳ cậu mượn máy tính của tớ, giờ có nên báo đáp không?”

“Nên.” Tôi lại thờ dãi.

“Cảm ơn,” Lại Đức Nhân cười khi khi nói.

“Nếu là vậy, thì tớ cũng phải cảm ơn,” Tiểu Thiển nói. “Nếu không có tớ đề nghị, hôm nay cậu chẳng thể gặp Huệ Đình được.”

“Đúng thế.” Tôi lại thờ dãi.

“Cảm ơn.” Tiểu Thiển cũng cười cười.

Tôi cảm thấy mình như con gà Tây trong Lễ Tạ ơn vậy.

Sau 9 giờ, buổi biểu diễn kết thúc, Tuệ Hiếu cũng đến nói chuyện với cả hội.

Bọn tôi đều khen Tuệ Hiếu hát hay, khiến chúng tôi cảm thấy Lễ Tạ ơn này rất có ý nghĩa.

10 giờ, bạn trai Tuệ Hiếu đến đón cô về, năm chúng tôi ngồi đến mười rưỡi mới tan cuộc.

Ngoài cửa nhà hàng, năm người chào nhau qua loa, rồi Lại Đức Nhân và Tiểu Thiển đi trước.

Sau khi họ đi, Muối Con bèn nói: “Chị Huệ Đình, em còn chút việc, phải chạy ra đường này một lúc đã.”

“Vậy chị làm sao về đây?” Người đẹp số 6 hỏi.

“Đĩ nhiên là để anh Bình chờ chị về rồi,” Muối Con nói. “Không thì việc gì anh Bình phải mời em ăn cơm, anh nhỉ?”

“Đừng nói nhảm.” Người đẹp số 6 vỗ một cái lên vai Muối Con.

“Anh Bình,” Muối Con nói, “anh nói xem, có muốn chờ chị Huệ Đình về không?”

“Ờ...”

“Muốn là muốn, không muốn là không muốn. Đàn ông con trai phải thẳng thắn chứ.”

“Muốn.”

“Vậy là xong rồi.” Muối Con cười khi khi.

Muối Con lấy mũ bảo hiểm đưa cho Người đẹp số 6, rồi nổ máy xe phóng đi luôn.

Tôi và nàng ngẩn ra nhìn theo bóng Muối Con, cho đến khi khuất hẳn mới thôi.

“Ngại quá,” tôi nói, “để mình chờ bạn về nhé.”

“Người ngại phải là mình mới đúng chứ.” Người đẹp số 6 cười cười.

Chúng tôi lặng lẽ tới chỗ để xe, tôi nổ máy, động cơ gầm lên những tiếng thấp trầm.

“Bạn lên xe đi,” tôi nói.

“Cảm ơn.”

Đây là lần đầu tiên chờ Người đẹp số 6, tôi cảm thấy cực kỳ căng thẳng.

Dù thời tiết lúc này rất mát mẻ, thậm chí còn hơi lạnh lạnh, tôi vẫn thấy tay mình đang vã mồ hôi.

Tôi đi xe rất chậm, trong ấn tượng của tôi thì dường như từ sau khi lấy được bằng lái đến giờ, tôi chưa bao giờ chạy với tốc độ này.

Nhìn bóng hắt dưới đất tôi có thể đoán, Người đẹp số 6 tuy hơi ngả người về phía trước, nhưng

tay vẫn bám vào phía sau xe.

Tôi nghĩ có lẽ nàng cũng thấy không được thoải mái cho lắm, vì vậy dọc đường chúng tôi đều không nói gì.

Cuối cùng cũng đến dưới nhà nàng thuê trọ, tôi dừng xe, tắt máy, thở phào một tiếng.

“Cảm ơn nhé,” Người đẹp số 6 xuống xe, nói.

“Chúc mừng Lễ Tạ ơn,” tôi nói.

“Chúc mừng Lễ Tạ ơn.” Người đẹp số 6 cũng nói.

“Trời hơi lạnh rồi đây, bạn mau lên nhà đi.”

“Ừ.”

“Chúc mừng Lễ Tạ ơn.”

“Bạn vừa nói rồi mà.”

“Nếu là rất rất muốn tạ ơn, thì phải nói

lần.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúc mừng Lễ Tạ ơn.”

“Bạn cũng nói rồi mà.”

“Vì mình cũng rất rất muốn tạ ơn mà.”

Người đẹp số 6 mỉm cười, rút sâu chìa khóa quay người mở cửa, rồi ngoảnh đầu nói bye bye với tôi.

Cánh cửa sắt lại đóng vào, phát ra những tiếng kìn kịt khe khẽ. Sau đó tôi nổ máy phóng đi.

Tôi quen với Người đẹp số 6 khi mùa thu vừa mới bắt đầu, giờ tiết trời sắp sang hoặc vừa mới sang mùa đông. Đã qua một mùa rồi, thật không ngờ tôi vẫn có thể là một phần trong cuộc sống của nàng.

Thật là tạ ơn trời đất.

Tạ ơn.

Ba ngày sau, luồng không khí lạnh đầu tiên bao trùm cả đảo Đài Loan.

Luồng không khí lạnh này hết sức hưng hân, nghe nói còn kéo dài liên tiếp mấy ngày.

Tôi chuyển sang mặc áo khoác dày, cất cái áo khoác mỏng vẫn mặc mùa thu vào tủ.

Có lẽ vì trời lạnh lười ra ngoài, thời gian lên mạng của tôi và Người đẹp số 6 đều nhiều hơn hẳn.

Số lần tình cờ gặp nhau trên mạng, gửi tin nhắn qua lại cũng nhiều lên.

“Tôi nay mình nhờ bạn một việc nhé,” Người đẹp số 6 gửi tin nhắn cho tôi.

“Bạn nói đi.”

“11 giờ 55 phút, có thể phiền bạn đến dưới nhà mình được không?”

“Không thành vấn đề. Nếu thời gian sai lệch quá một phút, bạn có thể đảo ngược tên mình lại, gọi là Cầu Tú.”

“Cảm ơn bạn.”

“Đừng khách sáo mà.”

“Bạn không hỏi mình tại sao à?”

“Đến nơi rồi mình sẽ biết thôi.”

Tuy cũng lầy lăm tò mò tại sao Người đẹp số 6 muốn tôi đến dưới nhà nàng lúc 11 giờ 55 phút? Nhưng cảm giác hưng phấn vì được gặp nàng vào tối muộn như thế lớn hơn lòng hiếu kỳ rất nhiều.

Dù nàng có bảo tôi đi nhặt rác trong ngõ, tôi cũng can tâm tình nguyện.

Tôi đến dưới cầu thang nhà nàng rất đúng giờ, mới đỗ xe xong, cánh cửa sắt cũng vừa khéo mở ra.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn đúng giờ lắm” Người đẹp số 6 nhìn đồng hồ.

“Vì mình không muốn sau này bạn lại gọi mình là Cầu Tú.”

Người đẹp số 6 cười cười, rồi lại cúi nhìn đồng hồ.

“Trời trở lạnh thật rồi,” nàng nói.

“Đúng thế.”

“Nghe nói đợt không khí lạnh này mạnh lắm đấy.”

“Ừ.”

“Chắc là còn lạnh mấy ngày nữa.”

“Ừ.”

“Bạn không có ý kiến gì về đợt lạnh này à?”

“Ừ...” tôi thoáng ngần ngừ, “chúng ta vất vả đến đây để thảo luận về thời tiết à?”

“Bạn thì có thể nói là vất vả, nhưng mình thì chỉ đi xuống nhà thôi mà.”

Người đẹp số 6 lại nhovn miệng cười, cúi nhìn đồng hồ lần thứ ba.

“Đồng hồ của bạn làm sao vậy?” cuối cùng tôi không kìm được, cất tiếng hỏi.

“Đồng hồ của mình không sao?” Nàng nói xong, lại nhìn đồng hồ lần thứ tư.

“Bạn...”

“Đợi một chút nhé.” Lần xem đồng hồ thứ năm này, nàng có vẻ rất chăm chú. “Sắp rồi.”

Tôi lấy làm thắc mắc, nhưng cũng chỉ lặng lẽ chờ đợi.

“10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...” Nàng ngẩng đầu lên, nở một nụ cười thật tươi tắn. “Chúc mừng tháng mới!”

“Hà?”

“Tháng Mười một qua rồi, tháng Mười

đã đến. Giờ đã là ngày mừng 1 tháng Mười

rồi, bạn không thấy vui sao?”

“Vui?” Tôi vẫn hoang mang không hiểu gì. “Bạn đang làm gì thế?”

“Mừng tháng mới chứ còn gì.”

“Mừng tháng mới?”

“Cứ 365 ngày mới có một lần bước sang tháng Mười

, cũng giống như cứ 365 ngày mới có một ngày Tết vậy mà,” nàng cười cười nói. “Vì vậy mỗi khi sang tháng mới, cũng nên chúc mừng một chút mới phải chứ.”

“Thế...”

“Chúc mừng tháng mới,” nàng nói. “Bạn không chúc mừng mình à?”

“Chúc mừng tháng mới,” tôi đành nói theo.

“Bạn vẫn rất nghi hoặc đúng không?”

“Không, mình lại càng chắc chắn hơn.”

“Bạn chắc chắn điều gì?”

“Quả nhiên hồi nhỏ bạn thuộc nhóm những đứa trẻ không hiểu sao lại sợ cái nôi.”

Người đẹp số 6 cười khúc khích, bộ dạng rất tinh nghịch, tôi cũng cười theo.

“Thực ra ngày mừng 1 tháng Mười

cũng đặc biệt lắm chứ,” nàng ngưng cười, nói tiếp.

“Có gì đặc biệt?”

“Nó là ngày đầu tiên của mùa đông mà.”

“Ừm,” tôi gật gật đầu, “có thể nói như vậy?”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn có biết tại sao mình lại mời bạn đến chúc mừng tháng Mười

với mình không?”

“Không biết.” Tôi lắc lắc đầu.

“Vi mình muốn nhìn thấy bạn trong khoảnh khắc đầu tiên của mùa đông.”

Đôi mắt Người đẹp số 6 sáng lấp lánh, tôi đột nhiên liên tưởng đến hình ảnh hoa đăng.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi có cảm giác mùa đông vốn chưa hề đến, bởi khắp người tôi từ trên xuống dưới đều hết sức ấm áp.

“Bạn là người đầu tiên mình gặp trong mùa đông năm nay đấy.”

“Bạn cũng là người đầu tiên mình gặp trong mùa đông năm nay.”

“Mình lấy làm hân hạnh.”

“Bạn lại cướp lời của mình rồi.”

Gương mặt Người đẹp số 6 lại thấp thoáng hiện lên nụ cười tinh nghịch, nhích chân tiến thêm nửa bước về phía tôi.

“Mình vẫn còn một giao hẹn,” Người đẹp số 6 nói. “Bạn nhắm mắt lại đi.”

“Tuân lệnh.”

Tôi biết nàng muốn làm gì, bởi tôi cũng nhớ giao hẹn như một trò đùa ấy giữa chúng tôi.

Quả nhiên một luồng gió mạnh mang theo hơi nóng thốc lên mặt, tôi thấy càng thêm ấm áp bội phần.

“Đây là gió mùa đông trăm phần trăm đấy nhé,” Người đẹp số 6 cười cười nói. “Lần này thì khô, không có mùi lẩu nữa rồi phải không?”

“Ừ,” tôi cười cười, “vì vậy mình càng cảm động hơn.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Vậy bạn cũng phải thế đấy nhé.”

Mùa thu qua đi, mùa đông đã đến.

Mà ánh mắt và nụ cười của Người đẹp số 6, vẫn ấm áp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Chúng mình chậm chậm thả bước trong sân trường, đi qua tòa nhà khu Vật Liệu.

“Còn nhớ bài Before the next teardrop falls lần đó không?” tôi hỏi.

“But if he ever breaks your heart, if the teardrops ever start, I’ll be there before the next teardrop falls...” Nàng khe khẽ ngâm nga, giọng hát nghe rất hay.

“Nếu như em khóc, anh sẽ đến bên em, trước khi giọt lệ tiếp theo rơi xuống.”

“Ừm.” Hình như em chớp chớp mắt. “Cảm ơn anh.”

“Vì vậy giọt nước mắt thứ hai của em phải rơi nhanh vào nhé.”

“Em chỉ rơi một giọt lệ thôi,” em nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì giọt nước mắt ấy chính là anh.”

Em lại chớp chớp mắt.

Tôi nhìn rõ rồi, mắt em hơi ươn ướt, bên trong có một giọt nước đang lượn vòng quanh.

Nhưng thủy chung vẫn không rơi xuống.

- ‘๑’-•:*~* •๑ ㄟㄟ

Mùa đông đến rồi, đây là mùa thích hợp với việc ngủ.

Buổi sớm mùa đông mà phải rời khỏi chăn nệm, thì cũng khó khăn và đau khổ như phải từ biệt cha mẹ ở quê nhà vậy.

Nếu là tôi của trước đây, thỉnh thoảng cũng vì không thể xa rời cha mẹ mà buộc phải trốn tiết đầu tiên của buổi sáng; nhưng mùa đông năm nay tôi lại chẳng trốn một tiết nào.

Tôi đoán có lẽ là vì Người đẹp số 6, nàng khiến trong tôi nảy sinh một sức mạnh kỳ diệu để đá bay cái chăn ra.

Trước khi quen biết Người đẹp số 6, mỗi mùa đông đến tôi đều trở nên lười nhác, không muốn ra khỏi cửa.

Những hoạt động khi rảnh rỗi chủ yếu đều ở trạng thái tĩnh, đương nhiên, hoạt động ở trạng thái tĩnh tiêu biểu nhất chính là... ngủ.

Nhưng mùa đông này không thể lười nhác quá được, bằng không mối quan hệ với Người đẹp số 6 e rằng khó kéo dài được đến mùa xuân sang năm.

Không khéo có khi từ nay mùa xuân không bao giờ đến nữa.

Bởi vậy, tôi mới lấy hết dũng khí, thử lên diễn đàn hẹn nàng đi chơi chợ đêm.

Tổng cộng tôi đã hẹn Người đẹp số 6 đi chợ đêm ba lần, thật hết sức may mắn, cả ba lần nàng đều nhận lời.

Tôi đến rất đúng giờ hẹn... 9 giờ lái xe đến dưới chân nhà Người đẹp số 6, nàng cũng sẽ xuống rất đúng giờ, có lẽ là nàng đúng giờ hơn, vì thực ra tôi thường đến sớm.

Không còn căng thẳng như khi đèo nàng lần đầu tiên nữa, lúc đi xe thì thoải mái chúng tôi cũng nói chuyện.

Mùa đông, người đi chợ đêm dường như còn đông hơn cả mùa hè, vì đây có lẽ là nơi ấm áp nhất ngoài trời.

Đài Nam có rất nhiều chợ đêm, mỗi chợ đêm thông thường họp một tuần hai ngày, nhưng thời gian khác nhau, cũng vì thế mà ba lần chúng tôi đi ba khu chợ đêm khác nhau.

Nhưng dù đi chợ đêm nào, tôi phát hiện Người đẹp số 6 luôn ăn một thứ gọi là tiết vịt cay.

Tôi chẳng thích thú gì cái món ớt ấy, nói cho chính xác, phải là hơi ròn rợn.

Vì vậy người ăn là Người đẹp số 6, nhưng kẻ đồ mờ hời lại là tôi.

Nhưng không thể cứ nhìn nàng mặt mũi rạng rỡ ăn thế được, vì vậy thông thường tôi cũng gọi bừa một món gì đó.

“Có phải bạn không dám ăn ớt không?” lần đi chợ đêm thứ ba, cuối cùng nàng cũng mở miệng hỏi.

“Ừm.” Tôi gật gật đầu.

“Bạn khiến mình thấy mình thật vĩ đại quá.” Nàng nhoèn miệng cười, gấp một miếng tiết vịt.

Tôi thấy nổi hết cả da gà.

“Mình rất thích đi chợ đêm,” Người đẹp số 6 nói, “nhưng không thích chỗ nào đông người quá.”

“Nhưng chợ đêm thường thường đều rất đông đúc chật chội.”

“Thì bởi thế.”

“Thì bởi thế là sao?”

“Bởi thế mình rất hiếm khi ra chợ đêm vào giờ này, mình thích thật khuya rồi mới đi cơ.”

“Ồ?” Tôi chợt hiểu ra. “Xin lỗi, mình không biết.”

“Đây là vấn đề của mình, bạn đâu cần phải xin lỗi chứ.” Người đẹp số 6 cười cười.

“Hồi trước ở ký túc xá, vì đến giờ là đóng cửa, nên chỉ có thể ra chợ chừng một tiếng trước khi cổng đóng,” Người đẹp số 6 nói, “giờ ở bên ngoài tiện hơn nhiều rồi, ra ngoài mua mấy cũng chẳng sao.”

“Đi một mình à?”

“Thường thì Hiếu và Muối Con đi với mình, nhưng cũng có khi nửa đêm khuya khoát một mình mình đi lang thang trong chợ.”

“Vậy thì không ổn đâu.” Tôi chau mày lại. “Dù sao bạn cũng là con gái...”

“Bạn lo cho mình à?” nàng ngắt lời.

“Đương nhiên rồi.”

“Cảm ơn nhé,” nàng nói, “sau này mình không thể nữa.”

“Thì ra, chỉ vì muốn đi chợ đêm muộn nên bạn mới dọn ra ngoài ở?”

“Có thể nói thế.”

“Bạn vĩ đại quá.”

“Lại nói nhảm rồi.” Người đẹp số 6 cười cười.

“Nếu...” tôi khẽ hắng giọng, “mình nói là nếu, nếu rất muộn rồi mà bạn lại muốn đi chơi chợ đêm, nhưng Tuệ Huế và Muối Con lại không đi với bạn được, vậy bạn có thể nghĩ đến mình, nếu như bạn không thấy ngại.”

“Mình thấy ngại quá.”

“Hả?”

“Vừa nãy bạn nói có một câu mà dùng đến bốn chữ nếu.”

“Vậy sao?”

“Bạn bằng lòng đi với mình, mình đã rất vui rồi,” nàng nói, “không cần phải nếu niếc gì cả.”

“Mình...” không hiểu vì kinh ngạc hay hưng phấn quá độ, tôi nói không nên lời.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Mình muốn hỏi bạn một chuyện.”

“Ừ.”

“Dù mình muốn đi chợ đêm muộn thế nào, bạn cũng đi với mình chứ?”

“Ừ.”

“Bạn thật tốt.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến việc mình tốt hay không, chỉ là mình muốn đi với bạn mà thôi.” Tôi nói. “Nếu Muối Con hay Tuệ Hiếu đêm đông khuya khoắt muốn ra đầu phố khóa thân, mình cũng sẽ chỉ nói: cẩn thận kéo lạnh đấy.”

“Ví dụ này của bạn rất không ổn.” Người đẹp số 6 bật cười khúc khích.

“Tú Cầu,” sau khi dứt tiếng cười, Người đẹp số 6 lại nói.

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Mình lại muốn hỏi một chuyện nữa.”

“Ừ.”

“Nếu mình muốn ăn kem trên dãy Himalaya thì sao?”

“Mình sẽ chết rét cùng bạn.”

“Nếu mình muốn ăn lạp xưởng nướng ở sa mạc Sahara thì sao?”

“Mình sẽ cùng bạn té xỉu vì nóng.”

“Nếu mình muốn ăn tiết vịt cay siêu cấp vô địch ở chợ đêm thì sao?”

“Được.” Tôi lập tức đứng dậy.

“Bạn định làm gì thế?” Nàng lấy làm hồ nghi.

“Thì đi mua hai bát tiết vịt cay siêu cấp vô địch,” tôi nói.

“Không cần đâu.” Nàng kéo vạt áo tôi lại.

“Không được,” tôi lắc đầu, “không thể ăn ột, sau này làm sao có thể đội trời đạp đất?”

“Phải đấy.” Dứt lời, nàng liền buông tay.

“Bạn không ngăn mình lại nữa à?”

“Vì bạn nói rất có lý mà.”

Tôi đành đánh liều một phen, quay người cất bước hùng dũng tiến lên.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Quay lại đi mà,” nàng nói, “đừng cố quá.”

“Cảm ơn.” Tôi lập tức trở lại chỗ ngồi.

“VẬY LÀ TỐT LẮM.”

“Là sao?”

“Mình có thể ăn món ưa thích, lại chắc chắn rằng bạn không tranh ăn với mình, vậy không phải tốt lắm sao?”

“Bạn nói phải.” Tôi nở một nụ cười.

Sau khi đi chơi chợ đêm, tôi lái xe chở nàng về.

Tôi chợt nhận ra, mỗi lần đưa Người đẹp số 6 về, nụ cười của nàng đều toát lên một cảm giác hài lòng.

“Tối nay ăn nhiều quá.” Nàng cười cười. “Đi bộ mấy phút quanh đây được không?”

“Đương nhiên là được.”

Chúng tôi bèn đi dọc theo con ngõ nơi nàng ở, vòng quanh một hồi, mất mười phút.

“Đêm nay chẳng có sao,” lúc trở lại dưới nhà, nàng ngẩng đầu lên nói.

“Ừ, đúng vậy.” Tôi cũng ngẩng đầu.

“Mình thích ngắm sao lắm.”

“Chỉ cần là con người, có lẽ đều thích ngắm sao,” tôi nói. “Khi thì mình không biết lắm.”

Người đẹp số 6 bật cười, trong ánh đèn yếu ớt của con ngõ, đôi mắt nàng càng sáng rõ.

“Đáng tiếc trong thành phố thường chẳng mấy khi ngắm được sao.” Người đẹp số 6 lại ngẩng đầu lên. “Như đêm nay vậy, chẳng thấy ngôi sao nào cả.”

“Có sao đâu.”

“Tại sao lại có sao đâu?” Nàng ngoảnh đầu lại nhìn tôi.

“Khi sao trời trầm lắng, bạn sẽ càng lấp lánh,” tôi nói.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Cảm ơn bạn đã khen.” Nàng cười cười, ánh mắt lấp lánh, như những vì sao.

Tôi lặng lẽ nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Người đẹp số 6, không nói gì.

Đôi mắt Người đẹp số 6 là điểm đẹp nhất của nàng, kể từ khi quen biết nàng đến giờ, tôi luôn cảm thấy thế.

Chưa từng thay đổi.

Người đẹp thông thường là đẹp từ ngoài vào trong, rồi đẹp từ trong ra ngoài.

Bởi vì có vẻ ngoài đẹp, mọi thứ bên trong nội tâm cũng dễ dàng được mỹ hóa; nếu thể giới nội tâm cũng đẹp đẽ, vẻ bên ngoài sẽ càng trở nên đẹp hơn.

Vì vậy trong mắt và trong lòng tôi, Người đẹp số 6 sẽ chỉ mỗi lúc một thêm xinh đẹp.

“Sao bạn không nói gì nữa vậy?”

“Bởi khi bạn sáng bừng lên lấp lánh, mình sẽ trầm mặc.”

“Vậy thì mình không lấp lánh nữa.”

“Chẳng thể nào được,” tôi nói, “vì đôi mắt bạn giống như những vì sao, nhất định phải lấp lánh.”

“Vậy chẳng lẽ bạn cứ phải trầm mặc mãi sao?”

“Hình như là thế.”

“Được.” Người đẹp số 6 nhắm mắt lại. “Thế này thì bạn có thể nói chuyện được rồi.”

Người đẹp số 6 vẫn nhắm nghiền mắt, lấy chìa khóa trong túi áo khoác ra, rồi đưa tay sờ lần, cố tìm lỗ khóa trên cánh cổng.

“Bạn mở mắt ra đi,” tôi nói.

“Không được,” nàng quay đầu lại cười cười, “mình vẫn muốn nghe bạn nói chuyện.”

“Nhưng mình đang ở bên phải bạn.”

Nàng liền quay sang phải, rồi lại bật cười thành tiếng, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt.

Dù không có đôi mắt hỗ trợ, nhưng nụ cười nàng vẫn ấm áp mà đáng yêu như thế.

“Để mình giúp.” Tôi nhẹ nhàng tóm lấy chiếc chìa khóa trên tay nàng, đưa vào lỗ khóa.

“Cảm ơn.” Người đẹp số 6 xoay chìa, cánh cửa sắt liền mở ra kèm theo một tiếng cạch.

“Bạn nhắm mắt rồi làm sao lên lầu được?”

“Chuyện này thì...”

“Mở mắt ra đi,” tôi nói, “đừng cố quá.”

Người đẹp số 6 chậm chậm mở mắt, khắp xung quanh như thể dần trở nên sáng sủa.

“Ông trời cuối cùng cũng mở mắt rồi,” tôi nói.

Nàng cười khúc khích, tiếng cười loáng thoáng vọng lại hồi âm trong con ngõ vắng.

Đôi mắt Người đẹp số 6 thật đẹp, nụ cười của nàng cũng thật đẹp.

Khi nàng mở mắt nhắm miệng cười, thì là thật đẹp bình phương lên, chứ không chỉ là hai lần đẹp mà thôi.

“Chúc ngủ ngon.” Nàng cười, vẫy vẫy tay. “Lái xe cẩn thận.”

“Ừ,” tôi gật gật đầu, “chúc ngủ ngon.”

Nàng đóng cửa sắt lại, tôi nghe tiếng bước chân nhẹ mỗi lúc một xa dần.

Tôi khi không nghe được tiếng bước chân nữa, tôi mới xoay người bước đi.

Tuy ký túc xá nam không quy định giờ đóng cửa, tôi ra ngoài hay về muộn mấy cũng chẳng sao, nhưng sau này cũng không thể chủ động mời Người đẹp số 6 đi chợ đêm được nữa, dù sao hẹn nàng ra ngoài quá muộn cũng không được thỏa đáng cho lắm.

Đại khái chỉ có thể bị động chờ khi nào nàng bỗng dưng muốn đi chơi chợ đêm lúc canh khuya, mà Tuệ Hiếu và Muối Con không thể đi cùng, tôi mới có cơ hội xuất hiện trên sân khấu.

Nếu người đi chợ đêm bớt đi một chút thì tốt biết mấy, nhưng làm thế nào mới khiến chợ đêm vắng người được nhỉ?

Tôi biết đây là một vấn đề phức tạp lại vô vị, nhưng vẫn bỏ ra mấy ngày trần trở nghĩ suy một cách nghiêm túc.

Cho đến khi một vấn đề quan trọng hơn xuất hiện.

Sắp đến lễ Giáng sinh, nên làm gì đêm Giáng sinh trở thành một vấn đề vĩ đại.

Các đôi tình nhân thông thường hay đi ăn tiệc Giáng sinh, chỉ tiếc rằng quan hệ giữa tôi và Người đẹp số 6 chưa thể gọi là tình nhân được.

Nếu coi như tôi đóng vai kẻ đang theo đuổi nàng, vậy thì đêm Giáng sinh mời nàng đi chơi cũng là điều rất hợp lô gíc.

Nhưng chắc rằng phải có đến mấy tên cùng đóng vai này ấy chứ?

Nếu nàng không nhận lời mời của tôi, vậy chẳng phải là tỏ ý...

Vừa nghĩ đến đây, tôi bất giác lạnh toát cả người.

“Cậu và Ông Huệ Đình định tới nhà hàng nào ăn tiệc Giáng sinh?” Lại Đức Nhân hỏi.

“Tớ không hẹn nàng ăn tiệc Giáng sinh.”

“Hả?”

“Hả cái gì?”

“Chẳng lẽ các cậu đón Giáng sinh kiểu đặc biệt gì khác à?”

“Không.”

“Hả?”

“Đừng hả nữa, tớ không hẹn nàng làm gì hết.”

“Hả?”

“Ê!”

“Tối mai là Giáng sinh rồi, cậu đang giờ trò gì vậy?”

“Tớ vẫn chưa biết nên làm gì.”

“Thì mời nàng đi ăn tiệc Giáng sinh đi chứ còn gì!”

“Chẳng lẽ không thể làm gì có ý nghĩa sao?”

“Làm gì có ý nghĩa là làm cái gì?”

“Thì như đi hiến máu hay vào công viên tham gia hoạt động dọn phân chó chẳng hạn.”

“Câu điên rồi à?”

“Sắp rồi.”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều, hẹn là phải rồi.”

“Nhưng mà...”

“Câu lại muốn phải hỏi hẹn nữa à?”

Câu nói này như tiếng trống chiều chuông sớm, khiến tôi hạ quyết tâm hẹn Người đẹp số 6.

Tôi lập tức lên mạng, treo nick chờ Người đẹp số 6.

Đợi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng nàng cũng xuất hiện, tôi hơi căng thẳng.

“Người đẹp số 6 à, mình có thể hỏi bạn một việc được không?” Tôi chủ động gửi tin nhắn trước.

“Ừ, bạn hỏi đi.”

“Đêm Giáng sinh này bạn định làm gì?”

“Câu lạc bộ có tổ chức hoạt động, mình là cán bộ, phải tham gia.”

“Hay quá!”

Muốn như vậy mới định hẹn Người đẹp số 6 đi ăn tiệc Giáng sinh, tôi cũng tự cảm thấy khả năng thành công không cao lắm. Tuy nói là không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng nếu bị nàng từ chối, thì tổn thương sẽ thực quá lớn.

Tôi sẽ nghĩ bậy nghĩ bạ, bản khoản không hiểu rõ cuộc nàng đi cùng gã đẹp trai phong độ nào, đến nhà hàng lãng mạn nào để thưởng thức bữa tiệc Giáng sinh ấm áp, tràn đầy không khí lãng mạn, hơn nữa lại còn chăm chú nhìn nhau âu yếm tình tứ nữa chứ.

Không ngờ Người đẹp số 6 lại phải tham gia hoạt động của Câu lạc bộ, vậy chứng tỏ rằng nàng không đi đón Giáng sinh với tên nào khác.

Thì ra tôi cũng không bận tâm lắm đến chuyện cùng nàng ăn tiệc Giáng sinh, điều tôi quan tâm nhất chỉ là, không biết nàng đã có hẹn trong ngày lễ thần thánh ấy hay chưa mà thôi.

“Hay quá?” Tin nhắn của Người đẹp số 6 gửi lại toát lên vẻ nghi hoặc.

“Không, ý mình là tiếc quá.” Không thể nói cho nàng những suy nghĩ ấy được. “Vốn là mình định hẹn bạn đi ăn tiệc Giáng sinh.”

“Đúng là tiếc thật đấy.”

“Vậy thì mình đành chúc mừng Giáng sinh bạn sớm vậy.”

“Ngày mai bạn nói với mình cũng được mà.”

“Ngày mai?”

“Vi mình lại có dự cảm rồi.”

“Dự cảm gì?”

“Ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau.”

“Thật hay giả vậy? Nhưng mà khả năng chúng ta gặp nhau ngày mai sợ rằng không lớn lắm đâu.”

“Hình như bạn không tin?”

“Ờ...”

“Hay là đánh cược đi, nếu ngày mai chúng ta gặp nhau, bạn tính sao đây?”

“Tớ sẽ gọi bạn là chị Người đẹp số 6.”

“Nhớ đấy nhé! J”

Ngày 24 tháng Mười hai, trời vừa tối chưa được bao lâu, cả tầng ký túc xá đã gần như không một bóng người.

Tôi xuống căng tin ăn tối, căng tin cũng rất vắng vẻ đìu hiu.

Những người có bạn gái hoặc đã thích cô nào, lúc này chắc đều ở các nhà hàng quán ăn bên ngoài.

Lại Đức Nhân cũng vậy, cậu ta đã đưa Tiểu Thiên đến một nhà hàng mới mở ăn tiệc Giáng sinh.

Còn những người khác, đại đa số là một đám bạn bè hẹn nhau đi đập phá.

Thời điểm này mà vẫn lựa chọn ở lại trong phòng ký túc xá, đại đa số đều là những nhân vật vĩ đại sau này sẽ phát minh ra vắc xin phòng bệnh AIDS hoặc lý thuyết về không chế phản ứng tổng hợp hạt nhân.

Trong phòng ngủ vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng hát và tiếng cười từ dưới sân trường văng lại, tôi dần dần cảm thấy không chịu đựng nổi.

Xuống dưới lượn lờ trong sân trường, khắp nơi đâu đâu cũng toàn những cành cây chẳng đèn nhấp nháy, toát lên một vẻ đẹp tĩnh lặng yên bình.

Tôi không kìm được ý nghĩ, nếu có thể cùng Người đẹp số 6 bước đi thế này, thì thật hạnh phúc xiết bao.

Sau đó, tôi bị những tiếng cười đùa ồn ào thu hút, lần theo hướng âm thanh, đến nhà thể chất.

Chỗ này có lẽ hội Giáng sinh do câu lạc bộ Nghiên cứu Tôn giáo Triết học và Câu lạc bộ Tình yêu Tín ngưỡng cùng tổ chức.

Bước vào khu nhà thể chất, liền thấy trong này rất náo nhiệt, chắc phải có đến hai, ba trăm người. Trần nhà giăng đầy những sợi dây dài, bên trên gắn chi chít những ngọn đèn nhỏ rực rỡ sáng nhấp nháy. Bên cạnh sân khấu còn có một cây thông Noel cao bốn năm mét, trên cây quấn đèn dây sáng lấp lánh. Trên sân khấu đang có chương trình biểu diễn, hát hay là tiểu phẩm gì đó, người xem có thể ngồi, cũng có thể đi lại hay nói chuyện tùy thích, bầu không khí rất vui vẻ, nhưng không hề hỗn loạn.

Tôi lấy một ly cocktail, chút điểm tâm và một cây kẹo đường, rồi đứng dựa vào tường xem biểu diễn.

Thình thoảng có người đi qua trước mặt nói “Giáng sinh vui vẻ”, tôi cũng chúc lại họ Giáng sinh vui vẻ.

Cocktail khá ngon, rất ngọt rất thơm lại có vị rượu thoang thoảng, đáng để làm thêm ly nữa.

Khi tôi lấy cái muối dài múc thứ rượu màu cam ấy lên, liền nghe sau lưng có người cất tiếng: “Đừng uống cocktail mãi thế, nên uống một chút hồng trà đá hoặc cà phê đá ấy.”

Tôi ngoảnh đầu lại, bất ngờ trông thấy Người đẹp số 6 đang mỉm cười đứng sau lưng mình.

Tôi giật thót người, cái muối trong tay rơi xuống, làm bắn lên mấy đóa hoa rượu.

“Bạn còn nghi ngờ dự cảm của mình nữa không?” Người đẹp số 6 cười rất tươi.

“Sao bạn lại ở đây?”

“Thì đây là hoạt động của Câu lạc bộ mình mà.”

“Thế đây không phải hoạt động hợp tác của Câu lạc bộ Nghiên cứu Triết học Tôn giáo và Câu lạc bộ Tình yêu Tín ngưỡng à?”

“Đúng thế. Câu lạc bộ nghe nhìn cũng tham gia, chủ yếu cung cấp một số thiết bị.”

“Thì ra là thế,” tôi nói, “vậy sao bạn biết mình sẽ đến đây?”

“Minh có biết đâu.” Nàng lắc đầu. “Minh nói rồi mà, đây chỉ là dự cảm thôi.”

“Bạn thực sự quá lợi hại đấy.”

“Còn gì nữa không?”

“Dự cảm khó hiểu ấy của bạn thật là thần kỳ.”

“Còn gì nữa không?”

“Bạn thật vĩ đại,” tôi kính cẩn nói, “chị Người đẹp số 6 ạ.”

“Ngoan.” Nàng bật cười khúc khích.

“Ừ, đến tiết mục kịch ngắn của Câu lạc bộ nghe nhìn bọn mình rồi.” Nàng ngược mắt nhìn lên sân khấu. “Minh phải đi chuẩn bị đây. Tú Cầu, đừng vội đi đấy nhé.”

“Bạn diễn vai gì thế?”

“Thiên sứ.”

Người đẹp số 6 nói xong, liền chạy về phía sân khấu.

Tôi lại gần sân khấu, kiểm một chỗ ngồi xuống. Hai phút sau, vở kịch của Câu lạc bộ nàng bắt đầu.

Người đẹp số 6 thay một bộ trang phục tuyền một màu trắng, sau lưng còn gắn thêm một đôi cánh cũng màu trắng.

Tôi chẳng rõ vở kịch này rốt cuộc đang diễn cái gì, cũng hoàn toàn không có khái niệm là nó kéo dài bao lâu, bởi ánh mắt tôi chỉ tập trung vào từng nét mặt, từng câu nói của Người đẹp số 6.

Khi đôi cánh trắng của nàng hướng về phía tôi, một quãng trắng từ từ lan rộng trong mắt tôi, cuối cùng phủ khắp cả tầm nhìn.

“Ta là thiên sứ.” Người đẹp số 6 trên sân khấu nói.

Vở kịch kết thúc, Người đẹp số 6 bước xuống cời bỏ trang phục biểu diễn và đôi cánh trắng.

Tôi vẫy vẫy tay, nàng nhận ra, liền rảo nhanh chân bước về phía này.

“Minh diễn thế nào?”

“Bạn vốn là thiên sứ rồi, đâu cần phải diễn.”

Người đẹp số 6 cười cười, sau đó lấy trong túi áo khoác ra một món đồ.

“Đây là quà Giáng sinh của bạn.” Nàng chìa tay đưa cho tôi. “Giáng sinh vui vẻ.”

Tôi nhận lấy xong, cảm giác rất nhẹ, cúi đầu xem thử, món quà được bọc trong giấy gói màu đỏ.

“Bạn có thể mở ra.”

“Ừ.” Tôi mở lớp giấy bọc, đó là một đôi găng tay màu xanh đậm.

“Mùa đông đi xe máy, đeo găng tay sẽ ấm hơn.”

“Cảm...” tôi cơ hồ không nói nên lời, “Cảm ơn bạn.”

“Thích không?”

“Thích,” tôi gật đầu thật mạnh, “thích lắm, cũng rất thiết thực.”

“Tốt quá.”

Tôi đột nhiên nhớ ra mình cũng nên tặng quà Giáng sinh cho nàng, nhưng trên người lúc này chỉ có mỗi cây kẹo đường vừa lấy lúc này.

“Minh chỉ có cái này thôi.” Tôi lấy làm ngượng ngùng, đưa cây kẹo cho nàng. “Chúc mọi áp lực của bạn đều như cây kẹo đường này vậy, càng mút càng ít dần.”

“Cảm ơn.” Người đẹp số 6 nhoẻn miệng cười.

“Chị Người đẹp số 6 này.”

“Ừ.” Nàng lại cười cười. “Tú Cầu.”

“Không hiểu thời tiết trên Thiên Đường như thế nào nhỉ?”

“Sao lại hỏi mình chuyện này?”

“Bạn là thiên sứ mà, vấn đề này đương nhiên chỉ có thể hỏi bạn thôi.”

“Thời tiết trên Thiên Đường rất đẹp, chẳng bao giờ mưa cũng chẳng bao giờ đổ tuyết.” Người đẹp số 6 cười cười nói. “Nhưng vì ở trên cao, không khí hơi loãng, có lúc hô hấp sẽ khó khăn đấy.”

“Vậy đáng ra mình phải tặng bạn bình thở oxy mới đúng.”

“Ừ,” Người đẹp số 6 gật gù đầu, “thứ ấy rất thiết thực.”

“Chị Người đẹp số 6.”

“Lại muốn nói linh tinh gì nữa đây?”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Mình biết ngay mà.” Người đẹp số 6 bật cười.

Khoảng 11 giờ thì buổi dạ hội kết thúc, tôi và Người đẹp số 6 cùng bước khỏi nhà thể chất. Mấy cái cây quần dây đèn nhấp nháy bên ngoài vẫn đang lập lòe phát sáng.

Hai tiếng đồng hồ trước tôi còn đang tưởng tượng cảnh mình và Người đẹp số 6 sánh vai dạo bước, hai tiếng sau mộng đẹp đã thành sự thực. Tuy đi bộ ra chỗ nâng đỡ xe đạp chỉ chừng 50 mét, nhưng vậy cũng đủ hạnh phúc lắm rồi.

“Lái xe cẩn thận nhé,” tôi nói. “Ngủ ngon.”

“Ừm,” Người đẹp số 6 gật đầu, “ngủ ngon.”

Người đẹp số 6 đạp xe đi được chừng 20 mét, đột nhiên quay đầu ngược trở lại.

“Bạn vẫn chưa nói chúc mừng Giáng sinh vui vẻ đâu nhé,” nàng nói.

“Thật sao?” Tôi lấy làm ngượng ngùng. “Xin lỗi nhé.”

“Vẫn chưa nói.”

“Ừa?” Tôi vội vàng nói: “Giáng sinh vui vẻ.”

Người đẹp số 6 cười, vẫy vẫy tay rồi lại đạp xe phóng đi.

Sau khi bóng Người đẹp số 6 khuất dần rồi biến mất, tôi lặng lẽ đứng nhìn đám cây cối lấp lánh ánh đèn trong sân trường.

Đối với tôi, đêm nay được trông thấy nàng, đã có thể coi như một kỳ tích rồi; nhưng đối với nàng, cuộc gặp chắc có lẽ chỉ là một dự cảm kỳ lạ.

Tuy trong lòng vẫn còn chút hoài nghi, nhưng cũng không thể không cảm thấy dự cảm ấy của nàng thật thần kỳ.

Hoặc giả, có lẽ Người đẹp số 6 đúng là thiên sứ thật, dẫu sao thì vừa nãy trên sân khấu nàng cũng đã nói rồi, nàng là thiên sứ.

Bởi thế tôi đã gặp được thiên sứ trong đêm Giáng sinh, còn nhìn thấy rất rõ đôi cánh trắng của thiên sứ nữa.

Một tuần sau Giáng sinh, lại là một ngày lễ lớn khác... tết Dương lịch.

Mấy năm gần đây, tết Dương lịch càng trở nên quan trọng, các nơi các vùng đều tổ chức dạ hội linh đình mừng năm mới, mà lượng người tràn về ít nhất phải tính bằng “chục nghìn”.

Nhưng tôi cũng không phải tốn noron thần kinh nghĩ ngợi gì nhiều, bởi Người đẹp số 6 không thích những chỗ quá đông người, vì vậy chắc nàng cũng không hứng thú gì với dạ hội đón năm mới đâu.

Có lẽ, đối với nàng, đón năm mới, cũng chỉ là đón tháng Một mới mà thôi.

Nàng đã cùng tôi đón tháng Mười hai, giờ có đón tháng Một hay không cũng không quan trọng lắm.

Về phần tôi, tôi cũng chẳng muốn chen chúc với cả đồng người cùng đếm ngược trông chờ năm mới.

Vì mỗi khi nhìn thấy người ta chẳng hề lưu luyến gì năm cũ, chỉ chầu chực đến khoảnh khắc bước sang năm mới liền hét lớn “Chúc mừng năm mới”, tôi lại

có cảm giác hụt hẫng băng khuôn.

Tại sao trong đêm Giao thừa chẳng ai hét lên: Năm mới đừng có đến?

Lẽ nào không một ai hy vọng dòng thời gian dừng lại ở hiện tại, không tiếp tục chảy nữa hay sao?

Tối ngày 31 tháng Mười hai, chưa đến 10 giờ, Lại Đức Nhân đã nai nịt chỉnh tề chuẩn bị xuất phát.

“Đi dạ hội Giao thừa ở tòa thị chính đi,” cậu ta nói, “muộn quá sợ không chen vào được đâu.”

“Tớ không muốn đi.”

“Hả?”

“Hả cái gì?”

“Hay là Ông Huệ Đình muốn đi đón năm mới ở chỗ khác?”

“Tớ làm sao biết được, có hỏi đâu.”

“Hả?”

“Đừng có há nữa, tớ không hẹn nài đi đón năm mới.”

“Hả?”

“Này!”

Lại Đức Nhân ném lại một câu “chẳng ra làm sao cả”, rồi đến đón Tiểu Thiên đi mừng năm mới.

Đối với tôi, hòa theo mấy chục nghìn con người hét vang 10, 9, 8... trong gió lạnh cắt da bên ngoài mới là chẳng ra làm sao cả.

Sau 10 tối, cả khu ký túc xá bỗng trở nên lạnh lẽo cô liêu, không khéo còn lạnh lẽo hơn cả đêm Giáng sinh.

Thời gian này mà vẫn ở lại trong phòng ký túc không ra ngoài kiếm chỗ đón Giao thừa năm mới, vẫn là những nhân vật vĩ đại trong tương lai sẽ phát minh ra vắc xin phòng bệnh AIDS hoặc lý thuyết về không chế phản ứng tổng hợp hạt nhân.

Tôi định đi tắm một cái cho người ngòm sạch sẽ để đón năm mới.

Lúc vào cửa nhà tắm, mới sực nhớ ra mấy hôm nay hệ thống nước nóng trong ký túc xá có vấn đề, chỉ đến chín rưỡi tối là ngừng cấp nước nóng, mà giờ đã hơn mười rưỡi rồi.

Mở vòi sen ra thử nhiệt độ, quả nhiên không có nước nóng, hơn nữa, nước chảy ra gần như đã đóng thành băng.

Còn nhớ thầy giáo cấp III từng nói, bài Chính Khí Ca của Văn Thiên Tường có một sức mạnh vĩ đại, đọc xong một lượt toàn thân sẽ hùng hực chính khí của trời đất, canh ba nửa đêm đi qua chốn mờ hoang mà loạn cũng không sợ ma quỷ quấy nhiễu, mùa đông tắm nước lạnh cũng không hề thấy lạnh.

Chính Khí Ca thì tôi đã thuộc lâu lâu như cháo cháo, bèn quyết định thử một phen xem sao.

Ờ

Tôi hít sâu một hơi, nghiêng răng mở vòi sen cho nước lạnh phun xuống đầu, đồng thời cao giọng đọc vang: “Trời đất có chính khí, tỏa ra cho muôn loài. Là sông núi dưới đất, là trăng sao trên trời... [17]”

Mới đọc được một nửa, cuối cùng tôi không chịu nổi nữa, mở cửa phòng tắm hét lớn: “Cứu... tôi... với...! Lạnh... quá... á...!”

Cả khu ký túc vắng tanh vắng ngắt, chỉ có tiếng vọng lại nghe sao thảm thiết.

Tính sao đây? Mới gọi được nửa đầu, đầu gối hãy còn nhoe nhoét.

Đành nghiêng răng tắm tiếp cho xong vậy, dù sao cũng có tin tốt là lạnh quá răng đã nghiêng chặt sẵn rồi, không cần phải mất công vận động cơ hàm.

Tôi vừa rên hừ hừ, vừa xuyt xoa, tay chân quờ loạn xạ như bị nhập đồng, nhưng tất cả mọi cố gắng cơ hồ đều vô tác dụng, tôi vẫn lạnh đến cứng cả người.

Cuối cùng cũng tắm xong, tôi vội vội vàng vàng lau khô đầu tóc người ngòm, cuống cuồng vơ quần áo mặc vào.

Lúc mở cửa nhà tắm, phát hiện thế giới bên ngoài vẫn còn tồn tại, tôi không khỏi thầm thấy mừng vui: còn sống thật tốt xiết bao.

Về phòng ngủ mới phát giác ra giọng tôi bỗng trở nên cao vút, giờ có hát bài Nguyệt Cầm của Trịnh Di chắc cũng không thành vấn đề.

Tôi lúc đầu óc tỉnh táo, ngón tay có thể hoạt động bình thường thì cũng khoảng 11 giờ rồi.

Tôi bật máy tính, lên mạng lướt lờ. Số người vẫn còn trên mạng rất ít, chắc đều đã ra ngoài đón năm mới rồi.">

Quanh quanh được nửa tiếng đồng hồ tôi bắt đầu thấy chán, đang định thoát khỏi mạng thì vừa khéo lại gặp Người đẹp số 6.

“Ồ, Tú Cầu.” Người đẹp số 6 gửi tin nhắn cho tôi trước.

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn không ra ngoài đón năm mới à?”

“Ừ. Bạn cũng không định ra ngoài đón năm mới à?”

“Mình không đón năm mới. Đằng nào thì mỗi một năm đến trong sự hoan nghênh nhiệt liệt, cuối cùng vẫn phải tiễn ra đi.”

“Có lý.”

“Vậy bạn định làm gì?”

“Chẳng làm gì cả. Có điều vừa tắm nước lạnh xong.”

“Lợi hại thật.”

“Koong phải lợi hại thật, mà là thê thảm thật. Hệ thống nước nóng có vấn đề, sau chín rưỡi là không có nước nóng nữa.”

“Hồi trước mình ở trong ký túc thỉnh thoảng cũng gặp phải chuyện này, vì vậy mình mới dọn ra ngoài.”

“Bạn vĩ đại quá.”

“Lại nói linh tinh rồi. J”

“Ồ trên Thiên Đường có đón năm mới không?”

“Trên Thiên Đường không đón năm mới, cũng như những sinh vật bậc cao khác trong vũ trụ này vậy.”

“Thật sao?”

“Đối với những sinh vật bậc cao khác trong vũ trụ, có lẽ tuổi thọ của họ phải tính bằng nghìn năm. Bởi vậy, khi nhân loại hưng phấn đến phát cuồng vì năm mới đến, chắc hẳn họ cảm thấy kỳ lạ lắm.”

“Thì ra là vậy.”

“Một số côn trùng còn đón cả ngày mới cơ, vì sinh mệnh của chúng chỉ kéo dài ba tháng. Mỗi khi một ngày sắp đến, chúng cũng đếm ngược, giống như con người vậy. Số lần đón ngày mới trong đời chúng, cũng tương đương với số lần đón năm mới của con người.”

“Nói như bạn thì một số loài côn trùng thậm chí còn đón giờ mới nữa cơ, vì chúng chỉ sống được có ba ngày thôi.”

“Bạn nói đúng rồi đấy.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Đến giờ bạn vẫn sợ cái nôi à?”

“Đúng thế. J”

“Tại sao bạn không đi đón năm mới?” Người đẹp số 6 lại gửi tin nhắn hỏi.

“Mình lưu luyến không nỡ tiễn năm nay đi, chỉ hận thời gian không thể vĩnh viễn dừng lại.”

“Tại sao thế?”

“Vì trong năm nay mình quen được bạn, đây là năm đẹp nhất của cuộc đời mình. Thử hỏi, mình sao có thể vui vẻ sung sướng tiễn nó đi?”

“Nếu bạn nghĩ thế, thì những hời ức xưa cũ sẽ còn lưu mãi. Nhưng năm mới đến, có thể sẽ có nhiều hời ức đẹp hơn nữa đang chờ bạn mở ra. Chẳng lẽ đó không phải là chuyện đáng vui mừng sao?”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Lại nữa rồi.”

Ngoài cửa sổ đột nhiên văng lại tiếng pháo hoa rít trên bầu không, tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, quả nhiên là đúng 12 giờ.

“Chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.”

Tôi và Người đẹp số 6 gần như cùng lúc gửi tin nhắn ấy đi.

“Đây cũng có thể coi như một hình thức mừng năm mới khác nhỉ.” Người đẹp số 6 gửi tin nhắn.

“Ừ. Mà lại không cần phải chen chúc với người ta, không bị lạnh, cũng không có nguy cơ tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần.”

“Tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần?”

“Đêm Giao thừa năm ngoái, có anh chàng cời trần, trên lưng viết: “Hãy cưới anh!” sau đó cầu hôn bạn ái. Kết quả là bị từ chối, về nhà lại trúng cảm, đây gọi là tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần.”

“Năm mới đến, mình chúc bạn đưa ví dụ đừng lúc nào cũng ghê chết như vậy nữa.”

“Mình sẽ cố gắng, cũng mong bạn tiếp tục thông cảm.”

“Mình cũng sẽ cố gắng. J”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Cảm ơn vì tất cả mọi bạn đã mang lại. Cho phép mình nói chúc mừng năm mới với bạn một lần nữa nhé.”

“Mình cũng muốn nói chúc mừng năm mới với bạn thêm lần nữa. Năm nay mong bạn chỉ dạy cho nhiều.”

“Mình thẹn không dám nhận.”

“Thôi không thẹn thùng gì nữa. J”

Hôm ở quán bit tết Thiếu Úy tôi từng nói câu này, không ngờ nàng vẫn còn nhớ.

Chúng tôi gửi qua gửi lại vài tin nhắn nữa, rồi chúc nhau ngủ ngon và thoát khỏi mạng.

Năm mới đã có khởi đầu rất tốt, tuy rằng không thể nhìn thấy Người đẹp số 6 trong khoảnh khắc đầu tiên của năm, nhưng có thể cùng nàng bước vào năm mới trên mạng, cũng là điều hạnh phúc rồi.

Tôi tắt máy, mang theo tâm trạng hân hoan thỏa mãn leo lên giường.

Nhưng có lẽ vì tắm nước lạnh hoặc bởi vừa đón năm mới trên mạng với Người đẹp số 6 xong, tinh thần tôi vẫn còn trong trạng thái hưng phấn.

Lăn qua lăn lại trên giường một hồi lâu, rốt cuộc vẫn không sao ngủ được. Tôi dứt khoát xuống giường bật máy tính lên mạng, gần 2 giờ rồi, Lại Đức Nhân vẫn chưa về.

“Tôi vừa đi đón năm mới về. Năm nay anh đón Giao thừa ở đâu?”

Sexbeauty, tại sao cô không biến mất cùng với năm cũ luôn đi?

“Giao thừa là gì?” Tôi thờ dãi một tiếng, nhưng tôi vẫn gửi tin nhắn trả lời.

“Giả ngốc hả? Từ năm cũ chuyển sang năm mới, gọi là Giao thừa.”

“Vậy giao hợp là từ cái gì chuyển sang cái gì?”

“Tôm lợm.”

“Tôi hỏi cô nhé, kịch của Bắc Kinh thì gọi tắt là gì?”

“Kinh kịch.”

“Thế kịch của Lạc Dương thì gọi tắt là gì?”

“Đương kịch [18].”

“Cô nói bậy quá, không chơi với cô nữa. Bye bye.”

Sau đó tôi liền tắt máy.

Gặp sexbeauty trên mạng làm cảm giác hưng phấn của tôi xẹp hẳn, giờ chắc có thể ngủ được rồi.

Mới nằm xuống được năm phút, Lại Đức Nhân đã trở về.

Cậu ta vừa về, cũng chẳng buồn để ý là tôi đang nằm trên giường, bô lô ba la kể lại từng chi tiết của buổi dạ hội đón năm mới. Tóm lại ý cậu ta là buổi dạ hội thật náo nhiệt vui vẻ, hoạt động đặc sắc thú vị vô cùng, pháo hoa rực rỡ muôn màu, cơ hồ như muốn tôi ôm hận cả đời, chết không nhắm mắt vậy.

Có điều, giọng ba hoa khoác lác của cậu ta ngược lại giúp tôi nhanh chóng chìm vào cõi mộng.

Năm mới đến, mỗi ngày cơ hồ đều rất mới mẻ, nhưng cảm giác mới mẻ này thông thường chỉ hưng hực được khoảng ba ngày.

Tức là khi vừa sang năm mới, sẽ cảm thấy mọi sự tràn đầy một niềm hy vọng mới, cảnh tượng mới, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Vậy là ta liền nghĩ mình nên học hành chăm chỉ, không trốn tiết, nên tiết chế lại thời gian lên mạng; cũng cảm thấy cần phải hiếu thuận với cha mẹ, thương yêu anh chị em, tôn kính thầy cô, tuân thủ luật lệ giao thông... nhưng sang ngày thứ tư, cảm giác ngày trôi qua thực chẳng khác gì năm trước cả.

Tôi cũng trở lại bình thường vào ngày thứ tư.

Có điều từ sau bận gặp Người đẹp số 6 trên mạng trong đêm Giao thừa, liên tiếp bảy ngày liền tôi không gặp nàng trên mạng.

Thực ra trong bảy ngày này, tôi và nàng đều có lên diễn đàn, chẳng qua là không gặp nhau mà thôi.

Không hiểu đây có phải điềm xấu gì không, tóm lại là tôi bắt đầu lo lắng cho vận hạnh năm nay của mình.

Mãi đến đêm khuya ngày thứ tám, lúc tôi lên mạng thì nhận được thư của Người đẹp số 6.

“Tú Cầu.

Đêm nay mình đột nhiên rất muốn đi chơi chợ đêm, bạn đi với mình không?

Chúng ta hẹn nhau mười một rưỡi gặp dưới nhà mình nhé?

Tất nhiên, nếu lúc bạn nhận được bức thư này đã quá mười một rưỡi rồi, vậy thì...

Bạn đừng lo lắng nhé. J”

Thư gửi lúc 10 giờ, vấn đề là giờ đã 11 giờ 55 phút rồi.

Vốn chỉ cảm thấy tiếc nuối, về sau nghĩ lại, bỗng thấy không ổn lắm, “bạn đừng lo lắng nhé”, câu này rõ là có ẩn chứa bí mật gì đây.

Tôi sức nhớ, nàng từng nói nếu Tuệ Hiếu và Muối Con không đi cùng được, vậy thì có thể nàng sẽ đi chơi chợ đêm một mình.

Lúc đó tôi cũng từng tỏ ý lo lắng.

“Hả?”

Lẽ nào ý Người đẹp số 6 là nàng sẽ đi chợ đêm một mình, cũng biết chắc tôi sẽ lo lắng, vậy nên bảo tôi đừng lo?

Tìm tôi đột nhiên đập cuống lên, toàn thân cứng đờ.

Không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, tôi lập tức xông ra khỏi phòng ký túc, chạy xuống nhà lấy xe máy phóng đến chỗ nàng thuê trọ.

Tôi chỉ biết Người đẹp số 6 ở tầng bốn, nhưng tầng bốn có hai nhà, mà giờ đã là 12 giờ đêm rồi.

Đành liều một phen xem sao vậy, đoán sai cùng lắm cũng chỉ ăn chửi một trận.

Tôi ấn chuông cửa nhà bên phải trước.

“Ai đấy?”

“Muỗi Con phải không?” Hình như tôi đã đoán trúng, giọng nói này nghe rất quen.

“Vâng ạ. Xin hỏi ai đấy ạ?”

“Anh là anh Bình thắng thần của em đây.”

“Ồ...” Muỗi Con như thể sực nhớ ra, “anh đến có chuyện gì à?”

“Tuệ Hiếu có nhà không?”

“Anh tìm Tuệ Hiếu hả?” Giọng Muỗi Con nghe rất kinh ngạc. “Anh đợi chút, để em đi gọi nó.”

“Không cần đâu,” tôi vội vàng ngăn lại, “anh chỉ muốn biết em và Tuệ Hiếu có nhà không thôi.”

“Hả?”

“Thế chị Huệ Đình có nhà không?”

“Chị ấy không, vừa ra ngoài lúc mười một rưỡi, giờ vẫn chưa thấy về.”

Người đẹp số 6 quả nhiên không có nhà, trái tim tôi như trầm xuống.

“Anh Bình tìm chị Huệ Đình có việc gì à?”

“Coi như là có đi.”

“Có thì có, không có thì là không có. Đàn ông con trai phải thẳng thắn chứ.”

“Được rồi. Có,” tôi nói. “Nhưng giờ thì không có chuyện gì rồi. Cảm ơn em. Xin lỗi vì anh đã quấy rầy nhé.”

Hôm nay là thứ Sáu, vậy thì khả năng Người đẹp số 6 đến chợ đêm Tiểu Bắc là lớn nhất.

Tôi quyết định đến chợ đêm Tiểu Bắc tìm nàng, còn chuyện đến nơi rồi tìm như thế nào thì tính sau.

Đúng lúc nhảy lên xe, vừa nổ máy xong thì chợt nghe sau lưng có người gọi: “Tú Cầu!”

Tôi ngoảnh đầu lại, nhận ra Người đẹp số 6 đang ở cách khoảng chục mét vẫy tay với mình.

Tôi thoáng ngẩng người, tầm mười giây sau mới vội vàng tắt động cơ xe.

Người đẹp số 6 đã đến bên cạnh tôi, gương mặt nở một nụ cười tươi tắn.

“Bạn không đi chợ đêm một mình à?” Tôi lấy làm thắc mắc.

“Không mà,” Người đẹp số 6 lắc đầu, “trong thư chẳng phải mình đã nói rồi sao, bạn đừng lo lắng.”

“Mình lại tưởng rằng bạn sẽ đi chơi chợ đêm một mình, nhưng bạn biết nếu như thế mình sẽ lo lắng, vì vậy mới bảo mình đừng lo.”

“Sao bạn lại nghĩ như vậy được nhỉ?” Lần này đến lượt Người đẹp số 6 lấy làm thắc mắc. “Ý của mình là: nếu bạn không đến, mình sẽ không đi chợ đêm một mình đâu, vì vậy bạn đừng lo lắng.”

“Hả?”

“Không ngờ một câu đơn giản như vậy, lại có những cách hiểu khác hẳn nhau như thế.”

“Đúng thế. Mình ngẫm nghĩ hồi lâu, rốt cuộc vẫn hiểu lầm ý của bạn.”

“Tại mình diễn đạt không được tốt,” Người đẹp số 6 nói, “xin lỗi bạn nhé.”

“Không.” Tôi lắc đầu. “Cách thức diễn đạt thì luôn đơn giản, nhưng có lý giải được hay không mới là phức tạp.”

“Câu này rất có triết lý đấy nhé.” Nàng cười cười.

“Đâu có.” Tôi thấy hơi ngượng ngượng.

“Xin lỗi bạn nhé,” Người đẹp số 6 lại nói, “đã bảo không để bạn lo lắng, giờ lại khiến bạn lo lắng rồi.”

“Đừng bao giờ nói vậy.” Tôi lại càng ngượng ngùng hơn.

“À phải rồi,” tôi nói, “Muối Con nói bạn ra ngoài lúc mười một rưỡi, thế đi đâu vậy?”

“Minh đi quanh quanh gần đây thôi, vừa mới ở cửa hàng tiện lợi về.” Nàng ngước mặt lên. “Bạn ngẩng đầu lên nhìn đi, đêm nay có mấy ngôi sao kìa.”

“Ồ, đúng là có sao thật.” Tôi cũng ngẩng đầu lên.

“Còn nhớ năm ngoái bạn từng nói...”

“Năm ngoái?” Tôi ngạc nhiên ngắt lời nàng, nhưng rồi lập tức sực nhớ ra, giờ đã là năm mới rồi. “Có thể dùng hai chữ ‘năm ngoái’ để nhắc lại những chuyện đã xảy ra giữa chúng mình, thật là tốt.”

“Nếu bạn có thể nghe mình nói hết thì sẽ càng tốt hơn.”>

“Xin lỗi nhé.”

“Năm ngoái bạn từng nói, khi sao trời trầm lắng, mình sẽ sáng lấp lánh.” Người đẹp số 6 ngẩng đầu lên nói: “Vậy thế lúc sao trời lấp lánh, mình sẽ như thế nào?”

“Ừm.”

“Ừm là như thế nào?”

“Bọn chúng lấp lánh là việc của chúng, bạn vẫn lấp lánh, mặc kệ chúng nó đi,” tôi nói. “Ánh sáng từ đôi mắt bạn, mấy ngôi sao ở cách chúng ta vài năm ánh sáng đó sao mà so sánh được.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn nói thế, mình không dám nhận đâu.”

“Bạn cứ coi câu ấy như một lời khen đơn thuần là được mà.”

“Vậy thì mình đành cảm ơn bạn vậy.”

“Minh lấy làm hân hạnh.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta vớt vát ra đây để thảo luận về trăng sao ư?”

“Bạn vẫn muốn đi chợ đêm chứ?”

“Ừ.” Nàng gật gật đầu, nhoẻn miệng cười tươi.

“Vậy thì đi thôi.”

Tôi đeo Người đẹp số 6 đến chợ đêm Tiểu Bắc, chợ vẫn rất tấp nập, nhưng người thì ít đi nhiều.

Người đẹp số 6 vẫn gọi món tiết vịt cay như thường lệ, tôi cũng vẫn xin nàng miễn cho.

“Sao đêm nay đột nhiên lại muốn đi chợ đêm vậy?” tôi hỏi.

“Muốn đi chợ đêm cũng cần lý do gì đặc biệt à?” Người đẹp số 6 cười cười, rồi hỏi tôi: “Còn bạn nữa, sao lúc nhận thư đã hơn mười một rưỡi rồi, lại vẫn chạy đến làm gì?”

“Vì mình muốn xác định xem bạn có đi chợ đêm một mình hay không?”

“Sau đó thì sao?” nàng hỏi.

“Minh vốn tưởng bạn đã đi một mình rồi, tính sẽ đến chợ đêm tìm bạn.”

“Hà?”

“Sao vậy?”

“Vừa lúc mình nhìn thấy bạn, là bạn đang chuẩn bị đến chợ đêm chứ không phải quay về ký túc xá à?”

“Đúng thế.”

“Nhưng mình tưởng bạn định về ký túc xá.”

“Không. Mình định đến chợ đêm tìm bạn.”

>

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Minh muốn hỏi bạn một chuyện.”

“Bạn hỏi đi.”

“Nếu đến chợ đêm mà không tìm thấy mình, bạn sẽ làm gì?”

“Lúc đó chỉ nghĩ là phải đến tìm bạn, chưa nghĩ đến vấn đề này.”

“Vậy bây giờ bạn nghĩ về vấn đề này đi.”

“Ừm...” tôi nghĩ ngợi giây lát, “chắc là mình sẽ tiếp tục tìm.”

“Nếu tiếp tục tìm vẫn không thấy thì tính sao?”

“Vậy thì sẽ tiếp tục tìm lại lần nữa.”

“Nếu tiếp tục tìm lại lần nữa cũng không thấy thì tính sao?”

“Thì lại tiếp tục tìm lại lần nữa.”

“Nếu lại tiếp tục tìm lại lần nữa cũng không thấy thì tính sao?”

“Thì sẽ tiếp tục lại tiếp tục tìm lại lần nữa.”

“Bạn định tiếp tục tìm đến bao giờ?”

“Đương nhiên là đến khi nào tìm thấy bạn.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Bạn đừng có học theo kiểu nói của mình thế chứ.” Tôi cười cười.

Chúng tôi đi chợ đêm đến 1 giờ, sau đó tôi đưa Người đẹp số 6 về.

Nàng mở cánh cổng sắt rồi quay đầu lại nhìn tôi, dường như muốn nói gì đó, nhưng hồi lâu vẫn không cất lời.

“Ồ...” Âm cuối kéo một quãng dài, rốt cuộc nàng vẫn nói: “Ồ.”

“Thế là ý gì vậy?”

“Tức là cảm ơn cộng thêm xin lỗi.”

“Ồ...” Tôi cũng kéo dài âm cuối: “Ồ.”

“Thế là ý gì vậy?”

“Tức là đừng khách sáo cộng với không sao đâu.”

Chúng tôi nhìn nhau cười, sau khi chúc nhau ngủ ngon, nàng lên lầu, còn tôi phóng xe về ký túc xá.

Cách thức diễn đạt thì luôn đơn giản, nhưng có lý giải được hay không mới là phức tạp.

Từng lời nói cử chỉ của Người đẹp số 6 có lẽ rất đơn giản, nhưng lòng tôi lại thường phải suy diễn rất lâu.

Chẳng hạn giả sử nàng nói: mình lạnh. Không khéo tôi lại cho rằng có thể nàng quá cô đơn nên mới cảm thấy lạnh. Nhưng thực ra chỉ là nàng mặc áo mỏng nên thấy lạnh mà thôi.

Còn trong lòng nàng, nàng lý giải từng lời nói, từng cử chỉ của tôi như thế nào đây?

Đối với tôi, có thể nói chuyện với nàng, ngắm nhìn đôi mắt và nụ cười của nàng, chính là hạnh phúc.

Nếu nàng muốn tôi cùng nàng trò chuyện, đi chợ đêm, ngắm sao, tôi đương nhiên rất sẵn lòng.

Vì vậy, cách thức diễn đạt của tôi rất đơn giản, cứ trực tiếp đến bên cạnh nàng là xong.

Còn nàng, nàng lý giải tôi như thế nào, thực ra tôi cũng không để tâm lắm.

Trước buổi bình minh rực rỡ, bao giờ cũng có bóng tối nặng nề, giống như trước kỳ nghỉ sẽ có kỳ thi cuối kỳ vậy.

Tuy vẫn còn hai tuần nữa mới thi cuối kỳ, nhưng bài vở học kỳ này đều rất khoai, muốn qua hết cũng không phải việc nhẹ nhàng.

Đặc biệt là cái môn hôm thi giữa kỳ máy tính tôi bỗng dưng hết pin ấy, thầy giáo thật chẳng còn chút tính người, đã từng đánh trượt hai phần ba lớp, tôi không muốn trở thành vong hồn dưới đao của ông ấy, đành phải chuẩn bị cho kỹ càng hơn.

Nếu học kỳ này mà không All pass [19], tôi sẽ chẳng còn mặt mũi nào gặp Người đẹp số 6 nữa.

Tôi cũng không hiểu sao mình lại có suy nghĩ này, nhưng ý nghĩ ấy đã thâm căn cố đế trong đầu từ lúc nào chẳng hay.

“Đang đọc truyện tranh hả?” Lại Đức Nhân hỏi.

“Đang đọc sách.”

“Hả?”

“Hả cái gì?”

“Mấy hôm nay có thi cử gì đâu nhỉ.”

“Tớ đang ôn thi cuối kỳ.”

“Hả?”

“Đừng có mà hả nữa.”

“Còn hai tuần nữa mới thi cơ mà.”

“Phải chuẩn bị sớm một chút, thi mới tốt được.”

“Hả?”

“Câm mồm lại cho tớ!”

Tóm lại là trong hai tuần này tôi học hành rất nghiêm túc, thời gian rảnh rỗi đều dùng để đọc sách ôn bài.

Điều này chẳng hề giống tôi một chút nào, cứ tiếp tục chăm chỉ thế này, sợ rằng cả mẹ cũng chẳng nhận ra tôi mất.

Suốt tuần đầu tiên tôi chỉ lên mạng trước khi đi ngủ, thông thường lúc ấy đã là 2 giờ sáng, mà cũng chỉ online có mười phút, vậy nên cũng không gặp Người đẹp số 6 lần nào.

Đến hôm thứ tám thì tôi không chịu nổi nữa, 9 giờ tối đã lên mạng, hy vọng có thể gặp được nàng, cho dù chỉ được một câu thăm hỏi của nàng thôi cũng tốt.

“Lâu lắm không gặp anh rồi, dạo này ổn không?”

Gặp phải sexbeauty. Cảm giác này như thể đợi người đẹp trong công viên kết quả lại gặp phải ma vậy.

“Gần đây tôi cứ nghĩ mãi một vấn đề.” Tôi gửi tin nhắn đi.

“Vấn đề gì vậy?”

“Cô sẽ chọn đau bụng đi ngoài mười ngày liên tiếp hay là táo bón mười ngày liên tiếp?”

“Ừm... tôi sẽ chọn đi ngoài mười ngày liên tiếp. Táo bón mười ngày liên quả thực quá đáng sợ.”

“Cô nghiêm túc đấy à?”

“Đúng thế.”

“Cô giúp tôi thông suốt vấn đề rồi, cảm ơn nhé. Bye bye.”

Tôi lập tức thoát khỏi mạng, tắt xoẹt máy tính.

Đây là sự trừng phạt của ông trời dành cho tôi vì ý chí không kiên định, tôi quyết tâm nén nhịn ham muốn được gặp Người đẹp số 6.

Sang tuần thứ hai tôi lại càng nghiêm túc hơn, lên mạng chỉ chừng năm phút, thậm chí có hôm còn không lên mạng.

Đêm trước ngày thi, lúc thời chuẩn bị xong đồng sách vở của môn thi ngày hôm sau thì đã gần 3 giờ sáng.

Lên mạng cho thư giãn đầu óc một chút, cuối cùng cũng gặp được Người đẹp số 6.

“Lâu lắm không gặp bạn rồi, dạo này ổn không?”

Cùng một câu hỏi ấy, nhưng do Người đẹp số 6 nói ra, thực đúng là khác hẳn.

“Dạo này cũng ổn. Chỉ là phải chuẩn bị thi cuối kỳ nên ngủ rất muộn thôi.”

“Minh cũng thế.”

“Vậy chúng ta cùng cố lên nhé, trời sáng là thi rồi.”

“Ừ. Bạn chuẩn bị đi ngủ chưa?”

“Cũng phải ngủ rồi, bạn cũng thế. Chúc ngủ ngon.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Có thể đừng chúc ngủ ngon vội được không?”

“Được chứ. Nhưng mình vừa nói mất rồi.”

“Thì mình giả bộ như chưa nhìn thấy.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Có chuyện gì thế?”

“Mình muốn ra cửa hàng tiện lợi ở đầu ngõ mua ít đồ.”

“Nếu bạn không ngại, mười phút sau gặp dưới chân nhà bạn nhé?”

“Mình ngại đấy.”

“Thế...”

“Vì bạn lại dùng nếu.”

“Ồ.”

“Mình chuẩn bị đếm ngược đây.”

Tôi chẳng kịp thoát khỏi mạng, lao thẳng ra cửa vào thang máy xuống nhà lấy xe phóng đi, đến chỗ nàng thuê trọ, đã thấy Người đẹp số 6 đứng đợi ngoài cổng.

“Mình đến muộn rồi à?” tôi dừng xe hỏi.

“Bạn lợi hại thật đấy, chỉ sai lệch có 20 giây.” Người đẹp số 6 cười cười.

“Vậy thì tỷ lệ đúng sai là 20/600, chưa đến 4%, chắc là vẫn chấp nhận được.”

“Xin lỗi nhé, muộn thế này còn bắt bạn chạy ra đây.”

“Đừng bao giờ nói vậy.”

Người đẹp số 6 mặc áo khoác ngoài dày có mũ trùm đầu, hai tay nhét vào túi áo.

Đầu nàng trùm kín, gương mặt rụt sâu trong mũ, chỉ để lộ ra mũi và đôi mắt.

“Lạnh không?” tôi không nén được, hỏi.

“Hơi hơi.”

“Vậy thì nhanh nhanh vào trong nhà, sẽ ấm hơn đấy.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta vất vả ra đây để thảo luận xem có nên vào trong nhà không à?”

“Xin lỗi nhé,” tôi vỗ vỗ trán, “chúng ta đi thôi.”

Nếu đi bộ chậm chậm, mất khoảng chừng năm phút là có thể đến cửa hàng tiện lợi mở 24/24 ở đầu ngõ.

Người đẹp số 6 mua ít đồ ăn nóng, tôi tiện thể cũng mua ít mì gói, tuần thi cuối kỳ sẽ rất cần đến chúng.

Ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Người đẹp số 6 đột nhiên hỏi:

“Cảm giác lúc canh ba nửa đêm nhìn thấy cửa hàng tiện lợi trên phố như thế nào?”

“Ừm...” tôi thoáng nghĩ ngợi trong giây lát, “có lẽ là cảm giác an tâm.”

“Mình cũng cảm thấy yên tâm.”

Con ngõ rất tĩnh lặng, chúng tôi lặng lẽ thả bộ trở về dưới chân nhà nàng.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Đối với mình, gặp bạn cũng giống như lúc nửa đêm khuya khoắt ở một thành phố xa lạ, trên một con phố xa lạ, nhìn thấy cửa hàng tiện lợi vậy.”

Người đẹp số 6 quay lại nhìn tôi, trong mắt lấp lánh những tia nhìn ấm áp.

Tôi không nói nên lời, một dòng chảy ấm áp lan tỏa toàn thân.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Chỉ cần cửa hàng tiện lợi không đóng cửa là được.”

Người đẹp số 6 nhoen cười, chúc ngủ ngon rồi quay người lên gác.

Một tuần thi cuối kỳ tuy rất khó nhằn, nhưng chỉ cần nghĩ đến Người đẹp số 6, tôi lại có cảm giác rất an tâm.

Thi xong là nghỉ đông luôn, các sinh viên bắt đầu lục tục rời trường về nhà.

Sau hôm thi cuối cùng, Người đẹp số 6 liền về Đài Bắc, trước lúc về nhà nàng gửi một bức thư chúc tôi nghỉ đông vui vẻ.

Tôi ở lại thêm ba ngày nữa, sau khi chắc chắn các môn đều qua hết mới thu dọn hành lý về nhà.

Trở về nhà, hôm nào tôi cũng ngủ dậy rất muộn, chẳng nào cũng không có việc gì làm, trong nhà lại chẳng có máy tính. Tôi thường ngồi đần thối mặt trước ti vi, thỉnh thoảng ra ngoài tìm mấy bạn học cũ nói chuyện. Những ngày hoàn toàn lìa xa Người đẹp số 6 này, có lúc làm tôi cảm thấy như mình đang lãng phí tuổi xuân.

Không biết liệu trên đời này có một thứ gọi là “ngân hàng thời gian” hay không nữa? Như vậy tôi có thể gửi tạm khoảng thời gian nhạt nhẽo như nước ốc này vào, đợi lần sau khi gặp lại Người đẹp số 6 sẽ rút ra sử dụng.

Kỳ nghỉ đông kéo dài gần bốn tuần, trong đó bao gồm cả Tết Nguyên Đán nữa.

Mùng bảy Tết đi học lại, vậy nên mùng sáu là tôi trở lại trường.

Tiết trời vẫn hơi lạnh lạnh, có điều đã đỡ rét hơn hồi tết nhiều.

Vừa vào học kỳ mới, vẫn còn rất thoải mái, tôi bèn có ý muốn hẹn với Người đẹp số 6, nhưng lại không biết nên làm gì?

Mãi đến một buổi chiều lúc phóng xe ngang qua đường Đông Phong, tôi mới nảy ra một ý tưởng.

Đáng tiếc, Câu lạc bộ nghe nhìn lại muốn nhân lúc vừa vào học kỳ mới, tổ chức một cuộc triển lãm điện ảnh trong trường, Người đẹp số 6 rất bận bịu.

“Chỉ cần chiều nào không có giờ học, mình đều bận túi bụi ở Câu lạc bộ,” nàng gửi tin nhắn cho tôi qua diễn đàn.

Nhưng việc tôi muốn hẹn Người đẹp số 6 cùng làm, buổi sáng tuy cũng được, nhưng buổi chiều mới là tốt nhất.

Nếu buổi tối mới đi, thì thành ra chẳng còn ý nghĩa gì hết.

Tôi đã đợi năm ngày rồi, cứ tiếp tục đợi thế này, dù có hẹn được Người đẹp số 6 cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Chiều ngày thứ sáu, tôi đột nhiên có một cảm giác thôi thúc, chạy đến Câu lạc bộ nghe nhìn tìm Người đẹp số 6.

“Tú Cầu,” Người đẹp số 6 hết sức ngạc nhiên, “bạn đến đây làm gì thế?”

“Ừ nhỉ. Mình đến đây làm gì nhỉ?”

Lần cuối cùng gặp Người đẹp số 6 là hôm trước ngày thi cuối kỳ, giờ đã là tuần thứ hai của học kỳ mới. Hơn một tháng không gặp, vừa trông thấy nàng, tim tôi đã đập nhanh dữ dội.

Thực ra lần nào cũng vậy, khoảnh khắc khi vừa trông thấy Người đẹp số 6, tim tôi đều đập thình thịch thình thịch.

Đã hơn một tháng không có cảm giác tim đập dữ dội như vậy rồi, khi cảm giác ấy đột nhiên trở lại, bao nhiêu từ ngữ của tôi đều cạn kiệt hết, thậm chí còn quên cả mình phải nói gì nữa.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta vất vả đến đây để thảo luận xem bạn tới đây làm gì à?”

“Không,” tôi định thần lại, “mình muốn mượn bạn một tiếng đồng hồ.”

“Mượn chút nữa được không?” nàng nói. “Giờ mà mình đi thi hơi ngại với các em.”

Trong Câu lạc bộ còn ba cô bé khóa dưới cũng đang bận tíu tít, tôi bước tới gật đầu chào rồi nói: “Thật xin lỗi. Các em có thể cho anh mượn chị Huệ Đình một tiếng không?”

Ba cô ngỡ ngác nhìn nhau, cuối cùng một cô bé xem chừng có vẻ khá bạo dạn lên tiếng: “Dĩ nhiên là được ạ.”

“Cảm ơn,” tôi nói.

Người đẹp số 6 cũng bước lại xin lỗi ba cô gái, đồng thời đảm bảo sẽ trở lại sau một tiếng nữa.

“Chị Huệ Đình, không sao đâu mà.” Cô gái bạo dạn khi nãy nở một nụ cười mờ ám. “Mau đi đi.”

“Tú Cầu,” Người đẹp số 6 ngoảnh lại nói với tôi, “chúng ta đi thôi.”

Tôi lại nói xin lỗi và cảm ơn, sau đó cũng Người đẹp số 6 rời khỏi văn phòng Câu lạc bộ.

Tôi dẫn Người đẹp số 6 ra chỗ để xe máy, dọc đường nàng không mở miệng nói câu nào.

“Bạn không hỏi mình tại sao à?” cuối cùng tôi cũng không kìm được lên tiếng hỏi.

“Mình đi rồi sẽ biết mà.” Nàng cười cười.

Tôi nổ máy, đưa cái mũ bảo hiểm vừa đi mượn được cho nàng. Nàng đội vào, rồi ngồi lên xe.

Tôi đi dọc đường Thăng Lợi về hướng Bắc, đến ngã tư thứ hai, đang chuẩn bị rẽ phải thì chợt nghe nàng reo lên: “Oa! Chỗ này đẹp quá.”

“Vậy à?” Tôi rẽ phải rồi dừng xe lại ven đường. “Vậy chúng ta xuống xe thôi.”

Chỗ này là đường Đồng Phong, trong dải phân cách ở giữa, dải phân cách làn đường cho xe đi nhanh và xe đi chậm, và hai bên đường cho người đi bộ, trồng toàn một loại cây nở đầy hoa vàng.

Tôi và Người đẹp số 6 đi dọc theo đường dành cho người đi bộ, con đường dài phủ kín hoa vàng rơi xuống.

Chúng tôi như thể đang bước trên một biển hoa vàng rực.

“Đây là cây phong linh hoa vàng, hoa kia gọi là hoa chuông.” Tôi chỉ vào những thân cây cao năm mét. “Lúc nở hoa trên cây không còn lá nữa, chỉ toàn từng chùm từng chùm hoa vàng, cả con đường vừa đẹp lại vừa hùng vĩ.”

“Hoa chuông?” à Người đẹp số 6 nhặt lên một đóa hoa chuông màu vàng kim to như bàn tay.

“Đóa hoa hình phễu, diềm cánh có nếp nhăn, rất giống cái chuông gió.” Tôi chỉ bông hoa trên tay nàng.

“Đẹp thật đấy.” Người đẹp số 6 dừng chân dưới một gốc cây nở đầy hoa chuông, ngẩng đầu lên trầm trồ.

“Hàng năm cứ đến mùa này là hoa lại nở, nhưng chỉ kéo dài khoảng mười ngày thôi.”

“Mười ngày?”

“Ừ,” tôi chỉ biển hoa vàng dưới đất, “giờ chắc đã là những ngày cuối cùng rồi, vì vậy dưới đất đầy những đóa hoa chuông vàng. Khi hoa rụng hết, lá non sẽ lại đâm chồi.”

“Thật xấu hổ quá, mình chưa bao giờ biết gần trường lại có cảnh đẹp thế này đâu đấy.”

Chúng tôi ngồi xuống băng ghế dài bên đường dành cho người đi bộ, lặng lẽ thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn của mùa xuân.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn muốn dẫn mình đi ngắm hoa chuông phải không?”

“Ừ,” tôi nói, “nhưng thật xin lỗi, cứ nằng nặc kéo bạn đi thế này, đừng giận nhé.”

“Mình giận đấy.” Nàng cười cười. “Sao không đưa mình đi sớm hơn mấy ngày chứ?”

“Thực ra...” Tôi ấp úng.

“Mình biết. Mấy ngày trước bạn đã muốn đưa mình đến đây rồi,” Nàng mỉm cười ngắt lời. “Chỉ là mình không biết bạn muốn đưa mình đi ngắm hoa chuông, lại càng không biết hoa chuông chỉ nở có mười ngày.”

“Chỉ có mười ngày thôi...” Người đẹp số 6 ngẩng đầu lên.

“Ừ?”

“Còn ngắn hơn hoa anh đào nữa.”

“Nhưng hoa chuông lớn hơn hoa anh đào.”

“Đúng vậy.” Nàng bật cười.

“Thực ra hoa chuông và hoa anh đào có một đặc điểm rất giống nhau,” tôi nói.

“Đặc điểm gì?”

“Cô độc,” tôi đáp. “Vì chúng đều đợi khi lá rụng hết rồi mới nở hoa.”

“Ừm. Có lẽ hoa chuông và hoa anh đào đều có một ước nguyện, hy vọng có thể nở hoa cho lá xem.”

“Nhưng lá lại muốn rụng sớm hơn một chút, để hoa nở được dài lâu.”

“Hoa và lá...” Người đẹp số 6 tựa hồ như trầm ngâm gì đó.

“Đi thôi.” Tôi nhìn đồng hồ, đoạn đứng dậy.

“Hả?” Nàng định thần lại. “Đi đâu?”

“Đi về thôi. Một tiếng rồi.”

“Phải về thật à?”

“Đã nói với mấy em khóa dưới là một tiếng, bạn cũng hứa với các em ấy còn gì.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn có thể giả bộ không nghe thấy những gì mình nói với các em ấy được không.”

“Chuyện này...” tôi ngập ngừng giây lát, “cũng được. Bạn có thể nói với các em ấy rằng vì mình cứ nài nỉ mãi, nước mắt nước mũi chảy tòng long xin bạn đừng đi, vậy là bạn đành phải ở lại thêm một lúc nữa.”

“Bạn không phải dạng người đó. Nếu mình muốn đi, dù bạn có lưu luyến thế nào, cũng sẽ lập tức đưa mình đi.”

“Đây lại là dự cảm của bạn đấy à?”

“Không.” Người đẹp số 6 cười cười, “đây là suy luận.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Đây là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất.” Nàng ngoảnh đầu lại nhìn tôi chăm chú. “Cảm ơn bạn.”

“Hôm nay là sinh nhật bạn à?” Tôi hết sức kinh ngạc. “Bạn sinh ngày mừng 2 tháng Ba à?”

“Mình không sinh ngày mừng 2 tháng Ba, sinh nhật lịch Âm của mình là ngày Rằm tháng Giêng, tết Nguyên tiêu ấy,” nàng nói. “Hôm nay vừa khéo đúng là tết Nguyên tiêu.”

“Thì ra là thế,” tôi nói. “Chúc mừng sinh nhật”

“Cảm ơn bạn.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Hoa đăng năm bạn ra đời chắc hẳn là rất đẹp.”

“Cảm ơn.”

“Sinh nhật của Tiểu Thiển nhất định là ngày Xá tội vong nhân rồi.”

Người đẹp số 6 đột nhiên bật cười, tiếng cười vang vọng giữa những đóa hoa chuông, đầy hương vị của mùa xuân.

“Quyết định rồi,” sau khi ngưng cười, nàng nói.

“Quyết định gì thế?”

“Sau này, hằng năm khi chúng ta nhìn thấy hoa chuông nở, thì đó chính là ngày đầu tiên của mùa xuân.”

“Được đấy.”

“Phải cùng thấy mới được tính đấy nhé.”

“Ừ.”

Mùa đông qua rồi, mùa xuân đã đến.

Đối với tôi, Người đẹp số 6 mới là mùa xuân.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tôi nói muốn đào một con kênh thật dài, vươn xa về phía Bắc.

“Trong con kênh ấy, có nước không?” em hỏi.

“Khi em ra đi, con kênh tự nhiên sẽ chở đầy nước đấy” tôi đáp.

“Con kênh ấy đào tới tận đâu?” em lại hỏi.

“Em đến đâu, kênh sẽ chạy theo đến đó.”

“Vậy em sẽ không đi xa quá, bằng không anh đào kênh chắc sẽ rất mệt.”

“Đào kênh không hề mệt, chỉ có con kênh mới mệt thôi. Vì nó phải chở đầy bao nỗi nhớ nhung.”

Tôi nhìn về phương Bắc, tưởng tượng trong đầu xem con kênh ấy nên dài chừng nào.

Nhưng vươn tầm mắt ra điểm tận cùng của con kênh ấy, vẫn không sao nhìn thấy nó ở nơi đâu.

Một thoáng ngẩn ngơ, nước mắt đã rơi.

- ‘๑’-•:*~* •๑ ㄟ ㄟ

Người đẹp số 6 nhất định rất thích ngắm cảnh hoa chuông nở rộ, vì sau ngày đầu tiên của mùa xuân, buổi chiều ngày thứ hai và thứ ba của mùa xuân, tôi và nàng vẫn đi ngắm hoa chuông cùng nhau.

Chúng tôi thả bộ chậm chậm giữa biển hoa vàng trên đường dành cho người đi bộ, mệt thì ngồi xuống gốc cây. Sang đến ngày thứ ba của mùa xuân, hoa chuông trên đường Đông Phong đã rụng gần hết, dưới đất phủ đầy hoa vàng, như thể những con sóng ngày xuân.

“Hoa sắp rụng hết rồi.” giọng Người đẹp số 6 thoáng lộ vẻ lưu luyến.

“Ừ. Nhưng vẫn còn một nơi có thể ngắm được, nếu bạn không ngại, mình có thể đưa bạn đến đó.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6”

“Mình ngại lắm. Mình thật sự rất ngại ấy.”

“Thế...”

“Mau mau đưa mình đến đó đi.” Người đẹp số 6 đứng dậy.

Đó là một vườn hoa hình tam giác hẹp dài trên đường Lâm Thâm, bên trong gần như chỉ trồng toàn một loại cây phong linh hoa vàng.

Vì mật độ trồng cây rất dày, thoạt nhìn trông lại có một vẻ đẹp đoàn tụ.

Cây phong linh ở đây khá cao, cành cây vươn thẳng, tuy mùa hoa sắp hết, nhưng hoa chuông trên cây vẫn nguyên một sắc vàng rực rỡ, chỉ có điều chốc chốc lại bị gió lay rụng là tả mà thôi.

Tôi và Người đẹp số 6 đi băng qua những cành cây, dưới chân là lớp đất mềm mại phủ một tấm thảm hoa màu vàng kim.

Một đóa hoa chuông rơi từ trên tán cây xuống, Người đẹp số 6 lao bản về phía trước, đón trúng vào tay.

“Giỏi quá!” Tôi lấy làm khâm phục.

“Minh có thể ước một điều rồi.” Người đẹp số 6 cười rất tươi.

“Nhìn thấy sao bằng mới ước được chứ nhỉ.”

“Bạn chưa từng nghe nói rằng bắt được một đóa hoa chuông rơi xuống cũng có thể ước à?”

“Có chuyện này sao?” tôi thắc mắc. “Minh chưa nghe bao giờ.”

“Vậy giờ bạn nghe rồi đấy.”

v

Người đẹp số 6 nâng đóa hoa chuông bằng cả hai tay, cúi đầu, nhắm mắt lại.

“Ước xong rồi.” Nàng mở mắt.

“Bạn ước gì vậy?”

“Ước rằng bạn sống lâu trăm tuổi.”

Đôi mắt nàng trong veo sáng rỡ, tôi nghe tim mình đập tựa những tiếng sấm trầm đục đi đùng.

Mùa xuân đã đến thật rồi, tấm chăn và những cái áo dày sự đều được tôi nhét hết vào tủ quần áo.

Đến cả triển lãm điện ảnh của Câu lạc bộ nghe nhìn cũng được đặt tên là Triển lãm điện ảnh Mùa Xuân.

Hoạt động này kéo dài trong một tuần, ngoài việc chiếu phim ra, còn mời cả những người làm nghề chuyên nghiệp như nhiếp ảnh gia, biên kịch, hoặc phối nhạc đến diễn thuyết, thậm chí còn có cả đạo diễn nữa.

Xuất phát từ tâm lý yêu ai yêu cả đường đi lối về, hoạt động nào tôi cũng tham gia hết. Nhưng dù là đến nghe thuyết trình hay xem phim, tôi thường đều chỉ náu mình trong góc, không muốn làm phiền đến nàng đang bận rộn.

Hoạt động cuối cùng là một buổi thuyết trình, khoảng chín rưỡi tối thì kết thúc.

Tôi rời khỏi hội trường, vừa kéo lại gập đúng cô bé bạo dạn lần trước ở văn phòng Câu lạc bộ nghe nhìn.

“Chào anh,” cô cười cười nói, “lại đến mượn chị Huệ Đình của bọn em à?”

“Lần trước thật xin lỗi em quá, mượn chị Huệ Đình của em những hơn một tiếng đồng hồ,” tôi nói, “bởi vì...”

Nhất thời không nghĩ ra được cái cớ nào, mặt tôi cơ hồ đỏ bừng lên.

“Chà chà, chuyện nhỏ thôi mà. Anh chớ để trong lòng.” Cô lại cười khúc khích. “Anh với chị Huệ Đình giống nhau thật, chị ấy cũng vừa xin lỗi bởi vì bởi vì... mãi.”

“Thế à?”

“Vâng,” cô nói, “Em bảo với chị ấy, sau này nếu không nghĩ ra lý do gì, hoặc không thể nói ra lý do, thì cứ nói vì ăn no quá, vì con còn nhỏ, vì trời rất đẹp ánh nắng chan hòa...”

“Thực đúng là những lý do rất hay.” Tôi bật cười, gật đầu chào cô rồi quay người đi.

“Tú Cầu.”

Tôi dừng chân ngoảnh đầu lại, Người đẹp số 6 đang bước về phía tôi.

“Chào bạn.”

“Ừa?” Nàng thoáng ngẩn người.

“Vì biết đâu lại có người quen của bạn.” tôi chỉ những người đang đi lại xung quanh.?

“À,” nàng nói, “mau mau rời khỏi chỗ này đi.”

Chúng tôi rảo bước nhanh chân ra khỏi hội trường rồi dừng lại ở một chỗ vắng vẻ.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

Sau đó chúng tôi cùng cười.

“Cuối cùng cũng xong việc,” dứt tiếng cười, nàng nói.

“Hoạt động tổ chức thành công lắm,” tôi nói. “Bạn vất vả rồi.”

“Đúng là vất vả thật.” Nàng nhướn miệng cười. “Đến giờ mình đã ăn cơm đâu.”

“Vậy thì đi ăn thôi.” Tôi hỏi: “Bạn muốn ăn ở đâu?”

“Mình muốn ăn ở chỗ nào có tiết vịt cay và có cả bạn nữa.”

“Được. Mình chở bạn đến chợ đêm.” Tôi ngập ngừng giây lát. “Nhưng giờ này chợ đêm vẫn rất đông người...”

“Ừ. Đúng là rất khó xử.”

“Khó xử?”

“Rốt cuộc là chịu chết đói? Hay miễn cưỡng đến chợ đêm lúc đông người ăn đây nhỉ?”

“Đi nào.” Tôi bật cười.

Có lẽ vì cuối cùng cũng xong xuôi một loạt các hoạt động, về mặt Người đẹp số 6 vừa hài lòng vừa thoải mái.

Nàng nói nhiều hơn, mở miệng ra là thao thao bất tận.

Tôi chỉ lẳng lẽ lắng nghe, không ngắt lời nàng lấy một lần.

Tuy trong chợ đêm tiếng người ồn ã, tiếng cười đùa ầm ĩ, nhưng tâm trạng tôi lại tĩnh lặng lạ thường.

“Chắc chắn là bạn đến tham gia tất cả các hoạt động trong tuần này rồi,” nàng nói.

“Đây lại là dự cảm kỳ diệu kia của bạn phải không?”

“Không phải dự cảm,” nàng nói, “mình chỉ tin là như vậy thôi.”

“Tại sao?”

“Tại vì... tại vì...” Nàng nghĩ ngợi một lúc lâu, rồi nói: “Vì ăn no quá, vì con còn bé, vì trời rất đẹp ánh nắng chan hòa...”

Tôi nhớ lại lời cô bé ban nãy, bất giác bật cười.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Ừ.”

“Ừ?”

“Không có gì,” nàng cười cười, “chỉ là thích nghe bạn gọi mình là Người đẹp số 6 thôi.”

“Mình cũng thích gọi bạn như thế.”

Người đẹp số 6 lại cười, nụ cười tựa đóa hồng nở rộ sau cơn mưa.

“May mà hồi đó bạn chỉ chọn bừa ra một bức ảnh tham gia bình chọn.”

“Ừa?”

“Nếu bạn chọn nghiêm túc, chỉ cần nghiêm túc một chút chút thôi, thì nhất định đã là Người đẹp số 1 rồi,” tôi nói. “Với cá tính khiêm tốn nhún nhường của bạn, nhất định là chẳng thích cách xưng hô Người đẹp số 1 ấy chút nào.”

“Bạn khen quá lỗ rồi.”

“Không phải khen quá lỗ, mà là trúng số.”

“Trúng số?”

“Có thể quen được với bạn, tức là trúng số,” tôi nói, “hơn nữa còn là giải đặc biệt ấy chứ.”

Người đẹp số 6 chỉ mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Chúng tôi ở chợ đêm đến khoảng 11 giờ, tôi mới đưa nàng về.

Trên đường về, hình như nàng còn hát, tôi lơ mơ nghe thấy những âm thanh véo von du dương hòa lẫn trong tiếng động cơ.

Tôi cố tình dừng lại ven đường, tắt máy xe, bỏ mũ bảo hiểm xuống, quay đầu lại nhìn nàng.

Nàng cũng bỏ mũ bảo hiểm, nhoèn miệng cười tươi, sau đó khẽ mấp máy đôi môi hát nốt nửa bài còn lại.

Em hỏi anh lô gíc của bèo tấm

Thì đấy, đó chính là

Tiếng thở than nhẹ nhẹ của giọt sương rơi xuống

Còn cúc

Đặc biệt là cúc vạn thọ

Thì rất giỏi chờ đợi

Mùa đông giá lạnh trôi qua sẽ đến mùa xuân

Một đời này anh đợi em nhoèn cười.

“Bài hát gì vậy?” tôi hỏi.

“Bài hát cải biên từ bài thơ của Hường Dương.”

“Nghe hay lắm.”

“Cảm ơn.”

“Hoa cúc vạn thọ cuối cùng cũng đợi được mùa xuân đến rồi.”

“Đúng thế.” Nàng mỉm cười.

Tôi cũng cười, rồi nổ máy, đưa Người đẹp số 6 về nhà.

Tháng Ba sắp qua đi, ngày thứ Bảy cuối cùng của tháng, ở hội trường Thành Công chiếu bộ phim Jerry Maguire do Tom Cruise thủ vai chính.

Buổi tối trước hôm chiếu phim, tôi gặp Người đẹp số 6 trên mạng, liền hẹn nàng cùng đi xem.

“Tiểu Thiên cũng thích xem phim này lắm,” Lại Đức Nhân nói, “bốn người đi xem chung nhé.”

“Này.” Tôi ngoảnh đầu, phát hiện ra cậu ta lại đứng sau lưng mình. “Cậu không nhìn trộm thì chết à?”

“Xem xong phim” Cậu ta mặc kệ tôi, tiếp tục nói: “thì cả hội lại đi cà phê.”

“Tớ có nói đi chung với các cậu đâu.”

“Uống cà phê xong thì đi dạo bộ,” cậu ta vẫn tiếp tục.

“Cậu có nghe tớ nói không đấy?”

“Cuối cùng thì đi ăn tối”

“Rốt cuộc cậu có nghe tớ nói hay không?”

“Thật là một ngày hoàn mỹ, tớ bắt đầu nôn nóng chờ ngày mai đến rồi đấy.”

“Cậu..”

1 giờ chiều hôm sau, Lại Đức Nhân và Tiểu Thiên bám sát theo tôi, xua thế nào cũng không chịu đi cho.

Vốn tưởng chỉ có bốn người đi, kết quả Người đẹp số 6 còn dẫn theo Tuệ Hiếu, vậy là năm người ngồi thành một hàng dài xem phim.

Tuy tôi ngồi kế bên nàng, nhưng bên trái tôi là Lại Đức Nhân, bên phải là Tuệ Hiếu.

Chúng tôi chỉ cùng lúc ngoảnh đầu lại nhìn nhau trao đổi nụ cười vào khoảnh khắc bắt đầu bộ phim, và hỏi nhau phim có hay không lúc chờ rời khỏi hội trường khi bộ phim kết thúc mà thôi.

Xem xong phim, theo kịch bản của Lại Đức Nhân, năm người chúng tôi đến quán cà phê Plato trên đường Đông Phong.

Vừa tới đường Đông Phong, Người đẹp số 6 liền quay sang phía tôi cười cười, sau đó đưa mắt nhìn hàng cây ven đường.

Còn nhớ lần trước uống cà phê ở đây là mùa thu năm ngoái, cây phong linh vẫn còn cành lá sum suê, xanh ngắt một màu. Đầu tháng Ba, hoa vàng nở rộ trên những cành khô khẳng khiu đã rụng hết lá xanh, trên cây tựa như treo đầy những chiếc chuông gió màu vàng. Giờ đã là cuối tháng Ba, hoa chuông rụng hết, nhưng đầu cành đã lựa thưa mọc lên những chồi lá biếc.

“Đừng quên ngày đầu tiên của mùa xuân sang năm đấy nhé” Người đẹp số 6 khẽ nói với tôi.

“Ừ.” Tôi gật mạnh đầu.

Jerry Maguire thực sự rất hay, câu chuyện của năm người chúng tôi đều xoay quanh bộ phim ấy.

“Tom Cruise là thần tượng của tớ đó thế,” Tiểu Thiên nói.

“Chỉ đáng tiếc, anh và Tom Cruise, người như Lượng, kẻ như Du vậy” Lại Đức Nhân nói.

“Hả?” Tuệ Hiếu lấy làm nghi hoặc.

“Vì anh và anh ta đều đẹp trai quá sức tưởng tượng, khó thể tránh khỏi việc kèn cựa lẫn nhau như Chu Du với Gia Cát Lượng ấy.”

Lại Đức Nhân nói xong, cả Tuệ Hiếu và Người đẹp số 6 đều bật cười, Tiểu Thiên đập khẽ một cái lên vai cậu ta. Còn về phần tôi, thì tựa như một vị cao tăng đắc đạo, chẳng hề có phản ứng gì.

Điểm tôi thích nhất ở bộ phim này, chính là câu nói của Tom Cruise: “You complete me.”

Em khiến anh hoàn thiện, em khiến anh trở thành một người hoàn thiện.

Sự xuất hiện của Người đẹp số 6 cũng khiến tôi có cảm giác tương tự như thế.

Hơn nữa, ý nghĩ đó sợ rằng còn sâu hơn một bậc, bởi nàng khiến tôi muốn trở thành một người tốt hơn nữa.

Tiểu Thiên rất ngưỡng mộ việc trường chúng tôi thứ Bảy nào cũng có chiếu phim, mà hội trường Thành Công cũng không hề tẻ nhạt chút nào. Cô nói nếu là học sinh trường này, nhất định thứ Bảy tuần nào cũng đi xem phim miễn phí.

“Hầu như phim nào chiếu ở hội trường Thành Công em cũng đều đi xem. Còn chị Huệ Đình thì...” Tuệ Hiếu chỉ Người đẹp số 6, “thì không chỉ là hầu như, mà là phim nào cũng xem hết đó.”

“Chuyện này thì thật đấy. Trừ phi có chuyện gì hoặc bị ốm, không thì thứ Bảy tuần nào mình cũng đến hội trường Thành Công xem phim.” Người đẹp số 6 nói, “dù trước đó xem phim ấy rồi hay chưa cũng vậy.”

Tôi bất giác thăm thở dài tiếc nuối, sao mình không nghĩ ra nhỉ?

Phim chiếu ở hội trường Thành Công miễn phí, và lại thường thường đều hay, mỗi thứ Bảy ít nhất cũng chiếu bốn suất. Người đẹp số 6 là thành viên Câu

lạc bộ nghe nhìn, lại thích xem phim hơn người bình thường, đương nhiên sẽ thường xuyên đến đó, thậm chí mỗi tối thứ Bảy đều đi xem phim cũng là điều rất hợp lý.

Nếu sớm biết lý lẽ đơn giản này, thì đã có thể cùng nàng đi xem phim mỗi thứ Bảy hằng tuần rồi.

Nhưng rồi nghĩ kỹ lại, liền cảm thấy không tiếc nuôi gì nữa.

Dù sớm biết thứ Bảy hằng tuần nàng sẽ đến hội trường Thành Công xem phim, tôi không thể tuần nào cũng hẹn nàng.

Giống như bây giờ, khi đã biết rồi, sau này tôi cũng không thể cứ đến thứ Bảy lại chủ động rủ nàng đi xem phim, hoặc dứt khoát đặt luôn lịch hẹn cùng đi xem phim vào thứ Bảy hằng tuần.

Tuy Người đẹp số 6 thích xem phim, nhưng nàng vẫn có thể lựa chọn đi xem một mình, hoặc cùng bạn bè nào khác, tôi không thể tước đoạt quyền lợi và lựa chọn này của nàng được.

Đây không phải vấn đề tôi có tư cách hay lập trường gì để tước đoạt hay không, mà cho dù tôi có cả lập trường lẫn tư cách, tôi cũng vẫn không nên làm như thế.

Điều này không hề có nghĩa là tôi vô tư, hoặc suy nghĩ chu đáo, quan tâm chặt chẽ, thấu hiểu lòng người gì gì đó. Tôi chỉ đơn thuần nghĩ rằng, tôi không nên chiếm hữu toàn bộ những gì của Người đẹp số 6.

Có thể trở thành một phần nào đó trong cuộc đời nàng, tôi đã cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn lắm rồi.

Không phải tôi không muốn nhiều hơn, mà là nếu tôi chiếm hữu toàn bộ nàng, Người đẹp số 6 có thể sẽ không còn là Người đẹp số 6 nữa rồi.

Tựa như có sao băng lướt qua buồng tim, lòng tôi đột nhiên sáng bừng lên, nghĩ đến một hình ảnh ví von.

Tôi giống như hồ nước, còn Người đẹp số 6 là cá voi.

Cá voi thuộc về biển lớn, đó mới là nơi nàng có thể tự do vẫy vùng.

Nếu như nàng mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trong hồ nước, tôi sẽ dùng hết toàn bộ năng lượng sống của mình để truyền cho nàng. Nhưng tôi không thể và cũng không nên mong mỏi nàng sẽ ở lại hồ nước mãi mãi, thời gian lâu dần, nàng sẽ không thể nào thờ được nữa.

Hình ảnh so sánh không đầu không đuôi ấy, khiến tôi cảm thấy băng khuâng, có đôi chút bị thương.

“Đang nghĩ gì thế?” Người đẹp số 6 bên cạnh khẽ hỏi.

“Không có gì,” tôi định thần lại, cười cười đáp, “nghĩ linh tinh thôi.”

“Ồ.” Nàng đáp một tiếng, rồi cũng nhoẻn miệng mỉm cười lại với tôi.

Người đẹp số 6, anh nguyện dùng hết năng lượng sống của mình cho em, dù nước có cạn khô cũng sẵn lòng.

Nhưng trước khi trở thành biển lớn, anh không thể níu giữ em mãi được.

Tuy rằng anh cũng không biết liệu mình có trở thành biển lớn được không.

Lúc năm người chúng tôi ra khỏi quán Plato thì trời đã sắp tối.

“Hay là tìm quán nào ở quanh đây ăn tối luôn đi,” Lại Đức Nhân nói.

“Cậu bỏ qua màn dạo bộ rồi,” tôi nói.

Cậu ta chẳng thèm để ý tôi nói gì, trực tiếp hỏi ý kiến của Người đẹp số 6 và Tuệ Hiếu.

Đằng nào thì cũng phải ăn tối, mà trên đường Đông Phong này có mấy quán đồ ăn nhanh cũng khá được, hơn nữa lại ở ngay gần đây, thế nên cả hai đều gật đầu đồng ý.

Khi cả bọn chọn xong quán, đang chuẩn bị bước vào thì vừa khéo gặp ngay Ruồi.

“Đây là bạn cùng lớp bọn tớ, tên là Châu Sướng Anh, bọn tớ đều gọi cậu ta là Ruồi.” Chỉ có Người đẹp số 6 và Tuệ Hiếu là không quen Ruồi, vì vậy Lại Đức Nhân liền giới thiệu với hai người.

“Chim Ưng, không phải Ruồi” Châu Sướng Anh nói. “Mình là chim ưng chao liệng giữa tầng không, không phải ruồi chao liệng trong toa lét ăn phân.”

“Ê Ruồi, sao cậu lại ở đây?” tôi hỏi.

“Chim Ưng, không phải Ruồi,” Châu Sướng Anh nói. “Đến quán ăn nhanh đương nhiên là để ăn com, chẳng lẽ đến đây học bài chắc?”

Cậu Châu Sướng Anh này cũng không tệ lắm, tuy hơi lập dị một chút, nhưng cũng khá hài hước.

Một số người hài hước kiểu thoải mái vui tươi, rạng rỡ như ánh mặt trời; một số người lại hài hước theo kiểu như gió Bắc, khiến người ta thấy lạnh buốt; một số lại hài hước kiểu như cái bao cát, khiến người khác chỉ muốn đâm cho mấy cái.

Còn kiểu hài hước của Châu Sướng thật khó hình dung, chỉ có thể nói là giống như con rắn vậy, lúc nào cũng ngoằn ngoèo uốn a uốn éo.

Chẳng hạn như khi nói đến bài hát Quả ngọt mùa hè của Mạc Văn Úy, cậu ta sẽ nói thành remained fruit. Remained là còn lại, fruit là hoa quả hay quả ngọt gì gì đó. Đầu tiên phải chuyển remained fruit thành quả ngọt còn lại, rồi mới chuyển một lần nữa thành quả ngọt mùa hè. [20]

Có lần cậu ta nói muốn hát một bài, bảo tên là Bài ca của đàn ông châu Âu.

“Bài ca của đàn ông châu Âu?” tôi lấy làm thắc mắc.

“Thì là Bài ca Âu nam ấy.”

Thế rồi cậu ta ông ổng hát: “Ngẫu... ngẫu nhiên, thật ngẫu nhiên như thế...”

Còn về lập dị, Châu Sướng Anh đúng là có hơi lập dị một chút.

Nói như ngay bây giờ, ai lại một mình đến quán ăn có không khí tuyệt thế này ăn com bao giờ cơ chứ?

Cậu ta chẳng những tính tình hơi lập dị quái quái, mà cả vận may cũng rất quái dị.

Cậu ta thường trúng thưởng hoặc nhặt được tiền, nhưng cũng thường bị xe đụng hay chó cắn.

Có lần cậu ta đánh bài với bạn học, ù liền ba ván. Kết quả là hôm sau ra đường bị xe đụng, nằm bệnh viện một tuần mới được ra.

Sau khi ra viện, cậu ta lại đánh bài với mấy đứa cùng lớp, vừa bốc bài lên ván đầu tiên đã hai phỏm chờ ù rồi. Cậu ta sợ đến bần thần cả người, sau đó gục mặt xuống bàn khóc rống lên, thề rằng từ sau trở đi không bao giờ đánh bài nữa.

Đúng là sau đó cậu ta không bao giờ đánh bài nữa, vì vậy, đây có thể coi như một ưu điểm.

“Mình gọi điện báo Muối Con đến đây ăn chung nhé,” Người đẹp số 6 khẽ nói với tôi, “được không?”

“Đương nhiên là được rồi,” tôi thắc mắc, “nhưng sao bạn lại đột nhiên nghĩ tới Muối Con vậy?”

“Bạn quên rồi à?” Nàng khế thì thầm bên tai tôi: “Bạn có nói sẽ giới thiệu Ruồi cho Muối Con còn gì.”

“Xém chút là mình quên rồi, xin lỗi nhé.”

Tôi nhớ rồi, năm ngoái, khi ăn ở quán Provence xong, lúc dạo bộ trong sân trường tôi có nói như thế.

“Ruồi, lâu lắm không gặp rồi.” Đến lượt Tiểu Thiên lên tiếng chào hỏi.

“Chim Ưng, không phải Ruồi.” Châu Sướng Anh nói, Whisky Scotland mất rồi.”

“Hả?” Tiểu Thiên không hiểu gì.

“Whisky Scotlan là rượu ngon, mất rồi là không thấy, không gặp,” Châu Sướng Anh nói, “tức là rượu ngon không thấy.”

Lại nữa rồi, phải chuyển Whisky Scotland thành Rượu ngon không thấy, rồi mới chuyển thành lâu lắm không gặp. [21]

“Bạn cảm thấy giới thiệu Ruồi cho Muối Con có được không?” Tôi đưa mắt nhìn Người đẹp số 6, hết sức dò dặt.

“Chỉ là quen biết một chút thôi mà, chắc cũng không có gì đâu.” Nét mặt Người đẹp số 6 cũng lộ vẻ khó xử.

“To be, or not to be; that’s the question.” Tôi thờ dãi một tiếng.

“Ví dụ này của bạn vẫn rất tệ.” Nàng cười cười. “Đừng nghĩ nhiều làm gì, để mình đi gọi điện.”

Người đẹp số 6 gọi điện xong, hội chúng tôi và cả Ruồi tổng cộng sáu người bước vào tiệm. Ngồi được khoảng mười lăm phút, Muối Con cũng đến, tôi đề Muối Con ngồi đối diện với Ruồi.

Tôi len lén bảo với Lại Đức Nhân ý muốn kết hợp với Muối Con và Ruồi, Người đẹp số 6 cũng thì thầm nói với Tuệ Hiếu.

Có điều chúng tôi cũng không tốn công vào việc này nhiều, cùnɡ lắm cũng chỉ để họ nói chuyện với nhau nhiều hơn một chút mà thôi.

Muối Con nói chuyện thẳng thắn, giống như muối thật vậy, cắn người là phải thấy máu; còn Ruồi thì thật chẳng khác nào giống ruồi nhặng, cứ bay vòng vòng xung quanh thức ăn, rất không dứt khoát.

Tôi cảm thấy Muối Con và Ruồi hình như không hợp cho lắm, ghép cặp với nhau cứ quái quái làm sao.

Nhưng đồng thời tôi cũng sức nghĩ ra, có lẽ trong mắt người khác, tôi và

Người đẹp số 6 cũng chẳng hợp gì nhau cả.

Bảy người chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ, khoảng 10 giờ mới bước chân ra khỏi quán ăn ấy.

Cả hội đứng ngoài cửa quán nói vài tiếng bye bye rồi chia tay nhau, ai về nhà nấy.

Hôm nay thật là thần kỳ, ban đầu vốn tưởng chỉ có bốn người, kết quả thành năm người đến; rồi là sáu người; cuối cùng biến thành bảy người.

Chẳng trách mọi người đều nói, mùa xuân khiến vạn vật sinh sôi nảy nở, quả nhiên không hề sai chút nào.

Tôi nhìn theo bóng Người đẹp số 6 đi cùnɡ Muối Con và Tuệ Hiếu, trong lòng có chút không đành.

Người đẹp số 6 đột nhiên dừng bước quay người lại, hai ngón trỏ giao nhau vạch ra thành hình chữ thập.

Thập tự giá ư? Lẽ nào tôi biến thành ma cà rồng rồi?

À, tôi biết rồi, chắc nàng lại bảo tôi mười phút nữa hẵng đi.

Tôi vội vàng hướng về phía nàng gật đầu thật mạnh, nàng cười cười, vẫy vẫy tay, rồi quay người bước tiếp.

Tôi bắt đầu tính giờ, mười phút sau liền nổ máy, phóng đến dưới nhà Người đẹp số 6. Vừa dừng xe xong, Người đẹp số 6 cũng đẩy cửa sắt bước ra.

“Mình bảo với Hiếu và Muối Con là muốn ra cửa hàng tiện lợi mua đồ,” nàng nói.

“Mình đi với bạn nhé.”

“Ừ.” Nàng gật gật đầu.

Dọc đường ra cửa hàng tiện lợi chúng tôi không ai nói năng gì, vào mua đồ xong xuôi, ra bên ngoài, rồi lại trở về dưới chân nhà nàng, vẫn không nói chuyện câu nào.

“Chúng mình tốn công đến đây để im lặng mãi vậy à?” cuối cùng tôi cũng lên tiếng hỏi.

“VẬY BẠN CÓ GÌ MUỐN NÓI KHÔNG?”

“Ồ...” Tôi gãi gãi đầu, không biết nên nói gì nữa.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Đáp đúng rồi.”

“Đáp đúng rồi?”

“Mình chỉ muốn nghe bạn gọi mình là Người đẹp số 6 thôi.”

Người đẹp số 6 nhoèn miệng cười, một nụ cười rất tươi tắn và vui vẻ.

“Hôm nay chúng mình ở cạnh nhau bao lâu rồi nhỉ?” nàng hỏi.

“Từ 1 giờ chiều,” tôi nhìn đồng hồ, “đến giờ đã hơn chín tiếng rồi.”

“Trước đây chúng ta chưa từng ở cạnh nhau liên tục lâu như vậy lần nào nhỉ.”

“Đúng thế.”

“Nhưng cả quãng thời gian dài như vậy, mà chẳng nghe bạn gọi mình là Người đẹp số 6 lần nào cả.”

“Hôm nay còn có những người khác nữa, vì vậy cũng chẳng còn cách nào.”

“Ừ, mình biết,” nàng nói, “nhưng mình vẫn muốn nghe.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ, Tú Cầu.”

“Nếu sau này còn gặp phải tình huống giống ngày hôm nay, thì hãy sử dụng siêu năng lực nhé.”

“Mình làm gì có siêu năng lực.”

“Bạn lại khiêm tốn rồi,” tôi nói. “Lẽ nào bạn đã quên mất, bạn là thiên sứ cơ mà.”

“Được. Mình biết rồi,” nàng cười cười. “Nhưng phải dùng loại siêu năng lực gì bây giờ nhỉ?”

“Bạn chỉ cần nghĩ thầm mình muốn nghe một tiếng Người đẹp số 6, vậy là được rồi.”

“Mình muốn nghe một tiếng Người đẹp số 6.”

“Người đẹp số 6.”

“Quả nhiên rất hữu hiệu.” Nàng lại nhoẻn miệng cười.

“Người đẹp số 6.”

“Mình vẫn chưa nghĩ thầm mà.”

“Đây là tự mình muốn gọi,” tôi nói. “Mình về đây. Bye bye.”

“Ừ. Bye bye.”

Tôi nổ máy xe, vẫy vẫy tay với nàng rồi phóng đi.

Tôi chạy xe ra đến đầu ngõ, lại vòng trở lại dưới chân nhà nàng, Người đẹp số 6 đang chuẩn bị lên cầu thang y

“Người đẹp số 6,” tôi tắt máy, rồi nói.

“Hà?”

“Hình như mình nghe thấy bạn đang thầm nghĩ thế.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Vừa nãy đúng là mình đang thầm nghĩ: mình muốn nghe một tiếng Người đẹp số 6 đấy.”

“Hà?” Tôi lấy làm kinh ngạc.

“Không khéo mình có siêu năng lực thật cũng nên.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ, Tú Cầu.”

“Bạn là thiên sứ, vốn đã có siêu năng lực rồi. Và lại bạn nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Vậy bạn cũng phải sống lâu trăm tuổi đấy.”

“Vậy sao?”

“Không thì lúc mình già lắm già lắm rồi, sẽ không nghe thấy bạn gọi mình là Người đẹp số 6 nữa.”

“Được, mình sẽ cố gắng sống lâu trăm tuổi.”

Tôi cáu cười, rồi nổ máy xe.

“Tú Cầu!” nâng cao giọng gọi.

“Ừ.” Tôi cũng cất cao giọng để đề tiếng động cơ xuống. “Người đẹp số 6!”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi!”

Tôi không nói được gì, chỉ thấy nàng vẫy vẫy tay rồi quay người đi lên lầu.

Người đẹp số 6, tuy anh biết mình sẽ không sống lâu trăm tuổi, nhưng nếu anh có thể sống lâu trăm tuổi, vậy thì dù anh già nua đến mấy, dù rằng anh đã rụng hết, đầu lười có cứng đờ, dây thanh đới có chai sạn, anh cũng sẽ dùng hết sức lực gọi em một tiếng Người đẹp số 6, chỉ cần em thăm nghĩ như thế.

Tháng Ba đi qua, ngày đầu tiên của tháng Tư là ngày tết Nói dối.

Ngày tết ngày cực kì vô vị, nhưng chính vì vô vị, vậy nên mới khiến những kẻ vô vị muốn đi chọc phá người ta. Hôm ấy, ăn cơm xong tôi liền lên mạng luôn, cả một đám người đang rêu rao đủ thứ tin vịt. Đám người này mãi mãi không thể hiểu được sự khác biệt giữa những trò đùa hại hươc và nói dối, tung tin đồn nhảm.

Tôi chỉ cầm cự được mười phút là bắt đầu thấy chán, đang định thoát khỏi mạng thì gặp sexbeauty.

“Chúc mừng tết Nói dối.” sexbeauty gửi tin nhắn.

“Phụ nữ và mặt chược có gì khác nhau?”

“Không biết.”

“Có thể đánh mặt chược, nhưng không được đánh phụ nữ. Thế phụ nữ và vận may có gì khác nhau?”

“Không muốn trả lời.”

“Không trả lời thì thôi. Thế mặt chược và vận may có gì khác nhau?”

“Anh chán chưa thế.”

“Đánh mặt chược có thể nhờ vào vận may, nhưng vận may thì không thể nhờ vào mặt chược được. Chán rồi, bye bye.”

Tôi lập tức thoát khỏi mạng, tắt máy luôn.

“Có chuyện này không biết có nên nói với cậu không.” Lại Đức Nhân vừa bước vào phòng liền nói.

“Gì vậy?”

“Nhưng mà...” cậu ta nửa như muốn nói rồi lại thôi, “chà, thật khó xử.”

“Thì cứ nói đi.”

“Cậu phải hứa với tớ là nghe xong không được kích động quá đấy nhé.”

“Thế thì đừng nói nữa.”

Tôi chẳng buồn để ý đến cậu ta, lấy một cuốn sách trên giá xuống, lật bừa ra xem.

“Tiểu Thiên kể với tớ, cô ấy trông thấy Ông Huệ Đình đang đi với một cậu nào trong cao to đẹp trai lắm.” Lại Đức Nhân bước đến bên cạnh tôi thì thào nói: “Mà lại còn tay nắm tay nữa cơ đấy.”

“Tiểu Thiên trông thấy ở đâu vậy?”

“Ở gần trường cô ấy.”

“Không thể nào.”

“Tại sao lại không thể?”

“Tớ vừa thấy Tiểu Thiên dưới nhà, cô ấy ở trong nhà vệ sinh nam đi ra.”

“Nhà vệ sinh nam?” Cậu ta tỏ rõ vẻ ngờ vực: “Tiểu Thiên sao lại ở trong nhà vệ sinh nam được?”

“Tiểu Thiên chưa nói với cậu à?” tôi nói, “Cô ấy thích tè đứng, không thích tè ngồi đâu.”

“Này!”

“Có thể dừng trò đùa nhân ngày Nói dối này được chưa?”

“Thì ra cậu đã có phòng bị từ trước rồi.” Lại Đức Nhân thở dài, “Chẳng vui gì cả.”

“Chính vì có loại người như cậu, nên ngày tết Nói dối mới không có ai đi hiến máu”

“Tại sao?”

“Vi sợ y tá cũng thích chơi trò này và nói là: à, anh bị AIDS rồi.”

“Chỉ đùa một chút thôi mà, làm gì nghiêm trọng vậy chứ.” Cậu ta bỗng bật cười, nói: “Ruồi mới vừa ăn quả lừa xong”

“Cậu nói gì với cậu ta thế?”

“Tớ bảo cậu ta: Muỗi Con hện cậu ta ở cổng trường, không gặp không về.”

“Hả?” Tôi lấy làm kinh ngạc. “Vậy bây giờ chắc là cậu ta vẫn đang đợi Muỗi Con ngoài cổng trường rồi.”

“Không đâu. Chắc cậu ta đợi được một lúc rồi biết là bị ăn quả lừa thôi.”

“Thế cậu có thích ăn quả phân không?”

“Tất nhiên là không thích rồi.”

“Thế nên lô gíc của Ruồi cũng là thứ cậu chẳng thể nào hiểu nổi đâu.”

Tôi mặc xác Lại Đức Nhân, vội vàng chạy khỏi phòng ký túc ra thẳng cổng trường.

Ruồi đang đứng cạnh phòng bảo vệ ở cổng trường, trên tay còn cầm một bó hoa hồng đỏ nữa.

Cái tên ngốc này, sao mà dễ bị người ta gạt thế chứ.

“Ê, Ruồi.” Tôi bước lại gần. “Cậu đợi Muỗi Con bao lâu rồi?”

“Chim Ưng, không phải Ruồi,” cậu ta nói. “Mới đợi có hơn một tiếng thôi.”

“Đừng đợi nữa, Muỗi Con không đến đâu. “Đúng là đồ ngốc, lại còn bảo “mới có” nữa chứ.

“Tại sao?”

“Lại Đức Nhân gạt cậu đấy, vì hôm nay là ngày Nói dối.”

“Thì ra hôm nay là ngày Nói dối.” Cậu ta gật gật đầu, “Tớ hiểu rồi.”

“Đi thôi nào.” Tôi nói.

“Trò lừa của cậu chẳng thông minh gì cả,” cậu ta lắc đầu nói.

“Hả?”

“Tớ vẫn sẽ đợi tiếp,” cậu ta nói. “Muỗi Con bảo rồi, không gặp không về.”

“Cậu có bị đần không vậy?” Tôi cao giọng lên: “Đã bảo hôm nay là ngày

Nói dối rồi cơ mà!”

“Vi vậy cậu đang lừa tớ đúng không,” Ruồi nói, “Muốn gạt tớ đi khỏi chỗ này chứ gì.”

“Cậu.” tôi tức xì khói, “thế cậu không nghi ngờ tại sao Muỗi Con giờ này vẫn chưa đến à?”

“Chắc là cô ấy nấp vào chỗ nào kín đáo, để thử xem tớ có kiên trì giữ lời thề ước không gặp không về hay không đó mà.”

“Cậu...”

Suýt chút nữa thì quên, tôi cũng không thích ăn phân, vì vậy lô gíc của loài ruồi là thứ mà tôi cũng chẳng thể nào hiểu nổi.

Vốn định mặc xác cậu ta luôn, nhưng lại không nhẫn tâm để cậu ta cứ đợi thế này mãi.

Tôi chạy đi lấy xe máy, phóng đến nhà Người đẹp số 6, ấn chuông cửa.

“Ai đấy?” Là giọng Muối Con.

“Muối Con, anh là anh Bình thắng thần đây.”

“Anh Bình tìm chị Huệ Đình à?”

“Không,” tôi nói “anh tìm em.”

“Hả?” Muối Con hình như rất ngạc nhiên. “Anh tìm em có chuyện gì thế?”

“Thì...” Nghĩ một lúc lâu, tôi vẫn không biết nên mở miệng với Muối Con như thế nào.

,

“Thôi anh lại tìm chị Huệ Đình vậy,” cuối cùng tôi đành nói.

“Này,” Muối Con nói, “đây là trò đùa ngày Nói dối đúng không?”

“Không không không,” tôi nói. “Phiên em gọi chị Huệ Đình của em ra nghe hộ anh với.”

“Được rồi. Anh đợi chút nhé.”

Tôi đứng trước thiết bị liên lạc đợi, hai phút rồi, Người đẹp số 6 vẫn chưa ra nghe.

Đang thấp thỏm không yên, chợt nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp từ trên lầu vắng xuống.

Giữa chừng còn có một tiếng “ái” vang lên. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, đến sát cửa sắt mới ngừng lại.

Cửa sắt kêu “lách cách” rồi mở ra, Người đẹp số 6 vừa trông thấy tôi, tựa hồ như giật bắn cả người.

“Sao lại là bạn?” Nàng tròn tròn mắt lên. “Bạn không sao chứ?”

“Sao lại là mình?” Tôi chẳng hiểu gì cả. “Với cả mình bị sao hả?”

“Muối Con nói bạn đột nhiên sốt cao 40 độ, đang ở trong phòng cấp cứu.”

“Mình có sốt đâu,” tôi nói, “chắc là trò đùa ngày Nói dối của Muối Con rồi.”

“Con bé này thật là...” nàng thở phào một tiếng, cười cười nói “nó bảo bạn sốt cao, bị mê sảng, miệng cứ không ngừng gọi tên mình. Vì vậy Lại Đức Nhân chạy tới đây tìm, muốn chở mình đến bệnh viện.”

“Vậy mà cũng tin à?”

“Nhất thời cũng không thể nào phán đoán là thật hay giả được,” Người đẹp số 6 nói. “Hơn nữa đây cũng là kiểu đồ bệnh rất phù hợp với phong cách con người bạn. Vậy nên mình tưởng là thật luôn.”

“Kiểu đồ bệnh rất phù hợp với phong cách con người mình?”

“Đúng thế.” Nàng cười cười. “Chẳng hiểu vì sao đột nhiên sốt cao đúng là rất có phong cách của bạn.”

“Thế còn kiểu đồ bệnh phù hợp với phong cách của bạ thì như thế nào?”

“Ừm...” Nàng nghĩ ngợi giây lát, rồi cười cười bảo: “Chắc là những bệnh bẩm sinh, chẳng hạn như trên lưng không hiểu tại sao mọc thêm một đôi cánh vậy.”

“Lời của Muối Con có hai chỗ sơ hở” tôi nói, “một là Lại Đức Nhân không biết bạn ở đây; hai là lúc mình mê sảng chắc sẽ gọi Người đẹp số 6, không phải tên bạn.”

“Ồ, bạn lợi hại thật,” nàng nói. “Chắc tại mình cuống quá không thể bình tĩnh suy nghĩ được. Và lại lúc nãy vội chạy xuống cầu thang, chân còn bị vấp nữa.”

“Hả?” Tôi căng thẳng, “Vẫn ổn chứ?”

“Chắc là không sao, chỉ suýt nữa ngã thôi.”

“Thật không sao chứ?”

“Ừ. Đừng lo lắng.”

“Ừ.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta cất công đến đây để thảo luận về kiểu đồ bệnh phù hợp với phong cách của từng người à?”

“Hả?” Tôi đột nhiên sực nhớ ra. “Minh muốn nhờ bạn giúp một việc.”

“Giúp việc gì thế?”

Tôi kể cho Người đẹp số 6 chuyện Lại Đức Nhân giờ trò đùa ác, giờ Ruồi vẫn đang khổ sở đứng đợi Muối Con trước cổng trường. Nhờ nàng nói chuyện với Muối Con, và khuyên cô bé ra cổng trường một chuyến.

“Cậu Ruồi ấy vẫn ở cổng trường à?” nàng hỏi.

“Chắc là vậy,” tôi nói. “Đây là kiểu chờ đợi rất có phong cách của cậu ta.”

“Được rồi,” nàng nói, “để mình bảo Muối Con chạy ra đó một chuyến.”

Người đẹp số 6 ấn chuông, nói chuyện với Muối Con qua hệ thống liên lạc.

Nhưng hôm nay là ngày Nói dối, Muối Con lại vừa gạt Người đẹp số 6 xong, vì vậy dù nàng có giải thích thế nào, Muối Con có chết cũng không chịu tin Ruồi đang đợi mình ở cổng trường. Về sau tôi cũng tham gia vào, nhưng Muối Con vẫn nhất quyết không chịu tin.

“Chị Huệ Đình, không ngờ chị lại bắt tay với anh Bình gạt em.” Muối Con thờ dài. “Đúng là đàn bà hướng ngoại thật.”

Chúng tôi nói chuyện qua hệ thống liên lạc của chuông cửa một hồi lâu, cuối cùng kinh động đến cả Tuệ Hiếu. Cũng may Tuệ Hiếu lại đứng về phe tôi và Người đẹp số 6, cô nói với Muối Con: “Thì ra cổng trường một lát thôi mà, có chết đâu.”

Muối Con nghĩ lại thấy cũng phải, dường như không có tổn thất gì về phần mình, bèn nói: “Được, em đi. Anh Bình, nếu anh mà gạt em, sau này em không nói tốt giúp anh nữa đâu đấy.”

“Nói tốt?” tôi hỏi.

“Em thường nói với chị Huệ Đình là anh rất tốt mà.”

“Đây là nói thật, chứ có phải nói tốt đâu. Muối Con, em đúng là một cô gái rất thẳng thắn đó.”

“Được rồi, đợi một chút. Em xuống ngay đây.”

Một phút sau, Muối Con đã xuống đến nơi, Tuệ Hiếu cũng đi theo cho xóm tụ.

Kết quả là tôi chờ Người đẹp số 6, Tuệ Hiếu chờ Muối Con, bốn người cùng đến cổng trường.

“Vốn là đợi một người đẹp, không ngờ lại có những ba người đẹp xuất hiện,” Ruồi vừa trông thấy tôi liền nói. “Xem ra tấm lòng của tớ đã cảm động cả trời xanh rồi.”

“Cậu đợi bao lâu rồi?” tôi hỏi

“Chắc hơn hai tiếng gì đó.” Ruồi cúi nhìn đồng hồ.

“Hi, anh Ruồi.” Muối Con lên tiếng chào hỏi.

“Chào em,” Ruồi nói, “Muối Con.”

“Hả?” Tôi lấy làm nghi hoặc. “Cậu không nói mình là Chim Ưng nữa hả?”

“Tớ là Ruồi mà,” Ruồi nói, “sau này hãy gọi tớ là Ruồi, đừng gọi là Chim Ưng nữa.”

“Thì tớ vẫn luôn gọi cậu là Ruồi mà!”

Ruồi và Muỗi đã gặp nhau rồi, ba đứa động vật có vú như chúng tôi chẳng còn việc gì nữa.

Sau khi xem cảnh Ruồi tặng bó hoa hồng cho Muỗi Con, ba chúng tôi lấy làm hài lòng rời khỏi cổng trường, trở lại dưới nhà Người đẹp số 6.

“Không ngờ ngày lễ Nói dối lại được xem vở kịch hay như vậy,” Tuệ Hiếu cười nói, đoạn lên lầu. Tôi và Người đẹp số 6 đều thờ phào một tiếng, lúc hai luồng ánh mắt chạm nhau, liền cùng nở một nụ cười gương.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Muỗi Con nói đúng đấy, bạn là người tốt,” Người đẹp số 6 nói. “Chỉ vì một chuyện gần như chẳng liên quan gì đến mình mà căng thẳng đến như vậy.”

“Nào có,” tôi hơi ngại ngùng, “chẳng qua mình chỉ nghĩ rằng, tình cảm của mỗi người đều rất thiêng liêng, không thể tùy tiện đem ra đùa cợt được thôi.”

“Thực ra trong mắt mình, bạn luôn là một người tốt, hơn nữa còn rất dịu dàng nữa,” nàng nói. “Giống như nước vậy, mềm mại vô cùng, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh.”

“Bạn quá khen rồi.” Tôi lại càng ngượng hơn.

“Nếu muốn bốn cột mình trong ngày Nói dối, bạn sẽ làm thế nào?”

“Dù có phải ngày Nói dối hay không, mình cũng đều không bốn cột bạn.”

“Thì giả sử thôi mà.”

“Ừ...” tôi nghĩ ngợi giây lát, “mình sẽ nói với bạn, Thượng Đế hy vọng mình khuyên bạn trở về trên ấy.”

“Tại sao mình phải trở về?”

“Vì những ngày bạn không có ở đó, Thiên Đường chẳng còn là Thiên Đường nữa.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Phiền bạn nói với Thượng Đế, mình muốn ở lại nhân gian, không trở về Thiên Đường đâu.”

“Vì sao vậy?”

“Vì nhân gian còn có bạn mà.”

Người đẹp số 6 bật cười khúc khích.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Vậy thì phải rất lâu rất lâu nữa mình mới về trời được rồi.”

“Mình kính cần thay mặt toàn cõi nhân gian, cảm tạ sự tồn tại của bạn.”

“Đừng khách khí.” Nàng lại bật cười.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Đạo này bạn không bị sói cắn đấy chứ?”

“Không.” tôi thắc mắc, “chuyện gì vậy?”

“Bạn ngẩng đầu lên xem,” nàng nói, “hôm nay trăng tròn.”

Tôi ngẩng đầu, vầng trăng màu vàng cam lơ lửng treo trên vòm không, to tròn vành vạnh.

“Đi dạo trong sân trường với mình không?” nàng hỏi.

“Mình lấy làm hân hạnh.”

Dọc đường, tôi phát hiện thấy bước chân của nàng không được tự nhiên lắm, tốc độ cũng chậm hơn bình thường. Nhưng hỏi mấy lần nàng đều nói không sao cả, chỉ bảo rằng vẻ đẹp của trăng tròn khiến nàng quên mất cả bước như thế nào.

Lúc đi tới chỗ cuối con đường dành cho người đi bộ cạnh công trường, khi bước từ vỉa hè cao ba mươi phân xuống đất, chợt nghe nàng “ái chà” một tiếng.

“Người đẹp số 6.” Tôi dừng lại, “Chân bạn thật sự không sao đấy chứ?”

“Chân trái hình như bị sỏi rồi,” nàng chau mày cười gượng đáp.

“Nếu bạn không ngại, mình đỡ bạn về nhé?”

“Mau đi đi, mình sẽ chi liên lụy bạn thôi”

“Hả?”

“Trong phim người ta toàn nói vậy mà.” Nàng cười cười.

Tôi đỡ lấy tay trái và vai trái của Người đẹp số 6, chậm chậm đi về nhà nàng.

Chân trái nàng chỉ có thể chạm đất nhẹ nhẹ, chân bên phải phải nhảy tập tễnh mới đi được.

Đoạn đường bình thường chỉ mất năm phút, giờ chỉ sợ phải đi tới cả nửa tiếng đồng hồ.

Người đẹp số 6 dường như nãy giờ nhịn đau, hàng lông mày nhíu lại đã nói lên tất cả.

Khó khăn lắm mới về đến đầu ngõ, cuối cùng tôi cũng mất kiên nhẫn, nói: “Nếu bạn không ngại, để mình cõng nhé?”

“Thế không ổn lắm.” Nàng lắc lắc đầu. “Người khác thấy sẽ cười đó.”

“Giờ ở đây đâu có người nào, mà hôm nay bạn lại mặc quần dài, chắc không sao đâu.”

“Thế...”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Để mình cõng bạn nhé,” tôi nói. “Nhờ bạn, phiền bạn, xin bạn đấy.”

Nàng ngần ngừ giây lát, cuối cùng cũng gật gật đầu.

Tôi ngồi xổm xuống, đợi nàng leo lên lưng mình, rồi cẩn thận tóm chặt lấy phía sau đầu gối nàng.

“Mình đứng lên nhé.”

“Ừ.”

Tôi đứng thẳng dậy, bước chân vững chắc, từng bước từng bước chậm rãi tiến lên.

Vừa bước đi, tôi vừa gắng sức không nghĩ ngợi cũng không nói chuyện gì, chỉ tập trung bước cho vững, nàng cũng không nói năng gì.

Dọc đường, tôi chỉ nghe thấy tiếng thở phì phò của mình.

Lúc tới dưới chân nhà nàng, tôi hơi xổm người xuống để nàng lấy chìa khóa ra mở cổng sắt.

“Hay là để mình xuống đi,” sau khi mở cổng, nàng nói.

“Bạn đi lại còn khó khăn nữa là, huống hồ leo cầu thang.”

Tôi nghiêng người lấy khuỷu tay huych cho cánh cổng mở ra, ngã người về phía trước, bắt đầu lên cầu thang.

“Mình vốn nghĩ rằng thiên sứ chắc phải nhẹ lắm, không ngờ...”

“Đồ ngốc.” Nàng khẽ gõ nhẹ vào đầu tôi. “Không được nói với con gái là cô ấy nặng.”

“Không ngờ lại còn nhẹ hơn là mình tưởng tượng nữa.”

“Gượng gạo quá.”

“Xin lỗi, mình lỡ lời.”

“Đừng nói nữa, bạn hụt hơi mất.”

Cuối cùng cũng bò lên được trước cửa căn hộ nàng thuê ở tầng bốn, tôi ngồi xồm, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó bắt đầu thở hổn hển.

“Cảm ơn nhé,” nàng nói.

“Đừng khách sáo mà.”

Lúc này tôi mới nhìn thấy gương mặt Người đẹp số 6, hình như nàng đã đỏ mặt.

Lúc nàng lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, tôi xua xua tay, sau đó ấn chuông cửa.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6”

“Nhân lúc Hiếu chưa mở cửa, nghe thêm một lần cuối cùng.” Nàng cười cười.

“Ai đấy?” Tuệ Hiếu ở trong nhà hỏi.

“Đưa đến một người đẹp, xin mời ra nhận.”

“Anh Bình à?” Tuệ Hiếu mở cửa ra, giật mình đánh thót. “Chị Huệ Đình bị làm sao vậy?”

“Sái chân rồi,” Người đẹp số 6 đáp.

Tuệ Hiếu vội vàng bước ra, đỡ Người đẹp số 6 vào nhà.

“Ngày mai nhớ đi khám bác sĩ đấy,” tôi nói.

“Ừ.” Người đẹp số 6 gật gật đầu, mỉm cười với tôi rồi đóng cửa lại.

c

Tôi về đến ký túc xá, càng nghĩ càng tức, liền mắng cho Lại Đức Nhân một trận.

“Cậu và Ruồi đều phải cảm ơn tớ mới đúng,” cậu ta nói. “Vi trò đùa ngày Nói dối của tớ, Ruồi và Muối Con mới hẹn hò được, cậu cũng nhờ đó mà được chạm vào chân Ông Huệ Đình còn gì.”

“Hôm nay nàng mặc quần dài.”

“Tiếc quá, chân của Ông Huệ Đình đẹp thế kia mà.”

Tôi chẳng buồn để ý đến cậu ta nữa, lấy quần áo đi tắm cho sạch sẽ mồ hôi.

Cũng may ngày hôm sau đã bắt đầu kỳ nghỉ xuân kéo dài bảy ngày, Người đẹp số 6 có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Muối Con và Tuệ Hiếu ba ngày liền đỡ Người đẹp số 6 đi khám bác sĩ.

Muối Con tự biết mình là thủ phạm gây họa, bèn phụ trách một ngày ba bữa của Người đẹp số 6, thậm chí còn nói: “Chị Huệ Đình, nếu chị tắm rửa không tiện, em có thể giúp chị.”

“Em có thể giúp chị giặt quần áo hoặc rửa bát là được rồi,” Người đẹp số 6 nói.

Kỳ nghỉ xuân tuy dài, nhưng cũng là kỳ nghỉ chán nhất, vì liền ngay sau đó là thi giữa kỳ.

Tiết Thanh Minh ở giữa kỳ nghỉ xuân, hôm ấy tôi về nhà tảo mộ. Khi xong xuôi mọi việc, tôi liền nói: “Tối nay con về Đà Nam luôn.”

“Không phải vẫn đang nghỉ xuân à?” mẹ tôi hỏi.

“Con phải ôn bài chuẩn bị thi giữa kỳ.”

“Hà?”

“Sao mẹ ngạc nhiên vậy.”

Tôi ăn tối xong, liền trở về trường trong ánh mắt nghi hoặc của bố mẹ.

Còn hai ngày nữa là hết tuần thi giữa kỳ, Lại Đức Nhân đề nghị thi xong thì đi núi A Lý ngắm hoa anh đào.

“Lúc đó cũng sắp hạ tuần tháng Tư rồi còn gì, hoa anh đào chỉ nở từ giữa tháng Ba đến cuối tháng Ba thôi” tôi nói.

“Cậu chẳng hiểu gì cả, khi ấy là lúc hoa anh đào rụng, đẹp kiểu khác, mà du khách cũng ít nữa.”

“Muốn đi thi cậu đi mà đi.”

“Vậy tớ bảo Tiểu Thiên hẹn Ông Huệ Đình đi nữa.”

“Muốn hẹn thì cậu đi mà hẹn.”

Lúc lên mạng nói chuyện này với Người đẹp số 6, nàng nhận lời ngay, lại còn có vẻ rất hào hứng nữa.

Nàng còn hỏi Tuệ Hiếu và Muối Con có thể cùng đi không? Dĩ nhiên tôi đành phải bảo là được.

Ruồi biết Muối Con sẽ đến núi A Lý ngắm hoa anh đào, cũng đòi đi theo.

Vậy là lại có bảy người, tôi, Lại Đức Nhân và Tiểu Thiên, Người đẹp số 6, Tuệ Hiếu và Muối Con, thêm cả Ruồi nữa.

“Đã làm thì làm cho trót. Chơi luôn hai ngày một đêm đi,” Lại Đức Nhân nói. “Còn có thể ngắm mặt trời mọc trên núi A Lý nữa.”

“Chỉ cần cậu sắp xếp mọi thứ thì tớ chẳng có ý kiến,” tôi nói.

Những người khác cũng không có ý kiến, vừa thi giữa kỳ xong, mọi người cũng máu đi chơi.

Sáng sớm chúng tôi đã xuất phát từ Đài Nam, đến ga Gia Nghĩa lên tàu đi núi A Lý lúc 9 giờ. Dọc đường, tàu hỏa không ngừng phát ra những tiếng còi tu tu, âm thanh này gần như đã tuyệt tích ở những con tàu hiện đại.

Sau khi qua hồ Phán Khôi ở độ cao 1.405 mét so với mực nước biển, diện mạo khu rừng thay đổi càng rõ rệt hơn. Ngoài cửa sổ mây mù vẩn vít, con tàu như thể đang đi xuyên qua làn mây, cảm giác như đang trong mộng ảo.

Con tàu bắt đầu tiến lên theo hình chữ Z, có lúc đầu tàu ở phía trước, có lúc đuôi tàu lại ở phía trước. Ba tiếng sau, bảy người chúng tôi xuống tàu ở A Lý.

Ăn bữa trưa gọn nhẹ xong, chúng tôi đi vào khu vui chơi trong rừng để ngắm hoa. Hoa anh đào Yoshino nở dọc hai bên đường, toát lên một thứ khí chất cao nhã mà thanh lệ, đẹp đến độ khiến người ta đắm đuối say mê.

Lại Đức Nhân dẫn Tiểu Thiên đi riêng là chuyện có thể lý giải được, nhưng Ruồi và Muối Con ai dè cũng lẳng lặng đi mất. Không ngờ thằng nhãi này nói năng vòng vo ngoằn ngoèo, đến thời điểm quan trọng lại nhanh nhẹn thẳng thắn như thế. Tuy tôi cũng muốn được ngắm hoa riêng với Người đẹp số 6, nhưng bỏ Tuệ Hiếu lại một mình thì cũng rất ngại.

“Anh Bình, anh dẫn chị Huệ Đình đi ngắm hoa đi,” Tuệ Hiếu nói, “Em đi dạo một mình.”

“Em mà đi một mình, rất dễ bị chòng ghẹo đấy,” tôi nói. “Mấy tay đó nhất định sẽ nói: ôi chao, xin hỏi nàng có phải nàng tiên hoa Đào không vậy?”

“Vậy cũng hay,” Tuệ Hiếu cười hi hi, “em cũng thích nghe chòng ghẹo kiểu ấy lắm.”

“Nhưng mà...”

“Anh Bình,” Tuệ Hiếu vẫy tay bước đi, “nhớ để ý chị Huệ Đình đấy nhé!”

Tuệ Hiếu tựa như liệt sĩ ôm lựu đạn nhảy vào gầm xe tăng địch, bảo vệ đồng bào mình vậy. Tôi nhìn theo bóng cô bé, cảm động đến nỗi không nên lời.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Ừ.” Nàng nhoẻn miệng cười.

Từ lúc bảy rưỡi sáng bắt đầu xuất phát ở Đài Nam, đến giờ vừa khéo đúng bảy tiếng đồng hồ, đây là câu Người đẹp số 6 nói đầu tiên.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Minh cũng muốn nghe kiểu chòng ghẹo ấy nữa.”

“Thế...”

“Đùa đấy.” Nàng bật cười “Đi thôi nào.”

Chúng tôi thả bộ chậm chậm dọc theo đường ray, những cây anh đào cũng mọc men theo hai bên đường ray này, cành lá thướt tha rậm rạp.

Tuy giờ không phải mùa hoa anh đào nở rộ, nhưng trên cây vẫn đầy những hoa, trông vừa sôi nổi vừa đẹp lạ thường.

Giờ có thể coi như đã vào mùa hoa rụng, bởi thế chỉ cần có gió thổi qua, từng cánh hoa sẽ rơi là tả như những vật tuyết bay bay.

Lại Đức Nhân nói không hề sai, đây là một vẻ đẹp khác.

Người đẹp số 6 dường như đã mê đắm trong cảnh những cánh hoa anh đào là tả rơi như hoa tuyết, mỗi khi có gió thổi, cánh hoa tung bay phát phơ khắp trời, nàng lập tức chạy đến dưới gốc cây, xoay vòng vòng.

Có lúc xoay người theo chiều kim đồng hồ, lúc lại xoay ngược chiều. Xoay vòng xong liền bật cười khúc khích rất vui vẻ.

Mái tóc và quần áo nàng vì thế mà dính mấy cánh hoa đào, lòng bàn tay cũng nắm chặt hai cánh hoa.

“Ôi cha, xin hỏi nàng có phải nàng tiên hoa Đào không vậy?” tôi nói.

“Đúng thế.” Người đẹp số 6 bật cười. “Xin được chỉ giáo.”

Đột nhiên, tiếng còi hơi kéo dài vang lên, tàu hỏa sắp đến rồi.

Đường ray tàu hỏa và đường đi bộ chỉ cách nhau có một hàng rào gỗ cao ngang vai, rất nhiều du khách chồm người lên hàng rào đợi tàu hỏa chạy đến.

Cuối cùng con tàu cũng lọt vào tầm mắt, hành khách trên tàu và du khách trên đường đi bộ vẫy tay chào nhau tíu tít.

Lúc con tàu đi ngang qua Người đẹp số 6, nàng bắt đầu đuổi theo, vừa chạy vừa vẫy tay. Tôi vội vàng chạy theo sau nàng.

“Trên tàu có người quen của bạn à?” tôi thờ phỉ phò hỏi.

“Chỉ cảm thấy làm vậy rất vui thôi.” Nàng cũng thờ hỏn hển, lè lè lưỡi nói.

Tàu hỏa chạy đến ga Chiếu Bình ở độ cao 2.274 mét so với mực nước biển, ngay bên cạnh là đồn công an A Lý.

Sân trước của đồn công an này có mấy cây anh đào rất già, hoa nở càng đẹp càng rạn rở hơn.

Nếu chẳng may phạm pháp bị bắt vào đồn, dù tay đeo gông, tâm trạng hân cũng rất nhẹ nhõm thoải mái.

Chúng tôi ngồi bệt xuống đất dưới một cây anh đào, lặng lẽ ngắm hoa.

Hoa anh đào trắng rơi là tả từng cánh một như tuyết, nếu gió mạnh một chút, thậm chí còn bay đi rất xa nữa.

“Sắp hết mùa hoa anh đào rồi,” hồi lâu sau, nàng nói.

“Ừ. Mùa hoa anh đào dài nhất cũng chỉ đến cuối tháng Tư,” tôi nói.

“Mùa hoa anh đào kết thúc, thì mùa xuân cũng kết thúc theo.”

“Ừ.”

“Hoa anh đào rụng từng cánh một, còn hoa chuông thì rụng cả đóa, nhưng đều rất ngắn ngủi.”

“Đúng vậy.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Cho bạn một cánh hoa này.” Người đẹp số 6 xòe lòng bàn tay ra, bên trong đó có hai cánh hoa anh đào, nàng đưa tôi một cánh.

“Cảm ơn.” Tôi đón lấy cánh hoa to bằng đồng năm xu, cẩn thận nâng niu.

“Mỗi người một cánh, ngày sau dễ gặp nhau,” nàng nói.

“Có chuyện đó à?” tôi nói.

“Bạn chưa nghe bao giờ à?”

“Chưa.” Tôi lắc lắc đầu.

“Thì bây giờ bạn nghe rồi đó.” Nàng nhoèn miệng cười.

Tôi và Người đẹp số 6 đứng dậy trở về, dọc đường, cánh hoa anh đào trắng vẫn không ngừng rơi như những vạt tuyết.

Sau khi trở lại chỗ công vào khu vui chơi, tập hợp với những người khác, cả bọn đi đến quán trọ. Lại Đức Nhân đã đặt hai phòng, ba gã trai ngủ một phòng, bốn cô gái ngủ một phòng.

Trời cũng sắp tối đến nơi, chúng tôi ăn cơm ngay tại quán, rồi đi loanh quanh gần đấy.

Sáng mai, chưa đến 4 giờ đã phải dậy đi xem mặt trời mọc, tôi cứ dặn đi dặn lại bảo cả bọn phải đi ngủ sớm. Nhưng lúc tôi chuẩn bị lên giường, Lại Đức Nhân vẫn chưa trở về phòng, điều này có thể lý giải được; nhưng đến cả Ruồi cũng chưa về, chuyện này thì thật khó mà chấp nhận.

Thôi mặc kệ, tôi tắt đèn rồi leo lên giường đi ngủ.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, lơ mơ nghe thấy tiếng gõ cửa, rất nhỏ mà cũng rất nhẹ, tựa hồ như hơi do dự.

Đêm khuya thanh vắng lại giữa chốn núi non, nghe thấy tiếng gõ cửa mông lung mờ ảo, mà tôi lại yếu bóng vía...

Nhịp tim tôi tăng mạnh, tinh thần cũng lập tức tỉnh táo.

Tục ngữ có câu: ban ngày không làm chuyện xấu, nửa đêm chẳng sợ ma đến tìm.

Tôi phải xác định trước xem rốt cuộc mình có làm chuyện gì hồ thẹn với lòng hay không đã, rồi mới dám liều mình đi mở cửa.

Đại khái mất khoảng năm phút để chắc chắn không làm chuyện gì xấu xa, tôi mới bật đèn lên, xuống giường bước ra mở cửa.

Tôi chậm chậm mở hé cửa, bên ngoài chẳng có một bóng người, còn có bóng ma hay không thì tôi chịu. Vậy là đành đóng cửa, trở lại giường nằm.

Ai? Có khi nào là Người đẹp số 6 không nhỉ?

Đây chắc chắn là kiểu gõ cửa rất

Tôi nhòm người bật dậy, nhảy xuống giường thay quần áo, xỏ giày, rồi xông ra ngoài.

Vốn định chạy đến phòng nàng gõ cửa, nhưng nếu phán đoán sai thì sẽ rất ngượng. Vậy là tôi quyết định ra bên ngoài, thử vận may thế nào rồi tính sau.

Khi bước ra khỏi nhà trọ, nhìn thấy vô số vì sao giăng trên bầu trời đêm, cuối cùng tôi cũng biết.

Đúng là Người đẹp số 6 đã gõ cửa, không thể sai được, chắc chắn là nàng muốn rủ tôi đi ngắm sao trời.

Tôi tìm kiếm xung quanh, nhưng chợt nhận ra như vậy quá chậm, cũng dễ bị sót, bèn quyết định vừa gọi vừa tìm.

“Người đẹp...” Tôi vội vàng ngâm miệng, suýt chút nữa thì quên chỉ được lên lên gọi nàng là Người đẹp số 6.

“Tú Cầu!” giọng Người đẹp số 6 vang lên. “Ồ đây!”

Tôi ngoảnh đầu về phía có tiếng gọi, lơ mơ trông thấy Người đẹp số 6 đang vẫy vẫy tay với mình, vội vàng chạy đến, liền thấy nàng đang đứng trên một đồi cỏ.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

Sau đó chúng tôi cùng cười.

“Sao bạn biết là mình gõ cửa thế?”

“Minh cũng có dự cảm giống bạn mà.”

“Còn lâu nhé, bạn chỉ suy đoán thôi.”

“Thực ra ban đầu mình tưởng là Tiểu Thiển gõ cửa cơ.”

“Tiểu Thiển?” Nàng lấy làm nghi hoặc. “Tiểu Thiển chắc là ra ngoài với Lại Đức Nhân từ sớm rồi chứ.”

“Không phải Tiểu Thiển ấy,” tôi nói, “là Tiểu Thiển thật cơ.”

“Hả?” Nàng thoáng ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra, bật cười khúc khích. “Bạn còn coi mình là ma cơ đấy.”

“Ngượng quá.” Tôi cũng cười theo.

“Hôm nay tiết trời rất đẹp, sao nhiều, mà cũng sáng hơn nữa.” Nàng ngồi xuống trăng cỏ.

“Ừ.” Tôi cũng ngồi xuống, hơi ngẩng đầu lên, bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, nhìn trắng lè vô cùng.

“Bạn có biết mình phân biệt các vì sao như thế nào không?”

“Không biết,” tôi nói, “nhưng mình nghĩ chắc là bạn nghiên cứu kỹ lắm.”

“Chỉ nghiên cứu sơ sơ thôi mà.”

“Xin được chỉ giáo.”

“Bạn nhìn ngôi sao kia kìa.” Nàng chỉ tay phải lên vòm không. “Theo phân loại của mình, ngôi đó là sao sáng sáng sáng, ba lần sáng”

“Hả?”

“Còn ngôi kia là sáng sáng sáng sáng không sáng lắm, bốn lần sáng rười.” Tay phải nàng lại nhích sang bên phải một chút. ai

“Thế...”

“Đây chính là nghiên cứu của mình.” Nụ cười của Người đẹp số 6 càng thêm rạng rỡ.

Thì ra Người đẹp số 6 cũng không khác gì tôi, chẳng hiểu biết gì về chòm sao này chòm sao nọ.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Bởi tôi từng có ý nghĩ, vì nàng, mình phải thuộc lòng toàn bộ tên các ngôi sao trên trời.

“Sáng sáng sáng sáng sáng sáng sáng sáng sáng...” tôi nói một mạch không ngừng, “vẫn còn sáng nữa.”

“Hả?”

“Chính là ngôi sao này đây.” Tôi chỉ vào Người đẹp số 6.

Nàng lại cười, ánh mắt lấp lánh rạng ngời, cả bầu trời sao trong khoảnh khắc bỗng trở nên âm đạm.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Chúng ta cắt công vát và đến đây để ngắm sao à?”

“Đúng thế.”

“Vậy là cuối cùng chúng ta cũng cắt công vát và làm đúng được một chuyện rồi.”

“Đúng thế, thật đúng là vát vát vô cùng.”

“Minh có thể hát không?” nàng đột nhiên hỏi.

“Cứ tự nhiên,” tôi nói. “Minh lấy làm hân hạnh được nghe.”

“Minh hát bài Cúc Than lần trước bạn nghe. Thơ Hương Dương, nhạc Lý Thái Tường, Tề Dự hát.”

“Lần trước mình nghe xong, đến giờ vẫn còn dư âm vẫn vút đó.”

“Vậy mình chỉ hát đoạn đầu thôi.” Nàng cười khúc khích. “Nếu không vắn vít lâu quá cũng không tốt.”

Nàng ngừng cười, hắng giọng, rồi bắt đầu khẽ hát.

Mọi đợi chờ, chỉ vì cúc vạn thọ

Mỉm cười trong đêm lạnh từ từ nở rộ

Tựa như lá rụng nhẹ nhàng trong rừng, lướt xuống chào hỏi

Đẹp như tiếng nước lại mang theo chút giận hờn của gió

Khiến người bước trên con đường nhỏ phủ đầy dương xỉ

Giật mình thấy ánh trăng vàng ruộm, và cả cành cây

Người tiều phu ban chiều để lại

Lạnh lạnh ngưng kết, về thê lương u ám đã bạc màu.

“Tiếng ca của thiên sứ đúng là tiếng nhạc trời, quả là danh bất hư truyền,” tôi nói.

“Bạn quá khen rồi.” Nàng cười cười.

Chúng tôi ngồi kề vai nhau, tiết trời trên núi cuối mùa xuân vẫn hơi lạnh lạnh, chỉ có trái tim là nóng ấm. Sắc đêm mỗi lúc một nặng nề hơn, những ngôi sao cũng càng thêm lấp lánh.

Tuy phải dậy sớm trước 4 giờ, nhưng bầu trời đầy sao ấy cứ kéo chúng tôi ở lại mãi.

“Lúc đi ngắm mặt trời mọc, phải nhớ mặc thêm áo vào nhé,” tôi nói.

“Ừ.” Nàng gật gật đầu, rồi đứng lên.

Để ngắm mặt trời, phải bắt tàu hỏa lên ga Chúc Sơn, xuất phát từ ga A Lý, mất khoảng 25 phút thì đến nơi. Chúng tôi bắt đầu chuyến tàu lúc bốn rưỡi, đến Chúc Sơn là khoảng 5 giờ. Thời điểm mặt trời lên của hôm nay áng chừng khoảng 5 giờ 40 phút.

Dậy từ trước 4 giờ sáng thì rất hợp lý, nhưng chẳng hợp tình tỳ nào, vì cả bọn chúng tôi chỉ được ngủ có hai tiếng đồng hồ.

Lúc chúng tôi xuống tàu hỏa đi tới đài ngắm mặt trời mọc Chúc Sơn, thì ở đó đã nhưng nhúc nhích những người là người.

Lúc này nhiệt độ rất thấp, gần như người nào cũng co mình lại trong bầu không khí lạnh buốt, hai tay xoa xoa vào nhau. Lại Đức Nhân mua một đồng trứng lá trà, bảy người chia nhau ăn.

Thời khắc mặt trời lên sắp đến, xung quanh dần trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người cơ hồ đều nín thở đợi chờ.

Khi vầng dương màu vàng kim ló mặt ra khỏi rặng núi, tia nắng đầu tiên xuất hiện, bắt đầu có người trầm trồ.

Mặt trời ló ra mỗi lúc một nhiều hơn, trong khoảnh khắc, đã hoàn toàn ló rạng.

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô, cả thế giới từ đen tối được nhuộm lên một sắc vàng rực rỡ, không khí cũng dần ấm lên.

“Cảm động quá,” Người đẹp số 6 nói.

“Ừ, đúng là rất cảm động,” tôi nói, “có thể quay về đi ngủ được rồi.”

“Đúng thế.” Người đẹp số 6 cười rất tươi.

Chúng tôi lại lên chuyến tàu 7 giờ trở lại ga A Lý, sau đó chui vào phòng ngủ bù. Ngủ một mạch đến trưa, trả phòng, ăn cơm xong, liền rời khỏi núi A Lý, sau đó chui vào phòng ngủ bù. Ngủ một mạch đến trưa, trả phòng, ăn cơm xong, liền rời khỏi núi A Lý.

Xuống đến chân núi, bọn tôi bắt xe buýt về đến ga Gia Nghĩa. Rồi từ Gia Nghĩa lên tàu về Đà Nam, về đến nơi thì đã 5 giờ chiều.

Lại Đức Nhân phải chờ Tiểu Thiên về trường, điều này có thể lý giải được; nhưng Ruồi không ngờ cũng đòi chờ Muối Con đi loanh quanh, thế này thì chẳng còn đạo lý gì nữa rồi.

“Anh Bình, em phải đi gặp bạn trai em đây,” Tuệ Hiếu nói với tôi. “Nhờ anh chờ chị Huệ Đình về nhé.”

Tôi lại cảm động đến nói không nên lời.

Ga xe lửa ở ngay cạnh trường, đi xe máy về chỗ ở của Người đẹp số 6 chỉ mất năm phút.”

“Mệt chưa?” tôi hỏi.

“Hoi hoi.” Người đẹp số 6 đáp.

“VẬY bạn về nghỉ ngơi đi nhé,” tôi nói, “có chuyện gì bọn mình lên mạng nói.”

“Ừ.”

“Suýt chút nữa thì quên mất,” tôi nói, “Người đẹp số 6.”

“Ừ,” nàng cười tươi, “Tú Cầu.”

Tôi cũng nhovn miệng cười, vẫy vẫy tay rồi về ký túc xá.

Đã bước vào tháng Năm, tôi nghĩ cánh hoa anh đào cuối cùng trên núi A Lý cũng đã rơi xuống.

Tiết trời cũng nóng hần lên, sự thực là từ hai ngày trước tôi đã bắt đầu mặc áo cộc tay.

Đầu tháng Năm, đi học qua con đường nhỏ hai bên trồng đầy phượng, phát hiện ra một cây đã nở hoa rồi.

Tôi nói với Người đẹp số 6, hoa phượng nở rồi, nàng có vẻ không tin lắm, tôi bèn chờ nàng đến dưới gốc cây phượng đã nở hoa ấy.

“Bạn xem.” Tôi chỉ lên đóa hoa đỏ trên cây.

“Đúng là thật rồi,” Người đẹp số 6 nói.

Thực ra không cần tôi phải chỉ, những đóa hoa phượng đỏ như lửa đã lấp ló giữa tán lá xanh màu ngọc biếc, nhìn rất rõ. Cánh hoa phượng vừa lớn vừa đỏ, cả đài hoa cũng ánh lên sắc đỏ như máu, thật vô cùng rực rỡ.

Tôi chăm chú quan sát năm cánh hoa phượng, bất chợt thấy có cảm giác quen thuộc.

“Ừa?” Tôi lấy làm thắc mắc, “sao lại có cảm giác mình thường xuyên nhìn thấy hoa phượng nhỉ?”

“Hả?” Nàng có vẻ rất ngạc nhiên.

“Sao vậy?” tôi hỏi.

“Biểu tượng của trường mình là hoa phượng mà.”

“Hả?” Tôi cũng hết sức ngạc nhiên.

“Bạn lắm cảm quá rồi.”

“Thế này liệu mình có tốt nghiệp được không nhỉ?”

“Khó nói lắm.” Nàng lại bật cười.

Trời đang rất nóng, tôi và Người đẹp số 6 bước sâu vào trong bóng râm.

“Phượng hẳn phải là một loài cây hạnh phúc lắm,” nàng nói.

“Tại sao?”

“Lúc hoa nở rộ nhất, lá cây vẫn còn xanh tươi. Hoa và lá chẳng những không chia lìa, mà còn có thể nhìn thấy dáng vẻ đẹp nhất của nhau nữa.”

“Ừ”, tôi gật gù đầu, “đúng là rất hạnh phúc.”

“Quyết định rồi,” nàng nói.

“Quyết định gì thế?”

“Mỗi năm ngày đầu tiên nhìn thấy hoa phượng, sẽ là ngày đầu tiên của mùa hè.”

“Quyết định của bạn lúc nào cũng thật sáng suốt.”

“Cảm ơn.” Nàng lại nhoẻn cười.

Sau khi xác định được ngày đầu tiên của mùa hè, tôi liền chờ Người đẹp số 6 về.

“Bạn biết đường đi núi muối Thất Cổ không?” lúc về đến dưới chân nhà, nàng hỏi.

“Chắc là biết,” tôi nói.

“Tuần sau mình muốn đi một chuyến, để làm bài báo cáo cho môn khoa học thường thức.”

“Nếu bạn không ngại, mình có thể chờ bạn đến đó,” tôi nói.

“Bạn không chờ mình đi, mình mới thấy ngại đó,” nàng bật cười.

Chúng tôi hẹn 2 giờ chiều thứ Sáu tuần sau xuất phát, tôi sẽ đến dưới nhà đón nàng.

Từ trường tôi đến Thất Cổ, đi xe máy mất chừng một tiếng.

Hôm đó nắng rất to, cũng may sau khi ra khỏi thành phố, hai bên đường toàn là những hồ cá rộng mênh mông, tầm nhìn cũng vì thế mà trở nên trải rộng mênh mang, gió cũng mạnh hơn nhiều, thổi bay cả cái oi bức của mùa hè.

Đột nhiên mây đen kéo đến vùn vùn trên đầu, trời đất trong chớp mắt tối sầm lại, cơn gió thổi qua người trở nên mát rượi.

Tôi thàn than không ổn, mười giây sau từng hạt mưa lớn đã trút xuống ầm ầm.

Mưa mỗi lúc một lớn hơn, còn lẫn cả tiếng sấm ì ùng và chớp nữa, khiến chúng tôi không kịp phòng bị.

Nếu tôi và Người đẹp số 6 đang ở trong thế giới của tiểu thuyết kiếm hiệp có phải tốt không, trong truyện kiếm hiệp, lúc nhân vật chính đang ở nơi hoang vu dã ngoại mà đột nhiên gặp mưa, gần đó nhất định thế nào cũng có một ngôi miếu rách nát gì đó.

Đáng tiếc trong thế giới thực này xung quanh bốn bề chỉ có hồ cá, đừng nói là miếu hoang, đến cả một cái cây cũng chẳng thấy đâu nữa.

Giữa cơn mưa mịt mờ ấy, tiến lên cũng chẳng được, mà trở về cũng chẳng xong, đến cả dừng lại cũng không ổn chút nào.

Tôi hết sức bối rối, chỉ lo Người đẹp số 6 bị ướt, nhưng cũng chỉ có thể tăng tốc phóng về phía trước.

Hệt như trúng số vậy, tôi bỗng trông thấy một căn lán nhỏ ven đường cách không xa lắm, vội vàng phóng như bay đến đó.

Tôi dừng xe trước cửa, để Người đẹp số 6 xuống xe chạy vào trong trước, rồi mới đỡ xe chạy vào theo.

Căn lán nhỏ này chắc để nghỉ ngơi lúc coi hồ cá, chỉ rộng khoảng năm mét vuông.

Tuy chỉ bị dính mưa có chừng năm phút, nhưng tôi và Người đẹp số 6 đã ướt sũng sinh cả người.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Thảm quá nhỉ,” Nàng nhoẻn miệng cười.

“Đúng thế.” Tôi cũng cười theo.

“Thời tiết đang đẹp thế, sao lại đột nhiên đổ mưa vậy chứ?” nàng nói.

“Đây là mưa rào chiều hè đấy mà,” tôi nói. “Mưa rất lớn, đến nhanh mà đi cũng rất nhanh.”

“Ồ.” Nàng đáp một tiếng, vuốt vuốt tóc, chỉnh lại quần áo.

“Bạn ướt hết rồi kìa.” Tôi lấy làm ngượng ngùng. “Xin lỗi nhé.”

“Người phải nói xin lỗi là mình mới đúng chứ.” Nàng cười cười. “Chúng ta cứ yên tâm trú mưa đi.”

“Lạnh không?” tôi hỏi.

“Hoi hoi,” nàng đáp, “không hiểu có bị cảm không nữa?”

“Minh có thể bị cảm, nhưng bạn thì không đâu,” tôi nói. “Bạn sẽ biến thành cầu vồng.”

“Cầu vồng?”

“Trên người bạn lúc này toàn là nước, khi mặt trời xuất hiện trở lại, chiếu lên người bạn, bạn sẽ biến thành cầu vồng rực rỡ sắc màu.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Cầu vồng đẹp lắm đấy nhé.”

“Ừ,” tôi nói, “vì vậy bạn mới biến thành cầu vồng.”

Tôi chăm chú nhìn Người đẹp số 6, đợi chờ khi mưa tạnh trời xanh, được thấy cầu vồng xuất hiện.

Trận mưa rào kéo dài khoảng nửa tiếng thì dừng, sau đó mây đen nhanh chóng tan đi, ánh nắng chan hòa.

Cứ như thể ông trời đang đùa cợt người ta, chỉ có điều trò đùa này vừa nhạt nhẽo lại chẳng buồn cười gì cả.

Về nhà phải mất 50 phút, còn đến Diêm Sơn thì chỉ mất 10 phút.

Nhưng người ướt sũng phóng xe thì rất dễ bị cảm, mà cứ ở mãi trong căn lán nhỏ này cũng không phải là cách hay.

“Tiếp tục đi thôi,” Người đẹp số 6 nhoen miệng cười.

Quả nhiên đi thêm 10 phút nữa, liền thấy núi muối trắng muốt, trông chẳng khác nào một ngọn núi tuyết.

Toàn bộ ngọn núi muối này do sáu mươi nghìn tấn muối dồn tích thành, cao hai mươi mét, chừng khoảng bằng tòa nhà sáu tầng. Vì chồng chất ở đây nhiều năm đã kết thành khối, cứng rắn như đá vậy.

Để tiện việc lên núi, người ta đã đeo ra những bậc thang dài dẫn lên tận đỉnh, hai bên còn có dây xích sắt bảo vệ.

Người đẹp số 6 chạy lên các bậc thang, đến đỉnh núi mới dừng chân lại.

Bầu trời xanh nhàn nhạt, ánh dương chiếu xeo xéo, bốn bề đều là ruộng muối và hồ cá, đằng xa là biển.

Người đẹp số 6 ngẩng đầu lên, hơi ngả người về phía sau, hai tay cũng dang rộng ra, nối dây từ ngón tay trái sang ngón trở tay phải, sẽ thành một đường vòng cung rất đẹp.

Khi mặt trời chiếu lên Người đẹp số 6, có một khoảnh khắc, tôi thật sự cảm thấy mình nhìn thấy cầu vồng.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Đêm trận gió mùa Đông Bắc đầu tiên của năm nay ủa về, chúng mình gặp nhau qua điện thoại di động.

“Đài Bắc lạnh quá.” Trong tiếng tạp âm loẹt xoẹt, tôi loáng thoáng nghe thấy giọng mũi của em.

“Em bị cảm rồi à?”

“Không. Chỉ tại gió bên ngoài lớn quá, thấy lạnh thôi.”

“Mau về nhà đi.”

“Không. Em muốn bay đến Đài Nam tìm anh, nhưng mà gió lớn quá.”

“Đây là gió Đông Bắc, gió mùa đông, thông thường đều rất mạnh, lại còn rất lạnh nữa.”

“Gió Đông Bắc sẽ thổi về hướng nào nhỉ?”

“Gió Đông Bắc thổi từ hướng Đông Bắc, đương nhiên là thổi về hướng Tây Nam.”

“Phía Tây Nam của Đài Bắc là Đài Nam đúng không?”

“Ừ. Nhưng cách những ba trăm cây số cơ.”

“Nếu gió Đông Bắc cứ thổi mãi, liệu có thể thổi em bay đến chỗ anh không?”

“Về lý thuyết là có thể. Nhưng phải cẩn thận đấy, phía Tây Nam của Đài Nam là eo biển Đài Loan đó nhé.”

“Em không sợ.” Em bật cười khúc khích. “Anh nhất định sẽ bắt được em mà.”

“Ừ. Nếu không bắt được em, anh sẽ cùng em rơi xuống biển.”

“Vậy em bắt đầu bay đây.”

Tôi nghe tiếng em giang rộng đôi cánh.

Gió mùa Đông Bắc cứ thổi mãi, tôi sắp gặp được em rồi.

- ‘๑’-•:*~*~* •๑ ㄟ ㄟ

“Thấy cầu vòng chưa?” Người đẹp số 6 ngoảnh đầu lại hỏi.

“Bạn đang nói tiếng màu gì thế?”

“Gì cơ?”

“Cầu vòng biết nói bảy thứ tiếng, màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím.”

“Thế bạn nghe hiểu thứ tiếng màu nào?”

“Màu vàng.”

Người đẹp số 6 bật cười, khẽ gõ lên đầu tôi một cái.

Chúng tôi chơi trên núi muối khoảng nửa tiếng, dưới ánh mặt trời rực rỡ, quần áo nhanh chóng khô cong.

Người đẹp số 6 nói trên người nàng không còn nước nữa, cầu vòng đã biến mất, có thể trở về được rồi.

Chúng tôi phóng xe trở về, dọc đường ánh nắng chan hòa rực rỡ, đến tận dưới chân nhà nàng.

“Ngày mai đến hội trường Thành Công xem phim đi,” nàng xuống xe, đoạn nói.

“Ừ,” tôi nói, “Buổi chiều lúc 1 giờ à?”

“Ừ.”

Tôi dặn dò nàng nhất định phải tắm nước nóng, sau đó mới nỏ máy, vẫy vẫy tay đi về.

“Tú Cầu!”

Nàng đột nhiên gọi giật, tôi lập tức đạp phanh, chiếc xe kêu “két” một tiếng rồi dừng phắt lại.

Trọng tâm tôi không được vững, xe máy trượt chút nữa thì đổ vật ra, cũng may chân phải chống kịp xuống đất, nhưng tư thế trông cũng hơi thảm hại.

“Xin lỗi.” Người đẹp số 6 vội chạy đến.

“Không sao,” tôi nói, “Có chuyện gì vậy?”

“Nếu bạn bị dính cảm, ngày mai vẫn phải đi xem phim đấy nhé,” nàng nói.

“Ừ. Dù thất khiếu chảy máu, có bò mình cũng nhất định phải bò đến nơi.” Tôi lấy làm thắc mắc: “Nhưng bộ phim ngày mai thật đáng xem đến mức ấy cơ à?”

“Không phải vấn đề phim ảnh,” nàng nói.

“Thế tại sao cho dù bị cảm mình cũng phải đi xem bộ phim ấy?”

“Vì bạn phải lấy cho mình,” nàng nói, “có bị cảm thì cùng bị chứ.”

“Hả?” Tôi giật mình ngạc nhiên. “Vậy không ổn lắm đâu.”

“Không. Thế mới ổn chứ.” Nàng cười cười.

“Thế nếu bạn bị cảm thì sao?” tôi hỏi.

“Bạn muốn bị mình lấy cho không?”

“Việc này...”

“Thế nếu mình bị cảm, thì mình sẽ ở nhà vậy.”

“Không” tôi buột miệng kêu lên, “lấy cho mình đi. Lấy cả sắc đẹp của bạn cho mình nữa.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Ngày mai không gặp không về.”

“Ừ.”

Nàng bật cười, vẫy vẫy tay rồi quay người bước đi.

1 giờ chiều hôm sau, tôi và Người đẹp số 6 cùng lúc xuất hiện.

“Bạn có bị cảm không?” tôi hỏi.

“Không,” nàng lắc đầu đáp.

“Chúc mừng chúc mừng.”

“Thế bạn có bị cảm không?” nàng hỏi.

“Không,” tôi đáp.

“Chúc mừng chúc mừng.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ, Tú Cầu.”

“Chúng ta cất công đến đây để chúc mừng năm mới à?”

“Không,” nàng bật cười, “chúng ta đến xem phim mà.”

“Vậy thì vào thôi.” Tôi cũng cười.

Trời rất nóng, xem xong phim, chúng tôi liền sang hàng kem đối diện cổng trường ăn kem.

Về sau, chúng tôi liền hình thành thói quen chỉ cần trời nóng, xem phim xong sẽ đi ăn kem.

Tôi thấy, Người đẹp số 6 trong mùa hè rất quyến rũ, toát lên một sức hấp dẫn khó thể tả được thành lời.

Làn tóc mai bị mồ hôi dính bết vào trán, hai gò má ửng hồng lên vì tiết trời nóng bức, hay đến cả những sợi lông măng li ti trên cánh tay nàng cũng khiến tôi đỏ mặt, tim đập rộn ràng.

“Kem của bạn sắp chảy hết rồi.” Nàng thường phải nhắc nhở tôi như thế.

Cuối tháng Năm, Đài Loan vào mùa mưa dầm, mưa âm u dầm dề liên tiếp một tuần liền, đến nỗi người ngượng cũng như sắp mốc cả lên.

Ngoài những lúc đi học, tôi hầu như không bước ra khỏi cửa, cơm cũng chỉ xuống căng tin dưới tầng ăn.

Những lúc rỗi việc, thông thường tôi đều rúc trong phòng, chán quá thì lên mạng, mỗi lần là cả mấy tiếng đồng hồ.

Khoảng thời gian này tôi thường nói chuyện với Người đẹp số 6 trên mạng, nhưng ánh sáng và bóng tối luôn đi đôi với nhau, vì vậy tôi cũng thường xuyên đụng phải sexbeauty.

“Đài Bắc mưa dầm dề cả ngày, chán chết đi được,” sexbeauty gửi tin nhắn qua.

“Thì ra cô ở Đài Bắc,” tôi trả lời.

“Đúng vậy. Thế anh ở đâu?”

“Tôi ở Đài Nam. Cả tuần này Đài Nam chỉ mưa có hai trận thôi.”

“Thật không? Tôi cứ tưởng cả Đài Loan đều vào mùa mưa dầm rồi chứ nhỉ?”

“Tuy chỉ có hai trận mưa, nhưng trận đầu tiên bốn ngày, trận thứ hai ba ngày.”

“Cái gì?”

“Bye bye.” Nói xong, tôi lập tức thoát khỏi mạng.

Buổi chiều ngày thứ tám của mùa mưa dầm năm ấy, tôi lại gặp Người đẹp số 6 trên mạng.

Nói là buổi chiều tối hình như cũng không được chuẩn lắm, vì ngày mưa dầm thì lúc nào chẳng giống buổi chiều tối.

Nhưng mà chắc là chiều tối rồi, vì đồng hồ đeo tay lúc ấy chỉ năm rưỡi.

“Nghe đài nói, mùa mưa sắp kết thúc rồi” Người đẹp số 6 gửi tin nhắn nói.

“Ừ, cuối cùng cũng thấy lại được ánh sáng mặt trời.”

“Sáng nay mình phải mang kính áp trong đi sát trùng,” nàng nói.

“Vì vậy giờ bạn đang đeo mắt kính thường?”

“Mình cũng có kính thường, nhưng hôm nay không đeo.”

“Chắc là không có gì bất tiện chứ?”

“Vẫn ổn. Mình cận nhẹ ấy mà.”

“Mình thì chịu rồi. Mình cận nặng lắm, nặng như nước biển ấy.”

Tôi đột nhiên nghĩ ra, đây có lẽ là điểm giống nhau duy nhất giữa mình và biển.

“Lát nữa mình phải đi lấy lại đôi mắt kính áp trong ấy,” nàng nói.

“Nhớ đeo kính vào đấy nhé.”

“Mình không muốn, định cứ thế này đi thôi.”

“Không được đâu. Lúc qua đường hơi nguy hiểm đấy.”

“Mình vẫn phân biệt được màu đỏ và màu xanh mà, không sao đâu.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu”

“Mình đi với bạn được không?”

“Bạn không ngại làm chó dẫn đường cho người mù chứ?”

“Mình lấy làm hân hạnh.”

“Thế mười phút nữa gặp nhau dưới nhà nhé.”

Tôi mặc áo mưa lấy xe máy phóng đi, mười phút sau đã có mặt dưới chân nhà nàng.

“Vất vả quá.”

Nàng cầm chiếc ô màu đỏ sẫm hôm chúng tôi gặp nhau ăn cơm lần đầu tiên, mỉm cười đứng đợi.

“Không đâu,” tôi đỗ xe rồi nói. “Đi nào.”

“Ừ.” Nàng gật gật đầu.

“Mấy ngón tay đây?” Tôi đưa tay phải giờ ba ngón tay về phía nàng.

Người đẹp số 6 cười cười, khề đây tôi một cái.

Trời mưa lâm thâm, tuy vẫn chưa đến tối, nhưng sắc trời trông cứ như đã tối om rồi vậy.

Nàng cầm ô, tôi mặc áo mưa, nếu không tính đến bán kính cái ô, chúng tôi có thể xem như đang kề vai sánh bước được rồi. Dọc đường, tôi len lén nhìn trộm nàng, chỉ sợ nàng va phải cột điện hay thứ gì đó, cũng tiện thể nhắc nhở nàng tránh mấy vũng nước đọng.

“Sao lại không muốn đeo kính?” tôi hỏi.

“Khi mình không đeo kính, thế giới trước mắt liền trở nên mờ lung, và cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều,” nàng nói, “mọi đường nét đều gọn lén tẩn ở rìa, không còn thẳng tắp nữa.”

“Ồ,” tôi gật gật đầu, “mình cũng bị cận thị, có thể trải nghiệm được cảm giác ấy của bạn. Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Nếu mình mà không đeo kính đi ngoài đường trong sắc trời này, chắc sẽ thấy một luồng ánh sáng cực mạnh chiếu thẳng vào mặt đấy.”

“Luồng ánh sáng mạnh?”

“Ừ,” tôi gật gật đầu, “đèn pha ô tô ấy.”

“Nói nhảm nào.” Người đẹp số 6 bật cười.

Tôi cửa hàng kính mắt lấy được đôi mắt áp tròng, tôi khuyên nàng đeo vào, nhưng nàng lắc lắc đầu.

“Trời tối rồi, bạn không đeo kính đi đường nguy hiểm lắm.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chỉ cần ở bên cạnh bạn, mình sẽ không có nguy hiểm gì hết.”

Đôi mắt Người đẹp số 6 rất sáng, vẻ mặt rất chắc chắn.

Đối với cá nhân tôi mà nói, cơ hội gặp được người con gái xinh đẹp nhìn mình với ánh mắt ấy, cả đời chắc chẳng có mấy lần đâu.

Nếu may mắn có được mấy lần, chắc có lẽ cũng do một mình Người đẹp số 6 bao trọn hết cả.

Cũng khoảng đến giờ cơm tối rồi, Người đẹp số 6 nói chi bằng đi ăn với nhau luôn.

Chúng tôi bèn đi vào một quán mì ven đường. Người đẹp số 6 nói, nàng hay ăn ở đây.

Bát mì nóng hôi hổi được bung lên, tôi ghé lại gần muốn xem cho kỹ, mắt kính lập tức mờ đi.

Tôi bỏ kính xuống lau lau, rồi lại đeo lên, nhưng chỉ cần ghé mặt lại gần bát mì, mắt kính liền mờ đi.

“Đeo kính phiền phức thế đấy.” Người đẹp số 6 cười cười.

“Vi vậy mà bạn chuyển sang đeo kính áp tròng à?”

“Ừ,” nàng cười cười, “vì mình nhất thiết phải xem rõ bên trong bát mì có con ruồi nào hay không.”

“Bạn vĩ đại quá.”

“Còn bạn?” nàng hỏi. “Có lúc nào cũng muốn không đeo kính mà nhìn thế giới này không?”

“Ừm...” tôi nghĩ ngợi giây lát, “lúc nào thiếu tiền thì có.”

“Lúc thiếu tiền?”

“Vì mắt mình bị hoa, không đeo kính, một tờ sẽ thành hai tờ.”

“Lại nói nhảm” Người đẹp số 6 bật cười khúc khích.

Có lẽ vì Người đẹp số 6 ở ngay trước mắt, tôi cảm thấy bát mì này có mùi vị của hạnh phúc.

“Bạn thích mùa mưa không?” nàng hỏi.

“Không nói được là thích hay không thích,” tôi đáp, “nhưng cứ mưa mãi thế này, cả người đều ỉu oải hết cả ra.”

“Ngày hè dễ khiến người ta nóng nảy khó chịu, vì vậy ông trời mới tạo ra mùa mưa để con người được dịp làm biếng.”

“Bạn thích mùa mưa à?” tôi hỏi.

“Ừ,” nàng đáp. “Những ngày mưa, mình thích nhất là vừa lắng nghe tiếng mưa rả rích bên ngoài cửa sổ, vừa rúc vào chăn xem truyện tranh, rất có không khí, mà cũng rất hạnh phúc.”

“Vì vậy mấy ngày nay bạn đều rúc mình trong chăn xem truyện tranh?”

“Ừ.” Nàng gật gật đầu.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn vĩ đại quá.”

“Bạn lại trêu mình rồi.” Nàng cười cười.

Người đẹp số 6 nói chẳng sai, giữa mùa hè dài dằng dặc của miền Nam Đài Loan, có một khoảng thời gian mưa dầm dề, khiến thời tiết không còn nóng bức oi ả, khiến con người trở nên ỉu oải lười nhác, cũng coi như là một ân huệ của ông Trời rồi.

Mùa mưa hoàn toàn chấm dứt vào khoảng đầu tháng Sáu, ông trời lại trở nên nghiêm khắc, thời tiết nóng nực oi bức.

Lúc này, không hiểu sao lại bắt đầu nhớ nhung mùa mưa.

Ở thành phố mãi, thì sẽ muốn ra ngoại ô leo núi; leo núi chán chê, lại thấy nhớ nhung con đường nhựa trong thành phố.

Có điều, trời chỉ nóng được ba ngày, trận bão đầu tiên của năm nay đã xuất hiện.

Trận bão này tên là Maggie, ngày nó tiến vào Đài Loan trùng với ngày của cuộc đổ bộ Normandy, đều là ngày mùng 6 tháng Sáu.

Hôm đó là Chủ nhật, vì vậy có nghỉ bão hay không cũng chẳng khác nhau gì hết.

Tuy rằng trận bão có thể khiến tôi đường đường chính chính hẹn hò với Người đẹp số 6, nhưng trong lòng cứ thấy nôn nao bất an thế nào đó.

Một là như vậy sẽ khiến tôi mong chờ có bão, nhưng mà bão sẽ mang đến tai họa, làm sao mà mong chờ được?

Hai là nếu trận bão nào cũng ra ngoài hóng gió, chẳng may có gì bất trắc, Người đẹp số 6 sẽ không thể sống lâu trăm tuổi được nữa rồi.

“Nếu cậu và Ông Huệ Đình là một cặp, thì có cái hẹn bão táp ấy hay không cũng chẳng khác gì,” Lại Đức Nhân nói.

“Thế là ý gì?” tôi hỏi.

“Ngu,” cậu ta mắng một tiếng. “Nếu các cậu là một cặp, muốn thế nào thì cứ thế ấy, ngày bão muốn hẹn hò thì cứ hẹn hò, không muốn hẹn hò thì thôi, căn bản không phải chờ đợi bão đến làm gì.”

“Nhưng chúng tớ vẫn chưa phải là một cặp.”

“Vì vậy phải nhanh chóng trở thành một cặp đi thôi!” cậu ta kêu toáng lên.

“Hiện giờ vẫn chưa được.”

“Hả?”

“Hả cái gì. Nếu muốn ở bên nàng, tớ phải trở nên lớn hơn, sâu hơn mới được.”

“Hả?”

“Hả cái gì. Tớ chỉ là một cái hồ nước mà thôi, tớ muốn trở thành biển lớn.”

“Hả?”

“Đừng có mà hả nữa!”

“Tại sao cậu lại muốn thành biển lớn?” Lại Đức Nhân hỏi.

“Vi nàng là cá voi.”

“Là cái loài động vật có vú sống ở biển, to chừng ngã ngựa ấy à?”

“Ừ.”

“Nếu cậu cho rằng cô nàng rất to lớn, thì nên tỷ dụ cô nàng thành khủng long, rồi quyết tâm gia nhập vào đội Cứu hộ khủng long ấy.”

“Này.”

“Này cái gì mà này,” cậu ta nói. “Cậu có biết mình đang nói tiếng khi không hả?”

“Cậu không hiểu đâu,” tôi nói.

“Sao tớ lại không hiểu?” cậu ta lại kêu lên. “Nếu Tiểu Thiên là tuyết, thì tớ cũng chẳng phải vì vậy mà muốn trở thành núi Himalaya đâu!!!”

“Cậu so sánh chẳng hay gì cả,” tôi nói. “Tiểu Thiên không phải là tuyết, Tiểu Thiên là ma.”

“Vì vậy tớ phải trở thành đạo sĩ chắc?”

“Ừ. Trở thành cao tăng đắc đạo cũng được.”

“Nhưng hòa thượng không được lấy vợ.”

“Cậu nói phải. Cậu vẫn cứ trở thành đạo sĩ thì hơn.”

“Phải cái đầu cậu ấy!” cậu ta kêu toáng lên lần thứ ba.

“Nếu cậu thích cô nàng, mà cô nàng cũng thích lại cậu, thì yêu nhau đi!” cậu ta kêu toáng lên lần thứ tư.

“Cậu có nghe câu chuyện về cá voi và hồ nước chưa?”

“Việc quái gì tớ phải nghe?”

“Vì vậy cậu không hiểu được đâu.”

“Việc quái gì tớ phải hiểu?”

“Vì vậy cậu mới chưa nghe.”

“Này!” cậu ta kêu toáng lên lần thứ năm.

Có thể vì Lại Đức Nhân cảm thấy tôi không thể hiểu nổi, hoặc tại kêu toáng lên nhiều quá đâm ra đau họng, nên dứt khoát chẳng thèm để ý đến tôi nữa.

Tôi cũng lấy làm vui vì không phải giải thích tâm trạng của mình với cậu ta, bởi ngay chính bản thân tôi cũng còn không hiểu cho lắm.

Tôi chỉ biết rằng, mình muốn trở thành biển lớn.

“Cậu đã bao giờ nghe nói đến một thứ gọi là tàu săn cá voi chưa?” sau khi im lặng một lúc lâu, Lại Đức Nhân lại mở miệng.

“Cậu vẫn chưa chán hả?” Tôi cười cười. “Vẫn muốn nói chuyện với tớ à?”

“Đừng đánh trống lảng,” cậu ta nói. “Chắc cậu phải nghe về tàu săn cá voi rồi chứ.”

“Đương nhiên là rồi. Thế cho nên?”

“Bạn có thể trở thành tàu săn cá voi mà.”

“Nếu chỉ để có được cá voi, trở thành tàu săn cá voi đương nhiên là cách nhanh nhất đồng thời cũng hữu hiệu nhất,” tôi nói. “Nhưng đối với cá voi, ở ngoài biển lớn mới là nơi vui vẻ và hạnh phúc nhất.”

“Hình như tớ hơi hiểu rồi đấy.” Lại Đức Nhân nói.

“Thật không?” tôi nói. “Chính tớ còn chẳng hiểu nổi mình đang nói gì cơ mà.”

“Bạn không cần phải hiểu.”

“Ừa?”

“Nếu cậu có tấm lòng ấy,” không ngờ cậu ta lại toét miệng cười, “vậy thì cậu đã là biển lớn rồi.”

“Hả?”

“Cuối cùng cũng đến lượt tớ được nói ‘đừng hả nữa’ rồi.”

Tôi còn đang nghĩ ngợi xem ý tứ của Lại Đức Nhân là thế nào, cậu ta đã giục tôi ra ngoài. Đưa mắt liếc đồng hồ, cũng sắp 6 giờ rồi, đó là thời gian tôi và Người đẹp số 6 đã hẹn nhau từ trước.

Tôi vội vàng mặc áo mưa rồi khỏi ký túc, phóng xe máy đến dưới chân nhà nàng.

Dọc đường mưa rất to, nhưng gió thì không mạnh như đã tưởng.

“Tú Cầu.”

“Ừ, Người đẹp số 6.”

“Đi hóng gió trước nhé.”

“Ừ.”

Người đẹp số 6 mở ô, tôi mặc áo mưa, đi từ dưới chân nhà nàng ra đầu ngõ, rồi lại từ đầu ngõ đi vòng lại dưới chân nhà nàng.

“Có thể đi ăn được rồi,” nàng nói.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bọn mình thế này có phải bệnh nặng lắm rồi không?”

“Bệnh nặng lắm rồi?”

“Ngày bão ra ngoài đi hóng gió, rồi kiếm nhà hàng ăn tối,” tôi nói. “Hon nữa trình tự còn có thể đảo ngược lại nữa.”

“Có lẽ thế,” nàng cười cười, “ai bảo hồi bé bọn mình đều chẳng hiểu sao lại sợ cái nôi chứ.”

“Tìm quán nào gần gần đây thôi nhé,” tôi nói, “Chỉ cần là quán ở quanh quanh đây, hon nữa đi vài bước là tới, vậy thì ngày bão ra ngoài kiếm quán ăn tối sẽ an toàn hơn nhiều.”

“Ừ.”

“Còn đi hóng gió thì...” tôi nghĩ ngợi giây lát, “hóng gió thế nào mới an toàn nhỉ?”

“Vừa nãy không phải mình vừa biểu diễn rồi đấy sao?”

“Bạn biểu diễn rồi?”

“Đi từ đây ra đầu ngõ, rồi vòng từ đầu ngõ về đây.” Nàng cười cười. “Đó chính là cách hóng gió an toàn nhất.”

“Đúng thế.” Tôi vỗ vỗ trán. “Đúng là như thế.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bệnh tình của chúng ta có lẽ rất nhẹ thôi, không khéo đã khỏi rồi ấy chứ.”

“Đúng thế.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn có thể sống lâu trăm tuổi rồi.”

“Đúng thế.”

Khu quanh đây là địa bàn của Người đẹp số 6, nàng dẫn tôi đến một quán ăn nhỏ, đi bộ chỉ mất năm phút. Quán này tuy nhỏ, nhưng có hai tầng, vừa vào đã ngửi thấy mùi cà phê nồng nồng.

Chúng tôi ngồi sát cửa sổ tầng hai, mưa hắt vào cửa sổ tụ lại thành mấy dòng nước chảy dọc theo ô kính.

Tuy rằng không nghe thấy tiếng gió, nhưng vẫn có thể cảm nhận được những chấn động rất nhỏ của ô kính.

Người đẹp số 6 nói món lườn gà rán hương thảo ở đây rất ngon, hai chúng tôi bèn chọn luôn món đó.

“Còn hai tuần nữa là phải thi cuối kỳ rồi,” nàng nói.

“Vậy mình có nên bắt đầu ôn bài chuẩn bị thi cử không nhỉ?” tôi hỏi.

“Bạn làm gì mà căng thẳng vậy?” Nàng cười cười. “Chỉ nói chuyện thôi mà.”

“May quá.” Tôi cũng cười theo. “Sau đó thì sao?”

“Thi cuối kỳ xong, là kết thúc năm học thứ ba. Sau đó là lên năm thứ tư rồi.”

“Ừ. Sau đó là hết năm thứ tư, rồi tốt nghiệp.”

“Đúng thế.” Nàng bật cười.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Tốt nghiệp xong bạn có dự định gì?”

“Mình muốn thi nghiên cứu sinh,” tôi nói.

“Vậy phải cố lên nhé, hy vọng bạn thi đậu.”

“Cảm ơn,” tôi nói. “Thực ra trước đây mình cũng không nghĩ đến việc thi nghiên cứu sinh đâu.”

“Hả?” Nàng có vẻ rất tò mò. “Vậy tại sao giờ lại muốn thi thế?”

“Vì bạn đấy.”

“Mình?”

“Vì bạn khiến mình muốn trở thành một người tốt hơn.”

“Bạn đã tốt lắm rồi mà.”

“Vẫn chưa đủ. Mình nhất định phải tốt hơn nữa,” tôi nói. “Mình chỉ là sinh viên, trước mắt mới chỉ nghĩ được rằng có lẽ thi nghiên cứu sinh có thể khiến bản thân trở nên tốt hơn thôi.”

“Ừ. Nàng gật gù đầu, nhovn miệng cười.

“Còn bạn?” tôi hỏi. “Tốt nghiệp xong có dự định gì?”

“Mình chắc có lẽ cũng thi nghiên cứu sinh.”

“Bạn không nên làm ra chuyện lẽ trời khó dung ấy chứ.”

“Lẽ trời khó dung?”

“Bạn xinh đẹp như vậy, tính tình lại tốt, tâm địa thiện lương lại chính trực thẳng thắn, nếu còn thi đỗ nghiên cứu sinh nữa, thế chẳng phải là lẽ trời cũng khó dung sao.”

“Thì ra bạn đang giễu mình.” Nàng bật cười.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Tại sao mình lại khiến bạn muốn trở thành người tốt hơn?”

“Vi ăn no quá, vì con còn bé, vì trời đẹp ánh nắng chan hòa...”

“Không được dùng lời của em ấy búa xua cho qua chuyện.” Nàng bật cười khúc khích.

“Ừm,” tôi nói, “vì mình muốn trở nên lớn hơn, sâu hơn, giống như biển vậy.”

“Tại sao bạn lại muốn giống biển?”

“Vi trong lòng mình, bạn rất to lớn, giống như cá voi ấy.”

Người đẹp số 6 khẽ “ừ” một tiếng, không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt nhiều ẩn ý.

Không biết Người đẹp số 6 có hiểu được ý tôi không, nhưng thực ra tôi cũng không để ý cho lắm.

Tâm trạng này đến chính bản thân tôi cũng cảm thấy thực khó mà hiểu nổi.

Tôi chỉ biết, cần phải nỗ lực để lớn hơn, sâu hơn, biến thành biển lớn.

Vì vậy, con bão vừa đi qua, tôi liền lập tức đóng cửa chuẩn bị ôn thi cuối kỳ.

“Hồ tiên sinh, sớm vậy đã bắt đầu chuẩn bị ôn thi cuối kỳ rồi à?” Lại Đức Nhân hỏi.

“Hồ tiên sinh?”

“Cậu chẳng bảo cậu là hồ nước còn gì?”

“Câm miệng. Câm không được nói gì nữa.”

“Nếu biển lớn có thể mang đi hết ưu sầu, như mang đi những dòng sông nhỏ. Tất cả các vết thương, tất cả nước mắt đã rơi, tình yêu của tôi, xin hãy mang đi hết...” Lại Đức Nhân hát lên ông ổng.

“Ê,” tôi quay đầu lại, “hát cũng không được.”

“Đây là ca khúc chủ đề của cậu mà, Biển lớn của Trương Vũ Sinh.” Lại Đức Nhân cười khi khi. “Cậu hát mấy lượt nữa là biến thành biển lớn rồi, không cần phải vất vả ôn thi cuối kỳ làm gì cho mệt.”

Tôi bèn quyết định bịt luôn tai lại, mặc xác cậu ta.

Thi cuối kỳ xong là hơn hai tháng nghỉ hè.

Tôi chỉ thi thoảng về nhà mấy hôm, thời gian còn lại dự định ở lại Đài Loan cả kỳ nghỉ này, nghiêm túc chuẩn bị cho kỳ thi nghiên cứu sinh. Ngoài ra, mỗi tuần tôi còn đến lớp học thêm một buổi, bổ túc một môn thi.

Người đẹp số 6 cũng có kế hoạch thực hiện chuyên đề của sinh viên chuyên ngành trong các trường thuộc hội Khoa học Quốc gia, nên mùa hè này cũng ở lại Đài Nam. “Và lại mình cũng muốn đọc thêm một ít sách,” nàng cười cười nói, “Đài Bắc nhiều thứ dụ dỗ quá.”

Tháng Năm nóng, tháng Sáu rất nóng, tháng Bảy, tháng Tám thì nóng đến mức chẳng muốn nói đến nữa.

Suốt kỳ nghỉ hè, ngày nào cũng nóng đến không chịu nổi, vì vậy tôi thường hay đến thư viện đọc sách. Đó là nơi duy nhất có điều hòa miễn phí, mà lại còn yên tĩnh nữa.

Có lần, tôi vừa khéo gặp Người đẹp số 6 ở cầu thang từ tầng hai lên tầng ba trong thư viện.

Vì cầu thang chỉ có một bên tay vịn, nàng men theo tay vịn đi xuống, tôi lại men theo tay vịn đi lên, hai chúng tôi suýt nữa thì va vào nhau ở chỗ quẹo.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn đến đây đọc sách à?”

“Ừ.” Tôi nói, “bạn cũng vậy à?”

“Ừ.”

“Cùng chung chí hướng.” Tôi gật gù đầu.

“Dự cảm kỳ lạ của mình lại xuất hiện rồi.”

“Thật sao?”

“Ừ,” nàng chỉ vào tôi, “nhất định bạn đến vì điều hòa miễn phí.”

“Đây là suy luận mà.” Tôi cười cười. “Nhưng bạn đoán đúng rồi đấy.”

“Cùng chung chí hướng.” Nàng cũng bật cười khúc khích.

Đều cùng chung chí hướng cả, nên cũng khó tránh việc quyến luyến lẫn nhau, vậy là chúng tôi thường hẹn nhau cũng đến thư viện đọc sách. Chúng tôi hay ngồi chung một cái bàn dài, nhưng gần như không nói chuyện gì, cùng lắm chỉ trao đổi một nụ cười khi ánh mắt chạm nhau.

Những lúc ấy, chỉ có tiếng giờ sách, tiếng đầu bút lướt qua trên giấy, tiếng lạo xạo khi cánh tay ma sát vào mặt bàn.

Có khi Người đẹp số 6 mệt, sẽ nhoài người lên bàn nghỉ ngơi, mặt gối lên cánh tay.

Tôi sẽ dừng giờ sách, đặt bút xuống, hai tay rời khỏi mặt bàn, lặng lẽ ngắm nhìn nàng cho tới khi nàng nhòe dậy.

“Tú Cầu.” Giọng nàng nghe rất nhẹ.

“Ừ. Người đẹp số 6.” Tôi cũng hạ thấp âm lượng xuống.

“Mình muốn đi ngắm biển.”

“Hả?” tôi khẽ nói. “Thời gian này ra biển nóng lắm đấy.”

“Có sao đâu, đằng nào cũng là mùa hè mà.” Nàng nhướn miệng cười tươi.

Thu dọn sách vở rời thư viện, tôi phóng xe chở nàng ra bờ biển Hoàng Kim, mất hai lăm phút.

Mới 4 giờ chiều, bờ biển gần như không một bóng người, chỉ có gió biển thổi phàn phật.

Chúng tôi ngồi trên con đê chắn sóng dài, gió biển tuy mạnh, nhưng nắng cũng rất to.

“Ra bãi cát dạo đi,” nàng nói.

“Cát nóng lắm đấy.”

“Có sao đâu, đằng nào cũng là mùa hè mà.”

“Sao bạn lại nói câu ấy nữa?”

“Trong phim truyền hình Nhật toàn nói vậy,” nàng đáp. “Dạo này mình hay xem phim Nhật lắm.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn vĩ đại quá.”

“Lại nói nhảm rồi.” Nàng nhảy xuống, hai chân giẫm lên bãi cát. “Đi thôi.”

Chúng tôi cõi bỏ giầy tất, đi ra chỗ giáp ranh mặt nước biển, rồi dạo men theo đó.

“Tại sao đột nhiên muốn ngắm biển thế?” tôi hỏi.

“Vì mình muốn biết tại sao bạn lại mong muốn giống như biển lớn.”

“Thực ra chỉ vì mình cảm thấy bạn giống cá voi thôi.”

“Nếu mình là chú chim nhỏ thì sao?”

“Vậy mình sẽ ước mong thành bầu trời.”

“Nếu mình là đom đóm?”

“Mình sẽ ước mong trở thành đồng cỏ xanh tươi không bị ô nhiễm.”

“Mình hiểu rồi,” nàng nói, “vì mình là cá voi, nên bạn muốn trở thành biển lớn.”

“Đại khái là như vậy đấy.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn đã là biển lớn rồi.”

“Hà?”

Tôi đang định hỏi nàng tại sao, thì Người đẹp số 6 đã đột nhiên rảo bước chạy nhanh ra phía biển.

“Tú Cầu!” hai tay nàng bắc loa quanh miệng, mặt hướng về phía biển thét lớn.

Tôi lấy làm thắc mắc, không biết nên đáp lại thế nào.

“Mình vừa gọi bạn đó.” Người đẹp số 6 quay đầu lại tươi cười.

“Nhưng mình đứng đây kia mà.”

“Không,” tay phải nàng chỉ ra phía biển, “bạn ở đó cơ.”

Vàng dương chiếu xeo xéo trên mặt biển, toàn thân, Người đẹp số 6 phủ trùm trong ánh vàng kim rực rỡ. Dù là ngày hay đêm, lúc nào nàng cũng sáng lấp lánh như thế.

Người đẹp số 6, vì em là cá voi, vì vậy anh nhất định phải cố gắng trở thành biển lớn.

Anh nhất định sẽ rất cố gắng.

Cũng gần 5 giờ, trên bãi cát bắt đầu thấy có người xuất hiện.

Tôi và Người đẹp số 6 trông thấy một cô bé khoảng bảy tuổi đang một mình ngồi nghịch cát, bên cạnh có mấy cái bát đĩa bằng nhựa, cô bé múc một ít cát vào bát, rồi lấy tay ngoáy ngoáy giống như đang làm com, cái miệng nhỏ xinh không ngừng lẩm bậm gì đó.

Chắc cô bé này đang chơi đồ hàng.

Người đẹp số 6 nói cô bé ấy rất giống nàng hồi nhỏ, thích ngồi một mình trên bãi cát chơi đồ hàng.

“Em ơi,” Người đẹp số 6 hỏi, “đang nấu món gì à?”

“Đang nấu com hay nấu mì vậy?” tôi cũng nói. “Có vẻ ngon đấy nhỉ?”

“Hai anh chị không thấy à?” Cô bé ngẩng đầu lên, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, nói: “Em đang nấu cát.”

Tôi và Người đẹp số 6 ngơ mặt ra nhìn nhau, sau đó giả bộ như không có chuyện gì từ từ rời khỏi hiện trường.

Tôi còn ngoảnh đầu lại nói: “Làm phiền rồi, em tiếp tục nấu đi nhé.”

“Vừa nãy ai bảo cô bé ấy giống mình thế nhỉ?” tôi nói.

“Là mình.” Người đẹp số 6 bật cười khúc khích.

“Có lẽ cô bé ấy tương lai cũng trở thành cá voi đấy.”

“Vậy sao?”

“Ừ,” tôi nói, “chắc là sẽ thành cá voi sát nhân, mà còn rất vô độ nữa ấy chứ.”

Người đẹp số 6 lại phì cười.

Chúng tôi trở lại chỗ để chân sòng, lấy nước sạch rửa hết cát dính ở chân, sau đó đi giày vào.

Khi chúng tôi chuẩn bị ra về, bãi cát bắt đầu đông người.

Lúc này tôi mới sực nhớ ra, Người đẹp số 6 xưa nay không thích chỗ nào quá đông người, vì vậy mới chọn lúc 4 giờ chiều ngày hè nóng bức ra bờ biển phơi nắng hơn một tiếng đồng hồ.

Nhưng điều này cũng có giá của nó, cái giá là hôm sau trên mặt chúng tôi có thể thấy rõ dấu vết cháy nắng.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Mặt bạn đỏ quá.” Nàng nhìn tôi một cái, rồi bật cười.

“Thật là bất công,” tôi nói

“Bất công?”

“Còn gì nữa,” tôi nói, “mặt bạn phơi nắng đỏ bừng bừng lên vẫn đẹp như vậy, mình không thể nào cười bạn được.”

“Lại nói nhảm rồi.” Nàng bật cười. “Xin lỗi, lẽ ra mình không nên lôi bạn ra biển sớm thế.”

“Có sao đâu, đằng nào cũng là mùa hè mà.”

“Để mình lấy thuốc kem cho bạn, bôi vào là hết cháy nắng ngay.”

Tôi cảm lọ thuốc kem của Người đẹp số 6 đưa, một mình ngồi trong phòng ký túc soi gương thoa thuốc lên mặt.

Cũng may Lại Đức Nhân về nhà nghỉ hè rồi, bằng không cậu ta mà trông thấy nhất định sẽ giễu tôi một chập. Đại khái sẽ nói mấy câu kiểu “Úi chà chà, cậu bắt đầu trang điểm từ lúc nào thế này.”

Không ngờ cửa phòng đột nhiên bật mở, Lại Đức Nhân đã trở lại.

“Úi chà chà,” cậu ta cười phá lên, “cậu bắt đầu trang điểm từ lúc nào thế này.”

“Sao tự dưng lại về trường thế?” tôi hỏi.

“Hẹn với Tiểu Thiên ngày mai rồi, đi chơi lễ.”

“Ồ,” tôi gật gật đầu, “giờ chắc cũng tháng Bảy Âm lịch rồi, Tiểu Thiên cũng nên làm lễ mới phải.”

“Này.”

“Phải rồi, tớ luôn muốn hỏi cậu chuyện này.”

“Chuyện gì nữa?”

“Có phải sinh nhật Tiểu Thiên đúng vào ngày Xá tội vong nhân không?”

“Này!”

Lại Đức Nhân kêu lên một tiếng, rồi bỏ ba lô xuống, không buồn để ý đến tôi nữa.

“Ngày mai là lễ gì thế?” tôi lại hỏi. “Sao các cậu phải đi chơi.”

“Hả?”

“Hả cái gì. Tôi không biết thật mà.”

“Vì vậy cậu chưa hẹn Ông Huệ Đình?”

“Liên can gì đến cô ấy?”

“Hả?”

“Đừng có hả nữa. Rốt cuộc ngày mai là lễ hội gì vậy?”

“Ngày mai là mừng bảy tháng Bảy, tết Tình nhân của người Trung Quốc mà.”

“Hả?” Không ngờ lần này người “hả” lại là tôi.

“Không ngờ ngày mai là ngày mấy tháng mấy cậu cũng không biết cơ à.” Cậu ta chắc chắc lưỡi mấy tiếng.

Đương nhiên tôi biết ngày mai là ngày mấy tháng mấy. Hôm nay là 16 tháng 8, ngày mai là ngày 17 tháng 8. Vấn đề là tôi không biết ngày mai là ngày mừng bảy tháng Bảy Âm lịch, lễ Tình nhân của người Trung Quốc.

Một ngày lễ rõ là khó xử, tôi bất giác thầm nghĩ: mình và Người đẹp số 6 liệu có tính là tình nhân không nhỉ?

Nếu xòe bàn tay ra, tay trái hay tay phải cũng được, người bình thường đều có năm ngón tay cả. Lần lượt là: ngón út, ngón áp út, ngón giữa, ngón trỏ và ngón cái.

Ngoài ngón cái ra, bốn ngón còn lại về hình dáng và kích thước đều không khác nhau nhiều lắm, khoảng cách giữa các ngón tay có thể nói là y hệt.

Nếu lấy năm ngón tay này ra lần lượt coi là xa lạ, quen biết, bạn bè bình thường, bạn tốt, tình nhân, liền phát hiện thấy từ xa lạ đến quen biết, từ quen biết đến trở thành bạn bè bình thường, rồi từ bạn bè bình thường trở thành bạn tốt, khoảng cách phải vượt qua, cũng như khoảng cách giữa các ngón tay, là giống nhau.

Thế nhưng một khi muốn vượt qua trạng thái bạn tốt để trở thành tình nhân, không chỉ hình dạng và kích cỡ của ngón tay khác nhau rất nhiều, mà cả khoảng cách giữa các ngón cũng lớn hơn rất nhiều, và lại còn cả chênh lệch về chiều cao nữa.

Tình nhân không phải là tình bạn kéo dài, lại càng không phải cứ là bạn bè tốt mãi đến cùng là sẽ trở thành tình nhân.

Tôi tin rằng mình và Người đẹp số 6 tuyệt đối đủ tư cách để gọi là bạn tốt, nhưng chúng tôi có phải tình nhân không nhỉ?

“Mau hẹn Ông Huệ Đình đi kia.” Lại Đức Nhân nói. “Còn dần thối mặt ra làm gì nữa.”

“Hẹn thật à?”

“Hả?”

“Hả cái gì. Tôi thật sự không biết có nên hẹn nàng hay không.”

“Hả?”

“Hả cái gì. Để tôi nghĩ xem tôi có đủ tư cách hay không đã.”

“Hả?”

“Đừng có mà hả nữa.”

“Cả Ruồi cũng hẹn được Muỗi Con rồi, vậy mà cậu còn không hẹn à?” cậu ta nói.

“Ruồi hẹn Muỗi Con rồi?”

“Còn gì. Cu cậu còn chuẩn bị tặng chín mươi chín bông hồng nữa cơ.”

“Chín mươi chín bông hồng?” Tôi lấy làm kinh ngạc. “Cậu ta rộng rãi vậy cơ à?”

“Cậu ta mới trúng giải nhì xổ số Thống Nhất, được bốn mươi nghìn Đài tệ.”

“Thật là không còn đạo lý mà.”

“Đừng phí lời nữa, mau hẹn Ông Huệ Đình đi.” Cuối cùng, cậu ta nói: “Muộn rồi thì đừng có mà hối hận đấy nhé.”

Hối hận, từ khóa ấy lại đánh động tôi một lần nữa.

Tuy tôi cho rằng nếu muốn ở bên Người đẹp số 6, tôi nhất định phải trở thành biển lớn. Nhưng trong ngày lễ Tình nhân, cho dù đôi bên chưa thể coi là tình nhân, chỉ cần một bên yêu đơn phương thôi, thì chắc cũng có thể hẹn được chứ nhỉ.

Tôi quyết định lên mạng hẹn Người đẹp số 6.

Tôi đợi từ 9 giờ tối đến 1 giờ sáng, Người đẹp số 6 mãi vẫn không thấy xuất hiện.

Da mắt chùng xuống, tôi sắp thiếp đi mất, đã bắt đầu gật gà gật gù rồi.

“Hi.”

Tôi sực tỉnh trong chớp mắt, đang định nói trời cao không phụ người có lòng, thì phát hiện ID gửi tin nhắn cho tôi là sexbeauty chứ không phải sixbeauty.

Haizzz, sao mình lại tỉnh lại chứ?

“Ngày mai tôi đi Đài Nam chơi. Anh ở Đài Nam, chắc biết đường Tiểu Đông ở đâu chứ.”

“Đường Tiểu Đông ở phía Nam đường Đông Phong,” tôi trả lời.

“Đường Đông Phong ở đâu?”

“Đường Đông Phong ở phía Tây đường Trường Vinh.”

“Đường Trường Vinh ở đâu?”

“Đường Trường Vinh ở phía Đông đường Thắng Lợi.”

“Trực tiếp nói luôn xem đường Tiểu Đông ở đâu thì chết chắc?”

“Tôi sắp chết thật rồi đây. Chúc ngủ ngon.”

Tôi lập tức ra khỏi mạng rồi tắt máy lên giường đi ngủ.

Ngồi trước máy tính thì cứ gật gà gật gù suốt, không ngờ lên giường nằm lại cứ trằn trọc lăn qua lăn lại mãi không ngủ được. Đặc biệt là ý thức được đã qua 12 giờ đêm, giờ có thể coi như đã sang ngày Thất Tịch, tôi lại càng ngủ không yên.

“Xin cậu nói thẳng với Ông Huệ Đình luôn đi.” Giọng của Lại Đức Nhân vang lên.

Tôi giật thót mình, ngồi dậy, thò đầu nhìn sang cái giường bên dưới của bộ giường tầng còn lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” cậu ta gắt. “Cậu cứ trở mình sột sà sột sạt, làm tớ chẳng ngủ được gì cả.”

“Giờ đã sắp 2 giờ sáng rồi đấy.”

“Muối Con ở Cao Hùng, ngày mai Ruồi Con đi Cao Hùng tìm cô nàng đấy. Tuệ Hiếu ở Đài Trung, bạn trai cô nàng cũng là người Đài Trung, chắc là bọn họ ở Đài Trung đón lễ Tình Nhân luôn.”

“Ồ,” tôi nói, “vậy nên là?”

“Vậy nên là chỉ có Ông Huệ Đình ở nhà một mình chứ còn gì nữa!” Cậu ta ngồi bật dậy mà gắt lên.

“Nàng ở nhà một mình thì sao?”

“Tức là cậu có thể trực tiếp đến tìm cô nàng mà không ngại làm phiền người khác.”

“Nhưng vậy sẽ làm phiền nàng, chắc nàng đang ngủ mà.”

“Cái thằng ngu cô nàng quen biết không hiểu đang làm cái trò khi gì, cả ngày Thất Tịch cũng không hẹn hò hẹn hiếc gì, cô nàng mà ngủ được mới lạ đấy.”

“Thật là nàng vẫn chưa ngủ chứ?”

“Nếu cô nàng mà ngủ rồi, tớ chặt đầu xuống cho cậu làm ghế ngồi.”

Tuy vẫn bán tín bán nghi, nhưng tôi vẫn nhảy xuống giường, thay quần áo ra.

“Phải rồi,” tôi nói, “tại sao lúc này cậu lại dùng từ ‘xin’ để nói với tớ thế?”

“Vi 5 giờ sáng tớ phải dậy rồi ạ.” 鍊

“Sớm thế?”

“Tiểu Thiên nói ngày Thất Tịch là ngày rất đặc biệt, phải ở bên nhau càng lâu càng tốt.”

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ. Tớ hỏi cậu tại sao lại phải ‘xin’ tớ?”

“Vi tớ phải xin cậu lượn đi cho mau!” cậu ta lại kêu toáng lên. “Không hẹn được Ông Huệ Đình thì không được quay về, quay về thì phải mau mau đi ngủ, đi ngủ không được trở mình. Mẹ cha nó! Tớ chỉ còn ba tiếng để ngủ thôi!”

“Hình như cậu sắp phát điên rồi?”

“Cút xéo!”

Tôi vội vàng chạy ra khỏi phòng ký túc, xuống nhà lấy xe phóng một mạch đến dưới chân nhà Người đẹp số 6.

Cửa sổ phòng Người đẹp số 6 hướng ra phía mặt đường, tôi dừng xe rồi ngẩng đầu chậm chậm lùi lại.

Khi ánh mắt không còn bị mái hiên chắn mưa che khuất nữa, nhịp tim tôi bỗng trở nên dồn dập mãnh liệt.

Đèn quả nhiên vẫn còn sáng. Lại Đức Nhân nói đúng rồi.

Ngón tay chuẩn bị ấn vào chuông điện, lại chột nghĩ đến phản ứng của nàng khi hơn 2 giờ sáng nghe thấy tiếng chuông vang lên, huống hồ lúc này nàng chỉ có ở nhà một mình.

Tuy rất muốn ấn chuông, nhưng tôi lại không muốn làm Người đẹp số 6 hốt hoảng.

Chỉ lặng lẽ đứng bên dưới, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn ánh đèn sáng trong phòng nàng.

Có lẽ đến khi đèn tắt, tôi mới thay đổi tư thế, rồi bỏ đi cũng nên.

“Tú Cầu.”

Đột nhiên nghe thấy tiếng gọi, mà vai phải còn bị vỗ một cái, cả người tôi cơ hồ như giật nảy lên.

“Hả?” Tôi ngoảnh đầu lại trông thấy Người đẹp số 6, lại giật nảy lên một cái nữa. “Người đẹp số 6.”

“Giật thót mình hả?” Nàng cười cười.

“Không. Giật thót thót mình. Hai lần,” tôi nói, “Sao bạn không ở trong phòng?”

“Mình ra cửa hàng tiện lợi mua ít đồ.” Nàng giơ túi đồ vừa mua trong tay lên.

“Muộn thế này còn ra ngoài một mình không tốt đâu,” tôi nói.

“Tại hơi đói bụng, lại ở nhà có một mình.” Nàng nhún nhún vai, “Hết cách rồi.”

“Nhưng mà...”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta cắt công đến đây để thảo luận xem có nên ra khỏi nhà quá muộn không à?”

“Không phải...” tôi nói, “mình đến là... là để...”

“Ừ?”

“Mình đến hỏi bạn ngày mai, à không, nên nói là hôm nay mới đúng,” tôi nói, “hôm nay bạn rảnh không?”

“Hôm nay không...” nàng cười cười, “không có việc gì bận cả.”

“Bạn làm mình thót tim lần thứ ba rồi đấy.”

“Xin lỗi.” Nàng lại nhón miệng cười.

“Thế mình có thể hẹn bạn đi...”

Tiêu rồi, tôi chỉ nghĩ đến việc hẹn nàng, mà hoàn toàn chưa nghĩ ra định hẹn nàng đi làm gì?

“Giờ mình muốn đi ngắm sao,” nàng nói.

“Nhưng vườn bách thú đóng cửa rồi [22],” tôi nói.

“Chẳng buồn cười gì cả.” Nhưng nàng lại cười.

“Vậy ra bờ biển ngắm sao nhé.”

“Bờ biển?”

“Ừ. Vì sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ sẽ bị nhấn chìm trong ánh đèn của thành phố mất.”

“Được đấy,” nàng cười cười, “đi ra bờ biển ngắm sao.”

Tôi lái xe chở nàng ra bờ biển Hoàng Kim, sau khi đến nơi, hai đứa ngồi sánh vai trên bờ đê chắn sóng, mặt hướng về phía biển.

Ánh sáng còn lại chỉ là ánh đèn đường bên con đường sau lưng và ánh đèn xe thi thoảng loáng qua.

Trước mắt gần như tối đen, chỉ nghe thấy rõ tiếng sóng biển vỗ lên bờ cát.

Đường bờ biển hết sức mơ hồ, nhưng trên mặt biển thì lấp lánh ánh sao.

Chúng tôi không nói năng gì, chỉ kê vai ngồi cạnh nhau, người hơi ngả về phía sau, bàn tay chống xuống mặt đất.

“Sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ ở đâu?” mười phút sau, Người đẹp số 6 lên tiếng hỏi.

“Thì ở trên trời đó.”

“À. Vì vậy bạn cũng không biết chứ gì.”

“Ừ. Ở đâu không quan trọng, chỉ cần vẫn còn đó là tốt rồi.”

“Vậy chúng ta có thấy sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ không?”

“Chúng ta nhất định đã trông thấy rồi.” Tôi chỉ lên bầu trời sao. “Chúng ở giữa những vì sao kia kia.”

“Ừ.” Nàng gật gật đầu, sau đó nhón miệng cười.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Xin lỗi vì muộn thế này mới đến kiếm bạn.”

“Nếu không phải muộn thế này, sao cũng không thể sáng đẹp vậy đâu. Thế nên...”

“Ừ?”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Cảm ơn bạn đã đưa mình ra bờ biển ngắm sao.”

“Mình lấy làm hân hạnh.”

Đêm mùa hè bên bờ biển, gió cứ thổi tà tà chậm chậm, vừa mát mẻ lại vừa dễ chịu.

Suốt một thời gian dài sống trong thời tiết oi bức đã sắp làm chúng tôi quên bồng mất cảm giác mát mẻ dễ chịu ấy rồi.

Ở trong phòng điều hòa tuy rằng cũng mát đấy, nhưng đó là cảm giác mát mẻ đơn điệu mà gò bó khó chịu, không thấy được sự thoáng đãng.

Tôi và Người đẹp số 6 lưu luyến cảm giác mát mẻ này, lại càng lưu luyến bầu trời đầy sao lấp lánh.

Vì vậy chúng tôi đều vờ như quên mất lúc này đêm đã khuya lắm rồi, thậm chí đã sắp đến thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm.

Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, bốn rưỡi rồi.

Trong bầu không khí tĩnh mịch, một động tác nhỏ như vậy thôi cũng đủ làm kinh động Người đẹp số 6.

“Có phải nên về rồi không?” Nàng hỏi.

“Ừ,” tôi đáp lời, “cũng nên để sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ nghỉ ngơi thôi.”

“Ừ.” Nàng gật đầu, sau đó đứng dậy.

Tôi lái xe chờ nàng về, 4 sau khi dặn dò nàng lên phòng phải đi ngủ ngay, tôi trở về ký túc.

Vừa mở cửa phòng, chuông đồng hồ báo thức của Lại Đức Nhân cũng vừa khéo reo lên, cậu ta kêu toáng một tiếng, bộ dạng rất đau khổ.

Tôi cười thầm mấy tiếng, rồi leo lên giường ngủ khò.

Lễ Thất tịch của Lại Đức Nhân và Tiểu Thiên rất phong phú, ngoài xem phim ăn com dạo phố ra, còn đến cung Khai Long, hay còn được gọi là miếu Bà Bày cúng bái, tiện thể tham quan một nghi thức thành niên mười sáu tuổi.

Lễ Tình nhân của Ruồi và Muỗi Con cũng phong phú không kém, cả buổi chiều họ ở trong đồn cảnh sát ghi lời khai. Vì xe máy của Ruồi bị trộm mất, hai cô cậu đành phải đến đồn cảnh sát báo án.

Tay cảnh sát phụ trách lại là tay mơ mới học sử dụng máy tính, gõ chậm hết sức, còn hay viết đi xóa lại chán chê, ghi xong được lời khai thì trời cũng tối đen rồi.

“Mua chín mươi chín bông hồng hết ba nghìn, xe máy ba mươi bảy nghìn nữa.” Ruồi nhăn mặt đau khổ. “Vừa khéo đúng bốn mươi nghìn tiền giải nhì xổ số Thống Nhất.”

Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, nhưng thời tiết vẫn nóng bức vô cùng, gần như không hề có biểu hiện dịu đi chút nào.

Cuối tháng Tám, thậm chí còn đạt mức kỷ lục nóng nhất trong năm.

Tháng Tám qua đi, đám sinh viên về quê nghỉ hè lục tục quay lại trường, sân trường ồn ã náo nhiệt trở lại.

Ngày mùng 6 tháng Chín khai giảng, bốn rưỡi chiều hôm sau, tôi và Người đẹp số 6 thả bộ trong sân trường, mới đi được chừng nửa tiếng, hai đứa đã đầm mồ hôi.

Mùa hè nóng bức mà dài đằng đẵng của miền Nam Đài Loan ời, bao giờ mới để m xuất hiện đây?

“Ngày đầu tiên của mùa đông, mùa xuân và mùa hạ đều do mình quyết định cả rồi,” Người đẹp số 6 nói, “vậy thì ngày đầu tiên của mùa thu do bạn quyết định nhé.”

“Ngày đầu tiên của mùa thu?”

“Ừ.” Nàng nhướn miệng cười. “Vấn đề này rất rất khó, bạn hãy động não đi.”

Đây đích thực là một vấn đề rất khó nghĩ, mùa thu giống như một tên buồn lậu vậy, không dễ gì để người ta phát hiện ra.

Nếu theo truyền thống, lấy thời điểm lá cây chuyển sắc vàng hay lá rụng để phán đoán thì sao?

Làm vậy không được, ở miền Nam Đài Loan này, ngoài một số loài cây đặc biệt ra, cây cối gần như bốn mùa đều xanh lá.

Lá phong chuyển sang màu đỏ tuy là dấu hiệu của mùa thu, nhưng đó là giữa thu rồi, không phải ngày đầu tiên của mùa thu.

Và lại, nếu cây phong mà mọc ở Đài Nam, sợ rằng dù đến hết mùa đông, lá cây cũng chẳng thể chuyển sang màu đỏ.

Còn về lá rụng, lá cây rụng xuống sau một trận bão có khi còn nhiều hơn lá rụng trong cả mùa thu cũng nên.

Nếu dùng ngày đầu tiên của tháng đấy coi như ngày đầu tiên của mùa thu thì sao nhỉ?

Giống như Người đẹp số 6 lấy ngày mùng 1 tháng Mười hai là ngày đầu tiên của mùa đông vậy.

Ngày mùng 1 tháng Chín đã qua, hơn nữa nếu ngày mùng 1 tháng Chín mà đứng giữa đường hét lên: mùa thu đến rồi, những người đi đường nóng đến mồ hôi kia chắc hẳn đều sẽ rất muốn đạp cho tôi một trận.

Ngày mùng 1 tháng Mười thì sao nhỉ? Ngày này nhạy cảm quá, dù sao tôi cũng ở Đài Loan mà. [23]

Vậy còn ngày mùng 1 tháng Mười một?

Nếu quyết định là ngày này, thì mùa thu chỉ có một tháng, ngắn quá.

Tạm thời gác vấn đề chưa giải quyết này lại, tôi hãy còn việc chính phải làm.

Đã lên năm thứ tư rồi, tôi cũng nên tính ngó ra một chút, hưởng hồ còn phải thi nghiên cứu sinh nữa.

Học kỳ này chỉ có 11 học phần, bài học ít đi, thời gian cũng nhiều hẳn lên.

Tôi nhận một công việc gia sư, kiếm thêm chút tiền dù sao cũng tốt, cũng là tự giúp mình trưởng thành lên.

Thời gian còn lại thì chuyên tâm học ôn chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, thi cử kiểu này cạnh tranh rất ghê gớm, tôi không thể buông lỏng tinh thần chút nào được.

Rất nhiều sinh viên năm thứ tư cảm thấy hoang mang về con đường sau khi tốt nghiệp, tôi xem như thuộc loại may mắn, biết được mình nên phấn đấu theo hướng nào.

Sexbeauty cũng là sinh viên năm thứ tư, cô ta không được may mắn thế.

“Tốt nghiệp xong chẳng biết phải làm gì nữa.” Cô ta gửi tin nhắn trên mạng.

“Kiếm việc làm thôi,” tôi trả lời.

i

“Anh nói thì đơn giản. Giờ tình hình kinh tế kém lắm, khó kiếm việc.”

“Cô học ngành gì?”

“Kinh tế.”

“Vậy có thể đi làm tiếp viên hàng không được đấy?”

“Tiếp viên hàng không? Tại sao?”

“Như vậy thì kinh tế Đài Loan có thể cất cánh bay cao rồi.”

“Cái gì?”

“Bye bye.” Tôi lập tức thoát khỏi mạng rồi tắt máy luôn.

Tháng Mười đến rồi, nhiệt độ giảm đi đôi chút, nhưng trời chưa mát hơn, tôi vẫn mặc áo cộc tay.

Ba ngày sau, Cục Khí tượng phát đi lời cảnh báo về trận bão thứ ba trong năm, bão Dain.

Năm nay Cục Khí tượng tổng cộng chỉ phát đi có ba lời cảnh báo, chuyện này đối với Đài Loan có thể nói là hiếm thấy.

Trận bão đầu tiên là bão Maggie, tiến vào Đài Loan ngày mùng 6 tháng Sáu, trận thứ hai thì không đổ bộ; còn trận bão Dain này chỉ ảnh hưởng đến khu vực Kim Ôn, không ảnh hưởng đến đảo Đài Loan.

Vì vậy cuộc hẹn bão táp của tôi và Người đẹp số 6, năm nay chỉ có một lần.

Con bão Dain dường như đã cuốn theo cả không khí nóng bức, sau bão, thời tiết bắt đầu mát mẻ, đã có thể ngửi thấy chút hương vị của mùa thu rồi.

Tôi và Người đẹp số 6 quen nhau vào mùa thu, nên khó tránh khỏi cũng hơi có cảm xúc riêng với mùa thu.

Đáng tiếc rằng mùa thu lại thích lặng lẽ âm thầm, cứ lảng lảng mà đến, không thể nắm bắt được thời gian.

Có lẽ mùa thu đã đến thật rồi, buổi tối lái xe máy phải mặc thêm áo khoác mỏng mới không thấy lạnh.

“Tuy không bắt được ngày đầu tiên của mùa thu, nhưng mùa thu đã đến rồi.” tôi gửi tin nhắn.

“Bạn vất vả rồi. Tối mai có rảnh không?” Người đẹp số 6 gửi tin nhắn lại.

“Tối mai mình phải đi dạy gia sư. 9 giờ mới xong.”

“Vậy chín rưỡi tối mai gặp nhau dưới nhà nhé?”

“OK.”

Sau buổi dạy gia sư, tôi phóng xe thẳng đến dưới chân nhà Người đẹp số 6, nàng đã đợi sẵn ở đó.

“Xin lỗi,” tôi dừng xe xong rồi nói, “hôm nay học sinh hỏi nhiều quá.”

“Không sao đâu.” Nàng nhoeo miệng cười. “Học sinh của bạn học lớp mấy thế?”

“Lớp 9, sáng năm là thi lên cấp III rồi.”

“Ồ. Chắc là áp lực của em ấy phải lớn lắm.”

“Mình chẳng cảm thấy cu cậu có áp lực gì cả.” Tôi cười cười.

Người đẹp số 6 cũng cười theo, không nói gì.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Chúng ta cắt công đến đây để thảo luận về em học sinh mình dạy kèm à?”

“Đương nhiên không phải rồi,” nàng lắc đầu nói. “Bạn xòe bàn tay ra đi.”

Tôi lập tức xòe tay phải ra, lòng bàn tay hướng lên phía trên.

“Tặng bạn cái này.” Nàng đặt một món đồ vào tay tôi.

Tôi cúi xuống nhìn, là một quả trứng đỏ, giống loại vẫn mời người ta ăn lúc trẻ con đây tháng. Nhưng vỏ ngoài quả trứng này được tô màu đỏ tươi rồi, màu sắc rất đều đặn.

“Đây là...”

“Hôm này là đúng một năm kể từ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau dùng bữa tối.” Nàng cười cười, “Mời bạn ăn quả trứng đỏ.”

“Bạn còn nhớ cơ à?” Tôi hết sức ngạc nhiên.

“Vậy bạn còn nhớ không?”

“Dĩ nhiên là mình nhất định phải nhớ rồi.”

“Thế tại sao bạn nhớ là chuyện đương nhiên phải thế, còn mình nhớ ngày này thì lại khiến bạn ngạc nhiên vậy?”

“Mình...”

Tôi không biết phải nói s, chỉ thấy trong lòng ấm áp vô cùng, mặt nóng bừng lên.

“Mình luộc chín trứng, rồi lấy màu nước đỏ tô lên vỏ, mấy lớp liền đấy nhé.”

“Là loại màu nước có thể ăn được đúng không?”

“Bạn nghe có loại màu nước nào ăn được chưa?”

“Chưa nghe bao giờ.”

“Thế cho nên là,” nàng cười cười, “lúc ăn bạn phải cẩn thận đấy, chớ có để dính vỏ trứng vào.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Một năm qua được bạn chiếu cố, trong lòng mình thật sự áy náy lắm.”

“Có gì đâu, có gì đâu, bạn khách khí quá.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Tự đáy lòng mình cảm thấy...”

“Cảm thấy gì?”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Thế thì bạn có thể ăn rất nhiều rất nhiều trứng đỏ rồi.” Nàng cười tươi tắn. “Rất nhiều rất nhiều trứng đỏ.”

Cả một mùa, có thể chỉ vì một ánh mắt hay một nụ cười, mà trở nên lung linh rực rỡ.

Mùa thu chính là như thế.

Dẫu cho mùa thu chỉ có một ngày hôm nay, mùa thu cũng vẫn lung linh rực rỡ như thế.

“Mùa thu, là mùa thích hợp ăn tiết vịt cay đấy,” Người đẹp số 6 nói.

“Mùa đông năm ngoái bạn cũng nói thế.” Tôi cười cười. “Minh chờ bạn đến chợ đêm nhé.”

“Ừ.” Nàng cũng nhoen miệng cười.

Tôi chờ nàng đến chợ đêm, nàng ăn tiết vịt cay, còn tôi ăn trứng gà nhuộm đỏ.

Ngày cuối cùng của tháng Mười là lễ Halloween, tối hôm ấy, Hội Sinh viên tổ chức một buổi dạ hội, hoan nghênh mọi người đóng giả làm các loại ma quỷ tham gia. Trong buổi dạ hội cũng sẽ chọn ra người giả dạng giống ma quỷ nhất.

“Gọi Tiểu Thiên đến tham gia đi,” tôi nói.

“Này.” Lại Đức Nhân trừng mắt lên nhìn tôi.

“Tiểu Thiên để mặt trần cũng đủ làm chán động lòng người rồi, không cần phải hóa trang gì đặc biệt.”

“Này!” Cậu ta lại kêu lên một tiếng.

Kết quả là tự Tiểu Thiên muốn tham gia buổi dạ hội Halloween ấy, cô còn kéo theo cả Người đẹp số 6 cùng đi.

Cuối cùng lại là Tiểu Thiên, Lại Đức Nhân, Người đẹp số 6, tôi, Tuệ Hiếu, Muối Con, Ruồi, bảy người cùng tham gia buổi dạ hội đó.

Nhưng bảy chúng tôi đều không đóng giả làm ma quỷ gì, chỉ vào xem cho vui.

Tiểu Thiên tối hôm đó lại mặc váy liền màu trắng, mái tóc dài buông xuống như dòng thác.

“Tiểu Thiên giống thật đấy.” Tôi len lén nói với Người đẹp số 6, “ít nhất thì nhìn phía sau rất giống.”

Người đẹp số 6 cứ cười mãi, hoàn toàn không phản bác lại tôi.

Đã bước vào tháng Mười một, phong vị mùa thu càng thêm nồng đượm.

Thời tiết này là dễ chịu nhất, ánh dương hiền hòa, nhiệt độ vừa phải, cả không khí cũng dường như đang mỉm cười.

Thi giữa kỳ vào thời tiết này là tốt nhất, sinh viên thi xong cũng không muốn phóng hỏa đốt luôn trường lớp cho lắm.

Tuần thứ hai của tháng Mười một là thi giữa kỳ, thi xong là đến kỷ niệm thành lập trường.

Năm nay tôi cũng khá may mắn, sinh nhật không rơi vào thứ Sáu ngày 13 nữa, mà là thứ Bảy.

Năm nay nhà trường cũng vừa khéo chọn đúng ngày hôm ấy làm lễ kỷ niệm.

“Chà, bạn được nể mặt ghê đó nha,” Người đẹp số 6 nhoen miệng cười, nói với tôi.

“Trùng hợp thôi.” Tôi cũng cười theo.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn.”

“Xin lỗi vì chưa chuẩn bị quà.”

“Bạn đừng bao giờ nói vậy.”

“Nhưng mà có bánh ga tô đấy.”

“Hả?”

“Bạn đợi mình nhé.”

Người đẹp số 6 quay người chạy lên nhà, một lúc sau liền bung xuống một cái bánh ga tô nhỏ đường kính khoảng 20 xăng ti mét.

“Tự mình làm đấy,” nàng nói.

“Lẽ trời khó dung mà.”

“Hả?”

“Bạn xinh đẹp lại tốt bụng, lại còn biết làm bánh ga tô nữa, đúng là lẽ trời khó dung.”

“Đừng nói nhảm nữa.” Nàng bật cười khúc khích. “Tìm chỗ nào đó ngồi ăn bánh đi.”

Tôi bung cái bánh ga tô, cùng Người đẹp số 6 đi sâu vào sân trường rồi kiếm chỗ ngồi xuống.

“Ước trước đi đã,” nàng nói.

Xin cho tôi trở thành biển lớn để cá voi có thể bơi lội vẫy vùng.

Tôi chỉ có một ước nguyện đó thôi.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Người được mừng sinh nhật là bạn cơ mà.”

Chúng tôi cười phá lên, cắt đôi cái bánh ga tô ra, mỗi người một nửa.

Theo quyết định của Người đẹp số 6, mùa thu chỉ đến cuối tháng Mười một là chấm dứt.

Mùa thu ngắn ngủi vậy thôi, vì vậy tôi và Người đẹp số 6 càng trân trọng mùa thu.

Nếu buổi tối lên mạng gặp được Người đẹp số 6, nàng thường hay gửi cho tôi tin nhắn thế này:

“Minh muốn ngắm sao trời mùa thu.”

“Được.”

Sau đó tôi lập tức thoát khỏi mạng, phóng xe xuống dưới chân nhà nàng. Tôi sẽ cùng nàng thả bộ một đoạn, có thể chỉ đi ra cửa hàng tiện lợi, hoặc cũng có thể chỉ đi vào sân trường.

10 giờ tối ngày 30 tháng Mười một, tôi chờ Người đẹp số 6 ra bờ biển, định ngắm bầu trời sao mùa thu cho thỏa thuê.

Bầu trời cũng không làm chúng tôi thất vọng, những ngôi sao ra sức tỏa sáng trong đêm cuối cùng của mùa thu.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Minh có dự cảm chúng ta nhất định ở lại đây đến sau 12 giờ.”

“Đây không phải dự cảm,” tôi nói, “mà là ám hiệu rồi.”

“Ám hiệu à?” Nàng cười cười. “Nhưng mình nói rất rõ ràng mà.”

“Mình biết rồi.” Tôi cũng bật cười. “Thì ở lại đây đến sau 12 giờ nhé.”

Sau 12 giờ, mùa thu liền kết thúc.

Chúng tôi không đếm ngược, chỉ lặng lẽ mặc thời gian chậm chậm trôi đến sáng sớm ngày mừng 1 tháng Mười hai.

Chúng tôi chỉ muốn nhìn thấy nhau vào khoảnh khắc mùa đông đến, như vậy mùa đông này sẽ không còn lạnh lẽo nữa.

Mùa đông này đúng là không lạnh thật, vì rất náo nhiệt ồn ã.

Đêm Đông chí, Câu lạc bộ nghe nhìn và khoa chúng tôi đều có tiệc bánh trôi. Tôi đi cả hai chỗ, mỗi bên ăn hai bát bánh trôi, tổng cộng ăn bốn bát.

Nếu ăn một bát bánh trôi tức là tăng thêm một tuổi, vậy thì tối nay thoát cái tôi đã thêm bốn tuổi rồi.

“Sao bạn ăn nhiều bánh trôi thế?” Người đẹp số 6 hỏi.

“Vì ngon mà,” tôi đáp.

Người đẹp số 6, thực ra là vì anh muốn nhanh chóng trưởng thành, lão luyện hơn, để trở thành biển lớn.

Lễ mừng Giáng sinh tổ chức ở nhà trọ của Người đẹp số 6, đây là đề nghị của Muối Con.

Vốn chỉ có bảy người, về sau bạn trai của Tuệ Hiếu cũng đến, thành thử ra có tám người.

“Cây thông Noel mảnh mai quá,” Ruồi nói.

“Chê nhỏ thì nói thẳng ra đi.” Muối Con trừng mắt nhìn cậu ta.

Cây thông ấy đúng là rất nhỏ, chỉ cao bằng nửa người. Nhưng bên trên đeo đầy các đồ trang trí, lại còn có đèn sáng nhấp nháy, cũng coi như rất có thành ý rồi.

Tối hôm đó chúng tôi ăn lẩu, ăn xong, Tuệ Hiếu và bạn trai còn hát song ca mấy bài. Cuối cùng là màn trao đổi quà tặng, những món quà tám người đã chuẩn bị từ trước, được đánh số từ 1 đến 8.

“Anh Bình,” Muối Con nói với tôi, “anh chọn trước.”

“Đương nhiên là anh chọn số 6 rồi,” tôi nói.

“Anh lợi hại thật đấy, chọn đúng quà của chị Huệ Đình,” Muối Con nói.

Tôi mở món quà ra, là một con cá voi làm bằng pha lê màu xanh.

Đã muộn lắm rồi, chúng tôi chúc mừng nhau Giáng sinh rồi lần lượt ra về.

Trước lúc đi, tôi đưa mắt nhìn Người đẹp số 6, nàng chớp chớp mắt, rồi đưa hai ngón tay trở giao nhau tạo thành hình chữ thập.

Lần này chắc không phải chỉ mười phút sau hẵng đi, mà là mười phút sau quay trở lại đây.⁴

Tôi xuống cầu thang rồi lặng lẽ đứng đợi.

Mười phút sau, cửa sắt kêu kẹ kẹ mở ra.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Giáng sinh vui vẻ.”

“Giáng sinh vui vẻ.”

“Nếu bạn không ngại, lần sau ra dấu ‘năm’ nhé. Mười phút thực sự là lâu quá đi mất.”

Người đẹp số 6 gật gật đầu, nhoen miệng cười tươi, rồi quay người đi lên.

Đêm Giao thừa, tôi và Người đẹp số 6 chỉ muốn lặng lẽ cho qua, nhưng Lại Đức Nhân và Tiểu Thiên lại hết sức hưng phấn.

“Năm 2000 đấy!” cậu ta nói. “Không đi ăn mừng làm sao được.”

“Không có hứng,” tôi nói.

“Năm 2000 có thể là ngày tận thế đó!”

“Thế thì sao?”

“Nếu vào khoảnh khắc bước sang năm 2000, thế giới đột nhiên bị hủy diệt,” cậu ta nói, “lẽ nào cậu không hy vọng người yêu của mình ở cạnh bên, sau đó cùng chết với nàng sao.”

Tôi thừa nhận câu cuối cùng của cậu ta có hơi chút hấp dẫn.

Còn Tiểu Thiên nói gì với Người đẹp số 6 thì tôi không biết, tóm lại là nàng cũng sẽ đi.

Đêm Giao thừa năm ấy người đông nghìn nghịt, xem ra mọi người đều hy vọng được chết bên ngoài trong khoảnh khắc thế giới này bị hủy diệt.

Khi khoảnh khắc đầu tiên của năm mới đến, Trái đất không nổ tung, mà là pháo hoa nổ khắp trời.

Tiếng pháo nổ điếc cả tai, lúc này sợ rằng không thể nào nghe được người bên cạnh mình đang nói gì.

Tôi hơi rùn người xuống, đến khi chỉ còn cao bằng nửa người, rồi ra hiệu cho Người đẹp số 6 cũng làm theo.

“Người đẹp số 6,” tôi hét lớn.

“Ừ!” Nàng cũng hét lên. “Tú Cầu!”

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Sau đó chúng tôi đứng thẳng người dậy, chào hỏi chúc mừng Lại Đức Nhân xong xuôi, lập tức chuồn khỏi chỗ ấy.

Tuy năm 2000 thế giới không bị hủy diệt, nhưng tai nạn vẫn còn tồn tại lơ lửng, và lại còn xảy ra chín ngày sau đó nữa.

Đó chính là tuần thi cuối kỳ.

Thi cuối kỳ xong, Người đẹp số 6 về Đài Bắc nghỉ đông, tôi thì ở lại ký túc cho đến Tết.

Mùng 10 Tết là vào học, hôm ấy vừa khéo lại là 14 tháng Hai - lễ Tình nhân phương Tây.

Lại Đức Nhân hôm ấy vẫn phải dậy sớm, Ruồi đi mua hoa và một cái khóa xe máy to tướng có rất nhiều chức năng.

Về phần tôi, có cách không cần tốn tiền cũng không phải dậy sớm.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Cho bạn biết một chuyện nhé.”

“Bạn nói đi.”

“Mùa xuân đến rồi.”

“Gi cơ?”

“Hoa chuông nở rồi. Năm nay hoa nở sớm khoảng mười ngày.”

“Mười phút nữa gặp nhau dưới nhà nhé.”

“Ừ.”

Tôi lập tức thoát khỏi mạng, phóng xe đến dưới chân nhà Người đẹp số 6, nàng đã đợi ở đó rồi.

“Bạn đến muộn 20 giây.” Nàng cười cười.

“Xin...” tôi ngập ngừng, “Xin lỗi.”

Một tháng không gặp, khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của nàng, tim tôi lại đập loạn nhịp. Tôi há miệng ra mới biết mình gặp khó khăn khi mở lời.

Nàng đón lấy cái mũ bảo hiểm trên tay tôi, ngồi lên ghế sau, rồi vỗ vỗ lên mũ tôi.

“Đi nào!”

Tôi định thần lại, rồi phóng xe đến đường Đông Phong, kiếm một nơi để xe.

Tuy hoa chuông vẫn chưa hoàn toàn nở rộ, nhưng cả một hàng cây phong linh lặng lẽ nở hoa cũng là một cảnh tượng rất hùng vĩ.

Năm ngoái, cả con đường dài bị những bông hoa vàng rơi xuống phủ kín, tạo nên một biển hoa vàng rực rỡ; năm nay trên mặt đất toàn là những chiếc lá khô màu nâu nhạt rơi xuống từ mùa đông, không hề có lấy một cánh hoa vàng.

Chúng tôi bước đi trên những chiếc lá khô, dưới chân không ngừng phát ra những tiếng lạo xạo.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Mùa xuân cuối cùng cũng đến rồi.”

“Đúng thế.”

Sau đó chúng tôi cười vang.

Mùa xuân đẹp thì có đẹp, nhưng kỳ thi nghiên cứu sinh lại đúng vào cuối mùa xuân.

Có hai câu đầu của một bài thơ vần thế này: Mùa xuân chẳng phải mùa đọc sách, Mùa hè nóng bức ngủ một mạch.

Về thứ hai thì tôi đồng ý, nhưng về thứ nhất thì thật không dám noi theo.

Đã tiến vào giai đoạn chạy nước rút cuối cùng, cả tôi và Người đẹp số 6 đều bắt đầu đóng cửa chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.

Chúng tôi cổ vũ nhau trên mạng, thi thoảng cũng hẹn ăn cơm hoặc đến hội trường Thành Công xem phim, hoặc nửa đêm khuya khoắt tôi đến nhà nàng rồi cùng ra cửa hàng tiện lợi mua đồ.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Phải cố gắng lên nhé.”

“Ừ. Bạn cũng thế.”

Khi những cây phượng trên đường Tiểu Đông nở đóa hoa đầu tiên, kết quả thi nghiên cứu sinh của các trường cũng lục tục được công bố.

Người đẹp số 6 đỗ nghiên cứu sinh của một trường ở Đài Bắc, tôi, Lại Đức Nhân, Ruồi thì thi đỗ vào viện nghiên cứu của trường luôn. Khoảng một tháng sau đó, Lại Đức Nhân thường hẹn tôi và Người đẹp số 6 cùng đi hát hay ăn thịt nướng, để đánh một dấu chấm hoàn mỹ cho cuộc sống sinh viên chuẩn bị kết thúc tới nơi.

Đầu tháng Sáu, phượng trên đường Tiểu Đông đều nở rộ.

Hoa phượng nở đỏ rực cả tán cây, giống hệt như những đốm lửa.

“Đóa hoa đỏ thắm, lá xanh ngăn ngắt.” Người đẹp số 6 ngẩng đầu bên dưới cây phượng đỏ rực như lửa nói: “Cây phượng quả nhiên là loài cây hạnh phúc.”

Tôi gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

Tuy rằng phượng vĩ là loài cây hạnh phúc, nhưng trong thời điểm hoa phượng nở đỏ thắm nhất, cũng là khi cây phượng hạnh phúc nhất, tôi và Người đẹp số 6 lại phải xa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Luôn luôn nhìn anh, giống như đắm đuối nhìn theo bóng lưng của một nhà leo núi vậy.

Chỉ tiếc rằng, người leo núi bao giờ cũng phải leo đến điểm cao nhất rồi mới dừng lại nhìn xuống dưới. Còn anh, thì mãi mãi vẫn không tìm thấy điểm cao ấy.

Có lẽ, đầu anh leo được cao đến mấy, cũng mãi không cho rằng đó là điểm cao nhất.

Em chỉ có thể mãi, mãi nhìn theo bóng lưng anh.

Có lẽ anh cho rằng, lên được đỉnh núi là đã chinh phục được núi.

Nhưng núi không vì bất cứ ai gấm lên đỉnh núi mà thấp đi nửa phần nửa thốn.

Núi vĩnh viễn là núi, anh cũng vẫn là anh.

Người ta thường quên mất mình đang sở hữu gì, cần phải tự nhắc nhở mình đúng lúc.

Anh chỉ một lòng leo lên đỉnh núi, không còn thời gian đâu để nhắc nhở bản thân.

Em chỉ có thể nhắc anh, em đang ở dưới đây nhìn theo bóng anh này.

Nhưng anh sắp vượt khỏi tầm mắt em rồi, em sắp sửa không thấy được anh nữa.

Có thể xin anh dừng chân lại, nhìn xuống dưới này một lần không.

Em không mong muốn rằng, ký ức sâu đậm nhất cùng ấn tượng cuối cùng về anh...

Chỉ là bóng lưng anh.

Người đẹp số 6.

- ‘๑’-.*:*’*’* •๒ ㄤ ㄤ

Tôi dọn khỏi căn phòng ký túc thời đại học, dự định lúc nào học nghiên cứu sinh cũng sẽ ở ký túc xá. Chỉ tiếc là số giường giành cho nghiên cứu sinh của trường rất ít, mà số người lại nhiều, đành phải dùng cách rút thăm để quyết định xem ai có thể ở trong ký túc.

Tôi và Lại Đức Nhân đều không rút trúng, nhưng Ruồi thì trúng được một giường.

Tôi thuê một căn phòng bên ngoài, rất sơ sài, giống như loại dành cho học sinh cấp III gia cảnh bần hàn vậy. Bên trong chỉ có giường, bàn sách, tủ quần áo, nhưng vậy cũng đủ rồi.

Căn phòng Lại Đức Nhân thuê tốt hơn của tôi nhiều, còn có cả ti vi, tủ lạnh, lò vi sóng và điều hòa nhiệt độ. Đối với cuộc sống của một nghiên cứu sinh, tôi đây đã giác ngộ từ lâu rồi, phòng nghiên cứu mới là trung tâm của cuộc sống.

Tuy số học phần phải học ít hơn thời đại học rất nhiều, nhưng luận văn tốt nghiệp mới là thứ quan trọng nhất. Ai làm về lý thuyết, suy luận thì trên bàn lúc nào cũng có một đồng lớn tài liệu phải đọc; kẻ nào làm thực nghiệm, thì cả ngày vùi mình trong phòng thí nghiệm; những kẻ viết phần mềm mô phỏng, thì cả ngày cả đêm ngồi trước máy vi tính. Tôi thuộc loại nghiên cứu sinh viết phần mềm mô phỏng, để tiện lập trình và chạy thử chương trình, tôi đã sắm luôn một cái máy tính để trong phòng nghiên cứu.

Tòa nhà của khoa có bốn phòng nghiên cứu, mỗi phòng ngồi được 12 người.

Tôi ở phòng thứ hai, cùng phòng với Lại Đức Nhân, chỗ ngồi cũng ở ngay bên cạnh.

Chỗ chúng tôi ngồi sát cửa sổ, bên ngoài cửa sổ có ban công, trên ban công có cỏ, phía trên cỏ là bầu trời.

Tôi đến có thể ngửa mặt lên ngắm bầu trời đêm, ngôi sao sáng nhất trên vòm không chính là Người đẹp số 6.

Người đẹp số 6 học ở Đài Bắc, chúng tôi thường chỉ lên diễn đàn trao đổi tin tức với nhau.

Có lẽ vì cả hai đều bận, thời gian rảnh rỗi thường bất định lại gần gũi vụn vặt, vì vậy cơ hội tôi gặp được nàng trên mạng còn ít hơn lúc trước, cũng vì

thế mà tôi càng mong mỏi được gặp nàng trên mạng hơn.

Có lẽ bởi tôi quá nhớ nhung Người đẹp số 6, đến nỗi có lần tôi nhầm sexbeauty thành sixbeauty.

“Ồ, lâu rồi không gặp.” Trên màn hình nhảy ra một cửa sổ tin nhắn.

“Đúng là lâu lắm rồi không gặp. Người đẹp số 6, dạo này bạn khỏe chứ?” tôi lấy làm phấn khích gửi lại.

“Ai là Người đẹp số 6?”

Tôi giật thót mình, dụi dụi cặp mắt đã đắm đắm trước màn hình máy tính suốt ba tiếng đồng hồ, nhìn kỹ lại một lần nữa. Là “e” chứ không phải “t”, tìm tôi liền nguội ngất.

“Cô có biết thế nào là Chambers không?” tôi gửi tin.

“Chambers?”

“Có người đứng bên vệ đường trông thấy một vật cỏ ba lá lớn, liền cúi xuống tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được một cây cỏ ba lá có bốn lá, tượng trưng cho may mắn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ta hưng phấn đứng bật dậy, kêu lớn: ta thật may mắn. Nhưng mới đi được vài bước, đã bị xe tông cho một phát, vì anh ta đứng gần đường cái quá mà.”

“Thế nên là?”

“Đấy chính là Chambers đấy. Bye bye.” Tôi lập tức ra khỏi mạng rồi tắt ngoéo luôn màn hình.

Cứ khô héo chờ đợi Người đẹp số 6 trước màn hình máy tính là một việc hết sức ngu xuẩn, cần phải có thay đổi mới được. Đến giai đoạn này thì điện thoại di động đã trở nên rất phổ biến, từ hồi đại học năm thứ tư, Lại Đức Nhân đã sắm một cái, Ruồi thì vừa tốt nghiệp đại học cũng làm một cái luôn.

Giờ tôi cũng muốn mua điện thoại di động, chỉ vì Người đẹp số 6.

Có điều nếu nàng không có điện thoại di động, chẳng phải là uổng công sao.

Tuy đoán rằng Người đẹp số 6 hẳn cũng có di động rồi, nhưng đoán dù sao cũng chỉ là đoán.

Có buổi tối vừa mang com hộp từ bên ngoài về phòng nghiên cứu, Lại Đức Nhân nói với tôi:

“Bạn gái cậu vừa gọi điện thoại đến phòng nghiên cứu kiểm cậu đấy.”

“Bạn gái?”

“Thì là Ông Huệ Đình đó.”

“Cô ấy là bạn gái tớ à?”

“Hả?”

“Hả cái gì. Tớ còn không biết cô ấy có phải bạn gái tớ hay không, làm sao cậu biết được?”

“Hả?”

“Đừng có mà hả nữa,” tôi nói, “cô ấy nói gì thế?”

“Cô nàng có phải bạn gái cậu đâu, biết mà để làm gì?”

“Này.”

“Cô ấy nói, có điện thoại di động rồi, còn để lại số nữa. Bảo cậu có thể gọi cô ấy lúc nào cũng được.”

“Số điện thoại của cô ấy đâu?”

“Cô ấy có phải bạn gái của cậu đâu, biết mà để làm gì?”

“Này.”

“Tớ chép lại đây này.” Lại Đức Nhân chìa ra một tờ giấy.

“Đưa cho tớ.” Tôi xòe tay ra.

“Cô ấy có phải bạn gái cậu đâu, sao tớ phải đưa?”

“Này!” Tôi liền giật luôn tờ giấy về tay.

“Tớ có thể thường xuyên gọi điện cho Ông Huệ Đình, nói chuyện với cô ấy được không?” cậu ta hỏi.

“Không được.”

“Cô ấy có phải bạn gái cậu đâu, can thiệp làm gì?”

“Cậu xong chưa hả?”

“Khi nào cậu thừa nhận Ông Huệ Đình là bạn gái cậu, tớ sẽ xong.”

Đối với cái khái niệm bạn trai bạn gái này, tôi cảm thấy cũng giống như ngày đầu tiên của mùa thu vậy, khó mà tìm được một điểm xác định.

“Khi nào thì cậu xác định được mình là bạn trai của Tiểu Thiên?” tôi hỏi.

“Có lần Tiểu Thiên muốn tớ theo cô ấy về nhà, tớ hỏi tại sao, cô ấy bảo đã nói với mẹ rồi, phải dẫn bạn trai về,” Lại Đức Nhân nói. “Từ lúc đó, tớ mới biết mình đã trở thành bạn trai của một cô nào đó rồi.”

Nếu theo cách nói của Lại Đức Nhân, tôi và Người đẹp số 6 thậm chí còn chẳng đáng tẹo nào đến cái khái niệm ấy cả.

Một tháng trước tôi cũng hỏi Ruồi vấn đề này, lúc đấy cậu ta nói, cậu ta và Muối Con đã chính thức trở thành bạn trai bạn gái của nhau.

“Khi tớ và Muối Con nói chuyện bắt đầu sử dụng điệp từ với số lượng lớn, thì tớ biết ngay,” Ruồi trả lời.

“Điệp từ?”

“Ví dụ như là: em đau đau ở đâu thế? Để anh thổi thổi xoa xoa cho nhé. Hay là: em bị con gì gì cắn thế? Hừ thật, để anh đánh đánh nó cho em nhé. Thế này có ngứa ngứa không?”

“Ặc...” Tôi nổi hết cả da gà. “Như là đang dỗ trẻ con ấy.”

“Khi cậu coi cô gái nào như trẻ con mà dỗ dành, thì cô đó chính là bạn gái của cậu rồi.”

Cách nói của Ruồi cũng không hợp với tôi lắm, vì trong mắt và trong tim tôi, Người đẹp số 6 đều không phải trẻ con, nàng rất vĩ đại.

“Nói thêm cho cậu biết sự khác biệt giữa có và không có bạn gái nhé,” Lại Đức Nhân lại nói.

“Khác biệt như thế nào?”

“Lúc không có bạn gái, cảm thấy xung quanh chẳng có nào đẹp cả, chẳng hiểu phải theo đuổi ai nữa,” cậu ta nói. “Nhưng có bạn gái rồi, sẽ phát hiện trên đường đâu đâu cũng thấy người đẹp, thậm chí vào tiệm Seven Eleven mua bình nước, cô bán hàng cũng đẹp nữa.”

“Câu này kinh điển quá, tớ nhất định phải chép lại mới được.”

“Thường thôi thường thôi.”

“Sau đó đưa cho Tiểu Thiên xem.”

“Này.” Cậu ta hết sức căng thẳng. “Đừng đùa chứ.”

Thực ra tôi không đề tâm việc tôi và Người đẹp số 6 có thể coi là bạn trai bạn gái hay không, phải cũng được, không phải cũng được, dù sao cũng không thể thay đổi được hiện thực cách lìa Nam Bắc hiện giờ.

Điều tôi thực sự đề tâm là, liệu tôi có thể trở nên lớn hơn, sâu hơn, giống như biển lớn ngoài kia hay không.

Sau khi biết số di động của Người đẹp số 6, tôi lập tức đi mua điện thoại.

Người đẹp số 6 nói có thể gọi cho nàng bất cứ lúc nào, tôi bèn ấn từng phím số một, trong lòng không khỏi hơi căng thẳng. Đặc biệt là khi nghe thấy một tràng tiếng “tút TUT TUT” báo hiệu tín hiệu đã nối thông.

“Xin hỏi, người..., à không, là Ông...,” Tôi gần như chưa bao giờ gọi tên nàng, cảm giác rất gượng gạo.

“Ông Huệ Đình có ở đó không ạ?”

“Tú Cầu?”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

Sau đó nàng ở đầu dây bên kia bật cười, tôi cũng cười theo.

“Đây là số di động của mình, chỉ có mình dùng thôi,” nàng nói. “Sau này cứ gọi luôn là Người đẹp số 6.”

“Mình biết rồi.”

“Đạo này ổn chứ?”

“Ổn lắm. Còn bạn?”

“Mình cũng rất ổn.”

“Chúng mình đều rất ổn, tốt quá.”

Người đẹp số 6 lại bật cười.

Chúng tôi mới chuyện trò được vài câu ngắn, Người đẹp số 6 đã nói giá cước điện thoại di động đắt quá, không nên lãng phí tiền.

Khoảng thời gian ấy, điện thoại di động và tiền cước đều rất đắt, đắt đến độ không còn tính người nữa.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Có thể nghe thấy giọng bạn thật là tốt.”

“Ừ. Mình cũng có cảm giác ấy.”

Sau đó chúng tôi tạm biệt, rồi gác máy.

Nhìn chiếc điện thoại di động mới mua, tôi đột nhiên có cảm giác thời đại đã hoàn toàn thay đổi.

Không cần phải suy đoán đối phương đang ở đâu, chỉ cần nhấn một tổ hợp số, cho dù người kia ở chân trời góc biển, chỉ cần vẫn nhận được tín hiệu, liền có thể nghe thấy giọng nói của nàng.

Đáng buồn là, trừ phi người kia nói cho bạn biết họ đang ở đâu, bằng không bạn cũng không thể nào biết được.

Điện thoại di động khiến tình nhân có thể liên lạc nhanh chóng và tiện lợi, nhưng tình yêu liệu có vì thế mà càng thêm hạnh phúc hay không?

Điện thoại di động của tôi lần đầu gọi đi, là vì Người đẹp số 6, lần đầu đổ chuông, cũng là bởi Người đẹp số 6.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Hôm nay không phải thứ Sáu ngày 13 đúng không?”

“Không phải.”

“Chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn bạn.”

“Vì hôm nay là sinh nhật bạn, vì vậy mình phải nói với bạn một câu chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn. Bạn đã nói hai lần rồi, tiền điện thoại đắt lắm đó.”

“Nếu đã nói hai lần rồi, vậy thì chúc mừng sinh nhật thêm lần thứ ba cũng chẳng phung phí gì.”

“Vậy thì mình chỉ còn cách cảm ơn lần thứ ba thôi.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Minh...”

“Bạn nhất định đấy.”

“Ừ.”

Mùa hè đã qua, mùa thu đến; mùa thu qua đi, mùa đông lại đến.

Tôi vẫn không gặp được Người đẹp số 6.

Khi gặp lại nàng, thì đã là đầu năm 2001, mùa đông sắp kết thúc tới nơi.

Hôm ấy là trung tuần tháng Hai, khoảng 1 giờ chiều, nàng đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng nghiên cứu.

Tôi nghe thấy tiếng người gõ cánh cửa vốn đang mở hai ba tiếng liền, bèn đứng dậy xem là ai.

“Tú Cầu,” Người đẹp số 6 nói.

Tôi ở sát cửa sổ bên trong cùng, nàng đứng ngoài cửa, tôi phải chăm chú nhìn nàng đến hơn mười giây, vẫn không nói nên lời, chỉ thấy tim mình đập thình thịch, thình thịch.

“Tám tháng không gặp, bạn quên mình rồi à?” Gương mặt Người đẹp số 6 nở một nụ cười.

“Xin lỗi.” Có lẽ mặt tôi đã đỏ bừng lên. “Người đẹp số 6.”

Nàng bật cười khúc khích, dáng vẻ rất vui tươi, sau đó bước về phía tôi.

“Ăn cơm chưa?” tôi hỏi.

“Ăn trên tàu rồi. Còn bạn?”

“Minh vừa ăn cơm hộp.”

“Cơm hộp ngon không?”

“Nhét cho đầy bụng thôi, chẳng thể nói là ngon hay không được.”

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, đưa mắt quan sát xung quanh.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng mình cất công vất vả đến đây để thảo luận xem ăn cơm rồi hay chưa à?”

“Không. Chúng mình...” tôi nói, “chúng mình định làm gì nhỉ?”

“Minh chỉ muốn đến gặp bạn, nghe gọi một tiếng Người đẹp số 6 thôi.”

Tám tháng không gặp, vốn tưởng rằng bản thân sẽ trở nên có đôi chút xa lạ với Người đẹp số 6, hoặc sẽ phát hiện ra nàng có chút thay đổi rất nhỏ bé ở đâu đó.

Nhưng ánh mắt và nụ cười của nàng vẫn trong sáng như thế, đối với tôi, như vậy có nghĩa là Người đẹp số 6 hoàn toàn không hề thay đổi.

“Chỉ có mình bạn ở đây thôi à?” nàng hỏi.

“Ừ. Giờ vẫn đang là thời gian nghỉ đông, những người khác vẫn chưa về trường.”

“Thế tại sao bạn lại ở đây?”

“Bởi vì...” tôi nghĩ ngợi giây lát, “vì mình muốn chăm chỉ một chút.”

“Bạn đã chăm chỉ lắm rồi, mới năm thứ nhất thôi mà.”

“Vẫn chưa đủ. Mình phải nỗ lực hơn nữa, mới có thể thành biển lớn được.”

“Vi vậy mình vẫn là cá voi?”

“Ừ. Lúc nào bạn cũng là cá voi khổng lồ mà.”

“Nhưng mình đã biến nhỏ lại.” Nàng cười cười. “Vi mình gầy rồi.”

“Phải rồi, sao bạn lại chọn ngày hôm nay đến thế?” Tôi hỏi. “Nếu mình không ở đây thì sao?”

“Mình biết là bạn nhất định sẽ ở phòng nghiên cứu mà.”

“Sao bạn lại biết?”

“Bạn quên rồi à?” Nàng nhướn miệng cười. “Mình có dự cảm kỳ lạ mà.”

“Đây là suy đoán đúng không?”

“Xin hỏi làm sao mình suy đoán được là bạn sẽ một mình ở lại phòng nghiên cứu trong kỳ nghỉ đông được chứ?”

“Được rồi,” tôi cười cười, “đây là dự cảm.”

“Ý?” Nàng chỉ vào tầng cao nhất của chiếc giá sách kê sát tường. “Có phải quả tú cầu đấy không?” Theo hướng ngón tay nàng, tôi nhìn thấy quả tú cầu màu đỏ ấy.

Quả tú cầu này vốn vẫn để trong phòng ký túc thời đại học, lúc dọn nhà Lại Đức Nhân đưa cho tôi, tôi lại kiên quyết nói rằng chính cậu ta mới bắt được tú cầu, vậy là cậu ta đành để lại trong phòng nghiên cứu.

“Ừ.” Tôi gật gật đầu, trong lòng không hiểu sao bỗng thấy rối bời.

“Mình xem được không?”

Tôi lấy một cái ghế, đứng lên đó vươn tay với, miễn cưỡng lấy quả tú cầu xuống.

Tôi lau nhẹ quả tú cầu, lau xong rồi đưa cho Người đẹp số 6, nàng đón lấy bằng cả hai tay.

“Nhớ cái âm thanh này quá.” Hai tay nàng lắc lắc quả tú cầu, quả chuông nhỏ bên trong liền kêu lên những tiếng đing đang trong vắt.

“Ừ.” Tôi đáp một tiếng, lòng càng rối hơn.

“Không ngờ lại là bạn bắt được quả tú cầu này, xem ra đúng là chúng mình có duyên thật rồi.”

Người đẹp số 6 lắc lắc quả tú cầu, cúi đầu lắng nghe tiếng chuông trong veo ấy.

Tôi không thể im lặng mãi được nữa, nếu không nói sự thực cho Người đẹp số 6, tôi sẽ mãi mãi không thể trở thành biển lớn được.

Tôi cần phải thành thật, thẳng thắn, có dũng khí, muốn có tấm lòng rộng mở thoáng đạt như biển cả mênh mông thì không thể giấu giếm bí mật trong lòng được, càng huống hồ đây phải gọi là một lời nói dối thì đúng hơn.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Tuy đã muộn mất hơn hai năm, nhưng mình vẫn phải nói với bạn một chuyện.”

“Chuyện gì thế?” Ánh mắt nàng rời khỏi quả tú cầu ngẩng lên nhìn tôi.

“Quả tú cầu này không phải do mình bắt được đâu,” tôi nói. “Người bắt được là Lại Đức Nhân.”

“Hả?” Nàng dường như rất ngạc nhiên, đôi mắt mở to tròn.

“Lại Đức Nhân bắt được rồi lapk tức dúi cho mình. Vì thế...” Tôi ngập ngừng giây lát, rồi nói: “Vì thế mình rất xin lỗi, mong bạn lượng thứ cho.”

Tuy rằng cuối cùng cũng nói ra sự thật, nhưng tôi vẫn cảm thấy hổ thẹn, cúi gầm mặt xuống không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nàng.

“Sau đó thì sao?” nàng hỏi.

“Hả?” Tôi ngẩng đầu lên. “Cái gì sau đó?”

“Bạn đã nói với mình, Lại Đức Nhân bắt được quả tú cầu này. Sau đó thì sao?”

“Mình...”

“Chắc bạn không định nói tiếp rằng, vì bạn không bắt được tú cầu, cho nên chúng ta không nên quen biết nhau chứ?” nàng nói. “Hay là muốn nói thực ra giữa chúng ta chẳng có duyên phận gì?”

Tôi há hốc miệng, không biết nên nói gì cho phải.

“Lẽ nào bạn cho rằng chúng ta có thể tiếp tục, chỉ vì mình nghĩ rằng bạn bắt được quả tú cầu?”

“Mình...” cuối cùng tôi cũng mở miệng, “có lúc đúng là mình nghĩ thế đấy.”

“Vậy thì bạn sai bét rồi,” nàng nói. “Tình bạn của chúng ta duy trì, chỉ vì bản thân bạn thôi.”

“Mình?”

“Nếu lúc đó là Lại Đức Nhân ôm tú cầu lên sân khấu, về sau mình vẫn sẽ quen với bạn cơ mà,” nàng nói. “Quá trình quen biết có thể sẽ khác, nhưng kết quả vẫn như nhau thôi, mình vẫn quen với bạn.”

“Nhưng mình không thẳng thắn ngay từ đầu, đó là mình đã sai.”

“Về điểm này, bạn phải xin lỗi mình từ tởm vào,” nàng nói. “Xin lỗi mình đi.”

“Mình xin lỗi.”

“Mình chấp nhận lời xin lỗi của bạn.”

“Hả?”

“Bạn đã xin lỗi mình vì không thẳng thắn từ đầu, mình cũng chấp nhận lời xin lỗi đó rồi.” Nàng cười cười. “Nhưng giữa chúng ta, thì bạn chẳng có gì để xin lỗi cả.”

“Nhưng mà mình...”

“Còn vấn đề gì sao?”

Tôi bần thần nhìn Người đẹp số 6, nói không nên lời, một hồi lâu sau, mới chầm chậm lắc đầu.

“Tốt lắm.” Nàng đưa quả tú cầu lên trước ngực. Chuẩn bị ném tú cầu đây.”

“Hả?”

“Còn đàn ra đây làm gì?” nàng nói. “Chuẩn bị bắt tú cầu đi.”

Nói xong nàng liền ném quả tú cầu ấy về phía tôi, tôi bắt lấy theo phản xạ.

“Ai bảo người bắt được tú cầu không phải là bạn nào?” Nàng bật cười khúc khích. “Rõ ràng là bạn bắt được còn gì?”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Bạn nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Thế còn phải xem bạn có chuyện gì giấu mình hay không đã.”

“Hết rồi,” tôi nói, “thực sự là hết rồi.”

“Vậy thì tốt,” nàng nói. “Có thể đi với mình ra đường Đông Phong xem hoa chuông nở không?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Tôi chờ Người đẹp số 6 đến đường Đông Phong, nhưng hoa chuông vẫn chưa nở.

Cả hàng cây phong linh hoa vàng gần như đã rụng hết lá, trên đường phủ đầy những chiếc lá khô màu nâu nhạt,

“Phải mấy ngày nữa hoa mới nở,” tôi nói.

“Tiếc quá.” Người đẹp số 6 thở dài.

“Lá cây giờ chắc chỉ muốn mau mau chóng chóng rơi rụng hết, để cho hoa sớm nở.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Dự cảm của mình lại xuất hiện rồi.”

“Thật sao?”

“Chắc chắn bạn sẽ tự ví mình là lá cây phong linh, sau đó ví mình như hoa chuông.”

“Đây là suy luận chứ.”

“Coi như suy luận đi,” nàng nói. “Thế bạn nói xem, mình đoán có đúng không?”

“Ồ...” tôi ngập ngừng giây lát, “coi như là đúng đi.”

“Bạn ví von thật chẳng ra sao cả.” Nàng nhướn miệng cười.

“Xin lỗi.”

Chúng tôi giẫm lên những lá cây khô dưới đất, dọc đường thì thoảng còn trông thấy lá khô rời cành lướt xuống.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Muốn nghe thử cách ví von của mình không?”

“Ừ.”

“Một chiếc lá khô rơi xuống chỉ là một chiếc lá khô đơn thuần, chỉ khiến người ta cảm thấy cô đơn.” Nàng nói, “nhưng hai chiếc lá khô cùng rơi xuống thì không đơn giản chỉ là hai chiếc lá khô nữa rồi.”

“Thế hai chiếc lá khô cùng rơi xuống thì sẽ ra sao?” Tôi lấy làm thắc mắc.

“Nếu hai chiếc lá khô cùng rơi xuống, có lẽ sẽ khiến người ta liên tưởng đến Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, hóa thành bướm bướm,” nàng nói. “Không chỉ không còn cô đơn, mà còn rất đẹp nữa.”>

“Ừm,” tôi nói, “có lẽ vậy.”

“Thế nên em không phải là hoa chuông, em cũng giống anh, cũng chỉ là lá khô của cây phong linh thôi,” nàng nói. “Và lại, em còn rơi xuống cùng anh nữa.”

Tôi dừng bước, quay đầu lại nhìn Người đẹp số 6.

Người đẹp số 6, cách ví von của em rất đẹp, cũng khiến anh vô cùng vinh hạnh.

Tuy rằng anh rất muốn em cùng anh lìa cành, tựa một đôi bướm bướm xinh đẹp bay múa trong làn gió; nhưng em nhất định là đóa hoa chuông rực rỡ sắc màu kia, không thể nào là lá khô được.

Còn anh thì đúng là lá khô rồi, nếu có thể khiến hoa em nở sớm, anh nhất định sẽ gắng sức để mình rơi xuống.

“Em phải về Đài Bắc rồi,” nàng nói.

“Nhanh vậy à?” Tôi hết sức kinh ngạc. “Ăn cơm xong rồi hãy đi.”

“Về Đài Bắc phải ngồi xe bốn tiếng đấy, ăn tối xong thì muộn quá.” Nàng cười cười. “Và lại hôm nay là em lên đi đấy chứ, không thể về muộn quá được.”

“Nhưng đi vội đi vàng như thế, mệt lắm đấy.”

“Chẳng sao đâu, mục đích của em đã đạt được rồi mà.”

“Mục đích?”

“Thì nói rồi đấy thôi, em chỉ muốn gặp anh, nghe anh gọi một tiếng Người đẹp số 6 thôi mà.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Nếu em không ngại, lần sau muốn gặp anh, cứ nói một tiếng, anh sẽ đến Đài Bắc.”

“Em ngại đấy.”

“Hà?”

“Như vậy thì hầu như ngày nào anh cũng đến Đài Bắc mất.”

Tôi lặng lẽ nhìn Người đẹp số 6, cảm động không nói nên lời.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chờ em ra bến xe.”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Tôi chờ Người đẹp số 6 ra trạm vận chuyển hành khách gần ga tàu hỏa, sau đó cùng nàng đợi xe.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Khi nào hoa chuông nở, phải nhớ báo cho em biết đấy nhé, như vậy em mới biết mùa xuân đã đến rồi.”

“Nhất định sẽ báo cho em.”

“Ừ. Bye bye.”

“Bye bye.”

Người đẹp số 6 nhoẻn miệng cười, vẫy vẫy tay rồi bước lên xe.

Sáu ngày sau, hoa chuông cuối cùng cũng nở, một vài đóa hoa vàng điểm xuyết trên tán cây.

Ba ngày sau đó nữa, hoa đã nở rộ hoàn toàn, cả đường Đông Phong lại biến thành một biển hoa vàng rực rỡ.

Người ta thường nói, hoa đỏ cần lá xanh làm nền mới đẹp hơn bội phần; nhưng hoa chuông vàng nở rộ trên những cành khô khi lá xanh đã rụng hết, ngược lại còn có một vẻ đẹp khó có thể tả nổi thành lời.

Có lẽ tại Người đẹp số 6 không ở cạnh bên, tôi cảm giác đó là một vẻ đẹp thê lương lạ lùng.

Hoa chuông hẳn rằng cũng rất cô đơn, dẫu cho có gắng sức nở rộ để tán cây phủ kín một sắc vàng, thì lá khô cũng đành lặng lẽ nằm dưới mặt đất, chỉ khi nào có người bước chân qua, mới phát ra những âm thanh lạo lạo xào xạc.

Tôi gọi điện cho Người đẹp số 6, báo tin hoa chuông đã nở.

“Mùa xuân rốt cuộc cũng đến rồi.” Giọng nàng hết sức hưng phấn.

Có lẽ Người đẹp số 6 đã quên, hoặc có lẽ nàng không muốn nhấn mạnh đến, trước đây nàng nói rằng, chỉ khi chúng tôi cùng ngắm hoa chuông, mới coi đó là ngày đầu tiên của mùa xuân.

Nhưng hôm nay chỉ có mình tôi ngắm hoa chuông, thế nên thực ra mùa xuân vẫn chưa đến.

Tuy mùa xuân vẫn chưa thực sự đến, nhưng lại đi rất dứt khoát, mùa hè đến sớm hơn dự định.

Sau đó mùa hè cũng ra đi, tôi bước vào năm thứ hai của đời nghiên cứu sinh.

Tám tháng lại trôi qua, tôi và Người đẹp số 6 không gặp mặt nhau một lần.

Khoảng thời gian này, chúng tôi chỉ thi thoảng gửi tin nhắn qua diễn đàn, hoặc nói chuyện trên điện thoại di động.

Vì tiền cước điện thoại quá đắt đỏ, tôi chỉ thường lặng lẽ đợi nàng trên diễn đàn.

Nhưng làm vậy cũng phải trả giá đắt, cái giá ấy chính là thường xuyên phải gặp sexbeauty.

“Đạo này tôi đọc Harry Potter, hay lắm,” sexbeauty gửi tin nhắn.

“Ừ. Vậy cô có biết lúc mẹ Harry Potter sinh cậu ta, là sinh tự nhiên hay phẫu thuật không?”

“Câu hỏi quái quỷ gì vậy?”

“Đổi câu khác vậy, vết sẹo hình tia chớp trên trán của Harry Potter từ đâu mà ra?”

“Không biết.”

“Mẹ Harry Potter đẻ mổ. Lúc bác sĩ rạch bụng ra, không cẩn thận cắt phải trán Harry Potter, thế nên trên trán cậu ta mới có dấu hiệu hình tia chớp.”

“Cái gì hả?”

“Bye bye.” Tôi lập tức thoát khỏi mạng.

Lần gặp Người đẹp số 6 tiếp theo là ngày 16 tháng Mười, ngày bão Hải Âu đổ bộ vào Đài Loan.

Đây là trận bão thứ mười được thông báo trong năm nay, cũng là trận cuối cùng.

Trưa hôm ấy, Người đẹp số 6 gọi điện thoại di động cho tôi.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Tôi nay rảnh không?”

“Đĩ nhiên là có.”

“Thế tối nay em đến Đài Nam?”

“Hả?” Tôi rất căng thẳng. “Có bão đấy.”

“Đúng rồi.” Nàng ngược lại còn cười. “Em cũng biết là có bão.”

“Nhưng từ năm ngoái, chúng ta đã không còn cuộc hẹn bão tấp nữa rồi, vì vậy em không cần đến Đài Nam đâu.”

“Em đến Đài Nam không phải vì bão.” Nàng lại cười. “Nhưng có bão thì càng tốt.”

“Vậy để anh lên Đài Bắc nhé.”

“Không. Em nhất quyết phải đến Đài Nam.”

“Nhất quyết.”

“Gặp nhau rồi nói nhé.”

Tôi đứng ngồi không yên, cũng may khoảng 5 giờ chiều thì mưa gió bắt đầu ngớt đi.

Người đẹp số 6 đến Đài Nam lúc 7 giờ tối, tôi ra ga đón nàng, lúc đó mưa gió đã ngừng hẳn.

Tuy người ra khỏi nhà ga rất đông, nhưng thoát nhìn tôi đã nhận ra Người đẹp số 6 ngay lập tức.

Nàng quả thực quá sáng chói, sáng chói đến độ khiến người ta không thể nhìn thẳng, đồng thời cũng khiến người ta quên cả hít thở.

“Tú Cầu.” Nàng bước đến trước mặt tôi.

Tôi lại chẳng thốt nên lời.

“Ừ,” mười giây sau tôi mới mở miệng, “Người đẹp số 6.”

“Phản ứng chậm quá.” Nàng cười cười. “Chúng mình đi thôi.”

“Nhưng giờ em mới đến Đài Nam, lúc về chẳng phải đã là nửa đêm rồi sao? Có muộn quá không?”

“Yên tâm đi. Em nói với Hiếu rồi, đêm nay ở lại chỗ em ấy.”

“Vậy thì tốt.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng mình cắt công vất vả đến đây để thảo luận xem đêm nay em ngủ ở đâu à?”

“Vậy chúng mình phải...”

“Kiếm nhà hàng nào đấy ăn cơm chứ còn gì.”

Trong lòng tôi và Người đẹp số 6 đều hiểu, hôm nay là ngày kỷ niệm lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt ăn tối với nhau. Có lẽ nên đến quán bít tết Thiếu Úy, nhưng hai tháng sau khi chúng tôi ăn với nhau lần đầu tiên, quán ấy đã đóng cửa rồi, địa chỉ cũ biến thành một nhà hàng chuyên bán mì Ý.

Tên quán là một chuỗi chữ tiếng Anh dài dằng dặc, tôi không sao nhớ nổi, nhưng đây không phải là điểm quan trọng; quán ấy bán mì Ý, thịt gà Mexico hay là thịt nướng Hàn Quốc cũng không quan trọng; quan trọng là nơi ấy, tọa độ ấy, là nơi chúng tôi lần đầu gặp mặt.

Chúng tôi bước vào quán mì Ý, gọi món xong, tôi liền hỏi: “Tại sao em nhất quyết đòi đến Đài Nam thế?”

“Có thể ví von được không?”

“Được chứ.”

“Gặp lại mối tình đầu bên bờ biển quê hương, cảm giác tuyệt đối khác hẳn so với gặp nhau trước cửa quán McDonald’s ở một thành phố xa lạ.”

“Hả?”

“Chúng ta quen nhau ở Đài Nam, vì vậy ngày này gặp lại nhau ở Đài Nam chắc chắn cảm giác sẽ khác hẳn ở Đài Bắc rồi.”

“Em ví von hay lắm.”

“Cảm ơn.” Nàng nhoèn miệng cười.

Mì được bung lên, chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện về trận bão ba năm trước. Rồi nói chuyện về quán bít tết Thiếu Úy, về cô phục vụ và câu chuyện cười của cô.

“Em vẫn còn nhớ hai câu đó đấy,” nàng nói.

“Hai câu nào?”

“Đợi khi mưa tạnh trời sẽ xanh.”

“À...” Tôi gật gật đầu. “Chờ khi mây tan thấy trăng vàng.”

“Thì ra anh cũng nhớ.” Người đẹp số 6 bật cười.

Đương nhiên là tôi vẫn nhớ, cho dù là tiếng mưa gió ngày hôm ấy, đến giờ vẫn thường vang lại trong lòng tôi.

Người đẹp số 6 cẩn thận lấy trong túi xách ra một cái hộp, mở hộp bỏ giấy lót bên trong, rồi lấy ra hai vật nhỏ cũng bọc trong giấy.

Nàng chậm chậm bóc lớp giấy bao bên ngoài một vật, phần màu đỏ bên trong lộ ra mỗi lúc một nhiều, thì ra là một quả trứng được nhuộm đỏ. Vật kia khi bóc lớp vỏ bên ngoài đi, cũng là một quả trứng như thế.

“Đưa tay cho em,” nàng nói, “cả hai tay ấy.”

Tôi xòe hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, nàng đặt hai quả trứng lên tay tôi, mỗi tay một quả.

“Tại sao lại là hai quả?” tôi hỏi.

“Ngày này năm ngoái chúng mình không gặp nhau, vì vậy một quả là phần của năm ngoái,” nàng nói.

“Quả nào là của năm ngoái?”

“Đồ ngốc.” Nàng bật cười. “Hai quả đều làm lúc sáng nay đây.”

“Vậy anh làm sao phân biệt được đâu là quả trứng của năm ngoái đâu là quả trứng của năm nay?”

“Quả màu sậm hơn là năm ngoái.” Nàng chỉ vào quả trứng bên tay trái tôi. “Vì em tô thêm mấy lớp màu đỏ nữa đây.”

“Tại sao quả trứng năm ngoái lại phải tô thêm mấy lớp màu đỏ nữa?”

“Vì thế nó sẽ nặng hơn.”

“Tại sao?”

“Nó đọi cả một năm rồi, dĩ nhiên phải nặng hơn chứ.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Có thể không ăn được không?” tôi nói. “Anh muốn giữ hai quả trứng này lại.”

“Sau đây mỗi ngày sớm tối ba nén hương à?”

“Hả?”

“Ăn đi mà.” Nàng nhoen miệng cười. “Sau này còn có rất nhiều rất nhiều trứng đỏ nữa.”

“Thật không?” tôi hỏi.

“Chỉ cần anh sống lâu trăm tuổi.”

Người đẹp số 6, có lẽ em không biết, khoảnh khắc gặp em lần đầu tiên ba năm về trước, anh đã không chỉ sống lâu trăm tuổi rồi, bởi khoảnh khắc ấy, chính là vĩnh hằng.

Ra khỏi nhà hàng, cảm giác gió thổi mát rượi, mùa thu chắc là đã đến rồi.

“Dưới bầu trời sao mùa thu, ai nên cùng em đi dạo trong sân trường nhỉ?” nàng nói.

“Nếu em không thấy ngại, anh đi với em nhé.”

“Anh không đi em mới ngại đây.” Nàng lại nhoen miệng cười.

Chúng tôi thả bộ chậm rãi trong sân trường, tối nay không có trăng, sao thì gắng gượng cũng thấy được vài ba ngôi.

“Sáng sớm mai em về,” nàng nói.

“Để anh tiễn em ra ga.”

“Không cần. Hiếu đưa em ra được rồi.”

“Không. Anh nhất quyết phải đưa em đi.”

“Anh nhất quyết?”

“Có thể ví von được không?” tôi nói.

“Ừ.” Nàng cười cười.

“Com hộp của mỗi tình đầu đưa tới, tuyệt đối là ngon hơn com hộp của nhân viên phục vụ quán McDonald’s đưa cho.”

“Cách ví von này của anh rất tệ.” Nàng bật cười. “Lại còn coi em như com hộp à.”

“Xin lỗi.” Tôi cũng phì cười.

“Sáu rưỡi sáng mai đã đi rồi, em sợ anh không bò dậy nổi, vì dạo này anh toàn 4 giờ mới ngủ thôi.”

“Sao em biết thế?”

“Em có dự cảm đặc biệt mà.”

“Nhưng thế này thì hơi quá...”

“Thực ra là Lại Đức Nhân kỖvới em đấy.” Nàng cười cười.

“Thì ra là thế.” Tôi cũng cười. “Nếu em thực sự có thể dự cảm được anh ngủ lúc mấy giờ, không khéo anh mơ gì em cũng biết ấy chứ.”

“Anh mơ gì thế?”

“Không phải em có dự cảm đặc biệt sao?”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Em muốn biết giấc mơ của anh.”

“Chỉ là mơ thôi mà.”

“Nói đi mà.”

“Anh mơ thấy mình cuối cùng cũng trở thành biển lớn, sau đó có một chú cá voi bơi lội trong ấy rất vui vẻ.”

“Chỉ vậy à?”

“Ừ,” tôi gật gật đầu, “giấc mơ của anh chỉ có thế thôi.”

Người đẹp số 6 khẽ ưm một tiếng, rồi nhoèn miệng cười, không nói gì thêm nữa.

Rời khỏi sân trường, tôi đưa nàng thẳng về dưới chân nhà nàng thuê trọ trước đây.

Hồi trước tôi hay đợi nàng ở chỗ này, tuy rằng thời gian chờ đợi thường chỉ có mấy phút, nhưng lúc nào tôi cũng thấy sao mà dai dẳng, đến cả trái tim cũng tăng nhanh nhịp đập.

Đã lâu lắm rồi không đến, nhưng giờ đứng tại nơi đây, trái tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn hẳn.

Tôi ngẩng đầu nhìn mái hiên che mưa, đây là thói quen thuở trước, có thể làm giảm bớt tốc độ của nhịp tim phần nào.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Sáu rưỡi sáng mai anh đến đây chờ em đi.”

“Nếu anh không bò dậy được thì đừng cố nhé, em sẽ báo Hiếu...”

“Nếu anh không bò dậy được, em có thể gọi anh là Cầu Tú.”

“Ừm.” Nàng bật cười, rồi quay người đi lên lầu.

Tôi sợ ngủ quên làm lỡ mất thời gian của Người đẹp số 6, vì vậy cả đêm không ngủ chút nào.

Trời vừa tờ mờ sáng, tôi đã lập tức phóng xe từ phòng nghiên cứu đến chỗ nàng. Dọc đường còn tiện thể mua luôn đồ ăn sáng, để nàng mang lên xe ăn.

Bắt đầu từ năm thứ hai, vì buổi sáng không phải lên lớp, hầu như đêm nào tôi cũng thức đến 4 giờ sáng mới ngủ.

Lâu lắm không thấy ánh mặt trời buổi sớm rồi, thì ra ánh dương lúc sớm mai lại đẹp thế này, tôi cảm động lắm.

Người đẹp số 6 xuống rất đúng giờ, thấy tôi liền nhoèn miệng cười, rồi ngồi luôn lên sau xe.

Tôi chở nàng đến trạm vận chuyển hành khách cạnh ga tàu hỏa, nàng xuống xe, rồi cảm ơn một tiếng.

“Bữa sáng của em đây.” Tôi đưa đồ ăn sáng vừa mua trên đường cho nàng.

“Cảm ơn anh.” Nàng đưa tay phải nhận lấy. “Của anh đâu?”

“Vẫn ở trong tiệm.”

“Hả?”

“Anh quên không mua phần cho mình rồi, dù sao cũng lâu lắm không ăn sáng rồi mà.”

“Đây là bữa sáng em làm cho anh.” Nàng cũng lấy ra một túi nhỏ đưa cho tôi.

“Buổi sáng em rán một quả trứng, thêm vào rau xanh và bánh mì, miễn cưỡng cũng có thể gọi là sandwich.”

“Em có làm cho mình không?”

“Không.” Nàng nhoen cười lắc lắc đầu. “Em cũng giống anh, lâu lắm rồi không ăn sáng.”

“Vậy chúng ta coi như là trao đổi bữa sáng rồi.”

“Ừm,” nàng nói, “anh ăn thử xem, chưa bao giờ em làm bữa sáng, không biết có ăn được không đâu đấy.”

“Em... ”

“Xe đến rồi,” nàng nói.

“Ừ.” Tôi thấy quyến luyến vô cùng, không biết đến khi nào mới gặp lại nàng nữa.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Đợi khi mưa tạnh trời sẽ xanh.”

“Chờ lúc mây tan thấy trăng vàng.”

Chúng tôi đều bật cười, nàng gật gật đầu rồi xếp hàng chuẩn bị lên xe.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Anh...” tôi ngập ngừng, “quên mất định nói gì rồi.”

“Không sao đâu.” Nàng xoay người đi lên xe. “Sau này đừng thức muộn quá đấy. Bye bye.”

Xe đi một phút rồi, tôi mới nhớ ra mình định nói:

Anh sẽ cố gắng trở thành biển lớn, không còn là hồ nước nữa, như thế em mới có thể bơi lội vui vẻ.

Tôi không nghe lời khuyên của Người đẹp số 6, tôi nào cũng vẫn ngủ rất muộn, ra sức làm luận văn.

Thầy giáo hướng dẫn của tôi lúc nào cũng ra rả cái gì mà thấy núi là núi, thấy núi không phải núi, thấy núi lại là núi gì gì đó.

“Học hành phải nghiêm túc cẩn trọng, không chỉ phải biết là như thế, mà còn phải biết tại sao là như thế nữa,” thầy nói.

Nhưng làm học trò thì mệt rồi, không chỉ phải làm đúng, mà còn phải biết tại sao mình đúng nữa cơ đấy.

“Đạo này khỏe không?” sexbeauty gửi tin nhắn trên diễn đàn.

“Cái gì mà thấy núi là núi, thấy núi không phải núi, thấy núi lại là núi?” tôi gửi lại.

“Anh đừng có mà lúc nào cũng hỏi những câu kỳ quặc thế chứ.”

“Cách 10 mét trông thấy hai người đàn ông ôm hôn nhau, bước lại gần 5 mét liền phát hiện một người là đàn bà, lúc đi ngang qua họ cuối cùng mới biết hai người đó thực ra đều là đàn ông.”

“Anh đọc sách nhiều quá bị nhũn não rồi hả?”

“Không, tôi ngộ được rồi. Đây chính là thấy núi là núi, thấy núi không phải là núi, thấy núi lại là núi.”

“Cái gì cơ?”

“Bye bye.” Tôi lập tức thoát khỏi mạng, tắt màn hình cái xoẹt.

Mùa thu qua rồi, mùa đông lại đến, rồi cũng qua đi.

Hoa chuông nở rồi, mùa xuân lại đến, rồi cũng qua đi.

Mùa hè đến, hoa phượng nở.

Dù tiết trời có thay đổi thế nào, tôi cũng tập trung hết toàn bộ tinh thần vào cái máy tính trong phòng nghiên cứu. Vốn có thể bảo vệ luận văn ngay đợt đầu, nhưng lúc sắp nộp bản sơ thảo đầu tiên thì ổ cứng đột nhiên dờ chừng, đành phải hoãn xuống đợt thứ hai.

Thực ra cũng tại tôi sơ ý, máy tính làm việc suốt ngày suốt đêm như thế, khó mà tránh khỏi có vấn đề.

Tuy bình thường đã có thói quen sao lưu, nhưng không thể ngày nào cũng sao lưu dữ liệu được.

Ba hôm trước hạn nộp bản luận văn sơ thảo, đã phát hiện đĩa cứng có gì là lạ rồi, nhưng lúc ấy lại thăm nhủ hay để ngày mai sao lưu cũng được. Khi ta tự nhủ để ngày mai hãy sao lưu dữ liệu, thông thường ổ cứng đêm ấy sẽ giờ chừng.

Đây cũng không khác nào một thứ định luật.

Quả nhiên hôm sau khi định sao lưu dữ liệu thì máy tính không sao bật lên nổi.

Mở máy, rút ổ cứng ra, lắp vào máy của Lại Đức Nhân thử xem có lấy được dữ liệu không, nhưng vẫn không được. Toàn bộ ổ cứng coi như tiêu đời.

Lần sao lưu dữ liệu gần đây nhất là một tuần trước, như vậy là nguyên cả một tuần tôi công toi.

Tuy rằng trong lòng than thở không thôi, nhưng vẫn chỉ có thể cố bình tĩnh hết sức, nhớ lại xem tuần vừa rồi mình đã làm những gì.

Kết quả là tôi lỡ mất đợt bảo vệ thứ nhất, đành phải cố cho kịp đợt thứ hai.

Để xua bớt đi cảm giác buồn bực này, tôi đổi chữ ký trên diễn đàn của mình thành:

Tiêu đời rồi, tiêu đời rồi, ổ cứng tiêu đời rồi

Mang theo dữ liệu của ta, thành quả của ta,

luận văn của ta

Không

Còn

Chuyển

Động

Không

Thế

Không

Ném

Cảm

Giác

Mất

Hồn

Ổ cứng ơi, đi chậm chậm thôi

Rảnh rồi nhớ ghé chỗ tao chơi!

Hôm sau Lại Đức Nhân vừa vào phòng nghiên cứu trông thấy tôi, liền nói ngay:

“Chữ ký của cậu đúng thực là một bài thơ hay, tớ đọc xong cứ thấy bồi hồi thương cảm”

“Tại sao cậu phải thương cảm?” tôi hỏi.

“Không ngờ cậu đột nhiên biến thành thằng ngớ ngẩn, dĩ nhiên tớ đây phải thấy thương cảm rồi.”

“Này.”

“Này cái gì,” cậu ta nói, “điện thoại của cậu đâu?”

“Hỏi làm gì?” tôi nói. “Điện thoại của tớ dĩ nhiên ở trên người tớ.”

“Chắc không?”

“Hả?” Tôi sờ sờ vào túi quần. “Tớ để ở nhà, quên không mang rồi.”

“Quả nhiên.”

“Quả nhiên cái gì?”

Lại Đức Nhân không buồn để ý đến tôi nữa, lấy điện thoại của cậu ta ra bấm số.

“Không sao. Chỉ quên điện thoại ở nhà thôi.”

“Tâm trạng rất bình thường. Cậu ta không phải hạng đa sầu đa cảm, chỉ là thỉnh thoảng hơi hồ đồ chút thôi.”

“Bài thơ ấy hả? Đấy mà là thơ à? Chỉ là thằng ngớ ngẩn tập viết văn vãn thôi.”

“Thật là không sao đâu mà, không phải lo.”

“Không cần đâu, tớ sẽ để ý cậu ta.” Lại Đức Nhân cười cười. “Không để cậu ta nhảy lầu đâu mà lo.”

“Được rồi. Tớ sẽ nhắc cậu ta.”

Lại Đức Nhân gác máy.

“Cậu nói chuyện với ai đấy?” tôi hỏi.

“Ai đó.”

“Phí lời. Thế chẳng lẽ là con gì chắc?”

“Câu này kinh điển quá.” Cậu ta cười lên hô hô. “Tớ nhất định phải chép lại.”

“Vừa nãy rốt cuộc cậu nói chuyện điện thoại với ai?”

“Đừng làm ồn.” Cậu ta lại lấy điện thoại ra. “Tớ còn phải gọi điện.”

“Tiểu Thiến,” cậu ta nói, “ngày mai được nghỉ, anh đưa em đi chơi nhé.”

“Em đừng giận nữa mà, dạo trước bận cuốn lên để nộp luận văn cho kịp, không phải cố ý đâu.”

“Hay là anh thuê cái xe, chúng ta đến đập nước Tăng Văn chơi nhé?”

“Vi ngày mai Ông Huệ Đình sẽ đến Đài Nam, thuê cái xe cùng đi thì tiện hơn.”

Tôi nhảy bật dậy khỏi ghế, đầu gối đập vào cạnh bàn, đánh “cốp” một tiếng rõ to.

“Cậu nói...” tôi xoa xoa cái đầu gối đang đau điếng, nước mắt sắp trào ra đến, “cô ấy sẽ đến?”

“Được rồi, cứ thế nhé,” cậu ta không buồn để ý đến tôi, tiếp tục nói với cái điện thoại. “Bye bye.”

Lại Đức Nhân lại gác máy.

“Cô ấy thật sẽ đến à?” Đầu gối vẫn còn đau, tôi không đứng thẳng được.

“Tiểu Thiến à?” cậu ta nói. “Đúng thế, ngày mai Tiểu Thiến sẽ đến.”

“Tớ không nói Tiểu Thiến.”

“Thế cậu định bảo ai?”

“Này.”

“Này cái gì,” cậu ta nói. “Tớ có nói Ông Huệ Đình sẽ đến đâu.”

“Nhưng vừa nãy không phải cậu nói với Tiểu Thiến...”

“Đúng là tớ không hề nói Ông Huệ Đình sẽ đến,” cậu ta ngắt lời. “Là Ông Huệ Đình tự nói cô ấy sẽ đến đấy chứ.”

“Sao cô ấy lại đến đây?” Đầu gối của tôi đột nhiên hết đau hẳn.

“Vì có thằng ngớ ngẩn nào đấy viết một bài thơ ngớ ngẩn, rồi lại ngớ ngẩn đến nỗi quên cả điện thoại di động ở nhà. Cô ấy lo lắng quá, muốn chắc chắn xem thằng ngốc ấy có ổn không.”

“Thằng ngớ ngẩn ấy là chỉ tớ đấy hả?”

“Chẳng lẽ là tớ?”

“Cậu chưa nghe chuyện thằng ngu mắng người khác ngốc hả?”

“Này.”

“Tiêu đời rồi, tiêu đời rồi, ồ cứng tiêu đời rồi...” Tôi thật vui hết sức.

“Đừng đọc nữa, buồn nôn quá đi mất.”

“Ồ cứng ơi, đi chậm chậm thôi

Rảnh rồi nhớ ghé chỗ tao chơi!”

“Đủ rồi đấy.”

“Đúng là một bài thơ đầy máu và nước mắt, cảm động đến tận tâm can phé phũ.”

“Cậu vui cái nỗi gì?” Lại Đức Nhân nói. “Cậu có đi được đâu.”

“Ai bảo tớ không thể đi được?”

“Ba ngày sau cậu phải bảo vệ lần một còn gì.”

“Thì đấy là chuyện của ba ngày sau nhé.”

“Tóm lại cậu muốn đi là được rồi,” cậu ta cười khi khi nói. “Thế tiền thuê xe với tiền xăng cậu trả nhé.”

“Trả thì trả!” Tôi đứng bật dậy hét lớn: “Biển ơi! Cá voi sắp đến rồi!”

Vốn ban đầu chỉ có Lại Đức Nhân, Tiểu Thiến, tôi và Người đẹp số 6 đi, nhưng Muối Con và Tuệ Hiếu cũng muốn đi, Muối Con đi thì Ruồi cũng đi theo, vậy là lại thành ra bảy người.

Chúng tôi hẹn 11 giờ trưa bắt đầu xuất phát, nhưng một cái xe hơi thì không đủ bảy chỗ ngồi.

Lúc đầu Ruồi xung phong phóng xe máy đi theo, nhưng xe cậu ta lại đột nhiên dờ chừng ngay trước lúc lên đường.

Quyết định cuối cùng là để tôi lái xe máy chở Người đẹp số 6, năm người còn lại ngồi ô tô.

Hẹn hò gặp mặt ở quán ăn cạnh lối vào đập nước Tăng Văn xong xuôi, Lại Đức Nhân lái ô tô đi trước.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Anh làm em rất lo lắng đấy.”

“Thật sự xin lỗi em,” tôi nói, “luận văn của em bảo vệ lần một xong chưa?”

“Tuần trước xong rồi.” Nàng gật gù đầu. “Thế nên bây giờ mới không có việc gì làm.”

“Ngày kia anh phải bảo vệ. Nhưng mà em không cần lo, anh cũng chuẩn bị hòm hòm rồi.”

“Vậy thì tốt.” Nàng nhoẻn miệng cười.

Kể từ khi gặp Người đẹp số 6 lần trước, đã tám tháng trôi qua rồi.

Nhưng Người đẹp số 6 vẫn luôn là Người đẹp số 6, không thay đổi gì cả.

Không biến thành số 5 cũng không biến thành số 7.

Ở trong lòng tôi, nàng mãi mãi là Người đẹp số 6.

“Tú Cầu”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta cất công vất vả đến đây thảo luận việc bảo vệ luận văn à?”

“Xin lỗi.” Tôi vội vàng nổ máy xe. “Mời em lên xe.”

“Đi nào.” Người đẹp số 6 ngồi lên xe, khẽ vỗ vào mũ bảo hiểm trên đầu tôi.

Đoạn đường này đi ô tô mất khoảng một tiếng, nếu đi xe máy, chắc phải tốn thêm 20 phút nữa. Thời tiết tháng Sáu tuy đã có chút oi bức, nhưng qua Tả Trăn thì bắt đầu có đường dốc lên núi, ánh mặt trời cũng yếu đi đôi phần, người ít đi, cây nhiều thêm, hơn nữa từng con gió mát phất qua người, cũng khiến người ta thấy tinh thần thêm sảng khoái mát mẻ.

Lúc đầu, tôi và Người đẹp số 6 còn nói chuyện mấy câu băng quơ, về sau thì tôi hoàn toàn không nghe thấy tiếng nàng nữa, mà trọng lượng áp lên lưng tôi dường như cũng nặng hẳn lên.

Tôi hơi ngoảnh đầu lại, phát hiện nàng đã nhắm hai mắt, áp má phải gối lên lưng mình.

Hả? Người đẹp số 6 đã ngủ thiếp đi rồi sao.

Tôi cho xe chậm lại, đồng thời gắng hết sức để duy trì tốc độ đều, thân trên hơi nghiêng về phía trước, hai tay nắm chặt tay lái, cẩn thận giữ thăng bằng, đồng thời nâng đỡ trọng lượng của nàng.

Quãng đường lẽ ra chỉ tốn 30 phút, tôi chạy mất gần 50 phút.

Lúc sắp đến điểm hẹn, tôi từ từ dừng xe lại bên vệ đường, ngoảnh đầu lại nhìn Người đẹp số 6. Nàng vẫn ngủ rất ngon lành.

Dù đã dừng xe, tắt máy, tôi vẫn giữ nguyên tư thế lúc lái xe, hai tay nắm chặt tay lái.

Năm phút sau, điện thoại di động của Người đẹp số 6 đột nhiên đổ chuông, làm nàng giật mình thức giấc.

Nàng nghe máy xong chỉ nói một câu, “để mình chuyển máy,” rồi đưa luôn máy cho tôi.

“Cậu làm cái trò khi gì thế! Ngã xuống vách núi rồi hả?” Lại Đức Nhân gần như kêu toáng lên.

“Đứng đấy. Giò đang lơ lửng trên không đấy,” tôi nói.

“Rốt cuộc cậu đang ở chỗ nào rồi?” cậu ta lại kêu lên.

“Khoảng 200 mét bên dưới các cậu.”

“Khoảng cách à? Hay chỉ là độ cao so với mực nước biển?”

“Một phút là đến ngay đây.” Tôi tắt máy, trả điện thoại cho Người đẹp số 6.

“Bọn mình đi thôi.” Tôi cười cười. “Ngồi cho vững đấy nhé.”

“Ừ.” Người đẹp số 6 cũng nhoẻn miệng cười.

Tôi nổ máy, 30 giây sau liền đến trước cửa quán ăn đã hẹn.

Bọn Lại Đức Nhân đến từ lúc 12 giờ, còn tôi và Người đẹp số 6 thì 12 giờ 45 mới đến.

Bây chúng tôi ăn cơm trưa luôn tại đây, quán này chuyên phục vụ các món làm từ cá trong hồ. Cá trong hồ này có mùi vị đặc biệt thơm ngon, dù rán hay hấp, chỉ cần trình độ nấu bếp cỡ trung bình là có thể làm ra vô số món ngon rồi.

Sau bữa ăn no căng bụng, chúng tôi đi vào đập nước Tăng Văn, thẳng tiến luôn vào đình nghỉ mát hai tầng ở gần đập nước lớn.

Đình nghỉ mát ở ngay bên hồ nước, cảnh hồ bốn phía xung quanh đều thu hết vào tầm mắt, phong cảnh đẹp vô cùng.

Lại Đức Nhân mang theo một bộ đồ uống trà và một bộ pha cà phê kiểu ống xi phông đun bằng cồn, chúng tôi bèn ngồi ở tầng hai đình nghỉ mát, vừa nói chuyện vừa uống trà và cà phê.

Lâu lắm rồi bảy người chúng tôi mới tụ tập, vì vật có rất nhiều chuyện để nói.

Tiểu Thiển và Muối Con tốt nghiệp đại học xong liền đi làm luôn, Tiểu Thiển ở Đài Nam còn Muối Con ở Cao Hùng.

Hôm nay Muối Con cũng đến Đài Nam đi với chúng tôi.

Lại Đức Nhân và Ruồi đã bảo vệ xong luận văn lần một từ hai tuần trước, Người đẹp số 6 tuần trước cũng đã xong xuôi, còn tôi thì ngày kia mới bảo vệ.

Tuệ Hiếu giờ đang học nghiên cứu sinh năm nhất, cũng ở trường chúng tôi luôn.

“Tú Cầu.”

“Ừ.” Tôi đứng dậy.

“Ừa?”

“Không phải em muốn đi dạo quanh quanh một chút sao?”

“Làm sao anh biết?”

“Anh cũng có dự cảm đặc biệt mà.”

“Nói nhảm.” Nàng nhoen miệng cười.

Lúc tôi và Người đẹp số 6 chuẩn bị xuống cầu thang, giọng Lại Đức Nhân vang lên đằng sau: “Đừng có mà nhảy hồ tự tử vì tính dầy nhè.”

Sau đó cậu ta cười lên hô hô, những người khác cũng cười theo.

Đúng là thằng ngốc tự cho rằng mình hài hước lắm.

Ra khỏi đình nghỉ mát, tôi và Người đẹp số 6 thả bộ ven bờ hồ.

“Vừa nãy anh có dự cảm thật đấy à?” nàng hỏi.

“Miễn cưỡng có thể xem là có,” tôi nói. “Anh thoáng nghe thấy em đang thầm nói trong lòng: mình muốn nghe thấy một tiếng Người đẹp số 6.”

“Đúng là em thầm nghĩ thế đấy.” Nàng nhoen miệng cười.

“Chúc mừng chúc mừng,” tôi nói, “siêu năng lực của em vẫn còn.”

“Thật là ngượng quá,” nàng nói, “lúc anh lái xe em lại ngủ thiếp đi mất.”

“Không sao đâu,” tôi lắc đầu đáp, “đêm qua em không ngủ được há.”

“Ừ,” nàng gật gật đầu, “cả đêm qua gần như không ngủ được, vừa sáng sớm đã từ Đài Bắc khởi hành luôn.”

“Tại sao không ngủ? Em đã bảo vệ lần một xong rồi, hẳn không còn áp lực gì chứ.”

“Đồ ngốc,” nàng cười khúc khích, “vì lo cho anh đấy.”

“Ừm,” chắc là tôi đỏ mặt lên rồi, “thật sự xin lỗi em.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Sau này anh làm gì cũng được, nhưng đừng bao giờ làm thơ nữa nhé.”

“Tại sao?”

“Thơ của anh đáng sợ lắm.” Nàng cười cười. “Khiến người ta dở khóc dở cười.”

“Anh biết rồi.” Tôi cũng cười theo, gãi gãi đầu. “Xin lỗi.” được

“A?” Nàng chăm chú nhìn bàn tay gãi đầu của tôi, gần như giật thót cả mình.

“Sao thế?” Tôi buông tay xuống.

“Đưa tay anh đây xem nào.”

Tôi xòe hai bàn tay về phía nàng, rồi cúi đầu nhìn, chính mình cũng giật thót một cái.

Vì giữa hai lòng bàn tay hằn lên hai vết màu đỏ sậm, trông như dấu ấn in bằng sắt nung.

“Tay anh sao vậy?” nàng hỏi.

“Chắc là lúc lái xe bóp vào tay lái mạnh quá ấy mà,” tôi nói.

“Hà?”

“Lúc ấy em đang ngủ, anh sợ em ngã, nên hai tay nắm tay lái rất chặt.”

“Ồ,” nàng nói, “cuối cùng em cũng hiểu ra rồi.”

“Hiểu gì cơ?”

“Lúc thiếp đi ấy, em có nằm mơ,” nàng nói.

“Mơ thấy gì?”

“Em mơ thấy mình nằm trên mặt biển, bầu không màu lam thẫm điểm xuyết vô số đóa mây trắng, gió nhẹ thổi phất phơ. Cả người em đều thả lỏng thư giãn, vừa yên tĩnh vừa rất dễ chịu, có cảm giác yên lòng.”

“Nằm trên mặt biển mà không chìm à?” tôi hỏi.

“Trong mơ làm gì có lô gíc chứ?”

“Xin lỗi,” tôi nói. “Thế rốt cuộc em hiểu ra điều gì vậy?”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Vì hai tay anh nắm chặt tay lái, vậy nên em mới không chìm.” Nàng mỉm cười. “Còn anh, Tú Cầu, anh chính là vùng biển ấy.”

“Hà?”

“Anh chính là vùng biển ấy đấy.”

Người đẹp số 6 lại nhấn mạnh thêm lần nữa, sau đó nhoẻn miệng cười rất tươi.

Tôi lặng lẽ chăm chú nhìn nàng, trong lòng trào dâng lên một luồng sức mạnh lớn lao.

Người đẹp số 6, anh nhất định sẽ trở thành biển lớn thực sự.

Sau đó em có thể vui vẻ mãi thế này, cho đến khi trăm tuổi.

Lúc tôi và Người đẹp số 6 trở lại đình nghỉ mát thì đã 5 giờ chiều, cả bọn bèn dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về.

Trên đường về vẫn là Lạc Đức Nhân lái xe, tôi đi xe máy chờ Người đẹp số 6.

Cả bọn hẹn nhau gặp mặt ở quán ăn trên đường Đông Phong, bảy người lại cùng ăn bữa tối.

Ăn tối xong, Muối Con phải về Cao Hùng, Lại Đức Nhân và Tiểu Thiển đi trả xe ô tô.

Đêm nay Người đẹp số 6 ở chỗ Tuệ Hiếu, sáng sớm ngày mai lên xe về Đài Bắc.

“Còn tó?” Ruồi hỏi.

“Anh ra tiệm sửa xe xem đã sửa xong chưa,” Muối Con nói. “Bảo hại anh Bình phải đi xe máy cả quãng đường dài như thế, về nhà úp mặt vào tường tự kiểm điểm cho em”

Lại Đức Nhân lái xe chở Muối Con ra ga, tiện thể thả Ruồi ở tiệm sửa xe máy, sau đó đưa Tuệ Hiếu về nhà, cuối cùng mới đi trả xe.

Lúc Tuệ Hiếu xuống xe, tôi và Người đẹp số 6 đã đợi ở đó được khoảng mười phút.

“Anh Bình,” Tuệ Hiếu nói, “anh nói chuyện với chị Huệ Đình đi, em lên nhà trước.” Tuệ Hiếu để lại cánh cửa sắt khép hờ rồi đi lên cầu thang.

Tôi bảo Người đẹp số 6, sáng sớm mai sẽ đưa nàng ra bến xe.

Nàng kiên quyết không để tôi đưa đi, bảo tôi phải ngủ cho đầy giấc để ngày kia còn bảo vệ luận văn.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Phải cố lên đấy nhé.”

“Ừ.” Tôi gật gật đầu.

“Về sớm nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.”

Nàng vẫy vẫy tay, chúc tôi ngủ ngon, rồi xoay người đi vào bên trong cánh cửa sắt.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Anh chắc chắn sẽ bảo vệ thuận lợi, em đừng lo lắng gì nhé.”

“Ừ.”

Nàng cười cười, rồi chậm chậm đóng cửa sắt lại.

Quả nhiên tôi bảo vệ rất thuận lợi, các vấn đề còn lại trong luận văn cũng không nhiều.

Đại khái chỉ mất khoảng nửa tháng là hoàn thành được bản cuối cùng.

Nộp bản luận văn đã chỉnh sửa, làm xong thủ tục rời trường, nhận bằng tốt nghiệp, cuối cùng tôi cũng tốt nghiệp rồi.

Sau khi gói ghém mọi đồ đạc cá nhân trong phòng nghiên cứu và nhà trọ, tôi chuyển hết về nhà.

Một tháng sau, giữa tháng Tám oi bức, tôi cất kiệu đầu Đặng Tiểu Bình, nhập ngũ làm lính.

Thời gian tại ngũ khoảng 18 tháng.

Sau khi kết thúc đợt huấn luyện tân binh, tôi được cử về làm pháo binh ở một sân bay miền Nam.

Tôi thuộc không quân, chế độ ăn uống tốt hơn lục quân, coi như cũng là một sự may mắn.

Lại Đức Nhân là trung đội trưởng công binh, đi nghỉ vụ quân sự ở Yến Sào, cũng rất khá.

Ruồi thì đi nghỉ vụ ở quần đảo Đông Sa, chỗ đó thời tiết rất tốt, biển sạch sẽ, lại gần như không có bóng người.

Đông Sa là nơi bảo tồn rùa biển, rùa còn nhiều hơn cả người, cậu ta có thể ở đấy mà tự kiểm điểm lại bản thân.

Trong quân đội nghiêm khắc hạn chế sử dụng điện thoại di động, cũng không tiện lên mạng cho lắm.

Tôi chỉ có thể tranh thủ những lúc nghỉ phép, gọi điện cho Người đẹp số 6 nói chuyện.

Thì thoảng tôi cũng về phòng nghiên cứu trong trường mượn máy tính của mấy chú em lên mạng.

Nhưng trong thời gian đi lính, tôi gần như không gặp được Người đẹp số 6 trên diễn đàn.

Ngược lại chỉ thường xuyên đụng độ với sexbeauty.

“Giờ giấc của lính tráng các anh điều độ thế, hẳn là anh rất khỏe mạnh. Chẳng như tôi, lại bị cảm rồi,” sexbeauty gửi tin nhắn.

“Ồ,” tôi thờ dãi đáp lại.

“Giờ cổ họng tôi vẫn còn đau đây này.”

“Tôi có cách này trị đau họng rất thần kỳ.”

“Thật không?”

“Đi đi! Cổ họng khỏe!”

“Cái gì thế?”

“Đây là thần chú học của Harry Potter. Giờ họng cô chắc là đỡ nhiều rồi đây.”

“Cái gì?”

“Bye bye.” Tôi lập tức thoát khỏi mạng, tắt chương trình, chuẩn bị về doanh trại.

Những ngày tháng đi lính có thể nói là khô khan, mà còn áp lực nữa. Thành thoảng lại phải thi, thông thường đều là nhìn hình dáng máy bay trên phim chiếu, sau đó nhanh chóng phân biệt đâu là máy bay địch đâu là máy bay ta.

Máy bay địch xuất hiện trên không thì phải làm sao?

Bắn pháo chứ còn gì nữa, chẳng lẽ lại lấy cờ trắng ra vậy?

Không ngờ lại còn hỏi cả mấy câu kiểu này, tôi lấy làm lo lắng, không hiểu khi giải ngũ chỉ số thông minh của mình có bị giảm sút nghiêm trọng không.

Có lần diễn tập bắn đạn thật, mục tiêu vừa xuất hiện trên không, các đơn vị pháo binh đã bắn pằng pằng pằng pằng liên hồi kỳ trận. Trong màn lưới lửa giao nhau chẳng chịt ấy, mục tiêu cuối cùng cũng bị bắn hạ.

Cũng không dễ dàng chút nào, vì mục tiêu thật ra chỉ bằng nửa người bình thường.

Phán quyết cuối cùng là mục tiêu do đơn vị của tôi bắn hạ, tôi sướng điên người.

Vậy có nghĩa là tôi sẽ được nghỉ hai ngày về vang.

Tôi quyết định rút ra một ngày để đến Đài Bắc thăm Người đẹp số 6, nàng cũng đã nhận lời rồi.

Người đẹp số 6 tốt nghiệp xong liền đi làm luôn, hai ngày nghỉ của tôi đều rơi vào ngày đi làm.

Để không ảnh hưởng đến công việc, tôi hẹn nàng sau giờ làm hãy đến chỗ hẹn.

Chúng tôi hẹn nhau trước cửa tòa nhà Đài Bắc 101 [24] trên đường Tín Nghĩa.

Lúc đó còn hơn hai tháng nữa là tôi giải ngũ, còn tòa nhà Đài Bắc 101 thì vừa mở cửa được một tháng.

Tôi đến tòa nhà 101 khoảng bốn rưỡi chiều, còn khá sớm, Người đẹp số 6 vẫn chưa hết giờ làm.

Bầu trời Đài Bắc rất một màu xám trắng, có lẽ vừa đổ mưa, hoặc sắp đổ mưa.

Tôi đi vòng quanh tòa nhà cao nhất thế giới ấy một vòng, dọc đường gần như lúc nào cũng ngửa cổ lên.

Nhìn bên ngoài, tòa nhà 101 trông như rất nhiều rất nhiều chiếc cốc giấy dùng một lần xếp chồng lên nhau.

Người đẹp số 6 nói cảm có sai, cách ví von của tôi quả nhiên thậm tệ.

Khoảng 6 giờ, Người đẹp số 6 gọi điện báo nàng đã xong việc, nhưng ngồi xe đến phải mất một lúc nữa. Tôi ngừng đi lang thang, đứng chờ trước cửa tòa nhà 101 trên đường Tin Nghĩa.

Nhưng giờ đang là mùa đông, giữa tiết trời vừa lạnh vừa ẩm mà đứng bên ngoài thì rất khó chịu, đợi khoảng 20 phút, tôi lại bắt đầu đi loanh quanh, thử dùng bước chân đo diện tích của quảng trường phía trước tòa nhà 101.

“Tú Cầu.”

Tôi dừng bước ngoảnh đầu, Người đẹp số 6 đang nheo mắt cười nhìn tôi.

Làm pháo binh một năm, từ lâu đã quen với tiếng pháo ầm ầm rồi.

Dù có tiếng nổ lớn cách mấy cũng không thể khiến tôi dao động.

Nhưng một tiếng gọi “Tú Cầu” của Người đẹp số 6 lại khiến trái tim tôi cơ hồ như sắp vọt ra khỏi miệng.

“Tú Cầu,” nàng lại gọi.

“Ừ.” Tôi đứng nghiêm “Người đẹp số 6.”

“Em có phải chỉ huy của anh đâu.” Nàng nhoen miệng cười.

“Xin lỗi.” Tôi hết sức ngượng ngùng.

“Diện tích quảng trường này rộng bao nhiêu?”

“Hà?”

“Vừa này không phải anh dùng bước chân đo diện tích của quảng trường này à?”

“Anh quên là đã đi được bao nhiêu bước mất rồi.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta cất công vất vả đến đây để đo diện tích quảng trường này à?”

“Không. Anh chỉ đến gặp em thôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh đã gặp được em rồi, cũng biết em rất khỏe. Vậy là anh có thể đi được rồi.”

“Đồ ngốc.” Nàng nhoen miệng cười. “Vào trong ăn tối đã. Bên ngoài lạnh lắm.”

Người đẹp số 6 có lẽ không thay đổi gì, ít nhất là không giống với các cô gái đẹp ở Đài Bắc trong ấn tượng của tôi.

Các cô gái đẹp ở Đài Bắc trong ấn tượng của tôi, dù trời lạnh đến mấy, cũng vẫn mặc áo ngắn váy ngắn, ngẩng cao đầu rào bước.

Nhưng nàng vẫn mặc chiếc áo khoác dày bịch có mũ trùm đầu từ thời đại học, hai tay nhét trong túi áo.

Tôi đột nhiên có một cảm giác rất an tâm.

Chúng tôi ăn cơm ở phố ẩm thực trong tầng hầm, người đông nghìn nghịt.

Nhớ ra Người đẹp số 6 không thích chỗ nào đông người quá, tôi cảm thấy rất bất an.

“Anh sao thế?” nàng hỏi.

“Xin lỗi em,” tôi đáp, “chỗ này đông người quá.”

“Không sao đâu,” nàng nói, “em vừa vào nhà vệ sinh gỡ kính áp tròng ra rồi.”

“Hà?”

“Vì vậy lúc này thế giới trước mắt em chỉ có anh thôi.” Nàng nhoen miệng cười rất tươi.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Hai tháng nữa là anh xuất ngũ rồi, sau đó anh nhất định sẽ cố gắng làm việc.”

“Ừm,” nàng gật gù đầu, “em tin anh.”

“Anh nhất định sẽ trở nên lớn hơn, sâu hơn, như vậy thế giới của em mới càng rộng lớn.”

“Ừm.” Nàng nhoèn miệng cười, đôi mắt sáng lấp lánh.

Đi lính có lẽ làm tôi ngu đi, cũng có lẽ đã khiến tôi quên rất nhiều chuyện, nhưng có một chuyện không thay đổi và cũng không thể nào quên.

Đó là Người đẹp số 6 vẫn là cá voi, còn tôi thì vẫn muốn trở thành biển lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đối với anh, có rất nhiều điều khiến con người hoài niệm.

Hoa chuông mùa xuân, hoa phượng mùa hè, bầu trời sao mùa thu, gió Đông Bắc mùa đông. Hay cơn gió mùa đông mang theo mùi vị của lẩu hoặc bánh hành.

Khi các mùa không ngừng luân chuyển, anh chỉ thấy càng thêm nhớ em.

Muốn em ở bên cùng cảm nhận tất cả những điều ấy.

Em là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, là cầu vồng rực rỡ nhất sau cơn mưa.

Anh thực lòng chúc phúc cho em bơi lội ngoài biển lớn, không sóng cũng không gió.

Dẫu rằng cơn đường mưa gió của anh dài lắm.

Lúc nào cũng có ý nghĩa muốn tìm em, tìm kiếm khoảnh khắc vĩnh hằng bất biến trong sinh mệnh.

Nhưng sự thôi thúc muốn bay lên bao giờ cũng kèm theo tâm lý sợ độ cao.

Anh cơ hồ chỉ có thể chờ đợi, giống như đóa cúc vạn thọ kia.

Hoa cúc vạn thọ rất giỏi chịu lạnh, rất lâu tàn, thời kỳ nở hoa kéo dài rất lâu.

Khi em tỉnh cơn sức nhớ ra muốn đoái nhìn, lúc nào nó cũng đợi ở đó.

Vì thế mới nói cúc vạn thọ rất giỏi chờ đợi, cũng rất kiên nhẫn chờ đợi.

Tuy anh là cúc vạn thọ giỏi đợi chờ, nhưng mùa của anh, chim di trú cùng anh thì sao?

Tú Cầu.

- ‘๑’-•:~*~*~* •๑ ㄟ ㄟ

Tuy không có Người đẹp số 6 ở bên, ngày hôm nay không thể tính là ngày đầu tiên của mùa xuân, nhưng chỉ cần tôi cố gắng hơn nữa, rồi sẽ có một ngày, mùa xuân nhất định sẽ thực sự đến.

Vì quê ở miền Nam, bố mẹ lại chỉ có mình tôi, nên tôi chọn làm việc ở Khu công nghệ cao Đà Nam.

Lại Đức Nhân xuất ngũ xong quyết định thi vào học tiến sĩ ở trường đại học cũ, sau cũng thuận lợi thi đỗ.

Ruồi là người Đà Bắc, nhưng vì Muối Con làm việc ở Cao Hùng, cậu ta muốn ở gần Muối Con một chút, nên cũng chọn làm việc ở Khu công nghệ cao Đà Nam, nhưng khác công ty với tôi.

“Không ngờ chúng ta đều làm ở khu công nghệ này,” Ruồi nói.

“Nhưng động cơ của tớ vĩ đại hơn,” tôi nói. “Tớ vì cha mẹ, còn cậu vì đàn bà.”

Thời gian đi lính, tôi gần như cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, có lẽ một năm rưỡi không thể coi là dài, nhưng trong thế kỷ 21 khi máy tính và mạng internet phát triển với tốc độ khủng khiếp này, sự thay đổi trong một năm rưỡi, có thể khiến người vốn nghĩ cưỡi ngựa là phương tiện giao thông nhanh nhất, đột nhiên nhận ra còn có tàu cao tốc và máy bay.

Sau khi tôi xuất ngũ, hình thái của việc lên mạng đã hoàn toàn thay đổi, thế giới mạng đã xảy ra nhiều biến đổi to lớn. Thời tôi học đại học, lên mạng gần như đồng nghĩa với vào diễn đàn; nhưng giờ người lên mạng đa phần không thêm vào diễn đàn, thậm chí còn không biết diễn đàn là cái gì nữa. Từ thời tôi học nghiên cứu sinh thạc sĩ, đã thịnh hành các phần mềm chat chit kiểu như MSN, chỉ cần bật máy đăng nhập là có thể trò chuyện với nhau được rồi; huống hồ lại còn có điện thoại di động nữa, mọi người có thể liên lạc với nhau bất cứ lúc nào, lại tiện lợi hơn rất nhiều.

Trong tình hình đó, liệu còn ai thêm lên diễn đàn, thần thờ mong đợi những ID quen thuộc xuất hiện?

Khi bếp ga, bếp điện, bếp từ, lò vi sóng xuất hiện, thì thời đại chắt củi đun nước đã được định sẵn là không thể quay lại nữa rồi.

Nhưng Người đẹp số 6 nói không sai chút nào, gặp lại mối tình đầu bên bờ biển quê hương, tuyệt đối khác hẳn cảm giác gặp nhau nơi cửa tiệm McDonald's ở thành phố xa lạ. Thời đại học, phương tiện liên lạc chủ yếu của tôi và Người đẹp số 6 là diễn đàn, cùng lên diễn đàn gửi tin nhắn, chắc chắn có cảm giác hơn là dùng cái MSN “ping ping ping”. Vì vậy, mặc dù tôi và Người đẹp số 6 đều đã cài đặt MSN, nhưng chúng tôi rất hiếm khi liên lạc bằng phần mềm này. Cùng lắm những lúc công việc mệt mỏi quá độ muốn nghỉ ngơi giây lát, tôi chỉ lặng lẽ ngắm nhìn hình nàng trên cửa sổ phần mềm mà thôi.

Chỉ tiếc là diễn đàn gần như đã đi vào lịch sử, trước đây chỉ tính diễn đàn của các trường đại học và trung học, cộng lại đã lên đến hơn nghìn cái. Giờ thì hầu hết đều đã bỏ hoang cho cỏ mọc, rất nhiều trang diễn đàn thậm chí còn đứt khoát đóng cửa luôn. Ví dụ như diễn đàn tôi và Người đẹp số 6 tham gia, trong thời gian tôi đi lính đã có một độ muốn đóng cửa, về sau vì nhiều người tham gia chạy đôn đáo thỉnh cầu, mới miễn cưỡng để đó.

Có điều người lên diễn đàn cũng đã trở nên tiêu điều tan tác, số người cùng lúc trực tuyến không bao giờ quá con số mười.

Nhưng đối với tôi và Người đẹp số 6, diễn đàn này, chính là bờ biển quê hương.

Từ sau khi đi làm, tôi rất hiếm khi vào diễn đàn, nếu vì hứng lên tự dung đăng nhập vào, thì thông thường cũng chỉ loay quanh trên đó vài phút rồi lại thoát ra. Người đẹp số 6 hình như cũng thế. Vì vậy, kể từ khi giải ngũ, tôi gần như không gặp được nàng trên diễn đàn nữa, ngược lại, chỉ thường hay gặp sexbeauty.

Có lẽ vì đã trưởng thành, nên tôi cũng kiên nhẫn nghe sexbeauty nói chuyện hơn; sexbeauty dường như cũng trưởng thành rồi, không còn khoe khoang bạn trai cô ta thế nọ thế kia nữa, thông thường chỉ phàn nàn về công việc quá nặng nề hoặc về tay sắp biến thái.

Có điều tôi và Người đẹp số 6 lại có thêm một cách thức khác để liên lạc, đó là e-mail.

Tuy chúng tôi không thường gửi e-mail cho nhau, nhưng cách thức này cũng rất tiện lợi, vì những người lên mạng thường kiểm tra e-mail hằng ngày, thậm chí mấy lần một ngày.

Địa chỉ e-mail của Người đẹp số 6 rất dễ nhớ, dòng chữ tiếng Anh phía trước là Canstop.

Ý là “Hội đình – có thể dừng lại”, cũng tức là Huệ Đình.

Ngày nghỉ đầu tiên từ khi bắt đầu đi làm, tôi gửi cho Người đẹp số 6 e-mail đầu tiên.

Khi ấy mùa hoa chuông cũng vừa chấm dứt, mặt đường Đông Phong biến thành một biển hoa vàng.

Tôi giẫm lên đám hoa vàng trên mặt đất, lưu giữ tâm trạng ấy lại, rồi gửi e-mail cho Canstop.

Lúc mới vào công ty, có ba tháng thử việc và một vị sếp phụ trách huấn luyện cho tôi. Nhưng anh này thực sự quá bận, thông thường chỉ ném cho tôi vài quyển sách bảo tự đọc. Hết giờ làm là tôi lại trần mình ra đọc đồng sách ấy, hy vọng có thể thuận lợi vượt qua được thời kỳ thử việc. Hết ba tháng, tôi kết thúc thời gian thử việc, trở thành nhân viên chính thức, lương cũng được tăng lên chút ít. Tôi dọn vào khu nhà tập thể dành cho người đọc thân của công ty, nói là nhà tập thể thực ra cũng không chính xác lắm, đó thực ra chỉ là một tòa nhà công ty thuê ở bên ngoài nhằm giải quyết vấn đề chỗ ở cho nhân viên.

Vì tiền thuê phòng khá rẻ, nên chẳng buồn cân nhắc chuyện liệu trong khu nhà thuê có nhiều cô nhiệt tình cởi mở, hoặc phòng đối diện có người đẹp thích tắm mà không đóng cửa sổ hay không, tôi quyết định dọn luôn vào ở đây.

Hai tháng sau khi trở thành nhân viên chính thức, tôi chuyển sang bộ phận nghiên cứu phát triển.

Áp lực công việc đột ngột tăng cao, điện thoại di động phải mở 24/24, bởi dây chuyền sản xuất cũng hoạt động 24 giờ không ngừng nghỉ. Nếu chẳng may dây chuyền gặp phải tình huống bất ngờ, thì phải lập tức có mặt, cho dù lúc ấy có đang ngủ đi chăng nữa.

Tôi từng bị gọi đến công ty lúc 1 giờ sáng, 3 giờ mới được về.

Trên đường về khu nhà tập thể, tôi ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, nơi này người sống thưa thớt, thường có thể ngắm được sao.

Người đẹp số 6, em ở Đài Bắc hẳn khó mà trông thấy sao được nhỉ.

Khu công nghệ cao Đài Nam rất gần thành phố Đài Nam, khi tôi trở thành nhân viên chính thức thì Lại Đức Nhân cũng vừa khéo thi đậu vào lớp nghiên cứu sinh tiến sĩ, vì vậy những khi được nghỉ tôi thường đến Đài Nam ăn cơm hoặc đi xem phim với Lại Đức Nhân và Tiểu Thiển.

Ruồi cũng hay đến Cao Hùng tìm Muối Con những khi được nghỉ, có điều thỉnh thoảng cô cũng đến Đài Nam. Nếu Muối Con đến Đài Nam, năm chúng tôi sẽ tụ tập ăn một bữa.

Còn Tuệ Hiếu, tốt nghiệp nghiên cứu sinh thạc sĩ xong liền đi làm ở Đài Trung, cơ hội gặp nhau ít đi nhiều.

Lại Đức Nhân và Tiểu Thiển là một đôi, Ruồi và Muối Con cũng là một đôi, những lúc năm chúng tôi đi chung, Lại Đức Nhân thường nắm tay Tiểu Thiển, còn Ruồi lại ôm ngang eo Muối Con.

Nếu là nắm tay chắc chắn tôi sẽ gửi lời chúc phúc từ đáy lòng, nhưng ôm eo thì tôi thực không nhìn nổi. Vì vậy có lần tôi đã nói với Ruồi và Muối Con: “Các cậu nắm tay thì hơn, đừng có ôm eo nhau như thế.”

“Tại sao?” Ruồi hỏi.

“Hai người tay nắm tay, hai cánh tay sẽ tạo thành chữ V, tượng trưng cho một dấu móc. Như thế là đúng, sẽ được dài lâu. Nếu hai người ôm eo nhau, hai cánh tay sẽ tạo thành chữ X, cũng là dấu gạch. Như thế là sai, sớm muộn gì chia tay.”

“Tớ không nghĩ vậy,” Ruồi nói. “Cậu nghe thằng ngốc nào nói thế vậy?”

“Là cô chị của Muối Con nói đấy,” tôi đáp.

“Ái chà!” Ruồi kêu lên thảm thiết, thì ra Muối Con đã ra tay hạ độc thủ.

Muối Con vẫn không thể thay đổi, nói năng thẳng thắn, lúc đánh người cũng nhắm thẳng vào chỗ hiểm mà ra tay.

Đây cũng là cách tôi nhớ về Người đẹp số 6.

Tôi coi những điều Người đẹp số 6 từng nói như chân lý để tuân theo, cho dù đó có thể chỉ là những lời nàng vui miệng nói ra, hay chỉ là một câu đùa.

Tình cảm có lúc giống như một áng mây, nhẹ nhẹ trôi, không cần phải bao hàm triết lý sâu xa gì.

Tôi rất yêu Người đẹp số 6, hy vọng nàng được hạnh phúc thoải mái, vì vậy tôi mong muốn mình trở thành biển lớn.

Hoặc giả có người cảm thấy chỉ cần mình yêu người kia, thế đã là đủ rồi, người kia nhất định sẽ có được hạnh phúc trong tình yêu ngập tràn của mình.

Nhưng đây cũng chỉ là một áng mây khác mà thôi.

Tôi không hiểu rõ tính chất công việc của Người đẹp số 6 cho lắm, và cũng không quan tâm đến điều đó, chỉ biết rằng có vẻ nàng rất bận, nhiều khi không có giờ giấc cố định như công chức ngày làm tám tiếng bình thường.

Thỉnh thoảng gọi điện cho nàng, cũng chỉ hỏi han vài câu rồi thôi.

Đôi khi tôi có cảm giác, dường như giữa mình và Người đẹp số 6 cách một con sông, nàng đang đứng ở bờ bên kia xa xăm, nhìn về một nơi còn xa xăm hơn nữa.

Khoảng tầm cuối tháng Chín, Đài Nam vẫn là mùa hè, còn Đài Bắc nghe nói đã vào tiết thu, Người đẹp số 6 nói nàng sẽ đến Đài Nam chọn cảnh.

“Chọn cảnh?” Tôi lấy làm thắc mắc.

“Vì giờ em kiêm thêm công việc giám chế phim quảng cáo nữa.”

“Giám chế?” Tôi càng thắc mắc hơn.

“Tên nghe rất oách,” nàng nói, “nhưng thực ra chỉ là việc lật vật thôi.”

“Em vĩ đại quá.”

“Lại nói nhảm rồi.” Nàng bật cười.

Người đẹp số 6 nói khoảng 9 giờ tối là nàng xong việc, chúng tôi hẹn 9 giờ gặp nhau dưới sảnh khách sạn.

“Em muốn đi đâu có tiết vịt cay và cả anh nữa.” Người đẹp số 6 cười khúc khích, hai mắt sáng lấp lánh.

“Không phải em vừa từ chợ đêm về sao?”

“Vừa này chỉ có tiết vịt cay, không có anh.”

“Nhưng mà...”

“Đi thôi.” Nàng lại nở nụ cười tươi tắn.

Tôi định bắt taxi, nhưng Người đẹp số 6 nhất quyết đòi đi xe máy của tôi.

“Cảm giác ngồi xe của mỗi tỉnh đầu đi ra bờ biển quê hương chắc chắn khác hẳn cảm giác ngồi xe của nhân viên phục vụ quán McDonald’s chứ.”

“Em thay đổi rồi,” tôi nói. “Cách ví von của em cũng tẻ hần.”

“Vậy em có là Người đẹp số 6 nữa không?”

“Em luôn luôn là Người đẹp số 6 mà.”

“Vậy thì tốt.” Nàng bật cười, khẽ vỗ lên mũ bảo hiểm của tôi. “Đi nào.”

Khi tôi phóng xe đến chợ đêm đã là khoảng 12 giờ.

Lúc này người đã vãn đi nhiều, Người đẹp số 6 phải vui lắm.

Còn nhớ lần cuối cùng nhìn Người đẹp số 6 ăn tiết vịt cay là vào mùa thu năm thứ tư đại học.

Hơn nữa còn là ngày 16 tháng Mười. Lúc đó nàng ăn tiết vịt cay, còn tôi ăn trứng nhuộm đỏ.

Tính ra cũng phải... hả? Đã năm năm rồi sao.

Tôi bất giác khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc.

“Đừng tính thì hơn,” nàng nói.

“Gi cơ?”

“Đến một tuổi nhất định, nếu đi tính xem đó rốt cuộc là chuyện mấy năm về trước, sẽ rất tàn nhẫn.”

“Em nói đúng lắm.”

“Quan trọng là em vẫn ăn tiết vịt cay, và anh vẫn ở bên cạnh em.” Nàng nhoen miệng cười.

“Đúng thế.” Tôi cũng cười theo.

Ra khỏi khu chợ đêm, tôi đưa nàng về khách sạn, cũng đã một rưỡi sáng rồi.

Người đẹp số 6 nói sáng sớm mai cả nhóm phải đi luôn, tôi dặn dò nàng lên phòng phải đi ngủ ngay.

“Nhưng em vẫn muốn ngắm sao nữa,” nàng nói.

“Anh vừa đề ý rồi, đêm nay không có sao đâu.”

“Tiếc quá đi mất.” Nàng thở dài.

“mNgười đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Em quên rồi sao?” tôi nói. “Khi sao trời trâm lẳng, em sẽ tỏa sáng.”

Người đẹp số 6 ngoảnh đầu nhìn tôi, ánh mắt sáng lấp lánh.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Anh nhất định phải sống lâu trăm tuổi.”

“Em đừng cướp lời của anh được không?”

Sau đó chúng tôi cùng bật cười.

Tôi đưa Người đẹp số 6 đến cửa thang máy, nhìn cánh cửa mở ra.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.”

Cửa thang máy đóng lại.

Sau khi Người đẹp số 6 đi khoảng nửa tháng, Đài Nam bắt đầu có mùi vị của mùa thu.

Mùa thu năm nào cũng khó chịu vô cùng, vì tôi sẽ càng nhớ nhung Người đẹp số 6 hơn.

Cũng may mùa thu ở Đài Nam rất ngắn, cũng lắm chỉ khoảng một tháng rưỡi.

Hôm sinh nhật tôi, Người đẹp số 6 gửi tin nhắn vào điện thoại di động, chúc tôi sinh nhật vui vẻ.

Thời gian vừa đúng 0 giờ 10 giây.

Thời đại thực sự đã thay đổi rồi, mọi lời chúc phúc đều có thể đúng giờ hoặc tức thì.

Nhưng chỉ cần không gặp mặt nhau, cho dù có chuyển lời thăm hỏi với vận tốc ánh sáng, cũng vẫn có cảm giác thiếu thiếu.

Lần gặp lại Người đẹp số 6 tiếp theo, là tháng Mười hai khi gió mùa Đông Bắc bắt đầu thổi.

Đêm hôm đó, nàng đột nhiên gọi điện nói muốn đến Đài Nam, bèn bắt chuyến xe đêm chạy lúc 11 giờ 50 phút.

Cả đêm hôm ấy tôi không ngủ, 3 giờ sáng đã ra bến xe Đài Nam đón nàng.

Thời gian xe đêm tới bến rất khó xác định, có khi rất nhanh, vì vậy tôi cố tỉnh đến sớm một chút.

Đội được gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thấy Người đẹp số 6 xuống xe.

Toàn thân vốn lạnh buốt, đột nhiên trào dâng một dòng chảy ấm áp.

“Tú Cầu.”

“Ừ...” có lẽ vì trời lạnh hoặc quá căng thẳng, giọng tôi hơi run run, “Người đẹp số 6.”

“Đài Bắc lạnh quá.”

“Đài Nam cũng thế.”

“Ai bảo vậy?” nàng nói. “Sao em chẳng thấy gì cả?”

“Thật à?”

“Vì đã nhìn thấy anh rồi mà.” Nàng bật cười lên.

“Ừa?” Nàng chỉ vào đôi găng tay màu xanh đậm tôi đang đeo. “Hình như em thấy đôi găng này rồi.”

“Đây là quà Giáng sinh em tặng anh mà,” tôi nói. “Lái xe máy giữa đêm đông lạnh lẽo, không đeo găng tay không được.”

“Đó đã là...”

“Đừng tính thì tốt hơn.” Tôi cười cười. “Đến một tuổi nhất định, nếu tính lại xem chuyện đó đã xảy ra từ mấy năm trước là việc rất tàn nhẫn.”

“Anh nói đúng.” Nàng cũng nhoẻn miệng cười.

Thực ra đó là quà nàng tặng tôi vào đêm Giáng sinh hồi học năm thứ ba, thêm vài ngày nữa là vừa tròn sáu năm.

“Xin lỗi,” nàng nói.

“Tại sao lại xin lỗi?”

“Giữa đêm lạnh thế này lại đột nhiên đến đây, mong anh thông cảm cho cô gái tùy tiện này.”

“Em không phải là cô gái tùy tiện, em là thiên sứ,” tôi nói. “Sau khi em xuất hiện, xung quanh không còn lạnh lẽo nữa, mà trở nên ấm áp rồi. Chỉ có thiên sứ mới có năng lực này thôi.”

Người đẹp số 6 lại bật cười, trước mắt tôi như nhòa đi, tựa hồ như trông thấy đôi cánh trắng của nàng.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Chúng ta cất công vất vả đến đây để thảo luận xem em có phải là cô gái tùy tiện hay không à?”

“Không,” nàng nói, “em chỉ muốn gặp anh, nghe anh gọi một tiếng Người đẹp số 6 thôi.”

“Người đẹp số 6.”

“Cảm ơn.” Nàng nhoèn miệng cười.

Chúng tôi ở bến xe đến khoảng 5 giờ, sau đó tôi chở nàng đến quán ăn trên đường Thăng Lợi ăn bánh hành.

Sinh viên trường tôi, gần như không ai không biết cái quán này.

“Hồi trước em cũng thường ra đây ăn bánh hành lúc giữa đêm với Hiếu và Muối Con,” nàng nói. “Nhớ quá.”

“Anh cũng nhớ nữa,” tôi nói. “Hồi trước anh và Lại Đức Nhân hay đến đây ăn, đặc biệt là những đêm đông.”

“Ngoài bánh hành ra, trong những đêm đông lạnh lẽo, anh còn nhớ đến gì nữa?”

“Ừm...” tôi nghĩ ngợi giây lát rồi cười cười nói, “chắc là gió mùa đông.”

“Em hiểu rồi.” Nàng cũng cười cười.

Chúng tôi ra khỏi quán ăn, ngày mùa đông mặt trời lên rất muộn, gần sáu giờ rồi mà trời vẫn tối mịt.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Anh nhắm mắt lại đi.”

Nàng nói xong, hai má liền phồng lên như hai cái trống, mắt nheo nheo lại cười tít.

“Ừ.” Tôi cười, rồi nhắm mắt lại.

Một cơn gió mạnh mang theo mùi bánh hành thốc vào mặt tôi.

Cảm giác ấm áp này sao quen thuộc quá, tuy rằng đó đã là chuyện xảy ra từ nhiều năm trước rồi.

Có lẽ tại mùi bánh hành nặng quá, làm khóe mắt tôi hơi ướt nước.

Buổi chiều Người đẹp số 6 phải đi làm, một lát nữa tôi cũng phải đến công ty, tôi bèn chở nàng ra bắt chuyến xe lúc 7 giờ.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Mùa đông năm nay chắc sẽ không còn lạnh nữa.”

“Anh cũng cảm thấy vậy.”

“Bye bye.”

“Bye bye.”

Sau đó Người đẹp số 6 lên xe, tôi phóng xe mất 45 phút từ bến xe về thẳng công ty.

Những người khác đều nói mùa đông năm ấy vừa dài vừa lạnh, nhưng tôi lại cảm thấy mùa đông đó thật ấm áp lắm.

Mùa đông trôi qua, mùa xuân đến.

Tôi không đến đường Đông Phong ngắm hoa chuông nữa, vì vừa vào xuân, chẳng hiểu sao đơn đặt hàng lại nhiều lên đột ngột. Tôi bận tới mất tới mũi, áp lực công việc cũng nặng nề hơn nhiều, gần như ngày nào cũng phải làm thêm.

Bên ngoài kia là tiết xuân ấm áp, hoa nở nơi nơi, còn tôi thì bận đến sẩm sì mất mũi.

Đến tháng Sáu hoa phượng nở đỏ cả tán cây, áp lực công việc mới dần giảm bớt.

Lúc này tổng công ty ở Khu công nghệ cao Tân Trú khuyết một vị trí, muốn điều người từ chi nhánh ở Đài Bắc đến đó.

Từ Tân Trú đến Đài Bắc khá gần, chỉ cần đi xe một tiếng, nếu làm việc ở Tân Trú, cơ hội tôi gặp được Người đẹp số 6 chắc chắn sẽ nhiều hơn hẳn.

Vì vậy tôi liền xung phong, tự nguyện điều động đến tổng công ty ở Khu công nghệ cao Tân Trú.

“Động cơ vĩ đại của cậu đây à?” Ruồi nói.

Bố, mẹ, xin tha cho con trai bất hiếu, Người đẹp số 6 thực sự cũng khá quan trọng.

Sau khi được điều đến Khu công nghệ cao Tân Trú, tuy lượng công việc cũng ngàn ải, nhưng tâm trạng tôi khá hơn nhiều. Vì chỉ cần nghĩ đến mình ở không xa Người đẹp số 6, tôi liền thấy khắp người thư thái hẳn.

Tôi thuê một gian phòng đơn giản ở Khu công nghệ cao Tân Trú, chỉ mất khoảng 10 phút đi xe máy đến công ty.

Lúc được nghỉ thì thoải mái tôi cũng lên Đài Bắc, nếu Người đẹp số 6 cũng rảnh rỗi.

Chúng tôi thường ăn cơm với nhau, hoặc kiếm quán cà phê nào đấy nói chuyện, rồi đi xem phim.

Còn nhớ có lần ngồi cà phê nói chuyện với Người đẹp số 6, nàng hỏi ấn tượng của tôi về Đài Bắc như thế nào?

“Đài Bắc là một nơi tốt,” tôi nói, “thành phố này khiến anh trở nên dũng cảm.”

“Dũng cảm?”

“Hồi nhỏ anh rất sợ ma, nhưng sau khi đến Đài Bắc mấy lần, thì không sợ nữa rồi.”

“Tại sao?”

“Em không cảm thấy tiếng ‘tu tu’ khi tàu điện vào ga, rất giống tiếng ma khóc à, anh nghe rất nhiều lần mà chẳng thấy ma xuất hiện gì cả, dần rồi không còn sợ nữa.”

“Không chỉ mất anh có vấn đề,” nàng bật cười khúc khích, “cả tai cũng có vấn đề rồi.”

Lần đầu tiên đi xem phim với Người đẹp số 6 ở Đài Bắc, vừa vào rạp ngồi xuống, nàng đã nói: “Nhắm mắt lại tưởng tượng đây là Hội trường Thành Công đi.”

“Anh không thể nào tưởng tượng được,” tôi nói, “vì xem phim ở đây mất tiền, mà còn rất đắt nữa.”

“Thử tưởng tượng đi mà.”

“Ừ.”

Tôi nhắm mắt, nhớ lại chuyện xem phim với Người đẹp số 6 ở hội trường Thành Công thời đại học.

Tôi nhớ lại bộ phim đen trắng chán đến tận cổ ải, vừa hết phim cả hội trường đã vang dậy tiếng vỗ tay như sấm.

Người đẹp số 6 vỗ vai tôi bên ngoài hội trường, nói cho tôi biết nàng đã đăng ký ID sixbeauty trên diễn đàn, bảo tôi đăng ký ID showball. Khi ấy, tôi và nàng mới có phương thức liên lạc. Ngày tôi tròn 20 tuổi vừa khéo là thứ Sáu ngày 13, nàng viết hai bức thư gửi tôi, bức thứ nhất chúc tôi sinh nhật vui vẻ, bức thứ hai hẹn ngày hôm sau cùng đi xem phim Yêu ở trong lòng sao khó nói.

Xem xong phim, tôi nói với nàng, hồi nhỏ chẳng hiểu sao tôi lại sợ cái nôi, mong nàng thông cảm bỏ qua cho.

Sau đó nàng nói, hồi nhỏ nàng cũng là đứa trẻ thuộc loại không hiểu sao lại sợ cái nôi.

Còn cả Jerry Maguire nữa, còn nhớ khi xem xong phim đến quán cà phê Plato nói chuyện, tôi đột nhiên nghĩ đến hình ảnh cá voi và hồ nước, Người đẹp số 6 là cá voi, còn tôi chỉ là cái hồ nước.

Chính từ giờ phút đó, tôi muốn trở thành biển lớn.

“Tú Cầu.”

“Ừ.” Tôi hơi hoảng hốt, vì đang đắm chìm trong xoáy nước hồi ức.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Hay quá,” nàng bật cười, “bắt đầu chiếu phim rồi.”

Hồi trước, chỉ cần đèn trong hội trường Thành Công phụt tắt, chuẩn bị chiếu phim, là nàng lại nói câu này.

“Ừ,” tôi cũng cười, “hay quá.”

Thật sự là rất hay.

Tuy áp lực công việc lớn, nhưng ít nhất cũng ổn định, đãi ngộ lại rất khá.

Người đẹp số 6 cũng vẫn là Người đẹp số 6, cho dù nàng vẫn là cá voi.

Còn tôi thì tin rằng chỉ cần mình tiếp tục cố gắng, trong tương lai không xa nhất định có thể trở thành biển lớn.

Tuy không biết rằng sau khi trở thành biển lớn thì sẽ thế nào, nhưng nhất định tôi sẽ trở thành biển lớn.

Mùa hè qua đi, khi mùa thu vừa chớm, Người đẹp số 6 lại sắp rời khỏi Đài Loan.

“Công ty cử em sang Chicago, ngoài công việc ra, có thể sẽ học thêm một chút nữa,” nàng nói.

“Phải đi bao lâu?”

“Chắc chừng ba năm gì đó.”

“Ba năm?”

“Ừ.”

Tôi chẳng có tư cách gì để nói mong muốn Người đẹp số 6 đi hay không đi, cho dù có, tôi cũng sẽ không can thiệp.

Tôi chỉ cảm thấy, ba năm là quãng thời gian dài, vô cùng vô cùng dài.

Nếu Người đẹp số 6 đi Chicago, vậy thì giữa tôi và nàng không chỉ cách có một dòng sông, mà là cả một vùng biển lớn.

Người đẹp số 6 sẽ đứng ở bờ bên kia xa tít tắp, nhìn về một nơi càng xa hơn.

“Anh tiễn em ra sân bay nhé?” tôi hỏi.

Nàng chỉ “ừm” một tiếng, không nói năng gì.

Hôm ấy là đầu tháng Mười, Người đẹp số 6 phải lên chuyến bay lúc 8 giờ sáng ở sân bay Đào Viên đến Osaka. Sau đó từ Osaka đến Detroit, rồi từ Detroit đến Chicago.

Năm rưỡi sáng lên taxi từ Đài Bắc đến sân bay, tôi đi tiễn nàng.

Trên xe taxi, tôi và Người đẹp số 6 đều không biết nên nói gì, bầu không khí xung quanh vừa tĩnh lặng lại vừa kỳ dị.

Nếu nói những lời lưu luyến bịn rịn, không may dễ sủng cướp cò, biến thành những lời sàu muợn liên miên, tôi sợ lái xe sẽ nổi da gà khắp người mà không còn hơi sức đâu đập phanh xe.

“Trước đây em đi Mỹ bao giờ chưa?” Cuối cùng tôi cũng phá tan bầu không khí im lặng.

“Em mới đi Mỹ một lần,” nàng đáp.

“Thế tốt rồi,” tôi nói, “em đi nhiều hơn anh một lần rồi đấy.”

Sau đó chúng tôi lại chìm vào im lặng, cho đến lúc xuống taxi.

Lấy số ghế, gửi hành lý xong xuôi, vẫn còn một lúc nữa mới đến giờ lên máy bay.

Chúng tôi kiếm một chỗ ngồi xuống. Tay phải cầm quyền hộ chiếu kẹp thẻ lên máy bay, Người đẹp số 6 không ngừng vỗ vỗ vào lòng bàn tay trái, phát ra những tiếng bập bập nho nhỏ có quy luật. Tôi bỗng cảm thấy âm thanh ấy rất chói tai.

“Cái sân bay này hình như càng lúc càng nhỏ,” tôi nói.

“Thật sao?”

“Sân bay phải nhận rất nhiều luồng sức mạnh,” tôi nói, “sự thương cảm lúc tiễn người đi, niềm hân hoan lúc đón người về, hai luồng sức mạnh này vô cùng to lớn, và lại không lúc nào ngừng trên khắp sân bay này. Sức mạnh của sự thương cảm sẽ làm sân bay nhỏ lại, còn sức mạnh của niềm hân hoan sẽ khiến sân bay lớn lên.”

“Thế tại sao sân bay Đào Viên lại càng lúc càng nhỏ?”

“Ở sân bay bình thường thì hai luồng năng lượng này cân bằng nhau, có bao nhiêu thương cảm sẽ có bấy nhiêu hân hoan bù lại. Vì những người ra đi đều sẽ trở về.” Tôi ngừng lại giây lát, rồi tiếp lời: “Nhưng sân bay Đào Viên thì khác.”

“Khác thế nào?” nàng hỏi.

“Sân bay Đào Viên này, bao giờ cũng là người rời khỏi Đài Loan nhiều, người trở về Đài Loan ít, năng lượng của sự thương cảm lớn hơn năng lượng của niềm hân hoan. Lâu dần lâu dần, sân bay Đào Viên sẽ mỗi lúc một nhỏ hơn.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Em sẽ trở về.”

“Anh biết.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Chúng ta cất công vất vả đến đây để thảo luận về kích cỡ sân bay à?”

“Không,” tôi nói, “chúng ta đến đây để tạm biệt.”

Người đẹp số 6 cuối cùng cũng thôi dùng quyền hộ chiếu vỗ vào lòng bàn tay, chậm chậm đứng lên.

Tôi cũng đứng lên, theo nàng đi tới cầu thang.

“Còn nhớ gió mùa thu thế nào không?” nàng hỏi.

“Còn nhớ.” Tôi gật đầu.

“Anh nhắm mắt lại đi.”

“Có thể không nhắm không?”

Nàng gật đầu, hai cánh môi khẽ cong lên, thổi nhẹ một làn hơi lên mặt tôi.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Em nhất định sống lâu trăm tuổi.”

Nàng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn tôi, tôi cũng lặng lẽ nhìn nàng.

Tôi đoán cả hai chúng tôi đều đang kìm nén một thứ, hơn nữa còn rất thành công nữa.

Nàng quay người bước lên thang máy, rồi lại quay mặt hướng về phía tôi.

Thang máy chậm chậm đưa nàng lên trên, trái tim tôi từ từ trầm xuống.

Khi lên tầng hai, bước chân nàng hơi loạng choạng một chút.

Nàng vẫy vẫy tay, rồi xoay người lần thứ ba, ánh mắt tôi chỉ kịp chớp lấy bóng lưng ấy trong khoảng khắc.

Tuy nước mắt có thể kìm nén, nhưng bi thương thì không.

Trái tim tôi nhất định đã chìm xuống đáy biển sâu vào khoảnh khắc máy bay cất cánh, dầu thế nào cũng không sao kéo lên nổi.

Tôi thử rất nhiều cách hòng kéo trái tim rời xa đáy biển, tiếc rằng đều không có tác dụng.

Về sau, tôi lựa chọn phương pháp tiêu cực là chạy trốn, chẳng hạn khi ngồi xe điện không đi qua lối ra số 6, gặp số 9 cũng không được, bởi chỉ cần tôi nhìn ngược, sẽ biến thành số 6 ngay.

Người đẹp số 6 đi được hai tháng, cũng là lúc mùa đông vừa đến, tôi đột nhiên chợt nhớ ra chữ ký trên diễn đàn của mình thuở trước.

“Mùa đông đến rồi, mùa xuân còn xa lắm không?”

Mùa xuân sắp về, mùa hạ sẽ chẳng còn xa xôi;

Nếu mùa hạ chẳng còn xa xôi, mùa thu cũng sắp tới;

Mùa thu đã sắp tới, thì bước chân của mùa đông cũng gần rồi.

Giờ tính sao đây?

Cứ mùa đông đến chết sao?”

Tôi rất lo lắng tâm trạng mình sẽ cứ đắm chìm trong mùa đông cho đến chết, bèn quyết định đến những chốn đông người náo nhiệt.

Tôi đến chợ đêm Thanh Đại, vì Người đẹp số 6 không thích chỗ nào quá đông người, bởi vậy đến nơi có nhiều người sẽ không làm tôi tức cảnh sinh tình.

Nhưng khi nhìn thấy quầy bán tiết vịt cay, tôi lại buộc miệng thốt lên: “Người đẹp số 6 chắc chắn rất thích.”

Khoảnh khắc ấy, cả người tôi đều sững lại, sau đó một nỗi buồn vô cớ bỗng trào dâng.

Tôi biết Người đẹp số 6 sẽ quay về, tôi biết thời gian ba năm cứ gắng gượng chờ đợi rồi sẽ qua, nhưng tôi rất yêu Người đẹp số 6.

Tôi thật sự rất yêu Người đẹp số 6, tôi thật sự rất yêu nàng.

Chỗ này đông người quá, có lẽ tôi nên dùng đại từ ngôi thứ hai “em” để gọi Người đẹp số 6.

Anh thật sự rất yêu em.

Anh thật sự thật sự rất yêu em.

Sau khi phát tiết hết tình cảm ở chợ đêm Thanh Đại, tôi đoán mình đã thoát ra khỏi đáy biển.

Sau bạn ấy, tôi càng dồn hết tâm sức vào công việc hơn, đó là toàn bộ cuộc sống của tôi từ khi Người đẹp số 6 ra đi.

Người đẹp số 6 sẽ trở thành một chú cá voi lớn hơn nữa, vì vậy, tôi cũng phải trở thành một vùng biển rộng lớn hơn.

Không biết Người đẹp số 6 ở Chicago có ổn không?

ở Chicago, tôi chỉ biết cái tay chơi bóng rổ tên là Jordan, nhưng anh ta lại không quen tôi.

Tuy có thể liên lạc bằng điện thoại di động, nhưng phải làm thủ tục mở khóa chiều gọi đi quốc tế trước, phí tổn quá cao mà cũng không thỏa đáng.

Người đẹp số 6 đã mua một cái di động ở Mỹ, nhưng chủ yếu chỉ để liên lạc trong nước Mỹ thôi.

Vì vậy, phương thức liên lạc của tôi và Người đẹp số 6, tiện lợi và rẻ tiền nhất, vẫn là MSN và e-mail.

Lên diễn đàn cũng được, nhưng tôi đã rất hiếm lên diễn đàn, Người đẹp số 6 thì gần như là chẳng lên nữa.

Tuy rằng thỉnh thoảng có thể dùng MSN hay e-mail nói chuyện với Người đẹp số 6, nhưng tôi vẫn thường xuyên cảm thấy cô đơn.

Khi đó, vì Người đẹp số 6 mà đã tự nguyện đến Khu công nghệ cao Tân Trú, giờ nàng đi rồi, tôi lại muốn về miền Nam

Quê nhà và bọn Lại Đức Nhân, Ruồi đều ở miền Nam, nếu về miền Nam có lẽ tôi sẽ thoải mái hơn phần nào.

Có điều tình hình không cho phép, tôi chỉ có thể ở đây mà tiếp tục tiến bước.

Nhiều lúc, tôi cảm thấy mình trên không chạm trời, dưới không chạm đất, giống như nét gạch ngang ở giữa chữ vậy.

Khoảng hơn năm tháng sau khi Người đẹp số 6 đi Mỹ, tôi nhận được thư nàng gửi về qua địa chỉ công ty.

Đó là thư viết tay, có dán tem, có đóng dấu bưu điện.

Giữa thời đại e-mail, tin nhắn bay vèo vèo này, thư tín rốt cuộc còn có thể đóng vai trò gì đây?

Ngày Người đẹp số 6 gửi thư là lúc hoa chuông đang nở rộ, nhưng lúc tôi nhận được thư, hoa chuông lại đã héo tàn.

Người đẹp số 6, khi mưa tạnh trời xanh, ánh dương chan hòa tỏa chiếu lên người em, em nhất định sẽ biến thành cầu vồng.

Xin em chờ nên hoài nghi.

Tôi muốn lên diễn đàn gửi thư cho nàng, giống như tin thăm hỏi từ bờ biển quê hương.

Tôi vào trang diễn đàn, phát hiện trong hòm thư có thư mới, là của Người đẹp số 6 gửi.

Nhìn lại ngày tháng, bức thư được gửi ba ngày trước khi nàng đi, cách đây năm tháng rưỡi.

Mà tôi thì đã nửa năm nay không lên diễn đàn rồi.

Trong thư Người đẹp số 6 viết, nàng cảm thấy tôi như một người leo núi muốn chinh phục đỉnh cao.

Anh đâu phải người leo núi, anh cũng không muốn chinh phục đỉnh cao, anh chỉ muốn trở thành biển lớn.

Nhưng vì anh ngu ngốc, không hiểu nên làm thế nào, vì vậy chỉ đành vui đùa chăm chỉ làm việc.

Còn người nhìn thấy bóng lưng kia, thực ra là anh, chứ không phải em.

Khi ấy em đang đi thang máy lên tầng hai, còn anh ở tầng một nhìn theo.

Lúc em xoay người đi, anh chỉ nhìn thấy bóng lưng trong khoảnh khắc ấy.

Sau đó, em đã biến mất khỏi tầm mắt anh.

Ngỡ nhờ sau này không gặp mặt nữa, ấn tượng cuối cùng về em trong anh, sẽ là bóng lưng ấy.

Tôi viết xong thư, sau đó gửi cho sixbeauty.

Tuy không biết đến lúc nào nàng mới đọc lá thư ấy, nhưng tôi tin rằng sẽ có một ngày nàng đọc được nó.

Sau đó, cứ khoảng hai tuần tôi lại lên diễn đàn một lần, muốn biết nàng đã nhận được thư hay chưa?

Nhưng hòm thư của nàng vẫn luôn ở trạng thái có thư mới, ngày tháng đăng nhập cũng không hề thay đổi.

Khoảng thời gian này lại thường gặp sexbeauty trên diễn đàn, những lúc ấy, tôi hay gửi tin nhắn cho cô ta.

Không ngờ sau khi Người đẹp số 6 đi, người nói chuyện với tôi nhiều nhất, lại là sexbeauty.

Mùa thu lại đến.

Tôi lên diễn đàn, nhưng phát hiện ra ID sixbeauty đã không còn tồn tại nữa.

Hơn một năm Người đẹp số 6 không đăng nhập vào diễn đàn, vậy nên ID đã bị xóa.

Đối với tôi, điều này gần như có ý nghĩa rằng, Người đẹp số 6 đã biến mất.

Tú Cầu và Người đẹp số 6 trên diễn đàn quen nhau vào mùa thu, bắt đầu và kết thúc cũng giống như mùa thu.

Không biết lẳng lẳng bắt đầu từ bao giờ, cũng không hiểu đột ngột kết thúc khi nào.

Xuân hạ thu đông mỗi mùa đều có cảnh sắc riêng, mỗi mùa đều có những hồi ức khi tôi và Người đẹp số 6 bên nhau.

Những hồi ức ấy có lẽ không giống nhau, nhưng đều rực rỡ sáng lòa, vì vậy Người đẹp số 6 nhất định là cầu vồng rồi.

Khi các mùa luân phiên thay đổi, tôi chỉ càng thêm nhớ nhưng Người đẹp số 6.

Có lúc nỗi nhớ giống như một lưỡi dao sắc, đâm vào lồng ngực tôi đau nhói.

Tôi bất giác muốn hỏi: bao giờ tôi mới được gặp lại Người đẹp số 6 đây?

Khi bạn nghe một học sinh tiểu học nói sau này cậu ấy muốn làm nhà du hành vũ trụ, bạn có cười cậu bé ấy không biết tự lượng sức không?

Không, bạn sẽ cảm thấy hân hoan.

Khi bạn nghe một học sinh trung học nói sau này cậu ấy muốn làm nhà du hành vũ trụ, bạn có cười cậu ấy không biết tự lượng sức không?

Không, bạn sẽ cổ vũ cậu ấy hãy cố lên.

Khi bạn nghe một sinh viên đại học nói sau này cậu ấy muốn làm nhà du hành vũ trụ, bạn có cười cậu ấy không biết tự lượng sức không?

Có lẽ không, có lẽ là nửa tin nửa ngờ.

Khi bạn nghe thấy thằng tôi của bây giờ nói sau này muốn là nhà du hành vũ trụ, bạn có cười tôi không biết tự lượng sức không?

Nhất định là có, và lại có khi còn khuyên tôi đừng nghĩ nhiều quá, thậm chí còn mắng thẳng vào mặt tôi: đừng có mơ!

Tôi của hiện tại chẳng thể nào tạo hình gì được nữa, bộ dạng trong tương lai đại để cũng sẽ thế này, không thể biến thành gì khác được.

Tôi chỉ có thể tận dụng một chút sự co giãn còn sót lại, gắng sức làm việc.

Tôi chưa bao giờ quên mình phải hấp thu thật nhiều nước, phải trở thành biển lớn.

Nhưng tôi lại cảm thấy thân thể mình hơi khô cạn, tựa hồ như đang dần mất đi từng chút nước một.

Ban đêm, tôi thường ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời sao, đối với tôi, đây đã thành một thói quen.

Tự nhiên như thể về đến nhà là mở tủ lạnh ra kiểm đồ ăn vậy.

Khi trên bầu trời đêm xuất hiện những vì sao hiếm khi mới gặp, Người đẹp số 6, nếu em không thấy được thì thật đáng tiếc biết bao.

Nhưng đáng tiếc thì vẫn cứ đáng tiếc vậy thôi.

Thình thoảng ra ngoại thành thấy trên trời lấp lánh đầy sao, tôi lại càng nhớ nhưng Người đẹp số 6.

Người đẹp số 6, em có bận không? Đang bận việc gì? Trong đêm sao sáng rải khắp trời.

Không còn lúc nào thích hợp hơn lúc này để nhớ về em nữa.

Sao bên Mỹ liệu có sáng hơn không?

Anh nghĩ chắc là có.

Vì nước Mỹ là một đất nước vĩ đại, và lại người Mỹ đã cứu trái đất này nhiều lần quá rồi.

Dù có là người ngoài hành tinh, người máy, khủng long, thiên thạch, sao chổi, phần tử khủng bố, virus lạ... tất cả những nguyên nhân dẫn đến ngày tàn của thế giới này, đều nhờ vào người Mỹ họ hóa giải hết cả.

Những sự kiện cảm động lòng người ấy, đều được cải biên thành phim ảnh, để cho mọi người đều được biết.

Nhưng đất nước vĩ đại ấy, cũng vì con bão tín dụng thứ cấp, đã gây ra cơn sóng thần tài chính trên khắp toàn cầu.

Cuối tháng Một năm 2008, khi thời tiết lạnh giá nhất, cũng là lúc xuất hiện cơn khủng hoảng thị trường chứng khoán khắp toàn cầu.

Khủng hoảng thị trường chứng khoán chỉ là sự bắt đầu, không bao lâu sau thì cơn sóng thần ập thẳng đến, đơn đặt hàng của công ty giảm sút nhanh chóng.

Công nhân làm việc ba ca nay đổi thành hai ca, nhưng con sóng thần ấy vẫn cứ tiếp tục kéo dài, mà đầu ngọn sóng lại mỗi lúc một cao.

Công ty bắt đầu cắt giảm những nhân viên làm hợp đồng thời hạn.

Cắt giảm bớt nhân công rồi, các kỹ sư bắt đầu được cho nghỉ không lương, thời gian rảnh của tôi nhiều hơn hẳn.

Nhưng lương thì bị cắt đi mất chỉ còn bốn phần.

Cuối cùng con sóng thần ấy đã hoàn toàn nhấn chìm tôi, nguồn tài chính ở ạt biến thành cắt giảm biên chế ở ạt.

Giữa tháng Sáu, khi những cây phượng đang hạnh phúc nhất, tôi thất nghiệp.

Bất ngờ thất nghiệp là một đòn giáng nặng nề với tôi, tôi chưa từng nghĩ đến mình sẽ rơi vào cảnh khốn quẫn này.

Tôi không phải là hạng người tự phụ, nhưng cũng cảm thấy mình có lẽ thuộc loại ưu tú, năng lực cũng tạm tạm.

Hơn nữa xưa nay tôi lúc nào cũng rất cố gắng, rất cố gắng làm việc.

Nhưng khi công ty bắt đầu cắt giảm các kỹ sư, không ngờ tôi lại nằm trong danh sách bị hy sinh đợt đầu tiên.

Vậy là lòng tự tin của tôi, cũng như thị trường chứng khoán, đều sụp đổ tan tành.

Đây không phải vấn đề công ty làm ăn yếu kém, mà là tình cảnh khó khăn của cả ngành.

Những công ty khác cũng vậy, tất cả đều đang so tài cắt vế, xem ai cắt đẹp hơn, vế đẹp hơn.

Vì vậy nếu tôi muốn tiếp tục trong ngành này, chắc chắn không thể nào tìm công việc mới.

Tuy biết rằng đây là hiện thực tàn khốc, nhưng tôi vẫn nán lại Khu công nghệ cao Tân Trú thử thêm một tháng nữa, kết quả vẫn vậy.

Tôi không chỉ thất nghiệp, mà còn không có khả năng tìm được công việc mới.

Một tháng sau, tôi dọn khỏi Tân Trú, trở về quê nhà trong tâm trạng chán chường ủ rũ.

Hôm dọn nhà, vừa khéo cũng là ngày cơn bão Kalmaegi đổ bộ vào Đài Loan.

Tôi vội cuống cuống dọn đồ đạc, kết quả là rơi mất điện thoại di động, rơi ở đâu cũng chẳng biết.

Giờ thì sao đây? Vẫn còn chưa đủ thâm hay sao?

Hai hôm đầu tiên mới về nhà, đầu óc gần như trống rỗng, cả ngày tôi chỉ ngồi xem tivi.

Tin tức trên tivi toàn nói chuyện cơn bão tài chính, nghỉ không lương, rồi thì cắt giảm biên chế.

Còn có người báo phải nhân lúc còn sớm học thêm chuyên ngành nữa, như vậy sẽ dễ tìm việc hơn.

Chuyên ngành thứ hai đương nhiên rất quan trọng, tốt nhất là mấy người làm chính trị ở Đài Loan này đều đi học lái tàu hỏa.

Như vậy nên chính trị Đài Loan có thể đi vào quỹ đạo được rồi.

Sang ngày thứ ba, tôi đi mua điện thoại mới, đổi số luôn.

Cũng may tôi còn thuộc số của Lại Đức Nhân và Ruồi, vừa cầm điện thoại mới liền gọi ngay cho họ.

Tôi lần lượt cảnh cáo Lại Đức Nhân không được nói cho Tiểu Thiển, Ruồi không được nói cho Muối Con biết chuyện tôi bị giảm biên chế.

Tôi không muốn tiết lộ chút phong thanh gì cho Người đẹp số 6 biết.

Sau đó tôi bắt bọn họ ghi số điện thoại này lại, rảnh rồi thì kéo tôi đi ăn uống.

Vì e rằng, tôi bắt đầu phải nhịn ăn nhịn mặc rồi.

Lại Đức Nhân đang học tiến sĩ, cơn bão tài chính không ảnh hưởng gì đến cậu ta cả.

Tuy tính chất công việc của Ruồi cũng tương tự như tôi, nhưng cậu ta ở bộ phận nghiệp vụ, còn tôi ở bộ phận nghiên cứu phát triển.

Tình hình kinh tế sút kém, đơn đặt hàng giảm, kho tồn đầy hàng, vậy còn nghiên cứu phát triển cái gì nữa; nhưng bộ phận nghiệp vụ thì càng quan trọng hơn, phải nghĩ đủ mọi cách tranh thủ bất cứ đơn hàng nào có tiềm năng, vì vậy Ruồi không bị đuổi việc.

Ngày thứ tư sau khi về nhà, tôi bắt đầu gửi hồ sơ xin việc khắp nơi, chủ yếu là muốn tìm việc ở Đài Nam hoặc Cao Hùng.

Một tuần sau, cuối cùng cũng có một công ty ở Đài Nam gọi tôi hôm sau đến phỏng vấn trực tiếp.

Tuy hôm sau là ngày bão Phurong Hoàng đổ bộ vào Đài Loan, nhưng tôi vẫn cấp ô đến Đài Nam.

Trên đường mưa to gió lớn, cái ô bị tốc ngược lên mấy lần, khó khăn lắm tôi mới đến được tòa nhà công ty ấy.

Tôi vuốt vuốt mái tóc ướt đầm nước mưa, chỉnh lại quần áo, rồi ôm theo tâm trạng nơm nớp lo sợ bước vào bên trong.

Quy mô công ty này chắc không phải nhỏ, đang thiếu nhân viên ở bộ phận tư vấn, công việc chủ yếu là phụ trách duy tu quản lý máy tính của tất cả các bộ phận trong công ty, ngoài ra còn kiêm luôn quản trị mạng.

Ông chủ hạ mức lương xuống rất thấp, còn chưa bằng một nửa lương trước đây của tôi.

Khi tôi đang nghĩ xem có nên chấp nhận hay không, ông ta đã trưng ra cái vẻ mặt muốn làm hay không thì tùy.

Tôi nghiêng răng, gật gật đầu, nói mấy câu kiểu có thể đi làm bất cứ lúc nào gì gì đó.

Bước ra khỏi công ty bắt đầu từ ngày kia sẽ trả lương cho tôi, bên ngoài mưa gió vẫn toi toi.

Tôi giương ô, gắng sức tiến vào trong mưa gió, nhưng mới đi được vài bước, cái ô đã bị gió thổi bung ra.

Con bão này gọi là bão Phurong Hoàng, bên vệ đường vừa khéo cũng có một hàng cây phurong.

Tuy dưới đất có một vài lá hoa rơi rụng, nhưng trên cây vẫn còn lá xanh mơn mơn, hoa phurong đỏ rực cành.

Người đẹp số 6 nói không sai, phurong là loài cây hạnh phúc, hoa đỏ lá xanh lúc nào cũng ở bên nhau.

Tuy mắt kính đã bị nước mưa làm cho mờ mịt từ trước, tôi vẫn cố đưa mắt nhìn xung quanh, hình như không có ai.

Cho dù có người, có lẽ cũng chỉ cúi đầu rào bước cho nhanh, chắc chẳng ai buồn chú ý đến tôi; mà gió lớn thế này, có kêu gào cứu mạng cũng chưa chắc có người nghe thấy.

Đứng giữa mưa gió khiến tôi cảm thấy thật mệt mỏi, tôi bèn quỳ gục xuống, rồi khóc òa lên.

Người đẹp số 6, xin lỗi em, anh cố hết sức rồi.

Có lẽ anh đã làm sai ở đâu đó, nhưng anh không hề biết, anh chỉ biết mình phải cố gắng.

Người đẹp số 6, lượng cho anh, anh thật sự đã rất cố gắng.

Tuy anh không thể trở thành biển lớn, nhưng em nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.

Được rồi, không sao cả, tôi phải đứng lên làm lại từ đầu thôi.

Tôi còn rất nhiều việc phải làm, việc gấp trước mắt là phải thuê được nhà ở Đài Nam trước đã.

Tôi thuê một căn hộ hai phòng rộng khoảng 56 mét vuông, trong phòng còn có một cửa sổ hình bán nguyệt. Lúc xem nhà, chủ nhà cứ thao thao bất tuyệt tán phét về cái cửa sổ hình bán nguyệt này.

“Hình dạng này giống như thất lưng trên quan phục của quan văn thời cổ đại, cũng giống như cánh cung kéo căng của quan võ.”

Hai tay ông ta vẽ một vòng tròn từ rốn sang hai bên, rồi lại làm động tác như sắp bắn cung.

“Ai thuê căn nhà này, nhất định có thể được cả văn lẫn võ, văn võ song toàn.”

Tốt nhất là được như thế.

Từ thời đại học đến giờ, tôi luôn ở những chỗ chật hẹp, có lẽ chính vì vậy, tôi mới không thể nào thành biển rộng mênh mông.

Tuy rằng không gian 56 mét vuông này thực sự quá lớn cho một mình tôi, nhưng có lẽ sống ở chỗ rộng rãi một chút, tôi sẽ trở nên to lớn hơn cũng không chừng.

Mà tiền thuê phòng rẻ hơn so với những gì tôi tưởng tượng rất nhiều, cứ như thể chỗ này đã từng xảy ra án mạng hay có ma quỷ quấy phá gì vậy.

Vì vậy tôi bèn thuê căn hộ này.

Từ đây đi xe máy đến công ty mới, ánh chừng mất khoảng 15 phút, vậy là rất gần.

Công việc mới ngoài việc lương rất thấp ra, thì đại khái cũng không có gì đáng bắt bẻ cả.

So với công việc trước đây, áp lực của công việc hiện giờ rất nhỏ, nhưng cũng vì thế mà chẳng có cảm giác thành công gì hết.

Nếu bạn hỏi tôi: tại sao lại làm công việc này?

Vấn đề này nếu hỏi Quách Đài Minh [25], Bill Gates, Lâm Chí Linh, Azumi Kawashima [26], đáp án đều không giống nhau.

Đáp án của tôi có lẽ khá là đơn giản: vì đây là một công việc có lương.

Lại Đức Nhân và Ruồi gọi tôi đi ăn mấy lần, nhưng lần nào tôi cũng thoái thác nói là có việc bận.

Không hiểu tại sao, tôi có cảm giác lúc này mình rất hèn hạ, không muốn để họ trông thấy bộ dạng này. E-mail của tôi cũng là e-mail của công ty cũ, giờ đã nghỉ việc, hòm thư ấy cũng không còn tồn tại nữa.

Còn MSN, tôi cũng định đổi sang dùng account khác.

Đối với Người đẹp số 6, MSN, e-mail, điện thoại di động, thậm chí cả địa chỉ, tôi đều đã biến thành một con người khác.

Tôi chỉ còn ID trên diễn đàn là không đổi, nhưng ID trên diễn đàn của Người đẹp số 6 từ lâu đã không còn nữa rồi.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, mấy năm nay tuy rất ít lên diễn đàn, nhưng tôi vẫn nhớ thi thoảng đăng nhập vào một chút. Vì vậy ID của tôi vẫn không bị xóa, mà tôi cũng không muốn để ID showball ấy bị xóa mất.

Có lẽ vì biệt danh Tú Cầu này, là mối gắn kết duy nhất giữa tôi và Người đẹp số 6, nên tôi thùy chung vẫn không nỡ bỏ đi.

Nếu nổi nhớ Người đẹp số 6 lên đến độ tột đỉnh, tôi sẽ đi ngắm biển.

Xem biển lớn là như thế nào.

Biển và sân bay giống như nhau, đều hứng chịu những luồng năng lượng rất lớn.

Những người yêu thâm, yêu khổ sở, yêu cuồng nhiệt, yêu đơn phương hay thất tình, thông thường đều chạy ra bờ biển, kể tâm sự của mình cho biển nghe.

Vì vậy thì biển sẽ càng lúc càng lớn? Hay mỗi lúc một nhỏ đi?

Trước khi quen Người đẹp số 6, mỗi lần thấy biển, tôi đều hướng về phía ấy hét lớn: “Tra tuổi trẻ lại cho ta!”

Sau khi quen Người đẹp số 6. Tôi không còn hét như thế nữa.

Vì tuổi trẻ của tôi đã hết sức huy hoàng rực rỡ, tựa như một chiếc cầu vồng.

Bảy mươi phần trăm cơ thể người là nước, vì vậy trong lòng mỗi người thực ra đều có một vùng biển.

Nhưng biển trong lòng tôi đã dần dần bốc hơi, giờ chỉ còn lại một hồ nước nhỏ xíu mà thôi.

Thêm nữa là nhiều năm nay tôi đem tuổi trẻ mình ra làm củi đốt, không ngừng ngày đêm đốt lửa, nước đã ít lại càng thêm ít.

Áp lực, nỗi buồn, thất bại, lại cứ ném hết cả vào trong hồ nước ấy, làm đầy hồ chất đầy những tạp vật.

Nước vì thế mà không còn trong như trước, mỗi lúc một thêm đặc sệt.

Một cái hồ nước như thế, đừng nói là cá voi, sợ rằng cả cá vàng cũng chẳng thể nào sống nổi.

Người đẹp số 6, bầu trời nơi nước người chắc là cao lớn hơn, biển ở nơi nước người có lẽ mệnh mông thoáng đạt hơn, em nhất định có thể tự do bơi lội ở nơi đó.

Em cũng nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.

Tôi không hề có lòng dạ rộng rãi hơn người, hay sự độ lượng mệnh mông như biển, tôi chỉ đơn thuần không mong muốn, người con gái mình từng yêu sống không được vui vẻ mà thôi.

Nói như vậy cũng không chuẩn xác cho lắm, thực ra không phải là “từng”, mà là vĩnh hằng.

Tất cả mọi điều vào khoảnh khắc xảy ra, đã lập tức vĩnh hằng rồi.

Vì cái sự không thể vĩnh hằng cũng là một sự vĩnh hằng.

Hai tháng sau khi đi làm lại, cũng tức là ba tháng rưỡi sau khi tôi bị cắt giảm biên chế.

Con bão Changmi mãnh liệt tấn công vào Đài Loan, hôm đó là ngày Chủ nhật 28 tháng Chín, cũng là ngày Nhà Giáo.

Vì vậy, ai làm thầy giáo thì hãy giáo dục học sinh cho tử tế, bằng không bão sẽ tìm đến đấy.

Bốn rưỡi chiều hôm đó, tôi bị tiếng gió tiếng mưa đánh thức.

Nước mưa không ngừng rì vào qua khe cửa của ô cửa sổ hình bán nguyệt, làm tôi ngả bả ngửa.

Trước khi tôi kịp vỗ song toàn, thì đã bị nước nhấn chìm mất rồi.

Khó khăn lắm mới lau khô được bàn làm việc và sàn nhà, thì lại bị Lại Đức Nhân gọi đến trường.

Vậy là tôi nhìn thấy quả tú cầu, nhớ lại chuyện ngày xưa.

Câu chuyện giữa tôi và Người đẹp số 6 đại khái chỉ có vậy.

Có lẽ còn một vài chi tiết chưa nói rõ hoặc có thiếu sót, nhưng về đại thể thì là như thế.

Đại khái chỉ có vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tú Cầu:

“Em khỏe không?”

“Em rất khỏe.”

Trong phim *Thư tình* người ta nói như vậy.

Em cũng muốn nói thế.

Đến thành phố này cũng được gần năm tháng rồi, không khí, ánh mặt trời, cách mọi người nói chuyện... em đã dần thích ứng được, cũng biết cách thưởng thức vẻ đẹp của nó.

Thành phố này giống đóa hoa hồng rực rỡ muôn sắc, đẹp đến mức khiến người ta say đắm; nhưng em lại nhớ bóng dáng của bông sen mọc giữa bùn nhưng không hôi tanh mùi bùn.

Em sống trên tầng thượng của một khu căn hộ nhỏ, bên ngoài đang lơ mờ vắng lại tiếng mưa.

Trong tưởng tượng của em, mưa có lẽ là màu vàng kim rực rỡ.

Vì giờ đang là mùa hoa chuông nở. Không phải vậy sao?

Bầu trời quả nhiên đổ xuống một cơn mưa phùn, em ngẩng đầu lên nhắm hai mắt lại.

Để cho nước mưa nhỏ lên tóc, lên trán, lên lông mày, lên mũi, khoe miệng, sau đó chậm chậm tụ lại thành dòng, chảy qua hai má.

Em cảm thấy cả người mình đầm đầy nước.

Khi mưa tạnh, mặt trời lên.

Khi ánh dương chiếu lên người, em có biến thành cầu vồng không nhỉ?

Người đẹp số 6.

- ‘๑’-.*’”* •๒ ๓ ๔

“Cậu đang lăm bà lăm bầm cái gì thế?” Lại Đức Nhân nói.

“Hả?” Tôi định thần lại, tay vẫn ôm quả tú cầu. “Ồ, không có gì.”

“Quả tú cầu này cậu mang về đi,” cậu ta nói.

“Cậu bắt được mà,” tôi nói, “cho nên nó là của cậu.”

“Rốt cuộc cậu có mang về không?”

“Không.” Tôi lắc lắc đầu.

“Tại sao cậu dờ hơi thế nhỉ?” cậu ta nói. “Đây là hồi ức đẹp để giữa cậu và Ông Huệ Đình, tại sao lại để lại chỗ tốt?”

“Nhưng nó đúng là do cậu giật được giữa bao nhiêu người mà.”

“Được,” cậu ta nói, “Tú Cầu của tớ, Tiểu Thiện của cậu.”

“Cậu đang nói lằng nhằng cái gì đấy?”

“Nếu theo lô gíc của cậu, vậy thì Tiểu Thiện là của cậu.”

“Lô gíc quý quái gì vậy?” tôi nói. “Tớ không phải Chung Quỳ đâu nhé.”

“Này!”

“Này cái gì,” tôi nói, “Cậu nói xem, tại sao Tiểu Thiện lại là của tớ?”

“Cậu còn nhớ hồi đại học năm thứ hai, lớp Tiểu Thiện và lớp bọn mình đi xe máy ra ngoại thành chơi không?”

“Đương nhiên là nhớ,” tôi nói, “lần đó đi Hồ Dầu Bìa.”

“Lúc về không phải có trò rút chìa khóa sao?” cậu ta nói tiếp. “Tiểu Thiện rút trúng chìa khóa xe cậu.”

“Đúng vậy.” Tôi bật cười. “Nhưng cậu đến năn nỉ xin tớ đổi xe, vì vậy lúc về, chúng ta đã len lén đổi xe máy cho nhau.”

“Nếu chúng ta không đổi xe, về sau Tiểu Thiện cũng không yêu tớ.”

“Ồ,” tôi gật gật đầu, “e rằng đúng vậy.”

“Vì vậy Tiểu Thiện là của cậu,” cậu ta nói.

“Hả?”

“Theo lô gíc của cậu, tớ bắt được quả tú cầu này nên tú cầu là của tớ, cho dù tớ đã nhét nó vào tay cậu,” Lại Đức Nhân nói: “Vậy thì Tiểu Thiện rút trúng chìa khóa của cậu nên cô ấy là của cậu, cho dù chúng ta đã đổi xe.”

“Thế...”

“Phản bác tớ đi.”

Tôi há hốc miệng, không biết nên phản bác lại thế nào.

“Vì vậy quả tú cầu này là của cậu,” cậu ta nói.

“Ừm.” Tôi chậm chậm gật gật đầu.

“Hôm nay mưa to gió lớn, lát nữa tớ lái xe chở cậu về,” cậu ta nói, “Nhớ mang theo quả tú cầu đấy nhé.”

“Nhưng vừa nãy tớ đi xe máy đến,” tôi nói, “ngày mai cũng phải dùng xe đi làm nữa.”

“Xe cậu cứ để tạm ở trường đi, ngày mai tớ lái xe chở cậu đi làm.”

“Sao tốt bụng vậy?”

“Tớ không tốt bụng đâu, tâm cơ thâm sâu lắm đấy.” Cậu ta cười cười. “Vậy tớ sẽ biết được cậu ở đâu, đi làm ở đâu rồi.

Tôi hơi cảm động, ngăn người không nói nên lời.

“Này,” cậu ta nói, “ba tháng nay sống thế nào?”

“Một lời khó mà nói hết được,” tôi đáp.

“Vậy kiếm lúc nào rảnh đi ăn cơm, sau đó từ từ kể,” cậu ta nói, “đừng trốn biệt đi nữa.”

“Tính sau đi.”

“Tớ mời.”

“Được thôi.”

“Ông Huệ Đình đi Mỹ được bao lâu rồi?” cậu ta hỏi.

“Đến tuần sau là chẵn ba năm,” tôi đáp.

“Bao giờ về?”

“Không biết.”

“Hả?”

“Hả cái gì. Tớ làm sao biết bao giờ cô ấy về.”

“Tớ nghe nói tháng ba sang năm cô ấy sẽ về Đài Loan đấy.”

“Thế à?” tôi nói. “Tớ chẳng nghe nói gì cả.”

“Hả?”

“Đừng có mà hả nữa.”

“Cậu với Ông Huệ Đình thế nào rồi?” cậu ta lại hỏi.

“Chẳng có gì. Tớ chỉ là...” Tôi nhìn quả tú cầu trên tay khẽ thở dài một tiếng. “Chỉ là tớ không muốn cô ấy biết tình trạng của mình lúc này.”

Lại Đức Nhân đưa mắt nhìn tôi, rồi không nói gì nữa.

“Thanh kiếm nào mạnh nhất?” cậu ta đột nhiên hỏi.

“Hả?”

“Đây là một trắc nghiệm tâm lý thú vị, có thể kiểm nghiệm được thái độ của cậu đối với người yêu.”

“Câu hỏi này hình như hơi kì cục thì phải.”

“Trả lời thử xem nào.” Cậu ta nói, “chẳng hạn như kiếm pháp Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Cái Bang hay Độc Cô cửu kiếm, Tịch Tà kiếm pháp gì gì đó chẳng hạn.”

“Tất cả đều không phải, hơn nữa kiếm pháp cũng không phải điểm mấu chốt.”

“Vậy rốt cuộc thế nào mới là thanh kiếm mạnh nhất?”

“Thanh kiếm dùng để bảo vệ người yêu, chính là thanh kiếm mạnh nhất,” tôi nói.

“Ừm.” Cậu ta gật gù đầu, rồi chắc chắc lười mấy tiếng.

“Sao thế hả?”

“Bộ dạng của cậu lúc này có lẽ hơi nhếch nhác, nhưng tấm lòng cậu vẫn là biển lớn.”

“Hả?” Tôi ngạc nhiên.

“Đừng hà nữa.” Cậu ta cười cười. “Để tớ lái xe chở cậu về nhé.”

Ra khỏi tòa nhà của khoa, bên ngoài vẫn mưa gió bão bùng, bão Changmi quả không hổ là một con bão lớn.

Lại Đức Nhân cầm ô, hai tay tôi ôm quả tú cầu, người khom lại để bảo vệ nó khỏi bị nước hắt vào.

Tuy hơi nhếch nhác một chút, nhưng may mà xe của Lại Đức Nhân đậu ngay bên cạnh tòa nhà của khoa.

Trời tối mịt, lại mưa to gió lớn, cậu ta lái xe rất cẩn thận, 20 phút sau mới đến dưới chân nhà tôi.

Lại Đức Nhân nằng nặc đòi theo tôi lên nhà, tôi chối mãi không được, đành để cậu ta lên theo.

Cậu ta nhìn ngó xung quanh, lấy làm kinh ngạc vì một mình tôi lại thuê chỗ rộng thế này.

Khi biết giá thuê phòng là bao nhiêu, cậu ta càng kinh ngạc đến không nói được lời nào.

“Tớ muốn nhờ Tiểu Thiển giúp một việc.” Tôi nói.

“Cậu muốn giúp việc gì?”

“Tớ định nhờ Tiểu Thiển xem hộ xem ở đây có bạn bè nào của cô ấy không thôi mà.”

“Này!”

Tám rưỡi tôi phải đến công ty, tám giờ sáng hôm sau Lại Đức Nhân đã lái xe đến dưới nhà đợi tôi. Cậu ta đưa tôi đến chỗ làm, dặn khi nào hết giờ thì gọi điện, cậu ta lại đến đón.

“Tớ nói với Ruồi rồi, tối thứ Bảy này ăn cơm đi,” trước lúc đi, cậu ta nói.

“Bảo cậu ta đừng dẫn Muối Con theo.”

“Yên tâm,” Lại Đức Nhân nói, “cậu ta không dẫn Muối Con đi, tớ cũng không rủ Tiểu Thiển.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, nói một tiếng cảm ơn.

Tối thứ Bảy, tôi, Lại Đức Nhân và Ruồi đến một quán trên đường Đông Phong ăn uống.

Tuy Ruồi chưa bị mất việc, nhưng cũng bắt đầu bị cho nghỉ không lương, mà áp lực công việc lại càng thêm lớn.

Con bão tài chính vẫn tiếp tục kéo dài, đám kỹ sư bắt đầu lục tục mất việc.

So sánh ra, tôi bị mất việc từ rất sớm, ngược lại thành ra hóa may, có thể tìm việc mới sớm hơn người khác.

“Không phải chỉ có cậu bị mất việc, cả đồng kỹ sư cũng bị đuổi đẩy thôi,” Ruồi nói. “Đây gọi là Đức bắt cô, tất hữu lân [27]”

“Cái gì?” Tôi đang uống nước liền bị sặc, nước ộc cả vào mũi.

“Xin lỗi,” Ruồi hơi ngại ngùng, “tớ chỉ muốn cổ vũ cậu thôi.”

Hơn hai năm rồi chưa gặp Ruồi, cậu ta bây giờ trông có hơi già nua, chắc là vì áp lực công việc nặng nề quá.

“Cảm ơn,” tôi nói.

“Nói chuyện vui vậy nhé.” Ruồi cười cười. “Cuối năm nay tớ kết hôn.”

“Khéo quá,” Lại Đức Nhân nói, “Muối Con cũng nói cuối năm nay cô nàng kết hôn.”

“Phí lời,” Ruồi nói, “tớ với cô ấy kết hôn cùng một ngày mà.”

“Thật là khéo quá nhỉ,” tôi nói.

Rồi cả ba chúng tôi cùng cười phá lên.

Ra khỏi quán ăn, cơn gió bên ngoài đã mang theo chút hơi lành lạnh.

Người đẹp số 6, mùa thu đến rồi.

Mùa thu này, chắc rằng sẽ càng khó chịu hơn đây.

Tháng Mười một này là tôi tròn 30 tuổi rồi, đã đến tuổi nhi lập, cần phải đứng dậy thôi.

Nếu bạn hỏi tôi: 30 tuổi rồi, tự cảm thấy mình như thế nào?

Tôi chẳng thể nói gì.

Còn nhớ thời trung học, thường tưởng tượng ra mình năm 20 tuổi sẽ như thế nào?

Đến năm 20 tuổi, thậm chí hơn 20 tuổi, cũng không biết bản thân như thế nào nữa.

Giờ đây 30 tuổi rồi, tôi mới biết mình

Vì vậy có thể phải đợi đến năm 40 tuổi, mới có thể nói cho bạn biết năm 30 tuổi tôi như thế nào.

Người đẹp số 6 cũng 30 tuổi rồi, không biết 30 tuổi nàng như thế nào?

Trong tương lai Người đẹp số 6 cũng sẽ thành 40 tuổi, 50 tuổi, không biết lúc ấy nàng sẽ như thế nào?

Nhưng dù Người đẹp số 6 biến thành bao nhiêu tuổi, trong lòng tôi, nàng vẫn vĩnh viễn xinh đẹp như thuở ban đầu gặp mặt.

20 tuổi, tin rằng tình yêu là thiên trường địa cửu; 25 tuổi, mong đợi rằng tình yêu có thể thiên trường địa cửu; 30 tuổi, đã biết rằng thiên trường địa cửu chỉ có thể gặp chứ không thể mong cầu.

Nếu nói tâm thái đã thay đổi, thì đại khái chính là như vậy.

Khi mùa thu sắp qua, Ruồi gọi điện, nhờ tôi làm phù rở.

“Sao lại nhờ tớ?” tôi hỏi.

“Cậu cũng biết mà, tướng mạo tớ không được ổn...”

“Cậu khách khí rồi. Nói chính xác hơn, phải là xấu xí thô tục.”

“Thì bởi thế, muốn tìm một phù rở để tôn tớ lên thật sự rất khó khăn.”

“Ê này!”

“Thật sự thật sự rất khó đấy.”

“Này.”

“Chỉ có cậu mới đảm nhiệm được thôi.”

“Này!”

“Cậu biết phù dâu của Muối Con là ai không?” Ruồi hạ giọng thì thầm.

“Không biết.”

“Chính là cái cô ở cùng cô ấy suốt thời đại học mà cậu cũng quen biết nhiều năm nay...”

“Hả?” tôi kinh ngạc thốt lên một tiếng, quả tim suýt chút nữa thì nhảy vọt ra khỏi miệng. “Cô ấy à?”

“Đúng thế, cậu đoán đúng rồi.”

“Đúng là cô ấy à?” Giọng tôi đang run lên.

“Ừ. Chính là Lâm Tuệ Hiếu,” Ruồi nói. “Chứ chẳng lẽ lại là Ông Huệ Đình?”

Ruồi nói xong, đột nhiên phá lên cười hô hô, bộ dạng vô cùng đắc ý.

Lúc này tôi mới biết mình bị mắc lừa.

“Đùa thế mà cậu cùng đùa được à, cậu có còn nhân tính không?” tôi nói.

“Xin lỗi,” Ruồi nói, “tớ chỉ muốn biết cảm giác của cậu với Ông Huệ Đình mà thôi.”

“Tớ...”

“Giờ thì tớ biết rồi,” Ruồi nói. “Cứ vậy đi, cậu đến làm phù rể cho tớ là được rồi.”

Dứt lời, Ruồi liền gác máy.

Tôi vẫn không thể nào quên được Người đẹp số 6, hoàn toàn không có cách gì.

Nếu Lại Đức Nhân nói không sai, tháng Ba sang năm Người đẹp số 6 sẽ trở về Đài Loan.

Vậy là nàng ở Chicago ba năm ba tháng, còn dài hơn so với dự định ban đầu.

Đương nhiên tôi rất muốn gặp lại Người đẹp số 6, đây là điều không thể nghi ngờ; nhưng tôi của hiện tại chỉ là một cái hồ nước đục ngầu bẩn thỉu, hơn nữa còn sắp khô cạn đến nơi.

Tôi sao có thể cho cá voi bơi lội vẫy vùng đây?

Tiệc cưới của Ruồi và Muối Con tổ chức vào ngày Chủ nhật 21 tháng Mười hai, trùng vào ngày Đông chí.

Lẽ nào tiệc cưới ăn toàn bánh trôi à?

Ruồi là người Đài Bắc, nên tiệc làm ở Đài Bắc, thời gian là sáu rưỡi tối.

Tuy tiệc làm vào buổi tối, nhưng từ sáng sớm hôm đó vẫn còn một số nghi thức đón dâu các kiểu, tôi lại là phù rể, gần như phải tham gia vào toàn bộ quá trình, vì vậy phải lên Đài Bắc từ trước một hôm.

“Tớ chờ cậu và Tiểu Thiên đến đây trước một ngày nhé,” Lại Đức Nhân nói.

Chiều ngày 20, Lại Đức Nhân lái xe đến tận nhà đón tôi.

Tôi lên xe, ngồi vào ghế lái phụ đằng trước. Xe vừa khởi động, Tiểu Thiên ngồi ở ghế phía sau đã hỏi: “Công việc mới của cậu thế nào?”

Tôi quay sang nhìn Lại Đức Nhân với ánh mắt trách móc.

“Nhìn cái gì mà nhìn, cậu tưởng mấy chuyện này giấu được bao lâu chứ?” cậu ta ngoảnh đầu đi nói. “Gần như tất cả những người quen biết cậu đều biết cả rồi.”

“Công việc mới cũng được,” tôi đành trả lời. “Dù sao có lương là tốt rồi.”

“Huệ Đình sắp trở về rồi,” Tiểu Thiên mỉm cười, “lúc nào cậu ấy về, cậu sẽ ổn hơn nhiều.”

“Nhưng mà tớ...” tôi nói, “tớ không muốn cô ấy thấy bộ dạng của mình lúc này.”

“Thế thì phải phấn chấn lên chứ!” Giọng Lại Đức Nhân nghe như tiếng mảnh hổ gầm. “Đừng có rầu rĩ mãi như thế.”

“Anh tập trung lái xe đi,” Tiểu Thiên nói.

“Vâng ạ.” Cậu ta lập tức biến thành con cừu non ngoan ngoãn.

“Húc Bình,” Tiểu Thiên nói, “cậu nhất định phải ở bên Huệ Đình đấy.”

Tôi giật mình kinh ngạc, không khỏi ngoảnh mặt lại nhìn Tiểu Thiên.

“Nếu cậu không ở bên Huệ Đình, cho dù sau này cậu có lên cao như điều gặp gió, làm ông này bà nọ, danh lợi song toàn, cậu cũng nhất định không được vui vẻ.”

“Tại sao?”

“Vi sau này cậu nhất định không thể tìm được người nào yêu cậu như Huệ Đình đâu.”

“Hả?”

“Tin tớ đi,” Tiểu Thiên cười cười nói, “vì tớ cũng là con gái mà.”

“Thế nhưng...”

“Nói theo góc độ khác nhé,” trên gương mặt Tiểu Thiên vẫn nở một nụ cười, “sau này cô ấy cũng nhất định không thể nào tìm được ai yêu cô ấy như cậu.”

Tôi lặng lẽ nhìn Tiểu Thiên, nói không nên lời.

“Anh lái xe,” Tiểu Thiên nói, “em muốn ngủ một lát, đến nơi thì gọi em nhé.”

“Muốn đến Đài Bắc, sợ rằng em không chỉ ngủ một lát thôi đâu, phải ngủ nhiều nhiều lát mới được,” Lại Đức Nhân nói.

“Đừng có cãi,” Tiểu Thiên nói, “tập trung lái xe đi.”

“Vâng ạ.” Cậu ta lại biến thành con cừu ngoan ngoãn.

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua trong bầu không khí tĩnh lặng, cuối cùng chúng tôi cũng đến được Đài Bắc, nhận phòng khách sạn.

Tiệc cưới tổ chức luôn tại khách sạn này, Ruồi cũng đã đặt phòng hộ chúng tôi.

Hôm sau, vừa sáng sớm tôi đã phải lon ton chạy theo Ruồi, cuống cuống với quần quần áo áo rồi mặt mũi nọ kia, sau đó thì đi rước Muối Con.

Cũng may trước đây Muối Con đã chuyển đến Đài Bắc, nếu không phải đến Cao Hùng đón dâu thì thực sự là quá mệt. để

Vắt và một hồi rồi cũng xong xuôi hòm hòm, chỉ còn lại tiệc cưới lúc sáu rưỡi nữa là xong.

Cuối cùng tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Mấy giờ rồi?” Ruồi hỏi.

“Khoảng 5 giờ.” Tôi nhìn đồng hồ.

“Vẫn còn một ít thời gian,” cậu ta nói, “đi với tớ nào.”

Tôi lấy làm thắc mắc, nhưng cũng chỉ biết rào bước chạy theo sau cậu ta.

Cậu ta bước ra bên ngoài khách sạn, ngẩng đầu nhìn quanh, rồi lại sải thêm mấy bước, rồi dừng lại.

“Tương lai đẹp đẻ của cậu và Ông Huệ Đình...” Cậu ta không nói tiếp nữa, tay phải chỉ chênh chếch lên trên cao.

“Cậu đang làm gì đấy?”

Cậu ta không trả lời, tay phải lại chỉ lên trên, lặp đi lặp lại động tác ấy mấy lần.

“Rốt cuộc là cậu đang làm gì?”

“Cậu không hiểu à?” Cậu ta nói, “tớ đang chỉ vào mặt trời.”

“Mặt trời có vấn đề gì à?”

“Đây gọi là chỉ nhật.”

“Đù chưa hả,” tôi nói, “hôm nay cậu kết hôn rồi đấy, có thể biểu hiện giống người bình thường một chút không hả?”

“Xin lỗi.” Ruồi có vẻ hơi ngượng ngùng. “Tớ chỉ muốn cổ vũ cậu một chút thôi.”

“Cổ vũ tớ?”

“Ý tớ là, tương lai đẹp đẻ của cậu và Ông Huệ Đình...” tay phải cậu ta lại chỉ vào mặt trời, “chỉ nhật khả đãi [28].”

Tôi đưa mắt theo cánh tay phải cậu ta, liếc nhìn vàng tịch dương, không nói nên lời.

“Hôm nay tớ lấy được Muối Con, cần phải cảm ơn cậu trước nhất,” Ruồi nói. “Cảm ơn cậu.”

“Ừ.” Tôi chợt cảm thấy ngượng ngùng. “Đừng khách khí vậy chứ.”

“Tết Núi đối năm đó, nếu không có cậu giúp đỡ, tớ và Muối Con cũng không có ngày hôm nay.”

“Vậy cậu phải cảm ơn Lại Đức Nhân,” tôi cười cười, “là cậu ta gây ra mà.”

“Nếu cậu là tớ, cậu sẽ cảm ơn người đem cậu ra làm trò đùa? Hay là cảm ơn người vì cậu mà phải bôn ba vất vả?”

“Tớ chỉ...”

“Làm ơn để tớ cảm ơn cậu một tiếng được không?” Ruồi nói.

“Ừ.” Tòì gật gật đầu.

“Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.”

Chúng tôi cùng bật cười.

“Cậu nhất định phải phấn chấn lên. Vì tương lai đẹp đẽ của cậu và Ông Huệ Đình...” Tay phải cậu ta lại chỉ về phía mặt trời.

“Tớ biết rồi.” Tòì vươn tay ấn tay cậu ta xuống. “Chúng ta quay lại thôi.”

“Tương lai...”

“Đủ rồi đủ rồi, tớ biết rồi mà.” Tòì vội vàng đẩy cậu ta trở vào trong khách sạn.

Tiệc cưới bắt đầu muộn nửa tiếng, chẳng thể làm gì hơn, đây đã là lệ bất thành văn rồi.

Bạn học cũ gần như đến đủ hết, hết như một buổi họp lớp, ai nấy đều kể chuyện tình hình gần đây thế nào. Vài người đang thất nghiệp, mãi không tìm được việc gì mới, cũng chỉ đành gượng nở một nụ cười. Quả nhiên đức bất cô, tất hữu lân, và lại, còn rất nhiều nữa.

Thức ăn đã được bung ra gần hết, Muối Con và Ruồi liền đứng dậy đi ra trước cửa hội trường, chuẩn bị tiễn khách.

Tòì và Tuệ Hiếu cũng theo ra.

Tuệ Hiếu hôm nay còn bận hơn cả tôi, trang phục rồi trang điểm các thứ của cô dâu phức tạp hơn chú rể rất nhiều, và lại cô còn phải thay lễ phục giúp Muối Con nữa, vì vậy suốt cả ngày nay chúng tôi cũng chỉ nói với nhau được mấy câu.

Nhân lúc cô dâu chú rể tiễn khách, tôi và Tuệ Hiếu tranh thủ trò chuyện với nhau.

“Bạn trai em vẫn là cái cậu đánh trống hồi đó à?” tôi hỏi

“Không.” Tuệ Hiếu nói, “đã đổi sang chơi đàn cello rồi.”

“Thật thế à?” Tôi thoáng ngẩn người, nhưng lập tức nói tiếp ngay: “Đàn cello hay chứ. Lúc chơi đàn hai tay phải vòng ôm quanh nó, cảm giác như ôm người yêu ấy. Nhất định cậu ấy sẽ đối xử tốt với em.”

“Em đùa đấy.” Cô nhướn miệng cười. “Bạn trai em vẫn là cái anh đánh trống đó.”

“Đánh trống càng tốt. Lúc đánh trống có thể tưởng tượng đó là cô người yêu kên kieu, như vậy đánh càng mạnh hơn, tiếng trống cũng vang hơn.” Tòì cười cười. “Em đánh đánh lắm.”

Tuệ Hiếu lè lưỡi, bật cười khúc khích.

“Anh Bình,” cô nói, “anh lúc nào cũng toát lên cảm giác thân thiện dễ gần, làm người ta rất muốn thân thiết.”

“Em quá khen rồi.” Tôi cảm thấy hơi ngượng ngùng.

“Lúc vừa quen biết anh, em đã không kìm được muốn nói đùa rồi mà.”

“Đúng vậy,” tôi nói, “lúc đó em bảo mặc áo len đen là muốn để tang cho tình yêu vừa mất.”

“Thật không ngờ đến bây giờ anh vẫn còn dễ gần như thế.” Cô mỉm cười. “Như là biển lớn vậy.”

“Biển?” Tôi hết sức ngạc nhiên.

“Vâng.” Tuệ Hiếu gật gật đầu, “trong trí tưởng tượng của em, biển là như thế, khiến người ta rất muốn gần gũi. Có lẽ tại vì em rất thích biển cũng nên.”

“Em so sánh anh với biển, anh cảm thấy hân hạnh lắm,” tôi nói. “Cảm ơn em.”

“Anh đừng khách sáo thế,” Tuệ Hiếu nói. “Thực ra trước giờ em luôn ngưỡng mộ chị Huệ Đình.”

“Tại sao lại ngưỡng mộ cô ấy?”

“Trong Thái Căn Đàm [29] có một câu: cá ở trong nước, mà quên mất nước; chim cười gió bay, mà không biết có gió. Cá chỉ có thể tung tăng bơi lội

trong nước. Chim chỉ có thể tự do tự tại bay lượn trong gió, nhưng chim lại không biết rằng khắp xung quanh mình đâu đâu cũng có gió.”

“Mấy năm không gặp, không ngờ em lại biến thành triết gia rồi.” Tôi mỉm cười.

“Không dám ạ.” Tuệ Hiếu cũng cười cười. “Chị Huệ Đình giống như cá và chim, còn anh thì như nước và gió. Chỉ cần có anh ở bên cạnh, chị ấy sẽ rất vui vẻ hạnh phúc, hạnh phúc đến quên mất rằng tại sao mình hạnh phúc.”

“Thật...” tôi nói, “thật thế à?”

“Vâng.” Tuệ Hiếu gật gù đầu, “Vì vậy anh và chị nhất định có thể bên nhau dài lâu. Em tin tưởng và mong chờ điều đó.”

Tôi chăm chú nhìn Tuệ Hiếu, tuy cô vẫn đang nhoẻn cười, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc.

“Anh Bình,” Tuệ Hiếu kéo kéo cánh tay tôi, “chúng ta đi chụp ảnh nào.”

Một đám bạn đại học cũ đang ồn ào đòi chụp ảnh, tôi và Tuệ Hiếu bèn chen vào chụp chung luôn.

Khách đã về gần hết, tôi cũng phải đi, còn phải về Đại Nam nữa.

“Anh Bình thẳng thắn ời,” Muối Con gọi tôi lại, “em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

“Chỗ này không tiện lắm, ra chỗ nào yên tĩnh một chút đi.”

“Em là cô dâu đấy nhé,” Ruồi nói, “đừng có tùy tiện đi lung tung.”

“Em một là không tùy tiện, hai là không đi lung tung, em chỉ muốn nói chuyện với anh Bình một chút thôi.”

“Em là cô dâu cơ mà,” Ruồi lại nói.

“Anh chán sống rồi hả?” Muối Con nói. “Đừng có mà lằng nhằng nữa.”

Muối Con bỏ mặc Ruồi, kéo tôi đi mười bước, ra phía sau một tấm bình phong.

“Anh Ruồi nhiều khi cũng lằng nhằng lắm” Muối Con cười cười. “Đáng ghét thật.”

“Đã đáng ghét thế thì em còn lấy cậu ta làm gì?” Tôi cũng cười cười.

“Chắc chắn anh chưa từng nghe câu này rồi.”

“Câu gì vậy?”

“Thích tức là không ghét. Yêu tức là cả lúc ghét cũng vẫn thích.”

“Ồ,” tôi nói, “hình như cũng có lý ra phết.”

“Anh Bình,” Muối Con hỏi, “anh có yêu chị Huệ Đình không?”

“Yêu hay không?”

“Anh...” Mặt tôi càng lúc càng nóng hơn, cả vành tai cũng bắt đầu đỏ bừng lên.

“Yêu thì là yêu, không yêu thì là không yêu. Đàn ông con trai phải thẳng thắn.”

“Yêu.”

Tôi vừa buột miệng thốt lên, mặt lúc này không còn cảm giác nóng bừng nữa, ngược lại chợt dâng lên một cảm giác bi thương.

“Anh Bình,” Muối Con nói, “còn nhớ câu em từng nói với anh không?”

“Câu gì nhỉ?”

“Dùng khi để yêu một người, sẽ khiến mình trở nên to lớn.”

“Anh...” tôi ngập ngừng, “anh thật sự có thể trở nên to lớn sao?”

“Anh Bình,” Muối Con nhoẻn miệng cười, “cố lên!”

Sau đó cô liền kéo tôi trở lại bên cạnh Ruồi.

Trên đường về, tôi liên tục nghĩ đến những người hôm nay gặp, những lời hôm nay nghe.

Tôi phải phấn chấn lên, không thể ủ rũ mãi được.

Tuy rằng xưa nay đều là hoàn cảnh thay đổi con người, con người không thể thay đổi được hoàn cảnh, thế nhưng...

Tôi vẫn muốn trở thành biển lớn.

Năm 2009 đến rồi, mọi điều có lẽ sẽ tốt đẹp hơn chẳng.

Có điều ông chủ đã nói rồi, năm nay không có tiền thưởng, cũng không có tiệc cuối năm.

Tôi mới vào công ty này chưa được nửa năm, vì vậy cũng không có tư cách phàn nàn hay than vãn điều gì.

Nhưng tôi cảm thấy, công ty không cắt giảm nhân viên mà còn trả được lương đã là mừng lắm rồi.

Giống như tôi có cậu bạn học, liên tiếp bị hai công ty cho thôi việc, cậu ta gần như sắp phát điên lên rồi.

Tôi rất lo cậu ta sẽ tự cắt giảm mình, tức là tự sát ấy.

Trước tết Nguyên Đán, chính phủ phát phiếu mua hàng, mỗi người được 3600 Đài tệ.

Thấy bảo là để chấn hưng kinh tế, đẩy mạnh tiêu dùng.

Muốn chấn hưng cái gì, đẩy mạnh cái gì cũng được, dù sao thì ngoài tiền lương ra, đây là khoản duy nhất của tôi.

Rất nhiều công ty không còn tính người đã vội vã cắt giảm nhân viên trước khi nghỉ Tết, hòng tiết kiệm được khoản tiền thưởng cuối năm.

Công ty nào có nhân tính hơn một chút, thì trước khi nghỉ Tết vẫn phát tiền thưởng cuối năm, sau đó ngân ngân nước mắt dặn dò bạn giữ gìn sức khỏe, nhớ chăm sóc mình cho tốt.

Bởi vì, sau Tết là không gặp lại nhau nữa rồi.

Còn tôi qua Tết vẫn còn có thể đi làm, đúng là phải cảm ơn trời đất.

Đêm Rằm tháng Giêng, tôi đi chơi hội hoa đăng.

Nói ra thật xấu hổ, tết Nguyên tiêu là sinh nhật Người đẹp số 6, nhưng tôi chưa bao giờ cùng nàng đi chơi hội hoa đăng cả.

Vì nàng không thích nơi nào đông người quá, mà hội hoa đăng thì lúc nào chẳng người đông nghìn nghịt.

Năm nay tôi thấy vô cùng nhớ đôi mắt của Người đẹp số 6, bèn có ý đi ngắm những chiếc đèn hoa rực rỡ sắc màu.

Hoa đăng quả nhiên rất lung linh, nhưng không thể làm lóa được mắt tôi.

Vì đôi mắt của Người đẹp số 6, vẫn là hai ngọn hoa đăng rực rỡ nhất toàn cõi Đài Loan này.

Năm ngày sau tết Nguyên tiêu là ngày 14 tháng Hai, lễ Tình nhân của người phương Tây. Hôm ấy là thứ Bảy.

Tôi chợt nổi hứng lên diễn đàn, chẳng nào hôm nay cũng là ngày nghỉ, mà tôi thì chẳng có chỗ nào để đi cả.

Hai năm nay, cái diễn đàn này ngày một xơ xác hiu quạnh, số người trực tuyến cùng một thời điểm không bao giờ vượt quá con số năm.

Kết quả tôi lại gặp sexbeauty, bèn gửi tin nhắn qua lại nói chuyện với cô ta.

Sexbeauty nói cô ta vừa mất việc, giờ đang chuẩn bị thi làm tiếp viên hàng không.

“Tại sao lại muốn làm tiếp viên hàng không?” tôi hỏi.

“Qu rồi à?” cô ta đáp: “Anh từng nói hạng người học kinh tế như bọn tôi, cần phải đi làm tiếp viên hàng không, như vậy kinh tế Đài Loan mới có thể cất cánh bay cao được.”

“Xin lỗi nhé, thời trai trẻ nhăng nhố ấy mà, cô đừng để ý.”

Hồi đó nếu không phải Lại Đức Nhân dùng ID của tôi gửi tin nhắn trên sexbeauty, tôi cũng không quen biết cô gái này.

Đó đã là chuyện của năm 1998, cũng hơn chục năm rồi.

Giờ cái diễn đàn này gần như đã trở thành cát bụi của lịch sử, sở dĩ thi thoảng tôi vẫn đăng nhập vào đây, chỉ vì nơi này là bờ biển quê hương. Nhưng tôi thực sự không hiểu nổi, tại sao cô ta cũng vẫn còn ở đây? Đặc biệt là một ngày như hôm nay, lẽ ra cô ta phải ở bên ngoài, ôm mấy bó hoa tươi, ăn nhà hàng mới phải chứ.

“Vi tôi không phải người đẹp gọi cảm gì cả, tôi chỉ là một con cá sấu, mà còn là một con rất to nữa,” cô ta nói.

Thực ra tôi cũng không lấy làm kinh ngạc lắm, vì những người như vậy trên diễn đàn rất nhiều. Hơn nữa Lại Đức Nhân cũng từng bảo với tôi, cậu ta nghe nói sexbeauty là cá sấu.

Quả nhiên sexbeauty lại nói tiếp, vì cô đơn, vì muốn thu hút người khác giới nói chuyện với cô, vậy nên mới chọn biệt danh là “Người đẹp gọi cảm”.

Về sau có người biết tướng mạo cô ta không được dễ coi cho lắm, một truyền mười, mười truyền trăm, dần dần rồi chẳng ai thèm để ý cô ta nữa.

Người gặp cô ta trên diễn đàn mà không né tránh, từ đầu chí cuối cũng chỉ có một mình tôi.

Cũng chỉ có tôi, là chưa bao giờ vạch trần sự thật rằng cô ta rõ ràng không có bạn trai mà cứ giả bộ như có nhiều bạn trai lắm. một

“Nhưng trước đây tôi cũng thường gửi tin nhắn xong là chạy mất dép luôn mà,” tôi nói.

“Chuyện đó khác, anh chỉ hơi nhớ nhầm thôi. Nếu anh muốn tránh tôi, hoàn toàn có thể chặn cái ID này hoặc dứt khoát không thèm để ý nữa là xong. Nhưng anh không làm vậy.”

Cô ta nói không sai, trước đây tôi thường gặp sexbeauty trong lúc chờ đợi Người đẹp số 6, nhưng cho dù chán lắm, bức mình lắm, tôi vẫn trả lời tin nhắn của cô ta.

Tôi có thể hoàn toàn không để ý gì đến cô ta mà, tại sao tôi không làm thế nhỉ?

“Cho tôi một lời khuyên đi.”

“Lời khuyên gì?”

“Một con cá sấu hơn 30 tuổi, bị mất việc, không tìm được việc mới, lại không ai để ý. Anh nghĩ xem cô ta nên làm thế nào đây?”

“Ra ngắm biển đi,” tôi đáp.

“Ừ, tôi rất may mắn, ở đây cũng nhìn thấy rồi.”

“Ở đây?”

“Vi anh chính là biển mà.”

“Cái gì?”

“Anh luôn là người dịu dàng, rất bao dung, giống như biển vậy, dù nước trong hay nước đục đều tiếp nhận hết. Vì vậy anh mới không từ chối tiếp chuyện một con cá sấu như tôi đây.”

“Tôi giống biển thật à?”

“Ừ.”

Tuy rất lấy làm hân hạnh, nhưng tôi vẫn không thể đồng tình với ý kiến rằng tôi giống biển này được.

Tôi chỉ biết mình rất muốn làm một việc.

Tôi muốn đi ngắm biển.

Bốn rưỡi chiều ngày hôm sau, bên ngoài vắng lại tiếng mưa rào rào.

Mưa mùa đông, chỉ nghe tiếng thôi đã thấy lạnh rồi. Nhưng tôi vẫn muốn đi ngắm biển.

Tôi mặc áo mưa phóng xe ra bờ biển Hoàng Kim, xuống xe, đứng trên đê chắn sóng, dõi mắt nhìn ra biển.

Biển đúng là phải gánh nhận nhiều nguồn năng lượng khổng lồ, nhưng tôi tin rằng biển sẽ ngày càng rộng lớn.

Vì nhiệt độ trái đất đang nóng lên, mực nước biển dâng cao.

Chỉ cần tôi giữ được một trái tim nồng ấm, vậy thì biển ở trong lòng tôi, cũng sẽ trở nên rộng lớn hơn chẳng?

Tôi bước xuống bãi cát, đi về phía biển, vì tôi muốn đến gần biển hơn nữa.

Trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thôi thúc, tôi bèn cởi phăng áo mưa. Ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt lại, dang rộng cánh tay, để mặc cho nước mưa tưới đầm toàn thân.

Tôi đã khô cạn từ lâu lắm rồi, tôi cần rất nhiều rất nhiều nước.

Chỉ có nước, mới có thể khiến cái hồ con trở thành biển lớn.

Người đẹp số 6, em có biết không?

Khi mưa tạnh trời xanh, em sẽ biến thành cầu vồng.

Còn anh, biết đâu lại có cơ hội trở thành biển lớn.

Một tháng sau ngày lễ Tình nhân, tức là ngày thứ Bảy thứ hai của tháng Ba.

Tối hôm ấy, trước khi đi ngủ, tôi đột nhiên nhớ ra giờ đang là mùa hoa chuông, và lại không khéo đã gần cuối mùa rồi cũng nên.

Lần trước thấy hoa chuông nở rộ là khi vừa giải ngũ, tính ra đã là chuyện của năm năm trước rồi.

Thật sự quá đáng sợ.

Quả nhiên khi đến một tuổi nhất định, nếu đi tính xem rớt cuộc đấy là chuyện của mấy năm trước, là điều rất tàn nhẫn.

Quyết định rồi, ngày mai đi xem hoa chuông thế nào.

Nhưng đến nửa đêm, tôi bất ngờ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Hả? Dây chuyền sản xuất lại có vấn đề à?

Định thần lại, mới nhớ ra mình đã rời khỏi Khu công nghệ cao Đài Nam và Tân Trúc từ lâu, tôi không khỏi cười khò trong lòng.

Người gọi đến là Lại Đức Nhân, muốn thế này cậu ta còn làm cái trò khi gì cơ chứ.

“Alô!” Tôi lớn giọng.

“Cậu ngủ chưa?” Lại Đức Nhân hỏi.

“Cậu nói xem!”

“Đương nhiên là cậu ngủ rồi, chẳng qua là bị đánh thức thôi.” Cậu ta lại còn cười nữa chứ.

“Làm gì?”

“Vừa nãy cái máy in đột nhiên nhả ra mấy tờ giấy.”

“Thì thế mới gọi là cái máy in chứ!” Con giận của tôi lại bốc lên ngàn ngạt.

“Vấn đề là nguồn điện của cái máy in ấy có bật đâu.”

“Hả?” Tôi giật thót mình. “Tại sao lại thế?”

“Tớ ngờ là... có ma?”

“Có làm hay không vậy?” tôi nói. “Cậu ở bên Tiểu Thiển bao lâu vậy rồi mà lại còn sợ ma à?”

“Ê này!”

“Rớt cuộc cậu muốn tớ làm gì?”

“Đến đây với tớ đi, ở đây có mỗi mình tớ thôi.”

“Cậu không về nhà à?”

“Không được đâu, có việc này phải làm xong trước khi trời sáng, tớ không về được4.”

“Tớ không muốn đi.”

“Xin cậu đấy, cậu còn có thể giúp tớ nữa mà, tớ sắp không kịp mất rồi.”

“Tớ không muốn.”

“Lái xe cẩn thận nhé. Tớ đợi cậu trong phòng nghiên cứu.”

“Tớ không..”

Tôi còn chưa dứt lời, cậu ta đã tắt máy.

Nhìn đồng hồ, bốn rưỡi sáng.

Tôi lau bầu mắng mấy tiếng, rồi vẫn ngoan ngoãn ra khỏi giường xuống nhà lấy xe.

Cũng may tôi vẫn còn giữ chìa khóa cửa sau tòa nhà của khoa, hồi trước còn làm nghiên cứu sinh, đây là thứ nhất thiết cần phải có.

Tôi mở cửa sau, leo lên tầng ba.

Tôi khẽ mở cửa phòng nghiên cứu, rón rén bước vào sâu trong cùng, rồi hét lớn: “Điện à!”

Cô gái ngồi trên ghế của Lại Đức Nhân giật thót mình.

Nhưng so với tôi, giật thót một cái như thế có đáng gì, tôi đây phải thót bình phượng lên ấy chứ.

Bởi vì cô gái đó hóa ra lại là Người đẹp số 6.

Tôi hoàn toàn không nói nên lời, không rặn ra nổi dù chỉ một chữ, chỉ biết đàn thối mặt ra nhìn nàng.

“Tú Cầu,” nàng nói.

“...”

“Tú Cầu,” nàng lại nói.

“Chào...” tôi bắt đầu lắp bắp, “chào em”

“Anh không gọi em là Người đẹp số 6 nữa à?”

“Không.. đây...” tôi bắt đầu nói năng lộn xộn, “chào em”

“Được rồi.” Nàng cầm cái hộp trên mặt bàn đưa cho tôi. “Cho anh này.”

“Hả?” Tôi ngẩn người, nhưng vẫn đưa tay đón lấy. “Cám ơn em”

“Mở ra cẩn thận nhé.”

“Ừ.”

Đây chắc là một gói bưu phẩm, bên trên còn có dấu bưu điện, lại viết một hàng chữ tiếng Anh.

Tôi không kịp nhìn kỹ, đã cẩn thận bóc cái gói ấy ra.

Bóc đi lớp giấy bên ngoài, bên trong là một cái hộp, không ngờ mở cái hộp ra, bên trong vẫn là một cái hộp. Mở cái hộp ấy ra, lại thêm một cái hộp nữa.

Tổng cộng có ba cái hộp lớn, vừa, nhỏ, giữa các hộp đều lót một lớp mút dày.

Vừa mở cái hộp cuối cùng ra, đập vào mắt đầu tiên cũng vẫn là một đồng mút dày.

“Cẩn thận nhé,” nàng nói, “tổng cộng có bảy thứ đấy.”

Tôi nhẹ nhàng nhấc miếng mút ra, quả nhiên nhìn thấy bảy món đồ to bằng nắm tay, bên ngoài cũng bọc kín bằng mút mềm.

Tôi lấy từng món ra, đặt lên bàn, đếm lại một lượt, vừa đúng bảy món.

Cẩn thận mở lớp mút bọc bên ngoài món đồ đầu tiên, khi bên trong vừa lộ ra sắc đỏ, hai tay tôi đột nhiên bủn rủn, không thể nào mở tiếp được nữa.

“Đề em giúp anh nhé,” nàng nói.

Động tác của nàng nhanh nhẹn dứt khoát hơn tôi nhiều, thoắt cái bảy cục mút to bằng nắm tay đã biến thành bảy quả trứng màu đỏ. Nhưng những quả trứng đỏ này không chỉ có màu đỏ, bên ngoài vỏ trứng còn được vẽ thêm vài nét màu trắng thành một bức tranh. Hơn nữa, hình vẽ trên mỗi quả đều khác nhau.

“Ngày 15 tháng 10 năm ngoái, cũng tức là ngày 16 tháng 10 ở Đài Loan, em đã làm bảy quả trứng này,” nàng nói. “Em gửi đến công ty anh, nhưng bị gửi trả lại.”

“Anh xin lỗi.”

“Anh đáng phải xin lỗi lắm,” nàng nói. “Vì anh không báo cho em biết là anh đã rời khỏi chỗ đó từ lâu rồi.”

“Xin lỗi em.”

“Lời xin lỗi này chỉ cần nói một lần là đủ rồi.”

“Bảy quả trứng này lần lượt là phần của các năm từ 2002 đến 2008.” Nàng chỉ vào bảy quả trứng đỏ. “Anh đoán thử xem, có phân biệt được quả nào dành cho năm nào không?”

“Anh không đoán được.” Tôi lắc lắc đầu.

“Năm 2002 và 2003, anh đang đi lính, hai quả này vẽ hình đại pháo.” Mỗi tay nàng cầm lên một quả trứng, rồi đưa tới trước mặt tôi, dường như muốn bảo tôi nhìn cho kỹ.

“Hình như không giống nhau cho lắm,” tôi nhìn kỹ một lượt, rồi nói.

“Vì một quả vẽ máy bay, quả còn lại không vẽ.”

“Tại sao vậy?”

“Năm 2002, anh mới vào pháo binh, nhất định là bắn không chuẩn xác. Năm 2003 chắc là chuẩn lắm rồi,” nàng nói, “vì vậy quả trứng của năm 2003 không vẽ máy bay.”

“Hử?”

“Ngốc,” nàng lại bật cười, “vì máy bay bị anh bắn rụng rồi còn đâu.”

“Đúng vậy.” Tôi cũng cười theo nàng. “Hai ngày nghỉ vinh dự của anh có phải không dung mà có đâu.”

Nàng nhẹ nhàng đặt hai quả trứng năm 02 và 03 sang một bên, tay trái lại cầm lên một quả trứng khác, nói: “Năm 2004 anh ở Khu công nghệ cao Đài Nam, vì vậy quả này em vẽ hoa chuông của Đài Nam.”

Tôi xem kỹ lại, đúng là có vẽ một bông hoa chuông.

“Năm 2005 anh ở Khu công nghệ cao Tân Trúc.” Tay phải nàng lại cầm lên một quả trứng. “Anh đoán xem em vẽ gì?”

“Ồ...” thực ra bên trên chỉ vẽ ba vòng tròn nhỏ. “Trông có vẻ huyền ảo quá.”

“Ngốc,” nàng lại bật cười, “đây là thịt viên của Tân Trúc đấy.”

“Đúng là rất giống.” Tôi cũng phì cười.

“Năm 2006 đến 2008 em ở Chicago,” nàng chỉ vào ba quả trứng còn lại trên bàn, “năm 2006 em ngồi bên hồ Michigan nhớ đến một người, thế nên em đã vẽ hồ Michigan. Năm 2007 em đứng trên đại lộ Michigan nhớ đến một người, vậy là vẽ đại lộ Michigan vào.”

Quả trứng của năm 06 và 07 rất dễ phân biệt, một quả vẽ hồ, một quả vẽ đường phố.

Quả trứng cuối cùng có lẽ là của năm 2008, nhưng lại là hình vẽ đơn giản nhất, còn đơn giản hơn cả hình vẽ thịt viên. Bên trên chỉ vẽ một cái chấm trông như hạt gạo.

“Đây là?” Tôi chỉ quả trứng của năm 2008.

“Nước mắt.”

“Á?”

“Năm 2008, em vô cùng nhớ đến một người, chẳng đi đâu hết, chỉ rơi một giọt nước mắt,” nàng nói. “Em bảo rồi, em chỉ rơi một giọt nước mắt.”

Nói dứt lời, nàng lặng lẽ chăm chú nhìn tôi, tôi cũng lặng lẽ nhìn lại nàng chăm chú.

Chúng tôi lại cùng gắng đè nén một thứ, nhưng lần này nàng đã thất bại.

“Giờ có thể gọi em một tiếng Người đẹp số 6 được không?”

“Anh xin lỗi.”

“Em không muốn nghe xin lỗi.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ, Tú Cầu.”

Thì ra dầu đã trải qua bao lâu, dầu đã từng chia lìa xa tập nhường nào, Tú Cầu vẫn là Tú Cầu, Người đẹp số 6 cũng vẫn là Người đẹp số 6.

“Anh đói bụng rồi, có thể ăn mấy quả trứng này được không?” Tôi hỏi.

“Trứng đã để năm tháng rồi, anh còn dám ăn không?”

“Không sao,” tôi nói, “sinh viên trường chúng ta rất may mắn, bệnh viện ở ngay đối diện kia kia.”

“Anh ăn thử đi,” nàng nói, “nhưng cầm lên phải cẩn thận đấy.”

“Hả?” Tôi vừa cầm quả trứng của năm 2002 lên, liền giật thót mình, nhẹ quá.

“Trước khi tô màu em đã rút hết lòng trứng đi rồi.” Nàng nhoen miệng cười. “Đây là để anh sớm tối thấp ba nén hương đấy.”

“Em lợi hại quá,” tôi nói.

“Không nói lẽ trời khó dung nữa à?”

“Hả?”

“Em vừa xinh đẹp, tính tình lại tốt, lòng dạ vừa thiện lương vừa thẳng thắn, lại đỗ cả nghiên cứu sinh, lại còn biết rán trứng, biết vẽ tranh, lẽ nào không phải lẽ trời khó dung sao?”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ, Tú Cầu.”

“Đúng là lẽ trời khó dung thật.”

“Em cũng thấy thế.”

Sau đó chúng tôi cùng bật cười.

“Tú Cầu.”

“Ừ, Người đẹp số 6.”

“Nghe nói anh đổi điện thoại rồi?”

“Phải đấy,” tôi gật gật đầu, “anh cũng nghe nói thế.”

“Ừa?”

“Á?” Tôi đột nhiên sực tỉnh. “Xin lỗi.”

“Anh đáng phải xin lỗi lắm,” nàng nói, “vì anh không nói với em, anh đã đổi số điện thoại.”

“Anh xin lỗi.”

“Lời xin lỗi này chỉ cần nói một lần là đủ rồi.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Số điện thoại của anh?” Nàng lấy điện thoại di động ra.

Tôi đọc lên mười con số, nàng cúi mặt bấm bấm, ba giây sau, điện thoại của tôi đổ chuông.

“Anh nghe máy đi,” nàng nói.

“Ừ.” Tôi ấn nút nhận cuộc gọi.

“Anh quay người lại đi,” nàng quay người lại rồi nói.

“Ừ.” Tôi cũng quay lưng về phía nàng.

“A lô,” giọng nói trong điện thoại rất nhẹ, “xin hỏi có phải Tú Cầu đây không?”

“Vâng. Tôi đây,” giọng tôi cũng rất khẽ, “có phải Người đẹp số 6 không?”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Em nhớ anh lắm.”

“Anh cũng thế.”

Tôi vẫn luôn cố kìm nén, nhưng lúc này đã thất bại mất rồi.

Nàng tắt máy, tôi cũng tắt máy. Hai chúng tôi cùng quay người lại. Tôi liếc nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, có vẻ như đã hưng hửng sáng rồi.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Chicago vui không?”

“Ừm,” nàng gật gật đầu, “Chicago đẹp lắm.”

“Lần sau đừng đi lâu vậy nữa nhé.”

“Em không đi Chicago nữa đâu.”

“Vậy thì tốt.”

“Lần sau em đi New York.”

“Hả?”

“Đùa đấy.” Nàng bật cười khúc khích.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Không có lần sau nữa đâu.”

“Cám ơn.”

“Không có chi,” nàng nói, “em muốn đi ngắm hoa chuông.”

“Ừ.”

Chúng tôi ra khỏi tòa nhà của khoa, trời đã sáng rồi.

Tôi lái xe chở Người đẹp số 6 ra đường Đông Phong, hoa chuông đang nở rộ.

“Hay quá.” Trong tôi đột nhiên trào dâng một niềm cảm động.

“Ừ.”

“Lần trước chúng ta cùng nhau ngắm hoa chuông, đến giờ đây...”

“Đừng tính nữa.” Nàng nhoèn miệng cười. “Tóm lại là mùa xuân cuối cùng cũng đến rồi.”

Lần cuối cùng tôi và Người đẹp số 6 cùng ngắm hoa chuông, là chuyện từ năm 2000.

Tuy năm 2001 cũng có đến đây, nhưng lúc đó hoa chuông vẫn chưa nở.

Năm 2004 tôi cũng trông thấy hoa chuông, nhưng lúc đó Người đẹp số 6 không ở cạnh bên.

Sau bao nhiêu năm, mùa xuân cuối cùng cũng thật sự đến đây.

Người đẹp số 6 kể, nàng về Đài Loan từ sáng hôm qua, vẫn chưa quen với mùi giờ.

Tối hôm qua mới mang theo hành lý bắt chuyến xe 11 giờ 30 đến Đài Nam, trước khi lên xe đã gọi điện cho Lại Đức Nhân.

Khoảng 3 giờ 40 phút sáng mới đến Đài Nam, Lại Đức Nhân ra bến xe đón nàng.

“Sau đó cậu ấy liền gạt anh là máy in có vấn đề,” nàng nói.

“Không ngờ cậu ta lại nghĩ ra lý do ấy.”

“Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.” Nàng cười cười. “Anh lại đi tin cái lý do ấy mới đáng ngạc nhiên chứ.”

“Nói cũng phải.” Tôi gãi gãi đầu.

Nhìn số hoa chuông rơi dưới đất, có thể thấy hoa đã bắt đầu rụng, mùa hoa đã vào giai đoạn cuối.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Người đẹp số 6 hỏi.

“Anh muốn bắt được một bông hoa chuông đang rơi xuống.”

“Muốn ước nguyện à?”

“Ừ.”

“Anh muốn ước gì?”

“Biến thành biển lớn.” Tôi dừng bước.

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Nếu em không ngại, có thể cho anh thêm một cơ hội để trở thành biển lớn được không?”

“Em ngại đấy.”

“Hả?”

“Vì lúc nào anh cũng là biển lớn rồi, không cần phải trở thành gì nữa.”

“Nhưng mà...”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Phim có hay hay không, không phải cái phim ấy tự nói được, mà là do người xem phim nói.”

“Hả?”

“Vì vậy anh có phải là biển lớn hay không, không phải anh nói là được, mà phải là em nói mới tính.”

Tôi không trả lời, chỉ ngoảnh lại nhìn Người đẹp số 6.

“Anh chưa bao giờ muốn tiến vào cuộc sống của em, anh chỉ lặng lẽ nâng đỡ bản thân cuộc sống ấy,” nàng nói. “Cũng giống như biển lớn không bao giờ tiến vào cá voi, mà chỉ nâng đỡ cho cá voi thôi vậy.”

“Anh...”

“Anh để em hoàn toàn sở hữu mình, anh khiến em được tự do tự tại, anh làm cho em có thể thỏa sức vẫy vùng, chính vì như vậy, em mới có thể yên tâm đi Mỹ.”

“Yên tâm?”

“Vì em tin rằng dù bao nhiêu lâu sau, anh cũng vẫn luôn ở đó, giống như biển kia vậy,” nàng nói. “Cho dù không đi ra biển, nhưng biển vẫn mãi luôn ở đó, không bao giờ biến mất.”

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Anh có ở đó không?”

“Dĩ nhiên là có.”

“Vậy thì đối với em, anh đã là biển lớn rồi.” Nàng nhoẻn miệng cười thật tươi tắn. “Tú Cầu, anh luôn luôn, mãi mãi là biển lớn của em mà.”

“Người đẹp số 6.”

“Ừ. Tú Cầu.”

“Em nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Cùng nhau nhé.”

“Hả?”

“Chúng ta cùng nhau sống lâu trăm tuổi nhé.”

Tôi nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Người đẹp số 6, khắp người đều ngập tràn những nước.

Đúng thế, có lẽ đối với người khác, tôi chỉ là một cái hồ nước con con.

Nhưng vì Người đẹp số 6, tôi đã trở thành biển lớn.

Tuy không tinh thông kiếm pháp, nhưng chỉ cần là thanh kiếm dùng để bảo vệ người mình yêu, thì sẽ là thanh kiếm mạnh nhất.

Cho dù không có nhiều nước, nhưng chỉ cần dùng để bảo vệ người mình yêu, nâng đỡ người mình yêu, thì ta sẽ là biển lớn.

“Tú Cầu.”

“Ừ. Người đẹp số 6.”

“Dự cảm của em lại xuất hiện rồi.”

“Thật sao?”

“Em và anh nhất định sẽ mãi mãi bên nhau.”

“Lần này thì anh tin là thật rồi.”

Tôi và Người đẹp số 6 chậm rãi thả bước dọc theo con đường dài ngút, con đường này thật sự rất dài.

Giống như con đường dài chúng tôi từng đi qua trước đây, hoặc sẽ đi tới trong tương lai.

Hết

Chú thích

[1] Một thuật ngữ trong ngành lập trình phần mềm, chỉ việc dịch các đoạn mã sang mã nhị phân để máy tính có thể hiểu được và thực hiện các lệnh trong

chương trình.

[2] Hai nữ diễn viên rất nổi tiếng của điện ảnh Đài Loan, Hồng Kông khoảng thập niên 80 – 90 của thế kỷ trước.

[3] Ngày xưa có chàng Vĩ Sinh là người rất mực thủ tín, chờ người tình bên chân cầu, nhưng nàng không đến. Chàng vẫn nhất quyết chờ, dù trời đổ mưa to gió lớn, chàng vẫn một mực ôm chân cầu chờ đợi, rốt cuộc bị nước cuốn đi mất mạng.

[4] Tác giả chơi chữ đồng âm. Tên Người đẹp số 6 là Huệ Đình, đọc giống như hai chữ “hội đình” (sẽ dừng).

[5] Hay còn gọi là forum.

[6] Viết tắt của Private Message: tin nhắn cá nhân giữa các thành viên trên diễn đàn.

[7] Trong tiếng Đài Loan, GY có nghĩa là dài dòng, lảm lòi, đáng ghét.

[8] Trong tiếng Trung, hai từ ruồi và chim ưng đọc rất giống nhau.

[9] Trong tiếng Trung, đồ xăng và cổ lên viết và đọc đều như nhau.

[10] Một câu thành ngữ của Trung Quốc, nghĩa là Nghe tin tái mặt, nghe mà biến sắc mặt.

[11] Trong tiếng Trung, chữ hiếu và chữ tiếu (cười) là đồng âm.

[12] Trong tiếng Trung, “thiện” có nghĩa là “đẹp”.

[13] Bài thi cho mở sách.

[14] Chó cái.

[15] Trong tiếng Trung Quốc, hai chữ “cô gái”

vừa khéo ghép lại thành chữ “tốt”

[16] Âm đọc của từ Yên Cư trong tiếng Trung rất giống với từ angel trong tiếng Anh.

[17] Bản dịch của Hoàng Tạo.

[18] Từ này phát âm rất giống với “dương cụ”, nghĩa là bộ phận sinh dục nam.

[19] Qua hết các môn.

[20] Chỗ này tác giả sử dụng hiện tượng đồng âm. Hai từ “còn lại” (cheng xia) và “mùa hè” (sheng xia) đọc rất giống nhau.

[21] Hai cụm từ này trong tiếng Trung đọc hoàn toàn giống nhau.

[23] Ngày 1 tháng Mười là quốc khánh Trung Quốc.

[24] Taipei 101 hay Đài Bắc 101 là tòa nhà cao nhất thế giới (từ năm 2004 đến năm 2010).

[25] Chủ tịch hãng Foxconn, một trong ba người giàu nhất Đài Loan.

[26] Một diễn viên phim cấp III rất nổi tiếng của Nhật Bản.

[27] Câu trong Luận Ngữ, có nghĩa là: Người có đức thì không lẻ loi, tất có bạn cũng đạo đức như mình.

[28] Chỉ ngày một ngày hai.

[29] Một tập ngữ lục do Hồng Ứng Minh thời Minh sưu tầm và biên soạn, nội dung chủ yếu về thuật tu dưỡng, nhân sinh, xử thế, xuất thế, cho đến hiện nay vẫn còn rất nhiều giá trị.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Cá Voi Và Hồ Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

